

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

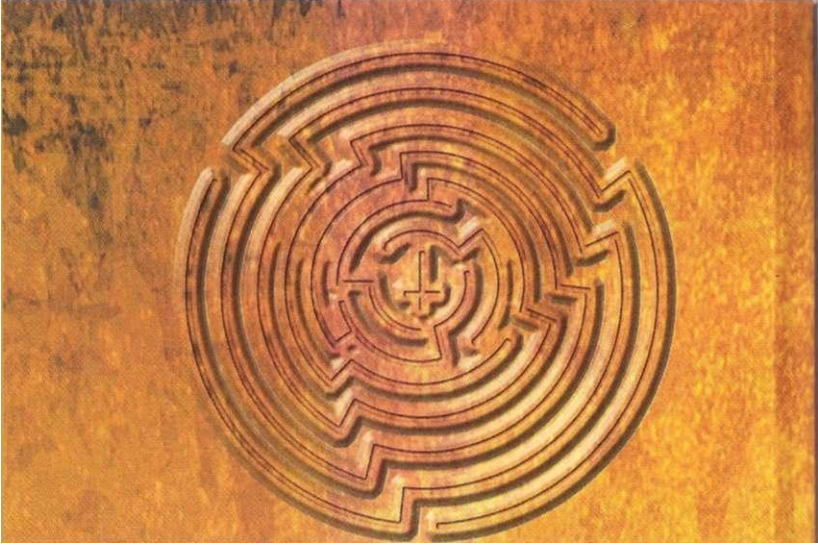
JOHN SAUL

ŞEYTANIN
LABİRENTİ

Çeviren: Deniz Güreler

Bu işaret ilk kez 4. yüzyılda
Roma lahitlerinin üzerinde görüldü.

Daha sonra 16. yüzyılda bir İspanyol elyazmasıyla
yeniden ortaya çıktı.

Şimdiyse burnumuzun dibinde, tarihi bir binanın
altında esrarının çözülmesini bekliyor.

Kitapları her zaman en çok satanların arasında yer
alan John Saul, otuz yılı aşkın süredir hayal gücünün
derinliklerindeki karanlık diyarlardan ilham alan
eserlere imza atmaktadır. Her yeni kitabında, en
derinlerde sakladığımız korkularımızla kedinin fareyle
oynadığı gibi oynama konusunda daha da ustalaşmış
ve her defasında işe biraz daha heyecan katmayı
başarmıştır. Söz konusu Saul ise, endişenin sınırlarını
zorlamak ve insanları korkularıyla yüzleştirmek asla
ürkütücü bir iş değildir.

MARTI YAYINLARI:123
BESTSELLER CEP BOY :19

ŞEYTANIN LABİRENTİ
JOHN SAUL

ORİJİNAL ADI:THE DEVIL'S LABYRINTH
YAYINA HAZIRLAYAN:ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN:DENİZ GÜRELER
DİZGİ:ELİF YAVUZ
KAPAK TASARIM:ŞAHİN GÜÇ
KAPAK UYGULAMA:METE GİRİŞGEN
REDAKSİYON:SELİM SUNGU

BASKI:Star Medya Yayıncılık A.Ş. Baskı Tesisleri
Mehmet Akif Mah. İnönü Cad.
Basın Ekspres Yolu Star Sok. No:2
İkitelli 34679 İstanbul
TEL: (0212) 448 88 90
2010

YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330
ISBN: 978-605-4335-12-1
Copyright © JOHN SAUL

Bu kitabın Türkçe yayı hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.
Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

ŞEYTANIN
LABİRENTİ

JOHN SAUL

Önsöz

İspanya, 1975

Usluca dokundu küçük kardeşinin omzuna:

"Hazır mısın, *Paquito*?"

Küçük, gözyaşlarını silip yutkundu. Üzüntüsünü ağabeyine yansıtmamaya kararlıydı. Ve başını salladı, artık hazırды. Ağabeyinin bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini elinde tuttuğu kutuya çivilemişti adeta. Kenarları aşınmış, mukavvadan yapılmış bir kutuydu ellerinde sıkıca tuttuğu.

"Peki öyleyse. Haydi gidelim."

Ailesinin Amerika tatilleri için kiraladığı ufak daire-

nin arkasındaki, bir zamanlar ahır olan bahçıvan kulübesinden aldığı pash bir kürek taşıyordu ağabeyi. Otlarla kaplanmış avlunun karşısındaki çam ağaçlarının arasında kalan patikaya yöneldi. Otlar sanki her defasında daha da hızla büyüyorlardı ve iki kardeş bu işe bir türlü çözüm bulamamışlardı.

"İşte burası, tamam mı?"

Küçük, gözlerini zemindeki noktaya kilitledi ve dikkatlice bakmaya başladı. Sonra bakışlarını avlunun en uzak köşesinde yer alan ve gölgelerin gizlediği puslu mağaraya çevirdi.

"Hayır," dedi ağabeyine yumuşak ancak son derece kararlı bir ses tonuyla.

"Tam şuraya. Meryem Ana'nın yanına."

Ağabey iç geçirdi ve Aziz Meryem heykelinin karşısına geçti. Kafasını geriye doğru çevirip evlerine baktı. Annesi dağınık saçlarını zapt etmek için başına kırmızı bir eşarp bağlamış, elinde bir temizlik beziyle giriş kapısında duruyordu. Bir an için annesinin kardeşiyle kendisini eve çağıracağını sandı, ancak annesi yalnızca omuz silkip, evde kendisini bekleyen işlere geri döndü. Bunun üzerine iki kardeş de kendi işlerine devam ettiler. Toprağa indirilen ilk kürek darbesiyle bir parça kopmuştu yüzünün bağrından.

"Güzel, Meryem ana Pepe'yi koruyacaktır."

"Sudario yapmalı mıydım sence?" diye sordu aniden kısa boylu olan tedirgin bir ses tonuyla.

"Hayır, yalnızca bir kefene ihtiyacın var."

Ağabeyinin söylediklerini açık ve net bir şekilde işiten çocuk kutuyu açtı ve içinde on yılı aşkın süredir kendisinde olan iguananın cansız yatan uzun bedenine baktı.

Hayvanın bacağına yumuşak derisine dokunduğunda

irkildi. Elleri titriyordu.

O ölmüştü. Çocuğun ruhu tanıdık olmayan hislerle çalkalanıyordu. Ne bir gün önce taşıdığı duygular vardı artık, ne de daha öncesi. Bedenini alt üst eden o şey, ölümün ta kendisiydi.

Ama her şey yolundaydı. İsa ona göz kulak olacak, onu koruyup kollayacaktı. Hani rahibelerin de söylediği gibi: İsa herkesi korur. Herkesi demek biraz yanlış olabilirdi, çünkü yine rahibelerin söylediğine göre İsa sadece Katolikleri korurdu. Kalanlansa gidecekleri yer belliydi.

Inferno.

Ağzından birkaç kelime dökülebilirdi, belki sadece içinden birkaç söz sarfedebilirdi, ama o an öyle bir ateş bastı ki; bu İspanya yazlarındaki öğlen güneşininkinden bile beterdi.

İguanası Pepe'nin tabutu olmuş eski ayakkabı kutusunun kapağını kapatırken ağabeyinin küreği bir cisme çarptı.

Sert bir cisme.

Bir kaya değildi. Başka bir şeydi bu.

Kürek metal bir nesneye çarpmıştı. Ağabeyi küreğe asıldı. O ise avlunun karanlığında, elinde tuttuğu ayakkabı kutusundan bozma tabutla bekliyor, bir yandan da ağabeyinin toprakta gizli nesneyi parmaklarıyla kazarak çıkarma çabasını izliyordu. Paslı bir kutuydu topraktan çıkan. Kapağındaysa haçı anımsatan bir işaret vardı.

"Bu benim için," diye fısıldadı, " Meryem Ana'nın Pepe'nin cesedine karşılık bana hediyesi bu."

Ağabeyi gözyaşları henüz kurumuş kardeşine gülümsemi, "Sanırım gerçekten haklısın."

Paslı kutunun üzerindeki toprakları temizlerken geriye dönüp etrafı tekrar kolağan etti ve kutuyu kenara koy-

du. Annesinin onları izlemediğinden emin olmak istiyordu.

"Haydi, Pepe'yi kutudan çıkart."

"Ne? Kutudan mı çıkarayım?"

"Evet, çabuk olsana! Annem gelmeden bitirelim şu işi!"

Pepe'ye dokundu. Onu kutudan çıkarıp ağabeyinin top-rağa açtığı deliğe bırakırken küçük çocuğun yüzü tarifi mümkün olmayan bir ifadeye bürünmüştü. O esnada ağabeyi de bulunduğu kutuyu Pepe'nin tabutuna yerleştirip kapağını kapatmakla meşguldü.

Ağabeyi ellerini birleştirip heykelin önünde eğildi, "Meryem Ana, küçük dostumuza iyi bak."

Çocuklar istavroz çıkardıktan sonra mezarın üzerini iyice düzeltip, son rötuşları yaptılar.

"Avluda bulduğumuz şeyden hiç kimseye bahsetmemelisin, " dedi ağabeyi.

"Peki neden?"

"Çünkü bu bizim sırrımız, en azından içinde ne olduğunu öğrenene kadar bir sır olarak kalmalı. Haydi, şimdi sen mutfak kapısından gir. Ben küreği yerine bıraktıktan sonra kuruyu eve sokacağım. Senin odanda buluşalım, anlaşıldı mı?"

Ağabeyiyle kurmuş olduğu bu gizli ittifak kederini bir parça hafifletmişti. Başıyla onaylayıp evin yolunu tuttu.

Radyoda çalan şarkıyı mırıldanan anne, kapıdan giren küçük oğlunu durdurdu, sıkıca sarılıp, şefkatli dokunuşlarla alnına dökülen saçlarını kenara itti. "*Mi pequeno,*" diye mırıldandı ve hemen ardından ekledi, "O, İsa ve Meryem Ana'nın yanına gitti."

"*Si,* anneciğim," dedi, annesinin söylediklerinin doğ-

\\

ruluğundan şüphe duysa da.

Rahibelerin hakikatleri annesini yalanlıyordu en azından.

Annesinin kendisini rahatlatma çabaları sonlandıktan sonra koşar adımlarla odasına çıktı. Ağabeyi çoktan buluşma yerine varmış, esrarengiz kutuyu yatağın üzerine koymuş, ayakta beklemekteydi. Küreğin çarptığı nokta zedelenmiş, içeriden gümüş rengi bir parıltı sızıyordu.

Ağabeyi dikkatli hamlelerle kapağı açmaya çalışıyordu. Sonunda başardı, kutuya ve içerisindeki muamma her neyse, ona zarar vermeden kapağı açtı. İçerisindeki nesne, yıpranmış bir keseydi. Ağzından ahşap bir çivinin başı fırlamıştı.

"Dur, yavaş ol," dedi keseye uzanan küçük kardeşine.

Çünkü kese öyle yıpranmıştı ki, küçük çocuk parmağını değdirdiği anda parçalanmaya başlamıştı.

"Bunu sen yap," dedi ağabeyine elini geri çekerek.

Kardeşinin önerisi üzerine keseye uzanan çocuk, çürümekten parça parça dökülen dış yüzeyi nazikçe bir kenara çekip ahşap çiviye sarılmış sarımtırak kâğıda ulaştı sonunda.

Nesneyi eline alır almaz ahşap çivi, tıpkı kesenin dış yüzeyi gibi adeta tuz buz oldu. Ancak çivinin etrafına sarılmış kâğıt çok narin ve ince görünse de, diğerlerine nazaran çok daha sağlam bir maddeden yapılmıştı. Ne de olsa hâlâ yerinde duruyordu.

"*Piel curtido,*" diye fısıldadı. Yani parşömeden yapılmıştı. Parşömen tomarını çıkarıp kardeşinin de görebileceği uzaklıkta yavaşça açmaya başladı. Şatafatlı bir biçimde tasarlanmış bir şeyler yazılıydı üzerinde.

"İddiaya girerim ki bu bir hazine haritası," dedi ağabeyi parşömen kağıdı dikkatlice açarken. Üzerinde bir

takım kelimeler yazılıydı. "Okuyamıyorum," dedi ağabeyi, "Başka bir dilde yazılmış. Başka bir alfabeyle hem de." Parşömen kağıdı geri sarıp kutuya koydu ve ekledi, "Çok eski zamanlardan kalmış olmalı."

"O, benim," dedi ağabeyine.

"Hayır, o bizim," diyerek düzeltti küçük kardeşinin sözlerini paslı kutunun kapağını kapatırken ve ekledi, "Ama eğer çok istersen onu senin dolabında saklayabiliriz."

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında uzanıyordu kardeşlerden küçük olanı. O kutuyu ve içinden çıkan parşömene yazılmış kelimelerin ne manaya geldiğini zihninde evirip çevirmekten bir türlü uyku tutmamıştı. Emin olduğu tek şey vardı: O da kutunun kendisine Meryem Ana'nın bir hediyesi olduğuydu. Hem zaten Pepe'yi o kutunun olduğu yere gömmesi için yönlendiren de Meryem Ana değil miydi? Yoksa neden ağabeyi merhum Pepe'yi Çam ağaçlarının arasına gömmek isterken, o ısrarla kutunun olduğu yere gömmeleri gerektiğini hissetmiş olabilirdi ki?

Bu kutu ve ona ait tüm sırlar Kutsal Meryem'i dinleyip, onun öğretilerine uyduğu için gönderilmiş bir hediye idi.

Usluca yorganını sıyırıp yatağından dışarı süzüldü. Sessizce dolabın kapağını açtı. Kutuyu sakladığı yerden çıkarıp aceleyle yatağına geri döndü. Gece lambasını açıp ağabeyinden gördüğü gibi dikkatlice kutuyu açtı.

Parşömen kâğıtla tekrar karşı karşıyaydı, ancak bu kez gecenin zifiri karanlığını delen bir ışık süzülüyordu

sanki kıvrımların arasından. Terleyen ellerini pijamasına silip itinayla parşömeni yerinden aldı. Yavaşça açmaya başladı.

Parşömen, küçük çocuğun anlamını bilmediği muntazam bir şekilde sıralanmış sembollerle kaplıydı ve tarihi parşömenin bazı kısımları zaman aşımında lekelenmiş olsa da yazılarda solma dahi olmamıştı.

Yazılara dikkatlice baktı. Orada yazılanları çözemiyordu henüz, ama anlamları her ne olursa olsun onun için çok önemliydi; o, Meryem Ana'nın kendisine bir armağanıydı.

Evet, o kulunun tek sahibi kendisiydi.

O parşömende yazılanlar hayal bile edemeyeceği kadar uzun zaman önce gömülmüştü ve o günden beri kendisini beklemekteydi. Ve sonunda vakit tamam olunca, Meryem Ana tarafından kutunun olduğu yere gönderildi.

Parşömeni yerine koyup kutunun kapağını kapattı.

Parmaklarını kutunun kapağındaki haç işaretinin üzerinde gezdirdi. Aslında gerçek bir haç değildi bu, yerinden sökülmüş bir haçtan kalma bir iz gibiydi. Çocuk kutuyu ışığa doğru tutup meraklı gözlerle incelemeye koyuldu. Evet, tespiti doğruydı: Bir zamanlar kutuya monte edilmiş bir haç varmış ama bir şekilde yerinden sökülmüş.

Peki neredeydi bu haç? Belki fazladan dua ederse, Meryem Ana'sı haçın yerini kendisine söylerdi ve böylece o haçı ait olduğu yere, yani kutunun kapağına geri yerleştirebilirdi.

"*Ave Maria*," diye fısıldadı ve kutuyu kucaklayıp pencerenin kenarına geçti. Avlunun en dibindeki mağaraya dikti gözleri. Meryem Ana'nın heykeli bu mağaranın içindeydi. Dolunay vardı ve Meryem Ana'nın yüzü

tıpkı kutunun dış yüzeyi gibi parlıyordu. Gümüş gibi. Ve semada milyonlarca yıldız yerlerini almıştı. /

"Bir gün," dedi çocuk, "Bir gün burada yazılanları okumayı öğreneceğim ve benden yapmamı istediğin şey her neyse, onu yerine getireceğim."

Kuveyt, 1991

Sarı.

Her şey sarıya bürünmüştü. Hayır, yalnızca çöl ve güneş değil. *Her şey.*

Gökyüzü.

Sıcağın kendisi.

Sapsarıydı her şey.

Birkaç dakika öncesine kadar biraz olsun katlanılabildi tüm bunlar. En azından gökyüzü soluk da olsa, olması gereken renkteydi, yani maviydi. Ama bir anda her şey altüst oldu. Öyle bir rüzgâr esti ki, devenin teki gelmiş de gökyüzünde önüne gelen yere işemişçesine her yanı lekeye buladı.

Kum fırtınası çölü birbirine katmıştı ve nakliyat kam-

yonlan etrafı kasıp kavuran uğultuya kapılıp gitmemek için çaba sarfediyordu. Rüzgâr artık korku dolu dakikalar yaşatıyordu; öylesine hızlanmıştı. En öndeki kamyonun arka sıralarındaki insanlar bu san kabusu göremiyorlardı, ancak dışarıdaki felaketi hissetmemek mümkün değildi. Hepsi oldukları yerde, korkudan kabuklarına çekilmiş kaplumbağalar gibi bekliyorlardı.

Fırtına çölün tepesine çöreklenmiş, konvoyun etrafında bir duvar örmüştü sanki, ancak aynı zamanda tarifi mümkün olmayan bir güzellik de barındırıyordu içinde. Korkudan sinmiş bir adam kamerasına sarılmıştı. Etrafta olup bitenleri ölümsüzleştirme isteğini bastıramıyordu besbelli. Ayaklarını kamyonun arka kapağında aşağı uzatmış otururken sarsıntıyla yere düştü ve diz kapağında bir acı hissetti. Arkadaki kamyonun rüzgârı kısa süreliğine kesmesi, ayağa kalkması için bir fırsat yaratmıştı.

Dizindeki acıya aldırış etmeden deklanşöre bastı.

Film sarıldıkça makinenin ellerinde hafifçe titreşimini hissediyordu.

Objektifi bir o yana, bir diğer yana çevirip deklanşöre basıyor, birbiri ardına kareler yakalıyordu fırtınanın içinden. Aniden, vizörün köşesinde bir şekil görür gibi oldu.

Neydi şimdi bu? Bir adam mıydı yoksa?

Dönüp aynı noktaya odaklandı ama her şey sarıya bürünmüştü yine. Hatasını anladı, zaten artık çok geçti. Rüzgâr öyle şiddetli esmişti ki, sanki onu yakasından tutup yere indirivermişti aniden. Makine elinden düşmüş, yuvarlanarak kamyonun altına girmişti. Hissettiği acıyı unutmuş halde göğsüne bakakalmışken onu neyin yere fırlattığını düşündü. Bunu yapan fırtına değildi sanki. Bir dakika sonra haki renkli tişörtünde kırmızı bir leke ortaya çıkmaya başlamıştı.

Konuşmayı denedi, ancak kelimeleri ağzını dolduran kanda boğuldu. Tükürmek istedi, ama rüzgâr ağzından çıkan kan ve tükürüğe bir de kum ekleyip yüzüne bir tokat gibi geri çarpıyordu.

Yutmayı denedi. Artık nefes almakta zorlanıyordu ve olan bitenin manası usulca çöküverdi zihnine.

Ölüyordu.

Kum fırtınasının tam ortasında, korku saçan uğultuların nezaretinde ölüyordu. Bağırıp yardım istedi, ancak artık çok geçti. Ve bunu kendisi de biliyordu.

Bir dinginlik sarmıştı bedenini. Ölümün ebedi huzuru gibiydi bu.

Ağzına dolan kanla boğuluyordu. Öksürdü; son bir nefes için çırpındı ama nafile.

O son nefesle arasına sonsuzluk girmişti.

Barış.

Bu düşünce, bedeni iki deli fırtınanın arasında sıkışıp kalmışken gelmişti aklına: Biri, organlarının kurtulmak için kudurmuşçasına çırpınışından doğan fırtına, diğeriye etrafını sarıp düşmanca üzerine çöken kum fırtınası.

Barış.

Acı hissetmiyordu ama zihni artık odaklanma yeteneğini yitiriyordu. Son dakikalarında düşünmesi gereken çok daha önemli konular varken, elde kalan tüm dikkatini iflas eden bedenine sarf ediyordu. Tedirgindi. Zihnine bir bıçak gibi saplanıp kaldı ellerinden kayıp gidenler.

Yapacak daha çok işi vardı.

İbadet etmeliydi.

Barışı sağlamalıydı.

Ölümü böyle olsun istemezdi.

Bu kadar gençken, ardında yapılacak onca iş varken

ölmemeliydi.

Ama aynı şey yineleniyordu.

Tıpkı babasmınki gibiydi ölümü.

Ve dedesinininki gibi.

Kulakları artık fırtınanın uğultusunu işitmez hale gelmişti. Harabeye dönmüş bedeni ve duyduğu rahatsızlık artık onun için hiçbir anlam teşkil etmiyordu. Bedeni kuş gibi hafifti artık.

Barış.

Kalan son dermanıyla, elini nesillerdir aile fertlerinin boyunlarında taşımış olduğu haç kolyesine uzattı.

Onu korumuş olması gereken haç kolyesine.

Ama onları korumamıştı nedense.

Dedesi torunu kucağına alamamış, babasıysa çocuğunun büyüdüğünü görememişti.

Kolyeyi boynundan çekip kopardı.

Üzerinde gezen elleri hissetti. Bir asker eğilmiş yüzüne bakıyor, bir yandan da fırtınanın çılgınlıkları arasında sesini duyurabilmek için bas bas bağırıyordu.

Vakit gelmişti.

Artık çok geçti.

Elindeki haçı askerın avucuna bastırdı. Ebedi huzur ruhunu doldurmuştu son sözlerini söylerken.

"Oğlum," dedi fısıldayarak, "...koruyun."

Gözlerini kapadı ve kendini ölümün kollarına bıraktı.

Bölüm 1

2007

Ryan Me Intyre mısır gevreği kâsesini avuçlarının arasına alıp ağzına götürdü ve aşağı yukarı son on altı senedir yaptığı gibi kâsenin dibinde kalan şekerli sütü mideye indirdi. Annesinin kınayan bakışlarını görmezden geliyordu. Saate bakıp üzerine yağ sürülmüş kızarmış ekmeğin dilimlerinden üçüncüsünün kalan parçasını ağzına tıkadı ve ayağa kalkıp boş kâsesiyle tabağını masadan kaldırdı. Kitaplarını alıp otobüse yetişmek için yeterli zamanı vardı.

"Okuldan sonrası için bir planın var mı?" diye sordu

annesi.

Annesinin ses tonu Ryan' in aniden savunmaya geçmesine neden olmuştu.

"Neden sordun?" diye cevapladı boş tabakları lavaboya bırakırken.

"Çünkü bu akşam yemeğe çıkacağız ve senin beş buçukta evde olmanı istiyorum."

Ryan gözlerini kıstı, sabahın köründe keyfi kaçmıştı. 'Belki de abartıyorum,' diye düşündü. "Dışarda mı yiyeceğiz dedin?" dedi annesine dönüp, "Sadece ikimiz mi?"

Teri Mc Intyre dönüp oğlunun gözlerinin içine baktı ve "Hayır, Tom da bize katılacak," dedi ve ekledi, "Tom bizi yemeğe götürecektir ve bu yüzden senin de akşam saat beş buçukta evde olmanı istiyorum, anlaşıldı mı?" Ryan' in Tom'la vakit geçirmekten hoşlanmadığını bilmesine rağmen, buna aldırış etmeden tartışmaya son noktayı koydu.

"Ben Tom Kelly ile birlikte akşam yemeğine çıkmak falan istemiyorum," dedi Ryan. Çıkardığı bu cırtlak ses ten kendi bile nefret etmişti o an. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü, "Her an etrafımızda olmasından hoşlanmıyorum. Adam düpedüz asılıyor sana."

"Hayır, Ryan. Bana asıldığı falan yok," diye cevapladı annesi. Hem sözleri, hem de gözleriyle yalvarır gibiydi. "Şu zor günlerimizde bize yardımcı olmaktan başka derdi yok."

"*Senin* zor günlerinde *sana* yardımcı olmaya çalışıyor öyleyse," dedi Ryan annesini ezip geçen bir ses tonuyla.

"Sana da yardımcı olmak istiyor," dedi annesi. Gözleri dolmuştu.

"Ondan gelecek yardım olmaz olsun," dedi ve merdivenlere yöneldi. "Babamın yerini kimse dolduramaz. Hiç

kimse."

"Babanın yerine geçmek değil amacı," dedi Teri titreyen sesiyle, "Kimse babanın yerini dolduramaz."

Annesinin sözleri içini acıtmıştı. Koşarak odasına çıktı Ryan. Evet, bu doğrudu, hiç kimse babasının yerini dolduramazdı. Hele ki durmadan etraflarında dolanıp iyi adamı oynayan Tom Kelly asla!

Masanın üzerindeki kitapları çantasına tıktırırken babasının masa lambasının tam yanında duran fotoğrafına gözü takıldı. Olduğu yerde öylece donup kaldı.

Babasının gözleri kendisine bir şeyler söylüyor gibiydi. *"Büyü artık"* diyordu sanki, *"On altı yaşındasın ama iki yaşındaki bir çocuk gibi kaseyi kafana dikip süt içiyorsun. Artık bir adam gibi davranmanın vakti geldi."*

Sırt çantasını sağ eliyle sımsıkı tutmuş, delici bakışlarıyla kendisine bakan babasının fotoğrafının karşısında put gibi duruyordu.

"Büyü artık. Ve adil davran."

Büyümek...Adil davranmak... Bunlar, babasının en çok sarf ettiği sözlerdi. Ryan iç geçirip babasının sessiz emirlerine boyun eğdi. Eğer adil davranmak gerekirse, Tom Kelly o kadar da kötü bir adam sayılmazdı. Aslında son altı ay içerisinde annesine çok yardımı dokunmuştu. Araba anzalansa, Tom gelip tamir etmişti. Çatı aksa, tamiirciyi bulup getiren yine hep Tom olmuştu. Ayrıca bodrumu su bastığında Tom önce oradaki eşyaların yukarı taşınmasına, sonra da temizliğine yardım etmişti. Üstelik Ryan'ın kendisine koca gün boyunca tek kelime etmemesinden de hiç şikâyetçi olmamıştı.

Ama ne olursa olsun, hiç kimse babasının yerini dolduramazdı.

Babası muharebeye katıllı iki sene olmuştu. Irak ta-

rafından yol kenarına bırakılan o bomba, babasının da içinde bulunduğu Humvee zırhlısını yok etmişti. Ryan, fotoğrafına bakmadığı zamanlarda babasının yüzünü hatırlamakta güçlük çekiyordu. Şimdiyse babasının gözlerinin içine dalıp gitmişti. Babası Kaptan William James Mc Intyre' m kendisinden ne istediğini de çok iyi anlıyordu.

Yatağına oturup Tom Kelly ile yemeğe çıkma fikrini düşünmeye başladı.

Annesi Tom Kelly ile arasının iyi olmasının, babasına duyduğu sevgiyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını tekrarlayıp duruyordu ama bu Ryan' in aklına bir türlü yatmıyordu. Ryan babasının yokluğundan doğan boşluğu öylece bırakmakta kararlıyken, annesinin bu boşluğu bir başkasıyla doldurmak isteyebileceğinden şüpheleniyordu.

Peki ya tüm bu olanlar kocaman bir yalansa ve babası bir gün çıkıp gelirse?

"Tatlım, ben geldim!"

O anda babasının Irak'a gitmek üzere evden çıkar-kenki sözleri geldi aklına. "Bundan böyle bu evin erkeği sensin, Ryan. Gidip de dönmek var. Ama bu ayrılığın yükünün en çok annenin omuzlarında olacağını sakın unutma. Ona her daim destek ol, oğlum."

Ardından Ryan babasının sözlerini derin bir sessizlik içinde onayladı ve birbirleri sıkıca sarıldılar. Ve babası çıkıp gitti.

Babası gitmişti gitmesine ama onun bu son sözleri Ryan'ın aklından bir an olsun gitmemişti. *"Ona her daim destek ol, oğlum. "*

Dönüp aynadaki yansımasına baktı uzunca bir süre.

Annesine yeterince destek olduğu söylenemezdi. Babasının sözleri yankılandı kulaklarında. *"Ona destek ol. Ve adil davran. "*

A

Sırt çantasını kaptığı gibi aşağıya indi. Annesi hâlâ mutfaktaki sandalyede, iki eliyle kahve fincanını kavramış halde oturuyordu.

"Saat beş buçukta evde olacağım," deyip annesini yanağından öptü Ryan.

Annesinin yüzünde beliren o kocaman gülümseme, Ryan için babasının isteklerini yerine getirdiğinin bir kanıtıydı. İşini sağlama almak için annesinin diğer yanağına da sıcacık bir öpücük kondurduktan sonra koşarak evden çıktı. Otobüs kalkmak üzereydi.

"Babacığım, ben doğru olanı yaptım. Haydi, şimdi sen de şu otobüsü durdur!"

Yetişebilmek için dörtlüyle koşsa da, otobüs çoktan gözden kaybolmuştu.

* * *

Dickinson Lisesi ana binasının ikinci katındaki sınıfın boyası kabarmış duvarları Ryan'ın üstüne geliyor, ruhunu daraltıyordu ve bu da yetmezmiş gibi arka sırasında oturan Frankie Alito büyük bir çabayla sınav kâğıdına yazdıklarını okumaya çalışıyordu. Bu durumdan nefret ediyordu ama Alito'ya kopya vermezse okuldan sonra başına gelecekleri düşününce, istemeden de olsa sırasından Frankie'nin kâğıdını görebileceği kadar aşağıya süzülme kararı verdi. Tam düşündüğünü yapacakken, babasının sözleri kulaklarında çınlamaya başladı:

"Artık bir adam gibi davranmanın vakti geldi."

Seçimini yapmıştı. Sırasında dimdik oturup, Alito'nun kâğıdına görmesine mani oldu. Bu sefer hak ettiği notu almalıydı Alito.

Alito durmadan sırtını dürtüyordu. Ryan umursamadı, hatta kılını bile kımlıdatmadı.

Alito, bu kez başka bir yöntem bulmuştu; Ryan' m sırtına kaleminin ucunu batırmayı denedi. Ryan hâlâ hiç birşey olmamışçasına sınava odaklanmış, gözlerini kâğıdından ayırmamaya karar vermişti.

"Kenara çekilsene, göremiyorum be inek!" diye fısıldadı Frankie öfkeden kudurmuş bir halde.

"Hadi oradan," diye mırıldandı Ryan. Sonra da kâğıdının üzerine eğilip Frankie' yi saf dışı bıraktı. Kafasını kaldırıp öğretmeni Bay Thomas'a baktı ama o önündeki kâğıt yığınıyla bir hayli meşguldü.

"Bu son şansın," diyerek bir kez daha vurdu Alito Ryan' a. Ama bu kez hedef Ryan' in belydi ve hissettiği acı kalem ucunun sebep olabileceğinden bir hayli fazlaydı.

Bıçak darbesiyle yerinden fırladı Ryan.

Bu darbe işbirliği sözleşmesi anlamına geliyordu.

"Hemen!" diye tısladı, bıçağın ucunu Ryan' in canını acıttığından emin olana dek bastırırken.

Ryan' in acıyla inleyişini duyan Bay Thomas, kafasını önündeki kâğıt yığından kaldırdı.

"Bir sorun mu var, Mc Intyre?" diye seslendi kürsüden.

Bir anda tüm gözler Ryan' in üzerinde toplanmıştı.

"Hayır, efendim," dedi Ryan, "Özür dilerim."

Bay Thomas yerinden kalkıp koridorun başında durdu.

"Bir sorun yok, Bay Thomas," dedi Ryan ve ekledi, "Gerçekten her şey yolunda."

Bu sözler üzerine gözlerini Alito' dan bir an olsun ayırmadan yürümeye başlayan Bay Thomas, Ryan' in yanında durdu.

Ryan telaşa kapılmıştı. Alito' nun en azından elindeki

bıçağı saklayabilecek kadar zekice davranması için dua etmeye başladı.

"Ellerini masanın üzerine koy bakalım Alito," diye emretti Bay Thomas. Ryan olacakları görmemek için, gözlerini önündeki sınav kâğıdına çivilemiş halde gergin bir bekleyiş içindeydi.

"Nedir bu?" diye sordu Bay Thomas.

"Hiç," diye yanıtladı Alito.

"Ver şunu bana," diye emretti Bay Thomas.

Ryan, Alito' nun öğretmene yönelttiği öfke dolu bakışları gözünde canlandırabiliyordu. Öğretmenin başınıyla yerinden fırladı.

"Hemen, Alito!"

Bay Thomas'ın bu sert tavn, Alito' yu da tereddüte düşürdü, ama öğretmenin oldukça ciddi olduğunu sonunda anlayan Alito pes etti ve bıçağı teslim etti.

"Teşekkür ederim," dedi Bay Thomas sakince ve sözlerini sürdürdü, "Şimdi ofisime inip beni bekle. Şu andan itibaren bu okulun öğrencisi değilsin. Suçunu ilgili makamlara bildirmekten vazgeçmiş olsak bile bu durum geçerli olacak. Üstelik hak ettiğin cezayı çekmen konusunda geri adım atacağımızı sanmıyorum. Senden adam olmaz, Alito."

Alito öfkeden kudurmuşu adeta. Hırsla kalkıp Ryan' in omzuna tehditkâr bir darbe indirdi.

"Yaptığını gördüm," dedi Bay Thomas, "Bu yaptığın durumunu kötüleştirmekten başka hiçbir işe yaramaz."

Alito omuz silkip kapıya doğru yürüdü. Sınıftan çıkmadan önce dönüp Ryan' a baktı gülümseyerek. Gözleri Ryan' in başına gelecekleri açıkça anlatıyordu.

Bu gülüş, Ryan'ın beline batırılan o bıçaktan daha beterdi.

"Tamam, gösteri sona erdi. Herkes sınavına devam etsin, yalnızca on dakikanız kaldı," dedi sınıftaki ölüm sessizliğini bozarak.

Sınav zaten çoktan bitmişti Ryan için. Kalan sorulara bakıp defalarca okumasına rağmen, hiçbir şey anlayamıyordu. Kelimeler bir anlam ifade etmiyordu.

Artık annesi ve Tom ile ilgili sorunlarının yanına bir de Frankie Alito eklenmişti. Onun ve arkadaşlarının eve dönüş yolunda kendisini bir güzel pataklayacağından emindi.

Camdan dışarı baktı. Ufukta Boston vardı. St. Isaac' in sivri tepesini görmeye çalışsa da, bunun aslında pek mümkün olmadığını biliyordu.

St. Isaac Yatılı Okulu.

Frankie Alito' nun eseri olan morarmış bir gözle eve geldiği akşam, annesinin bahsettiği o okul. Bunun Tom Kelly'nin fikri olduğuna bahse girerdi.

Yanm kalmış sınav kâğıdına bakarken düşündüğü tek şey, Alito' nun intikamıydı.

St. Isaac, buradan kötü olamazdı herhalde.

"Zamanınız doldu, kalemleri bırakın."

Bölüm 2

Okul kadrosuna mensup Peder Francis, St. Isaac Hazırlık Akademisi'nin geniş yemek salonunun kapısında durmuş öğrencileri kontrol ediyor, bir yandan da Kip Adamson' u arıyordu. Okulun iki yüz kişilik nüfusunun en azından yarısı yemek salonun uzun masalarına yerleşmiş, bir yandan yemeklerini yiyor, bir yandan da sohbet edip gülüşüyorlardı, ancak Peder Francis'in geçen kış ayrıldığı okuldaki küçük kafeteryadan çıkan gürültü şu ankinden çok daha fazla ve oldukça rahatsız edici olurdu. Ancak yine de bu geniş yemek salonuna ev sahipliği eden eski taş bina öğrencilerin yarattığı gürültüden inciniyor-muşçasına bir hisse kapılırdı ve taş binamn duvarları ara-

sında böyle ciddiyetsizliklere izin vermek doğru olmazdı.

Okulda henüz yeni olsa da, Peder Francis'in öğrencilerin isimlerini ezberlemek konusunda oldukça usta olduğu söylenebilirdi. Masaların arasında gezip o malum kişiyi ararken konuştuğu her öğrenciye de ismiyle hitap ediyordu. Ortalarda görünmeyen Kip Adamson, Rahibe Mary David'in matematik dersinden kaytarmıştı ve Peder Francis onu bulup derse neden gelmediğini öğrenmekle görevlendirilmişti. Rahibe Mary' nin ününü okulda bilmeyen yoktu. Kadın tam bir efsaneydi ve onun dersinden önemli bir bahane olmadan kaytarmak yürek isteyen bir işti. Böyle durumlarda da öfkesini Peder Francis'e kusmaktan hiç çekinmezdi. İşte bu sebeplerden dolayı, Kip Adamson kendisine iyi bir savunma hazırlasa iyi ederdi. Daha doğrusu, buna mecburdu.

Salonun köşesinde, Kip'in oda arkadaşı olan Clay Matthews, her daim birlikte vakit geçirdiği arkadaş grubuyla oturuyordu. Bay Francis'in yaklaştığını görünce salonun köşesinde kalabalık halinde beklediklerini hatırladı.

"Merhaba, Peder Francis," dedi Tim yüksek sesle. Arka tarafta gizlice iskambil oynayan arkadaşlarını uyarıma çalışıyordu Peder Francis olan biteni çoktan fark etmişti.

Yüzünde sert bir ifadeyle, "Kumar oynamanın kurallara aykırı olduğunu bildiğinizden eminim," dedi. Öğrenciler tedirginlikle birbirlerine baktılar. "Sizi yakalayan benim yerime Rahibe Mary olsaydı, sonuçlarını tahmin bile edemezsiniz."

Herkesin yüzü kireç gibi olmuştu. Jose Alvarez en masum ifadesini takınıp söze girdi.

"Kumar mı?" diye sordu büyük bir şaşkınlık içinde, sanki Peder bir başka dilden konuşuyormuş gibi. "Biz sa-

dece Pis Yedili oynuyorduk," diye ekledi Darren Bender.

"Elbette, görüyorum," dedi ve sağ avucunu açıp beklemeye başladı.

Clay Matthews kartları deste yapıp, gönülsüzce Peder Francis'e uzattı.

Desteyi alıp cebine koyan Peder Francis, "Kip'i gören var mı? Matematik dersine girmemiş, onunla konuşmam gerek," dedi.

"Yatağında istirahat ediyor olmalı, kendi pek iyi hissetmiyordu," diye yanıtladı Clay.

"Hm," dedi ağzını buruşturarak ve hemen ardından ekledi, "Revire gitti mi peki?"

Clay omuz silkip, "Öyle hasta bir hali yoktu, yalnızca bir süredir çok garip davranıyordu," diye yanıtladı.

"Garip mi? Bu da ne demek şimdi?" diye sordu karşılığında, aydınlatıcı bir bilgi alamayacağım biliyor olsa da. Ve öyle de oldu. Clay tekrar omuz silkip bir şey bilmediğini ima etti.

"Pekâlâ," dedi Peder Francis, "Ben etrafa bir göz atayım. Eğer onu görürseniz hemen benim odama gelmesini söyleyin."

Peder Francis yemek salonunu terk edip, bir labirenti andıran, koridorlarla dolu taş binada yürümeye başladı. Bu öyle bir yapıydı ki, Peder Francis sekiz aydır her gününü bu okulda geçirmiş olsa bile, hâlâ ilk defa karşılaştığı yerler olduğunu fark ediyordu zaman zaman. Öğrenci yatakhaneleri ve çalışanların kaldığı katlar haricinde, düzinelerce binaya serpiştirilmiş sınıflar ve ofislerden oluşan bu okul oldukça geniş bir araziye yayılmıştı. Öğrencilerin hepsi bu devasa yapıyı ondan daha iyi tanıyor, onun varlığından bile haberi olmadığı kestirme yolları biliyorlardı. "En azından yemek salonundan öğrenci yatakhane-

lerine kadar kaybolmadan gidebiliyorum şimdilik," diye düşündü Peder Francis.

Henüz çok derinlere gidememişti.

231 numaralı odanın kapısını tıkladı ancak görünüşe göre içeride kimse yoktu.

"Kip?"

Kip'in odada olmadığına emin olunca tokmağı çevirip içeri girdi. Oda okul kurallarına uygun vaziyetteydi: İki yatak da titizce örtülmüştü, çalışma masalarındaki eşyalar son derece düzenliydi, giysi dolaplarının kapakları kapatılmıştı ve şifonyer üstleri son derece temizdi.

Ama Kip ortalarda yoktu. Nerede olabileceğine dair en ufak bir ize rastlamamıştı.

Peder Francis okulun diğer ucuna yürümekten önce, cep telefonunu çıkarıp reviri aramayı tercih etti ancak Kip oraya da hiç uğramamıştı.

Cep telefonunu cübbesinin cebine soktu. Endişeliydi. Tedirginlik için kemirmeye başlamıştı.

Odanın penceresine doğru ilerledi ve Bacon Tepesi'ni izlemeye koyuldu. Durduğu yerden Charles Nehri'nden Cambridge' e dek uzanan bir manzara görülmekteydi. Şehrin Püritan kurucuları, civanın en ihtişamlı tepesine böyle bir Katolik okulu kurarken akıllarında ne vardı diye düşünmeye daldı aylakça. Bu okul gotik tarzı, göğe uzanan sivri tepesi ve farklı mimarisiyle diğer Prütan yapılarından ayrılmıyordu.

Manzarayı seyretmeyi bırakıp odayı son bir kez daha kolaçan etti ancak Kip'in nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bulamadı.

Kip'i periler alıp götürmediğine göre mutlaka bulacaktı onu. Okul sorunlu öğrencilerle dolup taşıyordu, ancak bu konuda kimse Kip'in eline su sökemezdi. Adı sü-

rekli kavgalarla anılan uyumsuz bir çocuktu. Peder Francis onu bu konuda sürekli uyarmış olsa da, sonuç hep aynıydı ve çocuğun durumu kötüye gidiyordu.

Peder Francis huzursuzdu. Gençlerin koruyucusu sayılan Aziz Aloysius Gonzaga'ya bu problemlili çocuğa bir an önce yardım eli uzatması ümidiyle sessizce yalvardı. Hani belki bir kıyak yapar da isteğini ön sıraya alır diye fazladan dua etti.

Dualarını Tann'ya ulaşması dileğiyle gönderdikten sonra odadan çıkıp okulun dolambaçlı koridorlarını seyre daldı. Kemerine takılı duran haç sallanıyordu. Taş duvarlarla örölü okul her daim serin olsa da, Peder Francis'in alnında boncuk boncuk ter toplanmaya başlamıştı.

Sezgileri, Kip Adamson' un okulu meydana getiren bu labirent misali binaların içinde bir yerlerde olmadığını söylüyordu.

Daha da kötüsü, bu işin sonunun kötü olacağını hissediyordu.

Hem de çok kötü.

Bölüm 3

Ryan Me Intyre sınav kâğıdına son bir kez daha göz attıktan sonra kalemini bırakıp, Bay Thomas'ın masasındaki duran saate baktı.

15:58

Sınavı çoktan bitmişti; geçer not alacağından da emindi. Sırt çantasını alıp sınav kâğıdını öğretmen kürsüsüne bıraktı. "Sınava devam etmeme izin verdiğiniz için size minnettarım. Biliyorum, Frankie..."

Bay Thomas Ryan' in sözlerini yanda kesip, "Olanları unut," dedi. Eline aldığı kırmızı kalemle sınavı okumaya başladı ve ekledi, "Bırak da sınav sırasında sırtına bıçak dayamaya kalkışanlar başına gelecekleri düşünsün.

Bu arada eve neyle döneceksin?"

"Her zamanki gibi otobüsle," dedi Ryan dertli dertli iç geçirerek. Bay Thomas'ın gözlerinde endişe vardı ve Ryan, öğretmeninin aklından geçenleri tahmin edebiliyordu, çünkü kendisi de öğleden beri aynı şeyi düşünüp duruyordu.

Frankie Alito' nun okulun önünde pusuya yatıp avını beklediğinden emindi.

Öğlen yemeği için kafeteryaya girdiğinden beri tüm gözler Ryan' in üzerindediydi. Tepsisini doldurup John Singer' in yanındaki boş yere oturduğunda, "Neler oluyor? Niçin herkes bana bakıp duruyor?" diye sormuştu.

"Frankie Alito okuldan atıldı. Herkes sana bakıyor çünkü kimine göre bir kahraman, kimine göre de yeryüzündeki en beyinsiz yaratıksın," diye yanıtlamıştı Singer.

"Başımın çaresine bakarım, Bay Thomas," dedi, "Pazartesi görüşmek üzere." Adamın konuşmasına fırsat vermeden arkasını dönüp sınıfı terk etti. Okul boşalmıştı, spor salonunda antrenman yapan ponpon kızlardan gelen cılız çığlıklar haricinde sessiz duvarlardan ibaret bir binaydı artık. "Belki de en güvenli yer burası," diye geçirdi içinden. Belki de otobüsten indiği gibi bir köşede kıştıracaklardı onu, kim bilir.

O gün her zamankinden bir saat geç çıkacaktı okuldan. Bu durum, belki en azından bugünlük dayak yemekten kaçabileceği bir fikir gibi gelmişti Ryan'a. Koridoru bir kez daha kontrol ettikten soma tarih kitabını bırakıp ceketini aldı. Cep telefonunu çıkartıp bu kez de merdivenleri kolaçan ettikten sonra, gelip kendisini okuldan almasını rica etmek için annesini aradı.

Annesi sesli mesaj bırakmasını istiyordu!

"Merhaba anne. Okuldan soma bir telafi sınavına gir-

mem gerekliydi ve bu yüzden bir saat geç çıkacağım okuldan. Senden gelip beni almanı isteyecektim. Sanırım başka işlerin var, eve geldiğimde görüşürüz."

Telefonu kapatıp yerine koymak üzereydi ki, erkekler tuvaletinin kapısı aniden açılıverdi. Karşısında Alito' nun can dostları Bennie Locke ve Stan Wojniak vardı. Ryan' in karşı koymasına fırsat vermeden onu sürükleyerek erkekler tuvaletine soktular. Ryan dengesini kaybetmişti ve kendisini bir anda yerde buldu. Elinden fırlayan cep telefonu sert fayans zemine çarpıp parçalara ayrılmıştı çoktan. Ryan' m akıbeti de telefonunkinden farksızdı. Ryan' in dirsekleri tuvaletin kirden kokuşmuş zemininde sürüklenmekten paramparça olmuş, kendini lavaboların altındaki boşlukta yatar vaziyette bulmuştu.

Ryan dirseklerinden beynine saplanan acıyla baş etmeye çalışırken gösterinin yeni başladığından habersizdi. Bennie Locke ayağıyla Ryan' ı yattığı yerden dışarı çıkarmaya çalıştı ama Ryan su borularından birine sıkıca tutunup sol ayağıyla Locke' u savuşturmayı denedi. Ama bunun bedeli ağır oldu. Wojniak, Ryan' m çenesine öyle bir tekme attı ki zavallı çocuğun birden eli ayağı boşaldı. Her yer kararmıştı sanki.

"Bu sana söylenenleri harfi harfine yeri getirmeyi öğretir belki, ne dersin ha?" diye homurdandı Wojniak, yerde yatan Ryan' ın kanlar içinde tuvaletin bir köşesinde boylu boyunca uzanan bedenim ayağıyla sertçe dürterek.

Ryan kaburgalarının çatladığını hissediyordu. Hatta çitirtılarım duyar gibiydi. Sağ yanında dehşet bir acı yaşıyordu tenini, bir an yeryüzündeki son saniyelerini yaşadığını sandı. "Durun," diye fısıldadı, sıradaki darbeleri engelleyebilmek umuduyla.

"Emredersiniz," diye alay edercesine pis pis sırtmaya

başladı Bennie. "Seni süt çocuğu!"

Bir tekme daha inmişti Ryan' m dermansız bedenine, ancak bu kez kaburgalarından yayılan ağrı inlemesine bile izin vermeyecek bir boyuta ulaşmıştı.

Ardı ardına gelen tekmeler karşısında Ryan' in elinden gelen tek Şey gözlerini kapayıp elleriyle başını korumaya çalışmak ve bu işkencenin bitmesini beklemeydi. Sivri kösele ayakkabıların verdiği acıyı defalarca hissetti baştan aşağı ağrıya bulanmış vücudunda. Artık ne çocukların alay dolu sözlerini, ne acımasızca indirdikleri darbeleri hissediyordu. Gözleri kararmış, etraftaki nesnelere seememeye başlamıştı. Karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Artık durumu kabullenmişti.

Neyse ki gösteri sona ermişti.

Bölüm 4

Peder Francis, bir elinde Rahibe Margaret' in verdiği büyükçe bir anahtar ve diğer elinde sıkıca tuttuğu el feneriyle yemek salonunun arka tarafındaki merdiven boşluğunun kapısını yavaşça itti. El fenerinin soğuk ışığını duvarlarda gezdirdi ama sonuç yine aynıydı.

Koca bir *hiç*.

Elektrik düğmesi yoktu. Tavandan aşağıya doğru cılız kablосуyla sallanan bir ampule bir razıydı. Rahibe Margaret bu konuda hiçbir uyan da yapmamıştı üstelik. "Kutsal Kâse orada olabilir, ama onu kimsenin bulabileceğini düşünmüyorum," demişti eline anahtar ve el fenerini tu-

tuşturduğu esnada."Ha unutmadan, Rahibe Agnes Leopold' a rastlarsan, yaşının yirmi yedi olduğunu hatırlatıp son yeminlerini etmek için biraz geç kaldığını söylersin," diye ekledi ardından. Peder Francis' in anlamsız bakışlarını sezince de sadece şaka yaptığını söyleyip, bodrumda yapacağı araştırma için kendisine bol şans diledikten sonra yanından ayrıldı.

Bodrumun pürüzsüz karanlığının koynunda bir başına kalmışken, bir anda, yıllar önce öz ağabeyinin kendisini o kapkaranlık bodruma kilitleyişi canlandı gözünde. Beş yaslamadaydı; korkudan titriyordu.

"Artık koca bir adam oldum ve korkulacak hiçbir şey olmadığını biliyorum. "

Yutkundu ve el feneriyle karanlık basamakları incelemeye başladı. "Kip Adamson' u bulamasam bile, yüz yıllardır dimdik ayakta duran ve kendi içinde koskoca bir labirentten ibaret olan bu okulun gizli tünellerini keşfedeceğim," diye mırıldandı. Öğrencilerin büyük çoğunluğu merdiven boşluklarını kendilerine özel gizli geçitlerymiş gibi kullanıyorlardı. Hatta Boston çevreyollarına taş çıkaran bu yer altı sistemine "Büyük Kazı" diyorlardı. Ustaca tasarlanmış bu labirent, öğrencilerin okulun istedikleri bölümlerine kimse tarafından fark edilmeden, rahatça ve kısa zamanda ulaşmalarını sağlıyordu. Bu büyümlü labirentin sınırlarına ortak olma sırası artık Peder Francis'e gelmişti. Bedenini saran endişe yol yakinken geri dönmesi gerektiğini söylüyordu merdiven eşiğinde kasatı kesilmiş bekleyen adama. Ancak ortada kayıp bir çocuk ve didik didik aranması gereken, tünellerle örümlü bir okul vardı.

Merdivenlerin bitiminde, içinde onlarca farklı mekân açılan üç gizli geçit barındıran, karanlık ve geniş bir

oda yer almaktaydı. Soldakinde karar kılmış, geçitlere doğru yol almaya başlamışken tökezleyip yuvarlanan Peder Francis, kendini nemli duvarla bir olmuş vaziyette buldu. Yerinden kalkıp önündeki kapıları yokladı ama hepsine kilit vurulmuştu.

İleride başka bir gizli geçide rastlamıştı ancak basık tünelde ilerledikçe okulun rutubetli duvarlarının kasveti ruhuna işliyordu. Kilometrelerce tünel olmalıydı bu sahada. El fenerinin cıltz ışığı, metal bir nesnenin panlısıyla buluştu. Dikkatlice baktığında bunun iki kişinin sığabileceği genişlikte, akordeon kapılı, tarihi bir asansör olduğunu fark etti.

İlerledikçe başka odalarla karşılaşılıyordu. Önüne çıkan diğer kapının ardında, baştan aşağıya örümcek ağıyla kaplı, süslü oymalarla bezenmiş iki adet ahşap günah çıkarma odasına açılan bir ardiye vardı. Odalardan birinde bir hareketlenme oldu. İşittiği tıkırtıyla irkilen Peder Francis, bunun içeriden fırlayıp, karanlıkta tekrar gözden kaybolan telaşlı bir sıçana ait olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Yol aldıkça tünellerin köhne duvarları ve bu duvarların arasına sıkışıp kalmış zulmet içinde boğulmaya başladığını hissediyordu. Kaybolma korkusuyla döndüğü her köşeyi, girdiği her odayı aklında tutmaya çalışsa da, nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

El fenerinden titreyerek yayılan ışık gittikçe azalıyor du ki, koridorun sonunda boğuk bir aydınlık gözüne çarptı. Feneri doğrulttuğunda, bunun işlemelerle süslenmiş, ağır bir kapı olduğunu gördü. Üzerinde kalp şekli verilmiş, lekeli bir cam panel bulunmaktaydı. Kapıya iyice yaklaşmış el fenerine daha fazla ışık vermesi ümidiyle birkaç kez sertçe vurdu.

Cam panel tıpkı bir kalp gibi atıyordu.

Tereddütlü hareketlerle kapıya uzandı. Parmaklan kapıyla temas ettiğinde, içerideki her neyse oradan bir an önce toz olmasını söyler gibiydi Peder Francis'e.

Peder kapıyı iterek açtı.

Karşısında bir günah çıkarma odası, iki küçük oturak ve bir kurban taşıyla ufak bir kilise vardı.

Ve kurban taşının üzerinde yanan bir mum.

Ve duvarda, bu odanın on katı büyüklüğünde bir oda da bile rahatlıkla göze çarpacak ebatta dev bir haç.

Ve haçın üzerinde, kanlar içinde asılı kalmış Hazreti İsa.

Peder Francis'in gözünün içine bakar gibiydi.

Atan kalp bu kez kendisinininkiydi. Artık pes etmişti. Kapıyı hızla kapatıp haç çıkardı, kendini gizli tehlikelerden korumak istercesine.

Acele adımlarla koridora yöneldi.

Onlarca adım atmıştı ama doğru yolda olduğundan şüpheliydi. El fenerini etrafta gezdirdi, ama bir talihsizlik daha eklenmişti Peder Francis'in keşif gezisine. Karanlık yutuvermişti fenerinin son kalan zayıf ışığını.

Can havliyle birkaç şaplak attı fenere, ancak son nefesini verir gibi anlık bir hareketlenme sonrasında ışık temelli söndü. Kalbi ağzından fırlayacakmışçasına çırpınıyordu, ağabeyi tarafından bodruma kilitlendiği günkü o tanıdık korku buram buram sarmıştı tüneli. Beyni kancalanmaya başlamıştı ve o lanet koridorun karanlığında pusuya yatıp kendisini bekleyen uğursuz yaratığın ne olabileceğine dair tahminlerde bulunmaktan kendini alamıyordu.

Kilise! Eğer kiliseye geri dönebilirse kurban taşındaki mumu alıp bu lanet yerden çıkış yolunu bulabilirdi!

Ancak umudu çabuk sönmüştü, çünkü karanlık tünelde saatlerce dolansa bile o küçük kiliseyi bulamama ihtimali çok yüksekti.

Kalbi kuş gibi çırpınıyordu. Korku göğsünde düğümlemiş bekleyiyordu. Tünelin serinliğine rağmen alnında biriken terler çenesine doğru süzölmeye başlamıştı.

Karanlığın dibinden gelen boğuk, güçlükle duyulan bir ses çalındı kulağına.

"Kim... kim var orada?" Sesi tüneli duvarlarına çarparak geri döndü. Cesaretini toplayıp sorusunu tekrar etti, "Kim var orada dedim!"

Çıt çıkmıyordu.

Sol elindeki anahtarların tıngırtısıyla donup kaldı..

"Artık çocuk değilsin, " diye hatırlattı kendine, ancak bu sözler, yıllar önce o karanlık bodrumda içine işleyip zaman zaman tekrar hortlayan bu korkuyu hafifletmeye yetmedi. Tırmanan gerginlik başını döndürmüştü. Dengesini sağlamak için elini duvara uzattığında, avucunun içinde buz gibi bir asma kilit olduğunu hissetti.

Sessizce olduğu yerde kaldı.

Parmaklarıyla kilidi yokladı. Ortasında kocaman bir iskelet anahtarın sığabileceği genişlikte bir delik vardı. Sol elinde tuttuğu anahtarların arasından en büyüğünü bulup çıkardı.

Hayır, deliğe sığmamıştı.

Diğer anahtarı denedi, sonra bir tane daha.

Denediği dördüncü anahtar deliğe tam oturmuş, kilidi açmıştı. Elleriyle duvarı yoklayıp, elektrik düğmesi işlerine hangi aziz bakıyorsa, ondan kendisi için bir tane göndermesi için dua etti.

Birkaç saniye sonra elektrik işlerine bakan azizden yanıt gelmişti: Düğmeyi buldu ve sonunda oda aydın-

landı. Mukavva kutularla dolu bir ardiyenin içinde buldu kendini.

Ancak hâlâ Kip Adamson ile ilgili bir ize rastlayamamıştı. Ardıyeden çıkıp karanlık tünele baktı. Kalbi birkaç dakika öncesindeki gibi çırpınmıyordu ama yine de lambayı söndürmek içinden gelmiyordu. Etrafkapkaranlıktı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tehlike kokan o soğuk tünelde çıkış yolunu bulmak zorunda olmuştu, tüylerini diken diken ediyordu.

Başka bir seçeneği mi vardı sanki?

Ardiyenin lambasından yayılan ışık onu ancak koridorun sonuna kadar idare ederdi. Yani 25- 30 adımlık bir mesafe.

O anda bir sesle irkildi.

Sesler demek daha doğru olurdu aslında.

Uzaktan gelen boğuk sesler.

Rahibe Margaret' i tüneldeki tüm patlak ampullerin değiştirilmesiyle görevlendirdiğini anımsayıp kendini biraz olsun rahatlatmaya çalıştı. 'Bu sesler belki de tamircilere aittir,' diye umutla karanlığa doğru seslendi. "Kim var orada?"

"Peder Francis?" diye yanıtladı tanıdık bir ses, "Burada ne işiniz var?"

Bir dakika sonra Clay Matthews ve Darren Bender çıktı karşısına.

"Sanırım aynı soruyu ben de size sormalıyım," dedi. Bir yandan da öğrencilerin sesindeki rahatlamayı fark etmediklerini ummakla meşguldü.

"Kip'i arıyoruz," dedi Clay.

"Şu anda derste olmanız gerekmiyor mu sizin," diye çıkıştı ve saatine bakıp, "Öğle tatiline bir saat var," dedi.

"Kip için endişeliyiz. Onu düşünmekten derslere kon-

santre olamıyoruz. Bize bir çeşit kiliseden bahsetmişti. Buraya gelip orada günah çıkarmak niyetindeydi."

"Clay' e bunun anlamsız olduğunu, Kip'i bulamaya-çağımızı anlatmaya çalıştım ama..." Darren cümlelerin sonunu getirememişti.

"Bodrumlardan kaçma göz attınız?" diye sordu Peder Francis.

Darren omuz silkti. "Çoğuna. Kütüphanenin altından başlayıp spor salonunkine, soma da papazın odasının altındakine baktık ama bulamadık. Soma da yatakhanelere dönerken, bir de toplantı salonunun altından girip yemek salonunun altına kadar kolaçan edelim dedik."

"Yemek salonunun altındaki geçitlere baktım, orada yok. Yatakhanelere dönsek iyi olur."

On beş dakika soma Peder Francis, omuzlan örümcek ağları ve tozdan leş gibi olmuş cübbesiyle Peder Laughlin'in odasına varmıştı. Kapıyı çalıp içeri girdi.

Yaşlı Peder okumakta olduğu kitaptan kafasını kaldırıp karşısında Peder Francis'i görünce, kırışık yüzünü sıcak bir gülümseme kapladı.

"Gel, Francis. Haydi otur."

Peder Francis kapıyı kapatıp hemen söze girdi.

"Haberler kötü," deyip döşemesi yıpranmış, oymalı ah-şap sandalyelerden birine yerleşti.

Yaşlı Peder kaşlarını kaldırıp endişeyle, " Neler oluyor, Francis?" diye sordu.

"Öğrencilerimizden Kip Adamson kayıp. Okulda aklınıza gelebilecek her yere baktık ama maalesef bulamadık," dedi ve bir süre tereddüt ettikten soma konuşmasını sürdürdü, "Sanınm kaçmış."

"Demek Kip Adamson," dedi Peder Laughlin.

Peder Francis başıyla onayladıktan soma konuşmaya

devam etti. "Bu çocuk diğerlerinden çok daha riskli bizim için. Aslında çok da büyütülecek bir şey değil. Dük-kân hırsızlığı gibi bir suç işlemiş ama işin ilginç kısmı şu ki, bu çocuk okula geldiğinden beri derslerinde üstün bir başarı sergilemiş ve hiçbir disiplin suçu yok. Başarısı ortalamanın epeyce üstünde."

"Ve bu çocuk kayıp, öyle mi?" deyip, ince tel gözlüklerini çıkardıktan sonra kemerli burnunu ovuşturmaya başladı.

Peder Francis yaşlı rahibin söylediklerini idrak edebildiğinden, hatta yeni nesil çocukların sorunlarını anlamak ve bu tarz bir okulu yönetimini sağlamak için uygun seçim olduğundan şüpheliydi. Peder Laughlin, çok daha soylu ve nazik çağlardan kalma bir yadigârı onun gözünde. Peder Francis sözlerini sürdürdü, "İtiraf etmeliyim ki, bu durumdan kendimi sorumlu hissediyorum. Bu çocukları kazanmayı bir türlü beceremedim. Beni buraya kabul etmekle doğru mu yaptınız, bilemiyorum. Bu eşit bir okul için uygun değilim sanırım."

Peder Laughlin, "Bu senin suçun değil, Francis. Yanlış düşünüyorsun," diyerek itiraz etti.

"Son beş yılda böyle bir olaya rastlanmamış. Benim gelişimden sonra bunu ikinci defa yaşıyoruz," dedi Peder Francis ve derin bir nefes aldıktan sonra ekledi, "En kötüsü de, Kip'in ailesine durumu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

Yaşlı adam tek kelime etmeden bir süre bekledi. Sonra genç adama bakıp, "Kardinal'in seni buraya Peder Sebastian Sloane ile aynı anda tayin etmesinin arkasında bir çok neden var. Bunlardan biri Peder Sebastian'ın sorunlu öğrenciler ve aileleriyle ilgili bilgi ve deneyimleridir. Akşam yemeğine kadar bekleyip, Adamson denen şu çocu-

ğun ortaya çıkıp çıkmayacağına bakalım. Soma gerekirse durumu Peder Sebastian' a bildiririz. Eğer çocuğun ailesiyle konuşmak gerekliyse, bu işi o halleder, " dedi ve Francis'e güven veren bir bakış atarak ekledi, " Biz ise, Kip'in sağ salim bir halde bulunması için dua etmeliyiz."

Okul müdürünün odasından çıkan Peder Francis, kendini her şeyin yolunda olduğuna ve Kip'in kısa süre içinde bulunacağına ikna etmeye çalışıyordu ancak bu fikir ona hiç inandırıcı gelmiyordu.

Biliyordu, ters giden bir şeyler vardı.

Bölüm 5

Teri Mc Intyre belindeki kemeri düzeltip saatine bir kez daha baktı.

17:50

Ryan'ın söz verdiği saatte evde olmamasına kızmıştı, ama bu kızgınlığı endişeye yenik düşmeye başlamıştı. Ryan çok küçük yaştaiken bile, her annenin hayalini kurduğu tipte bir çocuktü. Verdiği her sözü tutardı ve annesi, Ryan'ın bu yemek fikrinden hiç hoşlanmamasına rağmen, söz verdiği için geleceğini biliyordu. Telesekretere bıraktığı mesajına göre saat dört civarı okuldan çıkacaktı ve çoktan eve varmış olmalıydı.

Öyleyse Ryan neredeydi?

Neden hâlâ eve gelmemiştî?

Cep telefonu hâlâ kapalıydı. Zaten şimdiye dek iki kez arayıp mesaj bırakmıştı. Bir kez daha mesaj bırakması manasız olacaktı. Alt kata inip Ryan' ı beklemeye başladı.

Cam kenarındaki kanepeye oturup boş caddeyi izlemeye koyuldu. Köşedeki durakta bir otobüs yolcu indiriyordu. Camın pervazına tüneyip tırnaklarını kemirmeye başladı.

Ne yapacağını düşünüyordu.

Ve Ryan' in başına ne gelmiş olabileceğini.

Kendi düşüncelerinden kaçmak istercesine kanepeden kalkıp mutfığa geçti. Telefon defterini eline alıp sayfaları karıştırdıktan sonra okulun numarasını buldu ve vakit kaybetmeden numaralan tuşlamaya başladı. Akşam olmuştu, dolayısıyla okulda kimse kalmamıştı. Sonra Ryan'ın bir video oyununa kendini kaptırıp zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş olması ümidiyle Josh Singer'm ev numarasını çevirdi. Telefona cevap veren Josh'ın anesiydi.

"Merhaba Melinda. Ben Ryan'ın annesi Teri Mc Intyre. Ryan orada mı?"

"Merhaba, Teri. Hayır, Ryan'ı bugün hiç görmedim. Bir dakika bekle, lütfen. Josh'ı telefona çağıracağım."

Beklemek böyle bir gün için pek de iyi bir fikir sayılmazdı.

"Bayan Mc Intyre?"

"Merhaba, Josh. Ryan ortalarda yok."

"Okuldan sonra bir tarih sınavı... "

"Sınavdan haberim var, Josh. Şimdiye dek çoktan eve gelmiş olmalıydı. Ondan haber alırsan hemen evi aramasını söyle."

"Tabi, Bayan Mc Intyre."

Teri telefonu kapattı. Bir arabanın kapı sesini duyan Teri, umutla kapıya koştu belki birisi Ryan'ı arabasıyla eve bırakmak istemiştir diye. Evin kapısını açtığı anda karşısında Tom Kelly vardı. Saate bir daha baktı.

18:00

Tom Kelly tam vaktinde gelmişti.

Kendisini kapıda bekleyen Teri' ye gülümseyip, yanağında bir öpücük kondurdu ama Teri hiçbirine aldırmazlıktan durakta yolcu indiren otobüse dikti gözlerini.

İnen yolcuların arasında Ryan yoktu.

Tom' un bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmesi çok uzun sürmedi.

"Teri, sorun nedir?"

"Ryan yarım saat önce evde olacağını söylemişti ama hâlâ gelmedi."

Tom gözle görülür bir biçimde rahatladı. "Yani, sadece gecikti. Teri, o artık on altı yaşında. Haydi, biraz rahatla."

"Ama akşam yemeğine çıkacağımızı biliyordu ve rezervasyon yaptırmıştık. Şu hale bak, geç kalacağız."

"Öyleyse ona bir not ve pizza için para bırakıp restorana gidelim," dedi ve cüzdanına uzandı.

Teri itiraz etti. "Hayır, Ryan asla böyle yapmazdı. Restoranı arayıp rezervasyonu on beş dakika ileri almaya çalış. Ben Ryan'ın diğer arkadaşlarını arayacağım."

Tom alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hazır bir yerleri aramaya başlamışken neden polisi ve hastaneleri de aramayı denemiyorsun?"

Teri'nin kırgın bakışlarının üzerine kanepeye oturan Tom, ellerinden tutup Teri'yi çekti ve yanına oturttu. "Bak Teri, Ryan on altı yaşında. Hatta neredeyse on yedi. Bü-

yüyor, bunu anlayışla karşılamaksın."

"Hayır, Tom. Beni anlamıyorsun..."

Tom parmaklarını nazikçe Teri'nin dudaklarına dayayıp itirazlarına nokta koydu. "Babasını iki yıl evvel kaybetti ve altı aydır annesinin görüştüğü bir adam var. Ryan, babasının yerini almak istediğimi düşünüyor olabilir. Onu anlamaya çalışmalısın."

O an, Teri'nin aklına sabahki tartışma geldi. Tom haklı olabilirdi. Ryan, sabah bir yetişkin gibi davranmak istemiş ve geçekten istemediği halde yemek teklifini kabul ettiğini söylemiş olabilirdi.

"Ona zaman vermen gerek, Teri. Sana ayak uydurmasını beklemek yerine, kendi planlarını yapmasına izin vermelisin."

Teri yalvaran gözlerle Tom'a bakıp, "Peki öyleyse Ryan nerede?"

Tom omuz silkti. "Bugün Cuma. Arkadaşlarıyla pizza yiyip sinemaya gitmiş olabilirler."

"Bak Tom, bana evde olacağına dair söz verdi, beni anlıyor musun? Saat dörtte okuldan çıkacağını söylemişti, baksana saat kaç oldu."

Tom, Teri'yi rahatlatmak için ellerini tuttu sıkıca. "Onu yönlendirmeye çalışmaktan vazgeçmelisin. Gün içinde iyice düşünüp, benimle yemeğe gitmekten vazgeçmiş olabilir. Bunu anlayışla karşılarım. Ama sen, Ryan'ın her geç kalışında mahalleyi ayağa kaldırırsan işimiz iş doğrusu," dedi ve Teri'yi yanağından öpüp ellerinden tutarak ayağa kaldırdıktan sonra sözlerini sürdürdü, "Haydi ama, gidip şöyle güzel bir akşam yemeği yiyelim. Ryan ile eve döndüğümüzde sohbet edersin," dedi ve gülümseyerek ekledi, "Umarım nutuk atmaya kalkmazsın."

Teri kafasını sallayıp, "Kusura bakma ama yemeğe"

gelmek falan istemiyorum. Bu halde, her anımı Ryan için endişelenerek geçirmektense, evde pineklemeyi tercih ederim."

"Hayır güzel bayan, size böyle bir seçenek sunduğumu sanmıyorum. Ayrıca evde kalmaya izin verirsem hem muhteşem bir yemeği kaçırmış, hem de durmadan tırnaklarını kemirdiğin için manikürünü mahvetmiş olacaksın."

Teri kaşlarını çatmış, Tom'u fikrinden caydırmaya çabalıyordu. "Bak, ben bu halde hiçbir şeyden zevk alamam," deyip derin göğüs geçirdi.

"En azından burada oturup beklemekten daha eğlenceli olacaktır. Hem belki de biraz sakinleşirsin. Tek yapmamız gereken ona, üzerinde eve gelir gelmez seni araması yazılı olan bir not bırakmak. Eve döndüğümüzde hâlâ gelmemiş olursa çıkıp onu arayacağız, söz veriyorum. Ama şimdi biraz gevşemeni istiyorum. Anlaştık mı?"

Haklıydı. Elbette haklıydı.

Ryan' in bu hareketinin, o hiç gitmek istemediği akşam yemeğinin akşamında olması tesadüf olamazdı. Eve gelmeyeceğini haber vermek için aramadı, çünkü annesinin ısrar edeceğini adı gibi biliyordu. Tabii ya, Tom çok haklıydı.

Telsiz telefonu mutfığa bırakıp mutfak tezgâhdaki not defterinden bir yaprak kopardı ve Ryan' a not yazdı. Soma da buzdolabının kapağına astı. Cep telefonu çantasına atıp, "Tamam, sanırım hazırım," dedi ve evden çıktılar.

Teri arabaya bindiğinde aslında hazır olmadığını farkındaydı. Tom'un yemek ve endişelenmemek hakkında sarfettiği tüm sözlere rağmen, gece boyunca aklının hep Ryan'da olacağından emindi.

* * *

Caleb Stark kovasını sıcak ve sabunlu suyla doldurmuş, Dickinson Lisesi'nin ikinci katındaki upuzun koridor boyunca sürükleyerek yürüyordu.

Sol yandaki dolapların birinin üzerine resim çizmişti haylaz öğrencilerden biri. Bir başka işe yaramaz da yapış yapış, tiksiniç bir şeyler dökmüştü koridora. İşte bu önemliydi, çünkü yerlerde öğrencilerin kayıp düşeceği cinsten bir pislik varsa, hemen temizlemesi sıkı sıkıya tembihlenmişti. "Eğer vaktim kalırsa dolaplardaki resimleri de temizlerim," diye düşündü.

Eğer her şeyi bir sıraya koyup yapmazsa ipin ucunu kaçıracığını biliyordu. Görevler zamanında ve düzenli bir biçimde tamamlanırsa verilen işi hakkıyla yerine getirdiği için onu evine geri göndermezler, böylece Caleb okulda kendisine verilen kulübede yaşamaya devam edebilirdi.

Üstelik işten atılırsa annesi hayal kırıklığına uğrar ve hemen ağlamaya başlardı. Caleb annesinin ağlamasına hiçbir zaman dayanamazdı.

Yerdeki yapışkan şeyi temizlemeyi unutmamak için kendi kendine tekrar edip duruyordu. Su dolu kovasını koridorda sürükleyerek erkekler tuvaletinin önüne geldi ve kapıyı iterek içeri girdi. Kapıyı iterken yerdeki kırmızı ayak izi gözüne çarptı. Önce bunun çamur ya da öğrencilerin resim dersinde kullandıkları boyalardan kalma bir leke olduğunu düşündü ancak yerdeki izleri takip ettiğinde yanıldığını anladı.

Çünkü bunlar kan lekesiydi.

Erkekler tuvaletinin ortasında bir çocuk yatıyordu. Başını koyduğu taş zeminde kan birikmiş, fayans aralık-

larından sızarak geniş bir alana yayılmıştı.

"Aman Tamım," diye fısıldadı Caleb usulca ve böyle bir durumla karşılaşarsa kendisine ne yapması söylendiğini hatırlamaya çalıştı.

Biraz daha yaklaşıp çocuğun yüzüne dikkatlice bakmak istedi. Çocuğu tanıyor olsa bile, yüzü kanla kaplı olduğu için kimliğini tespit edemeyeceğini biliyordu.

Çocuk ölmüş de olabilirdi.

Caleb ayakta dikilmiş ne yapması gerektiğini düşünürken, çocuk aniden hırıltılı bir şekilde nefes alıp almaya başladı.

Çocuğun soluk alması ya da iniltisine, neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama bir anda beyninde şimşekler çakmasını sağladı ve yapması gereken şeyi hatırladı.

"Eğer yaralanırsan ya da çok hastalanırsan, bir telefon bul ve 911'i ara," demişti okul müdürü, Caleb buradaki küçük kulübesine taşınırken. "Ara ve yerini tarifet, onlar mutlaka seni bulacaklardır."

Müdürün sözleri kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. Kovayı bir kenara bırakıp aceleyle tuvaletten çıktı ve telefonun bulunduğu odaya doğru koşmaya başladı. 911'i arayıp okulun adını, açık adresini, çocuğu hangi katta ve nerede bulduğunu bildirdi. Hemen geri dönüp çocuğun başında beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra, okul müdürünün söylediği oldu ve bir grup insan yardıma geldi.

Sağlık görevlileri çocukla ilgilenirken, polis memurları koridoru baştan sona gezip, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Caleb ise kapı eşiğinde durmuş, onları izliyor, çocuğun durumunu merak ediyordu. "Çocuk iyileşecek, değil mi?" diye sordu.

Bir çeşit tulum giymiş iki sağlık görevlisinden biri

"Öyle umuyoruz," dedi, bir elinde çocuğun kanlı sırt çantasıyla ayakta bekleyen Caleb'e.

Çocuğu sedyeye taşıdıktan soma görevlilerden diğeri Caleb'e dönüp, "Çocuğun yakınlarına durumu bildirmelisin. Çantasını açıp onlara ulaşabileceğimiz bir şeyler bulmaya çalış" dedi.

Caleb ne yapması gerektiğini tam olarak anlayamamıştı. Çantanın fermuarını açıp içine bakacakken, okulun güvenlik görevlilerinden biri söze girip, "Bırak da çantayı ben arayayım Caleb, sen git ve okul müdürünü arayıp buraya çağır," dedi.

Eline üzerinde okul müdürünün telefon numarasının yazılı olduğu bir kâğıt tutuşturup, kapının yolunu gösterdi.

Caleb, kendi payına telefon açmak gibi kolay bir görev düştüğü için sevinerek yola koyuldu. Hızla merdivenleri tırmanırken, bir yandan da temizlemeyi unuttuğu bir yer kaldı mı diye düşünmeye başladı.

Aklına dolapların üzerine çizilmiş resimler geldi ama bir gün daha bekleyebilirler diye düşündü.

Bölüm 6

Peder Sebastian sessizce camdan dışarıya bakarken, Peder Francis Boston trafiğini seyre daldı.

"Kip'in ailesi Boston'da yaşıyormuş. Şehrin batı yakasında yer alıyor, ancak çok da uzak sayılmaz," diyerek sessizliği bozdu Peder Francis.

Peder Sebastian dönüp hafifçe gülümsedi. Bu gülümseme neden öğrencilerin, en azından kız öğrencilerin, ondan bu kadar çok hoşlandığını açıkça gösteriyordu. Yüzündeki o ifade hem sert, hem de bir o kadar uysaldı. Öyle ki, karşısındaki insana kendisini dinlediğini ve onun hislerini paylaştığını rahatlıkla hissettirebiliyordu. Zey-

tin gözleri ve kömür karası saçlarıyla bir doktor, hatta bir film yıldızı bile olabilirdi. Ancak Peder Francis, onun insanlar üzerinde bıraktığı o müthiş etkiden habersiz olduğundan emindi.

"Sorun değil. Peki ne tarz insanlar? Bir bilgin var mı?" diye sordu Peder Sebastian.

Peder Francis biryandan da ana caddeyi aramakla meşguldü. "Onlarla henüz tanışmadım. Sadece yola çıkmadan evvel Kip'in dosyasına bir göz attım."

"Ben de," deyip göğüs geçirdi Peder Sebastian ve sözlerini sürdürdü, "Dosyada ne Kip ne de ailesi hakkında verimli bilgiler var. Aile hakkında yazılanlar, sıradan bir aile profilini yansıtıyor. Kip'in durumu hakkında bilgi verip onları üzmeden önce, bu konudan haberdar olup olmadıklarını anlamaya çalışmamız gerek."

"Peder, Kip onların oğulları ve üstelik şu anda kayıp. Elbette üzülecekler." O esnada sağa dönüp, Greenlawn Caddesi'nde Kip'in evini aramaya başladılar. Birkaç dakika sonra aradıkları evi bulmuşlardı.

"İşte, bu ev," dedi Peder Francis arabayı park ederken. Sıradan bir evdi.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi Peder Sebastian, "Kip'i en kısa sürede bulacağız."

"Hepimizin dileği bu," diye yanıtladı Peder Francis.

Arabadan inip, evin giriş kapısına uzanan basamakları çıktıktan sonra Peder Sebastian kapıyı çaldı. Kapıyı, üzerinde beyaz gömleğinin üzerine taktığı lekeli kravatıyla, orta yaşlı bir adam açtı. Adam bir süre merakla baktıktan sonra karşısındakilerin kiliseden geldiğini anlamış olmalı ki, bir anda beti benzi attı.

"Bay Adamson?" diye sordu Peder Sebastian. Aslında karşısındaki adamın Kip'in babası olduğundan emindi.

Gordy Adamson kaba bir tavırla içeri buyur etti davetsiz misafirlerini. Vakit kaybetmeden Kip' in annesini çağırırdı.

"Anne! İki peder bizi ziyarete gelmiş! Bizim afacan yine bir haltlar karıştırdı herhalde!"

Anne, elindeki kurulama beziyle mutfaktan fırladı. Meraklı gözleri pederlerin üzerindeydi.

"Kip mi? Sorun nedir? Oğlum iyi mi?" diye sordu telaşla.

"Ben Peder Sebastian ve bu da Peder Francis," diyerek söze girdi Peder Sebastian.

"Lütfen şöyle buyurun," dedi, oturma odasını işaret ederek. Pederler oturur oturmaz, Bayan Adamson telaşlı bir halde kanepenin yanındaki koltuğa yerleşip, ellerini kucağında birleştirdi. Gordy ise duvara yaslanmış, ayakta bekliyordu. Kısık gözlerle, oğlunun yine nasıl bir suç işleyip, başlarını öne eğdiğini öğrenmek için merakla bekliyordu.

Bayan Adamson sorusunu tekrarladı. "Oğlum iyi mi?"

"Kötü olduğunu düşünmemiz için henüz bir sebep yok," diye geçiştirmeye çalıştı Peder Sebastian.

Gordy söze girdi. "Her şey yolunda olsaydı, siz de burada olmazdınız herhalde," dedi ve aynı cansız ifadeyle sözlerini sürdürdü, "Haydi artık, Kip'in marifetlerini anlatın da bitsin bu iş. Merak etmeyin, biz bu gibi durumlara alışkınız."

Peder Sebastian derin bir nefes aldıktan sonra, "Kip sabahtan beri kayıp. Görünüşe göre okuldan kaçmış. Buraya gelmiş olabilir diye düşündük. En azından sizin bildiğiniz bir şeyler olduğu ümidiyle, sizinle görüşmek istedik."

"Lanet olsun!" diye çıkıştı Gordy.

Bayan Adamson gözleriyle Gordy' i susturmaya çalıştı ve sakin kalmaya gayret ederek, "Hayır, Peder. Kip'in nerede olduğunu biz de bilmiyoruz," dedi.

Gordy kendine hakim olamıyordu. "Siz ona göz kulak olmakla sorumlu değil misiniz? Bu sebeple o okula göndermedik mi Kip'i? Onu yola getirmek sizin göreviniz değil mi? Şu hale bakın!" Gordy' in öfkesi, Peder Francis'i hedef almıştı.

"Son sekiz aydır Kip ile yakından ilgileniyorum," diye söze girdi Peder Francis, "Derslerde üstün başarı sergilerken, davranışları da günden güne iyileşiyordu. Diğer tüm öğrencilerininki gibi ufak tefek haylazlıklar haricinde, hiçbir olaya karışmamıştı."

Peder'in bu tavrı, Gordy' in sinirlerini yatıştırmayı başarmıştı.

"Kip'in gidişi tam bir muamma," diye tamamladı Peder Sebastian.

"Okulun ününü duymuştuk. Kip' in durumu malum. Onu yola getirebileceğinizi düşünerek onu bu okula gönderdik. Nasıl olur da öylece çıkıp gider?" dedi Gordy.

"Bakın, St. Isaac bir hapisane değil," diye yanıtladı Peder Sebastian. "Ne öğrenciler mahkûm, ne de bizler onlara gardiyanlık yapmak üzere görevlendirildik. Ben bir psikologum ve Kip gibi çocuklara çok değer verir, saygıyla yaklaşırım. Öğrencilerimizin büyük çoğunluğu, beklentilerimizi karşılar nitelikte gelişme gösterdiler ve Kip de bu öğrencilerin arasında yer almaktaydı. Evet, gerçekten büyük gelişme gösterdi. İşte bu sebepten bir anda kaybolmasına akıl sır erdiremiyoruz."

"Bir şeyler onu tetiklemiş olmalı," diyerek söze girdi Bayan Adamson. Şuursuzca önlüğünün kenarlarını kıvı-

nyordu durmadan. "Hep böyle olurdu. Her şey yolunda giderken, bir anda çılıına dönerdi," dedi ve cümlesini bitirir bitirmez yüzünde beliren o ifade, Peder Francis'i harekete geçirdi. Kadının elini avuçlarının içine alarak ağlamasını engellemeye çalıştı.

"Söylediğiniz gibi bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi, ancak Peder Sebastian'ın susmasını emreden bakışlarıyla karşılaştı.

"Onu tetikleyen bir şeyler olmuş olabilir, ama şu an kesin konuşmak mümkün değil. Bence Kip, içinde hapsettiği bazı duygularla hesaplaşmak için kaçıp gitti," dedi Peder Sebastian.

Gordy kaşlarını çatıp, "Ne tür *duygulardan* bahsediyorsunuz siz? Biri söylediklerinizi anlayabileceğimiz bir dilde açıklayabilir mi? Oğluma sahip çıkamadız ve şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Bir atmaca gibi onun izini süreceğiniz yerde, siz gelmiş bir takım *duygu* zıvalarından bahsediyorsunuz!" diye oldukça sert bir şekilde çıktı.

"Sanırım ne demek istediğimi tam manasıyla aktarmadım," dedi Peder Sebastian sakin tavırlarla, "Bakın, Kip daha önce de evden kaçmıştı, değil mi? Ve her defasında geri dönmüştü."

Gordy, Peder Sebastian'a yiyecekmiş gibi bakmaktan başka bir şey yapmayınca, Bayan Adamson söze girdi, "Gordy, o haklı," dedi ve ellerini kocasının omuzlarına yaslamak istedi ancak Gordy hızla geri çekti karısının ellerini.

"Kip'i sizi o lanet olasıca okulunuza bir daha kaçanlarsın diye gönderdik. Ama çocuk yine kaçtı! Belki onu o okuldan almalıyız. Buradan da kaçarsın belki, ama en azından beş kuruş para ödemiş oluruz!" dedi Gordy kük-

recresine.

Bayan Adamson yalvarırcasına, "Gordy, lütfen sakin ol," diyerek onu yatıştırılmaya çalışsa da, işe yaramadı.

Peder Sebastian, konuşmanın sonunun kötü olacağını sezdi ve, "Pekala, Bay Adamson. Kip, yarın sabah dönecektir," diyerek konuşmayı noktalamaya çalıştı.

"Peki ya dönmezse?" diye üstelemeyi sürdürdü Gordy.

"Eğer dönmezse bunu sabah konuşuruz," diye sakince yanıtladı Peder Sebastian ve ekledi, "Bu tür çocuklara harcadığım onca senenin bana öğrettiği en önemli şey, varsayımlar üzerine hareket etmekten kaçınmaktır. Kip'in başının dertte olduğundan henüz emin değiliz."

"Elimizden bir şey gelmez mi?" dedi Bayan Adamson telaşla.

Peder Sebastian gülümseyerek, "Aslında Kip'in tanıdığı kişilerin listesini çıkarıp, teker teker aramaya başlasanız iyi edersiniz. Çocukluğundan bu yana hayatına giren herkese ulaşmaya çalışın. Bu listenin bir kopyasını da bize verirseniz, işimizi kolaylaştırmış oluruz," dedi.

"Polisi aramaya ne dersiniz?" diye sordu Gordy, meydan okuyan bir edayla.

Peder Sebastian, Gordy' in tuzağına düşmeyecek kadar zeki ve tecrübeliydi, "Elbette. Ancak Kip'in sabıkası olmadığı için polis 24 saat bekleyecektir. Eğer tüm geceyi Kip'in arkadaşlarına ulaşmak yerine polislerin sorularına cevap vererek geçirmeyi tercih ederseniz, bizim için hava hoş," diye yanıtladı.

Gordy, gözle görülür bir biçimde mağlubiyeti kabul etmişti.

Peder Sebastian ve Peder Francis on dakika soma, ellerinde Kip ile aralarında köprü oluşturabilecek kişilerin

isimleri ve telefon numaralann yazılı olduğu listelerle evden çıktılar.

"İşimize yarayacak bir bilgi edinemedik maalesef," dedi Peder Francis üzüntüyle.

"Aslında çok önemli bir şey öğrendik," dedi Peder Sebastian, ve sözlerini sürdürdü, "Gordy Adamson tam bir piç kurusu ve Kip'in gideceği en son yer, bu kancık herifin yanıdır. İşte bunu öğrendik."

Peder Francis arabayı Boston'a doğru sürerken, Peder Sebastian' m esaslı bir adam olduğunu düşünüyordu.

Bölüm 7

Lavabonun altında boylu boyunca yatan Ryan'ın çürümüş, yara bere içindeki kül rengi yüzünü gördüğünde Teri'nin dizlerinin bağı çözüldü. Tom kolundan tutup düşmesini engellemeye çalıştı ve temkinli adımlarla Ryan'ın başucuna götürdü. Zavallı Ryan'ın çevresi, tıbbi cihazlarla doluydu, ama Tamı onu korumuş olmalıydı ki yalnızca iki cihaza bağlıydı.

"Canım benim, çok üzgünüm," diye fısıldadı Teri, Ryan'a çok fazla yaklaşmadan. Eğer uyuyorsa, onu uyandırmak istemezdi. Ama uyanırsa, kendisini duymasını her şeyden çok isterdi. Ryan gözlerini açıp, bir süre hissizce annesinin gözlerine baktı. Soma bakışlarını Tom'a

çevirdi ve gözlerini tekrar kapadı.

Tom bir sandalye çekip Teri'yi Ryan' in yakınma oturttu. Zavallı kadın, oğlunun dermansız elini okşuyordu. "Oğlum, bunu kim yaptı sana? Okuldan birisi mi?" diye sordu usulca.

Davul gibi şişmiş dudakları hafifçe gerildi. Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

"Kendini zorlama, bebeğim," dedi Teri, "Eğer canını çok yakmayacaksa başınla evet ya da hayır der gibi işaret et. Polisler seninle konuştu mu, tatlım?"

"Evet. "

"Bunu kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır. "

Teri, "Onları bulacağız," diyerek Ryan' ı rahatlatmaya çalıştı ve sözlerini sürdürdü gittikçe yükselen ses tonuyla, "Cezalarını çekecekler. Onları içeri tıktıracağız!"

Sinirleri büsbütün gerilen Teri, kontrolünü kaybetmeye başlamıştı ki, Tom' un ellerini omuzlarında hissetti.

Ryan tekrar gözlerini açtı. Bir şeyler söylemeye çabaladı, ancak patlamış dudakları müsaade etmedi. Teri temiz bir peçeteyi komodinin üzerinde duran plastik bardağın içindeki suya batırıp Ryan' m dudaklarına götürdü ve güçsüzce emişini izledi.

"Unut, unut gitsin anne," diye fısıldadı Ryan.

Teri, Ryan'ın gözlerinin içine bakıp, "Unutmak mı?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Ryan güçlükle derin bir nefes aldıktan sonra, her kelemeyi teker teker ve hırıltılar eşliğinde de olsa telaffuz etmeyi başardı ve "Bu herşeyi berbat eder," dedi.

"Bundan daha berbat olabilir mi?" diye sordu, ama cevabını çok iyi biliyordu.

Ryan ölmüş olabilirdi.

Ryan, annesinin aklından geçenleri yüzünden okumuşçasma, gözlerini kapatıp başını yastığa gömdü. Teri sandalyesinde geriye yaslanıp Ryan'ın o pis, fayans zeminde ne kadar süre yatmış olabileceğini düşünmeye başladı. Kendisi Tom ile o restoranda otururken, Ryan orada, kendi kanından oluşmuş bir gölün ortasında mı yatıyordu? 'Bunu nasıl yapabildim,' diye düşündü. İçi içini yiyordu. Oğlu kanlar içinde, bu lanet yerde baygın yatarken, o nasıl olur da Tom ile yemeğe çıkardı? Hem de oğlunun nerede olduğunu bilmeden. 'Ben nasıl bir anneyim,' diye sessiz çığlıklar atıyordu içinden.

"Keşke Bili yanımızda olsaydı. O ne yapacağını bilirdi. O, ölmek zorunda mıydı sanki? Burada olup Ryan'yardım etmeliydi. "

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı ama, Teri kendine hakim olması gerektiğini biliyordu.

Ryan için.

Hasta odasının kapısı açıldı ve boynunda asılı stetoskopuyla, beyaz önlüklü bir doktor içeri girdi. Teri' ye elini uzattı. "Bayan Mc Intyre? Ben Doktor Barris. Oğlunuz göründüğünden çok daha sağlam bir çocuk. Beyin ve tüm vücut tomografisi çekildi, durum dış görünüşüne göre çok daha iyi. Vücudu yara bere içinde ama kısa sürede eski haline dönecektir."

Teri suçluluk duygusundan biraz olsun sıyrılmış, rahatlamaya başlamıştı.

"Eve ne zaman dönebiliriz? Bu akşam?" diye sordu hevesle.

Doktor, "Ryan' ı en azından bir iki gece gözetim altında tutmalıyız, Bayan Mc Intyre. Eğer her şey normal giderse, en geç Pazar günü taburcu ederiz," dedi.

Teri rahat bir nefes aldı. "Haberler iyi desenez," dedi

ve Ryan' m elini nazikçe okşayıp, "Bebeğim, sen de duydu mu?" diye sordu. Ryan, gözlerini açmadan başını salladı.

"Ona ağrı kesici verdik," diyerek sözlerini sürdürdü Barris, "On dakika içerisinde etkisini gösterecektir."

"Onunla kalabilir miyim?" diye sordu Teri yalvarırcasına, "Sadece başucunda oturmak istiyorum."

Doktor bu konuda çekimserdi, ama Tom söze girip, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bırakalım da biraz uyusun," dedi.

"Peki ya bir şeye ihtiyacı olursa?" diye isyan etti Teri.

Tom Kelly, Teri'nin ne hissettiğini anlıyordu. "Hiç birşeye ihtiyacı olmayacaktır ki olsa bile, katta bir sürü hemşire var. Ayrıca Ryan yarın uyandığında karşısında uyuklamak istemezsin sanırım."

Teri çaresizce Ryan' a baktı. Nefes alıp verişleri gayet normal gözüküyordu. Tom haklıydı. Ryan için yapabileceği bir şey yoktu. "Pekâlâ," dedi ve güçlkle yerinden kalktı.

"Öyleyse sabah görüşürüz," dedi Doktor Barris. Çağrısı cihazı çalan doktor aceleyle odadan çıktı.

Teri uzanıp Ryan'ın yanağına sıcak bir öpücük kondurduktan soma saçlarını okşadı. Başındaki kanları yıkadıklarından beri kurumamıştı. Oğluna bir kez daha baktı, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. "İyi geceler, bebeğim," dedi dudaklarıyla oğlunun çürümüş yanaklarını hafifçe okşayarak, "Tatlı rüyalar."

Ryan ne gözlerini açtı, ne de annesini duyduğuna dair bir tepkide bulundu.

A * *

Arabaya bindiklerinde Teri sonunda gözyaşlarını serbest bıraktı. Tom, onun gönlünce ağlayıp rahatlayabilmesi için ağzını açıp tek bir kelime söylemeden sürüyordu arabayı. Eve yaklaştığında arabayı kenara çekip motoru durdurdu ve, "Ben de seninle gelsem iyi olur, en azından bir süreliğine," diyerek Teri'yi ikna etmeye çalıştı.

Teri burnunu çekip derin bir nefes aldıktan sonra başıyla onayladı.

"Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi mutfakta kahve hazırlarken, "Suçluları bulmalıyız, bu yaptıkları asla yanlarına kalmamalı ama Ryan'ın bunu yaparsam her şeyi berbat edeceğimi söylemesi... Bunun nedenini biliyorum, Tom! Kahretsin!"

"Benim bir önerim var," dedi Tom, dolaptan çıkardığı sütü mutfak tezgâhına bırakırken.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Teri, "Şu St. Isaac. Bak, Ryan ile konuşup anlaşsak bile, maddi gücüm buna elvermez."

"Okulun makul ödeme planları olduğundan eminim," dedi Tom, bir süre tereddüt ettikten sonra, "Hem ben ne gü-ne duruyorum. Elbette sana yardımcı olacağım," diye ekledi.

Bu sözler Teri'yi duygulandırmıştı. "Gerçekten çok incisin Tom ama biliyorsun ki bu imkânsız, senin paranı kullanamam," dedi ve itiraz etmeye yeltenen genç adamı el işareti ile susturduktan sonra sözlerini sürdürdü, "Ayrıca senden borç almayı teklif etsem bile, Ryan'ın başka bir yerde yaşamak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Tom, "Pazartesi günü kendisini hastanelik eden o çocuklarla karşılaştığında ne olacak peki?" diye köşeye sıkıştırmaya çalıştı Teri'yi.

Teri'nin artık konuşmaya bile mecali kalmamıştı.

"Tannm..." Temiz fincan bulabilmek için bir süre sağa sola bakıldıktan sonra, bulaşık makinesinin kapağını açıp içinden fincanları çıkardı.

"Dinle, Teri," diyerek ısrar etmeye devam etti Tom, "O okulda çalışan birini tanıyorum. Bırak da en azından arayıp biraz bilgi alayım. Şu anda Ryan'ın bu okul konusundaki düşüncelerini bilmiyoruz. Sadece arayıp şartlarımı öğreneceğim, anlaştık mı?"

Teri tartışmaya giremeyecek kadar uyuşuk ve halsiz hissediyordu kendini. "Tamam. Hem kim bilir, belki Ryan'ın olması gereken yer St. Isaac'tır."

Teri kahveleri doldurduktan sonra, Tom'un karşısındaki koltuğa gömüldü. Tom ise, tıpkı annesinin Ryan'a yaptığı gibi, Teri'nin elini tutup hafifçe sıvazlamaya başladı.

"Teri, yalnız değilsin. Her şey düzelecek," dedi Tom. Bunu duymak güzeldi.

İnanmasa bile kulağa hoş geliyordu.

Bölüm 8

Kip, tuğladan bir duvara yaslanmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Ne zamandır o duvara yaslanmış halde beklediği hakkında da en ufak bir fikri yoktu. Tuhaf bir haldeydi, felç geçirmiş gibi. Değil hareket etmek, etrafına bile bakmaya cesareti yoktu. Yeniden gizemli bir şekilde nerede olduğunu bilmeden, hiç tanımadığı bir yerde gözlerim açmaktan korkuyordu. Gerçekliğin büyüsunü bozabilirdi yapacağı küçücük bir hata.

Gerçeklik denen şeyin içinde bir yerlerde miydi? Belki de bu bir rüyaydı. Rüya olmalıydı, çünkü hem akli, hem de bedeni yadırgıyordu bu olanları.

Parmakları sırtım dayadığı hantal tuğlalara değdi-

ğinde gerçekliği hissetti. Ellerine baktı. Gerçekti.

Bileklerini ovalayarak rahatlatmaya çalıştı.

Dokunuyordu, hissediyordu. Kendisi, çevresindeki-
ler gerçekti.

Öyle halsiz düşmüştü ki, yanındaki kaldırıma yığılıp kaldı. Nerede olabileceğini düşünüyordu. Ve en önemlisi buraya nasıl geldiğiydi. Kim, neden ve nasıl getirmişti onu buraya?

Burası neresiydi?

Karanlık ve terk edilmiş bir sokaktı. Neon ışıklarıyla süslü bir bar tabelası parılıyordu. Gözünü çevirdiği her yerde kum taşından yapılmı, eski evler vardı. Hiçbirisi Beacon Tepesi ya da Back Körfezi' ndekilerle boy ölçüşemezdi elbette.

Burası daha çok bir gecekondu mahallesini andırıyordu.

Karanlık çökmüştü. Belki daha yeni akşam olmuştu. Belki de saat gece yansını çoktan geçmişti.

Bilmiyordu.

Ayağa kalkıp yavaşça yürümeye başladı. Tabelalara bakarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyor, tanıdık bir şeyler bulma umuduyla etrafı kolaçan ediyordu.

Hayır, hiçbir ize rastlayamamıştı.

Oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Zihnini kurcalayıp durdu, ama hatırladığı en son şey St. Isaac' taki o sabah kahvaltısında yediği kreplerdi. Kahvaltısını bitirdikten soma biraz bitkin hissettiği için odasına çekilmeye karar vennişti, ancak...

Zihni öyle bulanmıştı ki, parçaları yerine oturtmakta güçlük çekiyordu.

Acı!

Evet, aniden öyle bir acı hissetmişti ki, sanki etleri

kemiklerinden aynlıyormuşçasına yanmıştı canı. O anda çevresindeki tüm renkler canlanmış, üzerine gelmeye başlamıştı. Kip, titrek adımlarla dalgalanarak kendisine yaklaşan renklerle iç içe geçmiş gibi hissediyordu. Vücudundaki her sinir zonklıyor, çırpınan bir kalp gibi hızla genişleyip daralıyordu.

Ve o sesler!

Boğuk sesler işitmişti. Hangi dilden olduğunu bilmediği sözler söyleniyordu, ancak Kip tuhaf bir şekilde söylenenleri anlıyordu. İğrenç yaratıklar toplanmaya başlamıştı çevresinde. O karanlık sokakta yapayalnız yürürken, ateş saçan gözleri ve dışa doğru kıvrık, kabuk tutmuş dudaklarıyla o korkunç simaları gözünde canlanıyordu. Yine o anı yaşıyormuşçasına, olduğu yerden koşarak, arkasına bakmadan koşarak uzaklaşmak istedi.

Cevaplanması gereken soruların ardı arkası kesilmiyordu. Bu bir çeşit kabus muydu? Şaka mıydı yoksa? İçinden çıkıp kaçmak istediği o şey neydi? Eğer bu bir rüya olsaydı, nasıl olur da hiç tanımadığı bir yerde uyanırdı? En azından Clay Matthews ile birlikte kaldığı odada uyanmış olmalıydı.

Geri geliyorlardı.

Her yanını sarmaya başlamışlardı. Çember daralıyordu.

O esnada, bardan çıkarken sendeleyip düşen bir adamın gürültüsüyle irkildi. Dönüp barın camlarına baktığında bulanık yansımasını gördü, sanki yağa bulanmış aynalara bakıyormuş gibiydi. Korkuyla gözlerini ovuşturdu, ama her şey yerli yerindeydi.

Yine o sersemlik çöküyordu üzerine. Başını dönmeye başlamıştı ve düşmemek için duvara tutunmaya çalışıyordu. O esnada yerde, kendisine doğru hareket eden bir

gölge ilişti Kip'in gözüne. Sarhoş herifin teki bir şarkı tutturmuş, sallana sallana Kip'in çevresinde dolanıyordu.

Kip içini kemiren bir açlık hissediyordu.

Bir şeyler istiyordu, açlığım bastıracak şeyler.

Ama neye açtı?

Boğuk sesler buldukları her delikten fişkırırcasına gelip kısıtırmıştı Kip'i. İblisler geliyordu. Ona dokunmak, onu hırpalamak, etlerini koparıp iniltilerini duymak için çıldırıyorlardı.

"Hayır! "

Kip aceleyle sağ elini üzerindeki bol pantolonun cebine daldırdı ve telaşla karıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra işine yarayacağını düşündüğü bir şey bulmuştu.

Kemikten yapılmış sapıyla, büyükçe bir bıçak.

Cebinde bulduğu bu bıçağı ilk kez görüyordu Kip. Ama onunla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sapındaki küçük düğmeye bastığında keskin bıçak ağzı ortaya çıktı.

Bıçağı sol elinin başparmağına sürttüğünde yarılan derisinden dışarı süzülen sıcak kan, bıçağın marifetlerinin deliliydi. Acı parmağından tüm koluna yayıldığı anda, iblisler keyifle kıkırdamaya başladı. Gölgelelerin arasından fırlayıp sarhoş adama yanaştı. Kip'in elindeki bıçağı gören adam, kanlanmış gözleriyle şaşkınlık içinde çocuğun suratına bakmaya başladı. Kip loş ışıktaki adamın başından sızan kanı görebiliyordu. Adam bir süre öylece bekledikten sonra paytak paytak yürüyerek barın kapısından girdi ve gözden kayboldu.

Bıçak kendi kanma bulanmıştı. Yoluna devam etmeliydi. Dönüp diğer yöne doğru yürümeye başladı. Sokağın aşağısında bir ışık vardı. Kum taşı evlerden birinin verandasından geliyordu ışık. "Mahallenin sakinlerinden

biri olmalı," diye düşündü Kip. Soma lamba söndü ve merdivenlerden inen puslu bir siluet kapının önündeki kaldırıma kadar ilerledi ve Kip'in olduğu noktaya doğru yürümeye başladı. Bunu gören Kip gizlendi. Alnından ter süzülüyordu. Yakınlaşınca, bunun köpeğini gezdiren bir kadın olduğunu gördü. Kadın Kip'i fark etmeden yanından geçip gitti. Kip ise kadını takip etmeye başladı.

Ne olduğunun farkına varamadan şuurunun derinliklerinden gelen bir çılgılık işitmeye başladı.

Bu ses, karnına bıçak saplanan bir kadının çılgılığıyla birebir aynıydı.

Kip hızlanmış, bıçağın sapını sımsıkı kavramış biçimde, önünde kadına doğru ilerliyordu. O esnada kadın, bacağı kaldırmış yangın musluğunun dibine işlemekle meşgul olan köpeğini bekliyordu. Kadın, sokakta yalnız olmadığını hissetmiş olacak ki, aniden arkasını döndü ve Kip ile göz göze geldi. Gözlerini faltaşı gibi açmış kadının başından, tıpkı o sarhoş adamınki gibi kan sızıyordu. Kip'in kulaklarında uğuldayan feryatlar siren seslerine kanştı. Bu sırada kadın geriye doğru adımlar atarak kaçmaya çalıştı.

Ama başaramadı.

Kip saçından yakalayıp kendine doğru çekince, kadın dengesini kaybedip yere yığıldı.

Sirenler çılgık çılgıktaydı. Tuhaf, mavi ve kırmızı ışık huzmeleri yayılmıştı sokağın karanlığına. Ardından bağırışlar duyulmaya başladı. Kip gittikçe yakınlaştıklarını hissediyordu. Ortada meydan kavgası vardı sanki; köpek hırlamaları, insanların çılgınlıkları ve kurbanın feryatları...

Saçlandıktan kavrıldığı kadının başını iyice geriye çekerek elindeki bıçağıyla boylu boyunca kesti kadının gırtlaklığını. Kadının sesi artık hırıltıdan öteye geçemiyor, kesi-

len gırtlğından fıskıran kanlar etrafa saçılıyordu. Kaldırırma yığılıp kalmıştı. Kıp çömelmiş, kanlar içinde boylu boyunca yerde yatan kadına bakıyordu.

Sirenler sustu.

Arabalardan inmeye başladılar.

Sesler kulaklarını tırmalıyordu.

Gerçek sesler.

İblisler Kıp'i rahat bırakmıyor, devam etmesi için dürtüyorlardı.

Kıp, bıçağı kaldırıp tüm gücüyle kadının göğsüne sapladı. Kurbanın vücudu şiddetle titremeye başladı. Bıağım tekrar kaldırdığıında arkadan bir patlama sesi duyuldu ve Kıp sırtında keskin bir acı hissetti. Kendine hakim olamıyordu. Kadının karnına şiddetli bir bıçak darbesi daha indirdi. Bıçağı kadının bağırsaklarını hırsla deşmeye başlamışken, bir kurşun daha girdi bedenine.

Ancak kurşun bu kez sırtına değıl, beynine isabet etmişti. Kurşun kafasından geçip beynine girdiğinde, artık gördüğü tek şey karanlıktan ibaretti.

Bedenini kontrol eden, beynini esir alan iblislere yenik dışmüştü. Saniyeler önce delik deşik ettiğı kadının kanlar içindeki cesedinin üzerine yığılıp kaldı.

Sokaktaki herkes susmuştu.

Tıpkı o iblisler gibi.

Bölüm 9

Dickinson Lisesi ' nin erkekler tuvaletinde, zeminde cenin pozisyonunda yatıp kendini tekmelerden korumaya çalışıyordu. Bu kez Frankie Alito da oradaydı. Tekmeleri suratında ardı ardına patlıyordu. Duvarlar üzerine gelmeye başlamıştı. Kaçacak yer kalmamıştı. Ve bu kez bıçaklar konuşacaktı.

Hepsi sırayla bıçaklarını çıkarıp üzerine doğru eğildiler, kalbi öyle bir hızla atmaya başladı ki, sesi kulaklarını yırtar gibiydi. Ağzını açıp bağırmaya yeltendi ama sesi çıkmıyordu ve...

Ryan kan ter içinde fırladı karanlık hastane odasında yattığı yataktan. Sessizliği bozan tek şey, kalp atışları ve

sarsıntıyla uyanmanın verdiği acıdan doğan kesik, sessiz iniltileriydi.

Yatağında hareketsizce yatıp ağrının geçmesini bekliyordu. Her şey yolundaydı, hastanedeydi ve güvendedi. Üstelik yarın eve dönebilirdi.

Yann ya da en geç Pazar demişti doktor.

Ağrısı hafiflemeye başlamıştı. Kırık kaburgalarının sancımasından korkarak, sağlam tarafına dönüp kımıldamadan yatmaya devam etti. Gözlerini kapadı, ama tekrar uykuya dalmaktan korkuyordu, en azından gördüğü kâbusun son kalıntıları zihninden tamamıyla silinene dek.

Zaten uykusu da yoktu. O an ihtiyacı olan tek şey, konuşabileceği biriydi. Ama bu kişi, sürekli ağlayacak olan annesi değildi. Tom Kelly? Asla. Hemşireleri çağırmak gelmiyordu içinden. İlaç vermekten başka ne yapabilirlerdi ki?

Babasıydı konuşmak istediği. O, Ryan' a yardım edebilirdi. Yalnızca o, Pazartesi günü okula döndüğünde Frankie Alito ve arkadaşlarıyla nasıl başa çıkabileceğini söyleyebilirdi ona. Ama o yoktu, ölmüştü ve Ryan, artık kendi başının çaresine bakmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Gözlerinden akan ilk yaşları aceleyle sildi. Az soma kapı tıklatıldı. Ryan ne olduğunu anlayamadan, siyah saçlı bir adam kapıda belirdi.

Ryan adama boş gözlerle baktı.

"Ryan? Ryan Mc Intyre?" diye giriş yaptı adam.

Ryan başını salladı.

Adam doğru kişiyle karşı karşıya olduğunu garantiyleince, odaya girip kapıyı sessizce kapadı. Adamın üzerindeki kıyafeti gören Ryan, bir rahip olduğunu anladı.

"Ben Peder Sebastian Slone," diye tanıttı kendini ve

yatağa en yakın sandalyeye geçip oturdu.

Ryan' in suratı asıktı. Bu Peder Sebastian denen adamla ne gibi bir ilişkisi olabileceğini düşünüyordu. Yoksa annesi ondan habersiz okulunu mu değiştirmişti? 'Belki de hastanede görevli bir rahiptir,' diye tahmin yürütmeye başladı. Ryan' in sormasına müsaade etmeden konuşmaya başladı adam. "Arkadaşlarımdan biri vasıtasıyla buradayım. Tom Kelly."

Ryan' in sinirleri gerilmeye başlamıştı. "Sizi neden buraya gönderdi?" diye sordu. Nazik olmak gibi bir derdi yoktu. "Bu hastane odasında ölüp kalacağımı umduğu için sizi son duamı yapmaya mı gönderdi yoksa?"

Peder Sebastian söylenen sert sözlere hiç aldırmıyor, hatta kıs kıs gülüyordu. "Ondan pek hoşlanmıyorsun sanırım, ha?"

"Hoşlanmam için sebep mi var?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Tom' u tanıyorum ve sanırım babanın yerini doldurmaya çalıştığı için ondan hoşlanmıyorsun. Aslına bakarsan, bir saat önce beni aradığında tıpkı babanmış gibi hareket ediyordu," dedi ve Ryan'a yaklaşıp alçak sesle, "Aranız çok mu kötü?" diye sordu.

Ryan umursamazca omuz silkip, "Annem ve benim için neyin iyi olduğuna kendisi karar vermeye bayılıyor. Annem ve ben onsuz yaşayamayız sanıyor olmalı," dedi.

"Tipik Tom tavırları," dedi ve derin bir ah çekip, "Herkesin hayatını kontrol etmeye çalışır. Burada olmamın nedeni de bu. Onunla tartışmaya girmektense istediğini yerine getirmek her zaman daha kolaydır. Bazen suratına bakıp yalnızca şöyle..." dedi ve sözlerini yarıda kesip orta parmağını kaldırarak, "Bunun anlamını biliyor musun?" diye sordu.

"Tanrım," dedi Ryan şaşkınlık içinde, "Siz nasıl bir din adamısınız böyle?" diye sordu.

"Aslına bakarsan ben, St. Isaac' ta görevli bir danışmanım," dedi ve yüzündeki o alaycı ifadeyi hiç bozmadan sırtıp sözlerini sürdürdü, "Şimdi anladın mı?"

Ryan homurdanmaya başladı. "Anladım, evet. Tom sizi gecenin bu vaktinde, beni uyandırıp o okula gelmeye ikna etmeniz için yolladı. İlaçların etkisiyle ne yapmaya çalıştığını anlayamayacağımı falan mı sandı yoksa?"

"Muhtemelen. Ama sen uyumuyordun ve eğer uyuyor olsaydın sessizce çıkar giderdim. Gecenin bu vaktinde seni rahatsız etmeyi gerçekten istemezdim ama dediğim gibi, Tom Kelly ile zıtlaşmak yapacağım en son şey olurdu. Şimdi işimize bakalım, beni dinlemek ister misin yoksa Tom'a uyuyor olduğunu mu söyleyeyim?"

"Bunu gerçekten yapar mısınız?" diye sordu Ryan.

"Dene de gör!" dedi ve ayaklandı Peder Sebastian, "Saat gece yarısını geçti ve dün gecem tam bir felaketti. Sadece ne istediğini söyle, ben de böylece en geç yarım saat içinde sıcacık yatağıma girmiş olurum."

"Peki ya seni dinlemeyi tercih edersem?"

Peder Sebastian gözlerini devirdi ve "O zaman sana okul hakkında kısacık bir bilgi veririm ve soru sormak istemezsen ki tek temennim bu, 40 dakika içerisinde evimde olurum," diye karşılık verdi.

Ryan birden gülmeye başladı ancak kaburgalarına saplanan ağrı nedeniyle kısa kesmek zorunda kaldı. "Tamam, seni dinliyorum."

Peder gülümsedi. "Buraya yatıp haftaya neler olacağını düşünmekten kendini alamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu, Ryan' m hislerine tercüman olurcasına. Sandalyeye tekrar oturup sözlerini sürdürdü, "Sana söylemek

istediğim ilk şey, okulumuzda bu tip olaylara asla meydan verilmez. Buna izin vermeyiz. Eğer biri başını ağrıtacaksa, bu ancak rahibeler olur, öğrenciler değil. Bazı rahibelerimiz çok sert olsalar bile, seni dövmezler," dedi ve Ryan' a göz kırptı. "Benim de bildiğim bu kadar, kış döneminde atandım bu okula."

"Tom Kelly denen o adamın, başıma gelenleri umursadığı yok. Tek istediği beni evden uzaklaştırıp, anneme rahatça asılmak."

"Tom'u tanıdığım kadarıyla sana şunu söyleyebilirim ki, istediğini sen orada olsan da olmasan da yapacaktır. Ama, annenden hoşlanması o kadar da kötü bir durum olmamalı."

"Bu ona babamış gibi davranma hakkını vermez," diye ısrar etti Ryan.

"Kimse babanın yerine geçemez, Ryan," dedi Peder Sebastian, "Tom ve annen senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorlar. Eğer baban aramızda olsaydı, o da böyle olmasını isterdi. Ve senin için en doğru olan şeyin, Dickinson Lisesi'nden ayrılmak olduğunu düşünüyorlar."

Ryan gözlerim tavana dikmişti.

Peder Sebastian elini Ryan' m omzuna koydu, "Elbette bu senin kararın. O okulda başına gelen şeyler, St. Isaac için söz konusu olamaz. Ayrıca, bir St. Isaac diploması üniversiteye başlangıç için hiç de fena sayılmaz."

Ryan bu sözleri duyar duymaz dikkatini Peder Sebastian' a yöneltti. O an aklına babasının izinden gitme kararı almış olduğu gelmişti. Babası gibi Princeton'a gitmeliydi ve bu da, çok ama çok başarılı notlar demektir. Dickinson Lisesi'nde, her sınav somasında başıma ne gelecek diye düşünerek yüksek notlar alması imkânsızdı.

"Öğrencilerinizin arasından Princeton'a giden var

mı?" diye sordu, ilgilendiğini belli etmemek için büyük uğraş göstererek.

"Birkaç öğrencimiz. Harvard'a giden de var. Öğrencilerimizin büyük çoğunluğu istediği her üniversiteye gidebilecek durumdadır," dedi.

Ryan cevap vermedi, ama Sebastian, Tom' un gönderdiği mesajın iletildiğinden emindi. "Sadece bir düşün, anlaştık mı? Haydi, şimdi uyuyup biraz dinlenme vakti."

Ryan başını salladı ve Peder Sebastian kapıyı açmış çıkmak üzereyken ona sesledi, "Peder!"

Peder Sebastian dönüp Ryan' a baktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ryan.

Peder Sebastian gülümsedi. Hastane odasına şöyle bir bakıp, "Sen çok iyi bir çocuğa benziyorsun. Emin ol, bundan daha iyilerini hak ediyorsun. Söylediklerimi yabana atma," dedi.

Ve Ryan artık yalnızdı. Boş gözlerle tavanı izliyordu. Gördüğü kâbustan eser kalmamıştı. Ryan, artık böyle kâbuslar görmeyeceğinden emindi.

Bölüm 10

Karanlık yatak odasında uyuyakalmış olan Anne Adamson' un gözleri, bahçedeki çınar ağacının hışırtısıyla birden yuvalarından fırlayacakmışçasma açılıverdi. "Rüzgâr ağaç dallarına değdiğinde çıkardığı o seslerden," diye düşündü. Aslında rüzgârsız, sakin bir geceydi. Evdeki sessizlik, bir ölüm sessizliğini andırıyordu.

Öyleyse Anne Adamson' u uyandıran şey neydi?

Olduğu yerde sessizce yatmaya devam edip, o sesin tekrar gelmesini bekledi.

"Kıp! Belki de Kıp evine döndü!"

Bu fikir bir anlığına içini rahatlatmıştı, ama boşuna

umutlanmak istemiyordu.

Yeni bir ses daha çalındı kulağına.

Ve ardından kapı ziline sesi duyuldu.

"Gordy!" diye bağıarak kocasını uyandırmaya çalıştı. "Gordy, uyan! Biri geldi!"

"Biri mi?" diyerek yataktan fırladı Gordy.

"Kapı çalındı, Gordy. Biri geldi!"

"Kip olmalı," diye homurdandı Gordy, "Anahtarını yine kaybetmiş işe yaramaz."

Gordy yataktan kalkıp camdan sokağa doğru bakarken, Anne sabahlıkları getirmekle meşguldü.

Karısının meraklı bakışlarına karşılık olarak öfkeden gerilmiş gözlerle, "Kapıda bir polis aracı var," dedi Gordy.

Zavallı kadının yüreğine inecekti böyle giderse.

Gordy'nin göğsü sıkışmaya başlamıştı sıkıntıdan. "Yine ne haltlar karıştırdı dersin bu piç kurusu!" Sabahlığını alıp karısını da önüne kattıktan sonra merdivenlerden indi ve verandanın lambasını yaktıktan sonra nihayet kapıyı açtı.

Verandada dikilmiş bekleyen polislerin suratları, loş ışıkta iç karartan bir sarıya bürünmüştü. Hepsi hastalıklı gibi görünüyordu.

Polislerden diğerine göre epeyce yaşlı görüneni söze girdi. "Bay Adamson?"

"Evet, benim," dedi Gordy nefret dolu gözlerini polis memurundan ayırmadan, "İçeri gelin de bize Kip'in ne suç işlediğini söyleyin."

Memurların tedirginlikleri yüzlerinden okunuyordu. Oturma odasına geçtiler.

"Ben Çavuş Chapman," dedi yaşlı olanı, "Bu da Memur Haskins."

Adamın sesinde öyle bir şey vardı ki, Bayan Adamson'un dizlerinin bağına çözmeye yetti.

"Sorun nedir? Kip'in başına bir şey mi geldi?"

Chapman kaygı dolu bakışlarını gizlemeye uğraşıyordu, "Lütfen oturun Bayan Adamson."

Gordy uzanıp karısının elini tuttu ve "Öyleyse Kip öldü, ha?" diye sordu.

"Gordy!" diye çığlık attı zavallı kadın, kocasının uzattığı elini tutup fırlatırken, "Nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

Ancak Çavuş Chapman'm yüzündeki o ifade, kocasının sözlerini doğruluyordu.

"Bunu size söylemek çok zor ama," dedi Chapman kanepeye yığılıp kalmış kadına. Uygun bir dille anlatabilmek için bir an duraksayıp kafasını topladıktan sonra devam etti, "Kip dün gece bir olaya karıştı," dedi.

"Ne tür bir olaya?" diye sertçe karşılık verdi Gordy.

"Soruşturma devam ediyor. Ancak oğlunuz Kip, polislerce şey esnasında vuruldu..."

"Ne esnasında, konuşsana be adam!" diyerek çıkıştı Gordy, "Söyleyin, oğlum ne yaptı da onu öldürdünüz?"

"Üzgünüm ama, oğlunuz birini vahşice katletti," dedi Chapman, konuşmakta güçlük çekiyordu. "Köpeğini gezintiye çıkarmış elli yaşında bir kadını."

"Cinayet mi?" diye sordu Anne Adamson çaresizce, "Hayır, bakın bir yanlışınız olmalı. Kip asla birine zarar vermez."

"Hayır, çok üzgünüm ama ortada bir yanlışlık yok," dedi Chapman. Kadının üzüntüsüne tuz biber olmak istemiyordu, ama durumu açıklamak zorundaydı. "Oğlunuzun üzerinde herhangi bir kimlik kartı bulamadık ve parmak izinden kimliğine ulaştık. Ancak ikinizden birinin bizimle birlikte morga gelip cesedin kimliğini doğrula-

manız gerekiyor."

Anne kocasına tutunup ayakta kalmaya çalışıyordu, ancak Gordy, ellerini sıkıca göğsünde bağlamış, ateş fişkıran gözlerle, "O lanet olası okula dava açacağım," diyordu.

Memurlar meraklı gözlerle birbirlerine bakarak, "Okul mu? Ne okulundan bahsediyorsunuz?" diye sordular.

"St. Isaac!" diye yanıtladı Gordy dişlerini sıkarak, "Kip'e sahip çıkamadılar. Yatakhane uyuyor olması gereken saatte sokakta ne işi vardı? Size soruyorum?"

"Tatlım," dedi Anne, "Bir yanlışlık olmalı." Gerçeği bir türlü kabullenemiyordu, "O çocuk Kip olamaz. Evet, hırsızlık yapmıştı, ama bu söylenen şeyi yapmış olamaz," dedi ve sabahlığının yakasıyla boğazını sıkı sıkıya kapattırken, "Bunu yapan Kip olamaz," diye fıslıladı.

"Hayır, hissediyorum. Bunu yapan Kip," dedi Gordy, şaşkırtıcı derecede ruhsuz bir ses tonuyla, "Bekleyin, giyinip geliyorum."

Gordy gözden kayboldu ve memurlar serseme dönmüş biçare kadınla baş başa kaldı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Haskins. Kadın tek kelime etmeden, kendinden geçmişçesine başını sallıyordu. Sessiz geçen birkaç dakikanın sonunda elinde ayakkabılarıyla Gordy geldi. "Yemin ederim ki o lanet olası okula dava açacağım," diye homurdandı ayakkabılarını giyerken, "Çocuğunu rahip ve rahibelerle dolu bir okula gönderiyorsun. Güvende olduğunu düşünerek rahatça uyuyorsun ama şu olanlara bak!"

Sesi çatallaşmaya başlamıştı. Eğilmiş ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken duraksadı, belirgin bir biçimde yutkundü ve ayağa kalktı, "Haydi, gidip ne gerekiyorsa yapalım."

Herkes gitmişti. Anne Adamson, Kip'in şömine rafında duran, Küçükler Ligi'nde çektiirdiği fotoğrafa bakıyordu.

Çerçevenin köşesine asılı teşbih, Kip'e aitti.

Olanları idrak etmeye başlamıştı, gerçekler ruhuna çöküp nefesini daraltıyordu. Koltuktan usulca kalkıp şömineye yöneldi. Teşbihi alıp yanağına bastırdı.

Sessizce dua etmeye başladı, hesapsızca akan göz yaşlarına aldırış etmeden.

Bölüm 11

Peder Sebastian acele adımlarla Peder Laughlin'in ofisine ulaşmaya çalışırken, bir yandan da ağzının kenarına bulaşmış diş macununu temizlemeye uğraşıyordu. Rahibe Margaret' in ses tonu durumun ciddiyetini yansıtmaya yetmişti. Peder Sebastian'ın emin olduğu iki şeyden birincisi durumun Kip Adamson ile ilgili olduğu, ikincisi ise haberlerin kötü olduğuydu.

Sonunda Laughlin' in ofisine varmıştı. Kapıya hafifçe vurduktan sonra içeri girdi.

Peder Laughlin koltuğunda yaslanmıştı. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş gibiydi ve her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Rahibe Mary David, Peder Francis ve

Rahibe Margaret kapının açılma sesini duyunca kafalarını kaldırıp Peder Sebastian' a baktılar. Ancak hiçbirinin yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Hepsinin yüzü kireç gibiydi. Peder Sebastian boş sandalyeye geçip oturdu.

Laughlin göğüs geçirdi ve ellerini masaya dayadı. Kafasını kaldırıp Peder Sebastian' m gözlerine baktı.

"Kip Adamson, dün gece birini öldürmüş. Bir kadını," dedi ve kimsenin lafını kesmesine izin vermeden sözlerini sürdürdü, "Kendisi de polisin kurşunlarıyla hayatını kaybetmiş."

Peder Sebastian'ın tüm vücudu buz kesmişti ve bir gece öncesinde depoladığı tüm enerji eriyip gitmişti. Beyni soru işaretlerince işgal edilmeye başlamıştı, konuşmaya girmek için doğru kelimeleri ararken Laughlin sözlerini sürdürdü, "Bildiklerimiz bundan ibaret. Soruşturma devam ediyor." Yaşlı adamın yenilgiye uğramış bir hali vardı.

"İlaçlar?" diye sordu Peder Sebastian sorar gözlerle odadakilere teke teker bakarken.

Peder Francis çaresizce ellerini iki yana açıp, "Olabilir ama emin değiliz," dedi.

Peder Sebastian, Bay ve Bayan Adamson' u düşündü. 'Zavallı kadın olanları duyunca yıkılmış olmalı,' diye geçirdi içinden. Peki ya o domuz babası? Acaba üzülmüş numarası mı yapmıştır diye meraklandı. Ama haberleri alınca etrafta suçlayacak birilerini aradığından emindi. Listenin başında elbette St. Isaac olmalıydı. "Kip'in ailesiyle görüşen var mı?" diye sordu.

"Semt papazlarıyla görüştük. Annesi bir saat önce arayınca hemen evlerine gitmiş," dedi Peder Francis.

Peder Sebastian kaşlarını çatıp, "Benim veya Peder Laughlin' in de oraya gitmesi gerekmiyor mu?"

"Ben de öyle düşündüm ama Peder Laughlin semt pa-

pazlannın ilgilenmesinin daha faydalı olacağını söyledi," diye yanıtladı Peder Francis.

"İnanılır gibi değil," dedi Rahibe Mary. Çocuğun ölümünden kendisi sorumlu hisseder bir hali vardı. "Buradaki durumu gayet iyiydi. Notları da oldukça yüksekti..."

"Polis yarın burada olacak," dedi Peder Laughlin. Söyleyecekleri bitmeyen Rahibe Mary' nin kızgın bakışlarına maruz kalmıştı. Buna aldırış etmeyen Peder Laughlin sözlerini sürdürdü, "Kip ile ilgili sorular soracaklar. Davranışlarında herhangi bir tuhaflık sezip sezmediniz? Davranışlarında herhangi bir tuhaflık sezip sezmediniz? Öğrenmek isteyeceklerdir," dedi ve yorgun gözlerini odadakilerin üzerinde gezdirip, "Aranızdan kimse Kip'in davranışlarında herhangi bir tuhaflık sezmiş miydi?" diye sordu.

Herkes tedirgin gözlerle birbirlerini süzdü. Ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Peder Sebastian söze girdi, "Ben hiçbir tuhaflık sezmedim. Rahibe Mary'nin de dediği gibi, Kip'in başarı durumu gayet iyiydi. Elbette yaşının getirdiği olan küçük günahları vardı. Hepsi bu."

Peder Sebastian, Rahibe Margaret' in kızaran yüzünü ve Rahibe Mary David' in çattığı kaşlarını görünce bıyık altından gülmeye başladı, "Günahlarına karşılık ona ceza verdim. Düne kadar bu çocuğu başarıyla yetiştirdiğimizi düşünmekteydim. Düne kadar."

Peder Laughlin derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı, "Pekala, düşünmeyi sürdürün ve eğer Kip ile ilgili tuhaf bir şey aklınıza gelirse, önce burada masaya yatıralım. Şu anda ne Kip Adamson, ne de öldürdüğü zavallı kadınla ilgili elimizden bir şey gelir," dedi ve yutkunduktan soma sözlerini sürdürdü, "Biliyorsunuz ki cemaatimizin ya da okulumuzun adını kirletmek istemeyiz," dedi ve odadakilerin yüzlerine teker teker bakarak,

"Anlaşıldı, değil mi?" diye sordu.

"Bizim söyleyeceklerimiz bir şeyi değiştirmeyecektir," dedi Rahibe Mary, "Ailelerden bir kısmı çocuklarını okuldan almak isteyeceklerdir ve önümüzdeki yıl yeni kayıtlarda azalma görülecektir. Buna hazırlıklı olmalı ve tatmin edici bir basın açıklaması yapmalıyız."

Rahip Laughlin elleriyle şakaklarında minik daireler çiziyordu.

"Bence yarınki dersleri iptal etmeliyiz," dedi Peder Sebastian sessizliği bozarak, "Yarın Kip için toplanıp, onun hakkında konuşmak isteyen öğrencilerle görüşmeliyiz. Polise gelince de, sorularına dürüstçe cevap vermekten başka seçeneğimiz yok."

Rahibeler, Peder Sebastian' a katıldıkları belirtirken Peder Francis elini kaldırdı.

"Kip'in başına gelenlerden kendimi sorumlu hissediyorum. Gözden kaçırdığım bir şey mi vardı? Bir işaret? Yanlış bir şey mi yaptım? Olacakları hissetmeliydim ve onunla yakından ilgilenip daha fazla zaman geçirmeliydim belki de," dedi.

Rahibe Margaret, burnunun ucuna doğru kaymış yarım çerçeveli gözlüklerinin ardından Peder Francis'e bakıyordu. "Burada iki yüzü aşkın öğrenciyle başa çıkmaya çalışıyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve öğrencilerin büyük bir çoğunluğu üzerinde gayet başarılı olduk. Hiçbirimizin geleceği görme gibi bir yeteneği yok. Üstelik her öğrencinin içinden geçenleri bilebilmemiz de mümkün değil," dedi.

"Hislerimin bana söylediği şu ki..." Peder Francis'in konuşmasına izin vermeyen Rahibe Margaret sözlerini sürdürdü. "Peder, bizim işimiz çocuklarla ilgilenmek, kendimize üzülme değil."

Peder Francis çocuk gibi azarlanması karşısında kendisini eskiden çalıştığı kilise okulundaymış gibi hissetti. Rahibe Margaret bu esnada konuşmaya devam ediyordu. "Şimdi duygularınızı bir kenara bırakıp çocuğun davranışları hakkında konuşmamıza izin verir misiniz?"

Peder Francis' i bir anda ateş basmıştı, "Elbette. Düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Rahibe Margaret tekrar söze girmeden Peder Sebastian söze girdi. "Hepimiz için en doğru olanı da bu olsa gerek. Ayrıca gerek polise, gerekse öğrencilerimize ve onların ailelerine vereceğimiz cevap 'arda, Kip'i ya da ailesini suçlama yoluna başvurmamalıyız. Hepimizin de bildiği gibi şeytan sinsice fırsat kollar. Ve hiçbirimizin dokunulmazlığı yok. Ve kabul edersiniz ki çocuklar, en korunmasız olanlarımızdır."

Rahibe Margaret, Peder Sebastian' in sözlerine katılmıyor ve bunu açıkça belli etmekten çekinmiyordu, "Herkes, seçimlerinde özgürdür."

"Evet," dedi Peder Sebastian nazikçe, "Evet, ama şu an üzerimize düşen en önemli görev öğrencilerimizi ve ailelerini, Kip'in başına gelenlerin okulumuzla alakalı olmadığını ikna etmektir. Bu çocuk okulumuza geldiğinde zaten sorunluymuştu. Hatta bu sebepten okulumuza gönderildi, değil mi? Öyleyse bu bizim onunla ilgilenmediğimiz anlamına gelmez. Tek öğrencimiz Kip olmadığı için yeterli vakit bulamadık sadece. Ve şeytanı bir çırpıda kovmak asla mümkün değildir. Kaldı ki, Kip'in ruhunu ele geçiren o şeytanın, şimdiye kadar başa çıkmaya çalıştıklarımızdan çok daha güçlü olduğu su götürmez bir hakikattir."

Peder Laughlin koltuğunda doğruldu. "Peder Sebas-

tian çok haklı. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalıyız."

*k**

Yıllardır birlikte çalışan Dedektif Patrick North ve Dedektif Kevin Peterson, Kip' in odasına doğru yürüyorlardı. Görev dağılımı her zamanki gibiydi: Peterson, Kip' in oda arkadaşıyla konuşurken, North da odayı inceleyecekti. Peterson insanları konuşturmak konusunda çok yetenekliydi. Bu sebepten, North bu işi Peterson' a bırakmış, tüm dikkatini Tann vergisi içgüdülerini ve keskin gözlerini kullanarak delil toplamaya yoğunlaştırmıştı. Böylesine keskin gözlerle aradığını bulmakta hiç zorluk çekmezdi ancak bu yeteneği nedense evinin anahtarlarını bulma konusunda işe yaramıyor, iki günde bir kaybettiği anahtarlığını saatlerce aramak zorunda kalıyordu. Ellerine eldivenlerini geçirmeden önce anahtarlığını Peterson'a teslim etti ve araştırmaya başladı. Peterson da işe girişmişti ancak Kip'in arkadaşları öyle ilgisizdi ki, soruşturmadan işe yarar bir sonuç elde edeceklerini sanmıyordu. Peterson' un dikkatini çeken en önemli şey, Clay Matthews ve Darren Bender' in normalden çok daha gergin tavırlar sergiledikleriydi.

North Kip' in defterlerini araştırırken, Peterson' un soruşturmasına kulak misafiri olmuştu.

"Sen ve Kip geçen yıl aynı odayı paylaştınız, öyle mi?" diye sordu Clay Matthews' a.

"Evet, öyle," dedi Clay, "Buraya geldiği gibi benim odama tıktılar onu."

"Ve bu sene tekrar aynı odada kalmayı siz teklif ettiniz, değil mi?"

"Evet, onunla çok iyi anlaşırdık."

North, Kip'in yatak çarşaflarını çıkarıp silkeledikten sonra döşegi yerinden kaldırdı. İyi saklanmış bir adet *Playboy* dergisinden başka bir şey yoktu. Dedektif, dergiyi sallayıp Peder Francis' e gösterdikten sonra Clay' in yatağına fırlattı.

Peder Francis hızlı adımlarla dergiyi alıp yok etmek için Clay' in yatağına yöneldi, "Rezalet."

Olanları gören Peterson, cana yakın bir tavırla Clay' e gülümseyip omuz silktikten soma işine döndü. O esnada North, tüm dikkatini Kip'e ait olan küçük bir sandığa yoğunlaştırmıştı. Kilitlenmemişti. North, kapağı açtı. İçerisinde kitaplar, fotoğraflar, bir çift sandalet ve omzunda Chiago Black-hawks takımından bir oyuncunun imzasını taşıyan bir forma vardı.

"Kip daha önceden de böyle kaçıp gider miydi?" diye sordu Peterson. Clay' in umursamaz tavırları karşısında Peterson konuşmaya devam etti, "Pekâlâ, öyleyse en önemli sorumuza geçelim. Adamson uyuşturucu kullanır mıydı?"

Soruyu duyan North, çocuğun tepkilerini izlemek için kafasını sandıktan kaldırıp onların bulunduğu yöne çevirdi. Clay ve Darren aralarında anlaşmışlarcasına, tek kelime etmeden aynı anda kafalarını salladılar.

"Hadi ama çocuklar, arada sırada da olsa kullanmaz mıydı?" diye sordu Peterson.

Matthews'in tepkisi değişmemişti. Yalnızca bu kez daha kararlı görünüyordu. "Buraya gelmeden önce kullanırmış, ama okula başladığından beri kullanmıyordu. Başım yeterince derde soktuğunu ve artık hayatında belaya yer olmadığını söylerdi," dedi.

"Uyuşturucu kullanan insanların aptal olduklarını

söylerdi," diye söze girdi Darren Bender.

Peterson bakışlarını Darren Bender'a çevirdi. "Ama önünde yürümekte olan bir kadını yakalayıp gırtlakını kesti," dedi usulca, "Söylemleriyle,eylemleri çatışmıyor mu sizce de?"

"Bizden ne istiyorsunuz? Bildiklerimiz bunlar. Biz de Kip'in birini öldürmüş olabileceğine inanamıyoruz," diye çıkıştı Darren. "Bir kadını öldürdü," dedi Peterson kelimeleri vurgulayarak, "Eğer nedeni uyuşturucu değilse, ne olabilir? Kip'i bir canavara dönüştürebilecek o şeyin ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Çocuklar birbirlerine baktılar. İkisinin de bir şeyler saklamaya çalışır bir halleri yoktu görünüşte.

"Son zamanlarda Kip'in hareketlerinde herhangi bir değişiklik ya da tuhaflık sezdimiz mi?" diye sordu Peterson.

Clay Matthews biraz tereddüt ettikten sonra söze girdi, "Şey..."

Dedektiflerin dikkati bir anda Matthews üzerinde yoğunlaştı.

Çocuk sözlerini sürdürdü. "Şimdi düşündüm de, Kip son günlerde biraz... Nasıl desem, garip hareketler sergiliyordu."

North gözlerini kısmış, dikkatlice çocuğu izlerken aniden, "Ne tür garipliklerden bahsediyorsun?" diye sordu yüksek sesle.

Clay Matthews korkuyla yerinden sıçradı ve "Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum," diyerek savunmaya geçti.

"Tamam," dedi Peterson, ürken çocuğu sakinleştirmek istercesine. North ise sandıktaki işini bitirip dolabı incelemeye başlamıştı bile. "Söyleyeceklerinin yardımı

dokunabilir, haydi ne biliyorsan bizimle paylaş."

Clay biraz olsun rahatlamıştı. "Kip yalnızlığı severdi. Okuldayken vaktinin çoğunu yalnız geçirmeyi tercih ederdi. Ama son zamanlarda garip davranmaya başladı."

"Garip mi? Biraz açıklayabilir misin?"

Clay omuz silkip konuşmaya devam etti, "Bilemiyorum. Son zamanlarda sürekli yalnız kalmak istiyordu. Beni bile yanında istemiyordu. Mesela geçen gün kalemlerinden birini bulamayınca eline geçen her şeyi fırlatmaya başladı. Baktan bir kalem için kudurmuş domuzlar gibi..."

Clay, Peder Francis'in de yanlarında olduğunu bir anda unuttu. Onunla göz göze geldiğinde suçunu anlayıp başını öne eğdi ve konuşmasını sürdürdü, "Yani o kalem, sıradan ve ucuz bir kalemdi. Onu bulamadığı için neden böyle sinirlendiğini bir türlü anlayamadım."

"Olayın yaşandığı sahneyi bana tarif edebilir misin?" diye sordu Peterson.

"Berbattı. Gerçekten korkunçtu. Suratı kıpkırmızı kesildi bir anda ve beni kalemini çalmakla suçladı, küfürler savurdu. İstedığı tek şey, önüne çıkan her nesneyi kırıp dökmektir sanki," dedi ve dönüp parmağıyla duvardaki siyah bir lekeye işaret etti. "Bunu görüyor musunuz? O kalem için bana ayakkabısını fırlattı. Zaten birkaç dakika soma kalemi yatağının yanında buldu."

"Kip'in hiç yapmayacağı türden bir şeydi bu, öyle değil mi?" diye sordu Peterson.

"Kesinlikle," dedi Clay, "Kip sakın bir çocuktuk. Sensizliği çok severdi."

"Benim neden bundan haberim yok," diye sordu Darren Bender, "Geçenlerde basketbol sahasında da buna

benzer bir tavır sergilemişti. Bir atışı kaçırdı ve aniden salonun duvarlarını tekmelemeye başladı. Sebebi sadece basket atamamış olmasıydı! İşin garip tarafı, o hayatında kaçırdığı ilk atış değildi ki. Kip zaten basketbolda berbattı. Tekmelerini görmeliydiniz, bacakları kırılacak sandım bir an için."

"Ve ikiniz de hâlâ onun uyuşturucu kullanmadığını düşünebiliyorsunuz, öyle mi?" dedi ve Kip'in çalışma masasına doğru yürümeye başladı. "Steroid'e ne dersiniz?"

"Bakın, ben steroid dediğiniz şeyin neye benzediğini bile bilmiyorum. Üstelik Kip spor meraklısı bir çocuk değildi, neden steroid kullansın ki?"

North, "Buradaki işimiz bitti, işimize yarayacak bir şey bulamadık. Çocuğun eşyalarını toplayıp ailesine gönderebilirsiniz," dedi ve çocukların hafızalarını son bir defa yoklamalarını sağlamak için, "Evet, söylemek istediklerinizin hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Clay, "Evet," diye yanıt verdi. Ancak Darren' in söyleyecekleri henüz bitmemiştir, "Bir şey daha var. Kip, son zamanlarda hemen hemen her gün günah çıkarmaya gitmeye başlamıştı."

"Günah çıkannaya mı? Hem de her gün? Ama neden?" diye sordu North merakla.

"Nedenini bilmemiz mümkün değil, şükürler olsun ki sürekli günah çıkarmaya gitmek zorunda kalacağımız kadar çok hata yapmıyoruz," dedi Darren, Peder Francis'in gözlerinin içine bakarak.

Peder Francis gözlerini devirdi, "Bana kalsa, günde üç kez günah çıkartmaya gitseniz bile yeterli olmaz," dedi ve dedektiflere dönerek, "Bunun gerçekten önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kip'in günah çıkartmaya gitmesinden bahsediyoruz," dedi.

"Evet," dedi North, "Hem de tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli. Bu itirafları öğrenmek için kiminle konuşmamız gerekiyor?"

"Günah çıkarma işiyle görevli rahipler sürekli değişse de, değişmeyen tek şey itirafların gizliliğidir. Yani öğrenmeniz mümkün değil."

"İtirafların sahibi ölmüş olsa bile mi?" diye sordu Kevin Peterson.

Peder Francis'in yüz ifadesi katılaştı, "Ölmüş olsa bile."

Dedektifler on dakika sonra arabalarındaydı. Patrick North, okulun önündeki yaşlı meşe ağacının kalın dallarına dikmişti gözlerini. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Peterson'a, emanet ettiği anahtarı geri alırken. Bir hayli düşünceliydi, "Çocuğun itiraflarını öğrenmenin bir yolu olabilir mi, Kevin?"

"Hiç sanmıyorum."

"Ne yani? Elimizden gelen bu kadar mı? Göz göre göre pes edeceğiz yani, öyle mi?"

Clay ve Darren' in yanındayken Peterson' un yüzünde asılı duran o cana yakın ifade uçup gitmişti. "O kadar kolay pes etmek yok," dedi, "Çocuğu o cinayete sürükleyen bir şey olmalı ve onun ne olduğunu mutlaka bulacağız."

Bölüm 12

Teri Mc Ityre, mezarlığa giden dar sokağa arabasını park etmiş, iki senedir düzenli olarak ziyarete geldiği kocasının mezarına, ilk kez ellerinde bir demet çiçek olmadan gelişini bir seferlik göz ardı etme konusunda kendini ikna etmiş halde yürüyordu. Mezarlığa girdi. Bir süre sonra Bill' in yanına varmıştı. Üzerinde kocasının adının yazılı olduğu o soğuk mezar taşına ellerini yaslayıp bir süre öylece bekledi.

"Merhaba, tatlım," dedi, etraftakilerin duyamayacağı, yumuşak ve buğulu bir sesle. "Bak, sonunda bunu da yaptım. Bu kez sana çiçek getirmeyi unuttum. Beni affedebilecek misin?"

Mezarlığın o huzur bozucu sessizliği üzerine çökme-ye başlamıştı. Kocasının ömrünü kabul ettiğini varsayarak, mezarının üzerine bağdaş kurarak oturdu.

"Umarım beni dinlemek istersin," dedi ve bir süre durakladıktan sonra konuşmayı sürdürdü, "Umarım beni dinlemek istersin, çünkü konuşmaya gerçekten çok ihtiyacım var." Bir anda bacaklarını, tıpkı eskiden Bili ile yatakta oturup sohbet ederken yaptıkları gibi yana doğru açtı. O esnada altında bir soğuklu hissetti ve elini çimlerle kaplı koyu yeşil renkteki zemine uzattığında bunun bir bıçak olduğunu gördü. Ama o an elindeki bir bıçak değil de, yatak örtülerine yapışıp kalmış bir pamuk parçasıymış gibi hissediyordu. Tıpkı o eski günlerdeki gibi yatakta oturmuş, Bili ile sohbet ediyordu sanki.

"Birileri okulda oğlumuzu fena halde hırpalamış Cuma günü. Hem de çok fena. Bunu yapan her kimse, Ryan'ımızı öyle bir hale sokmuş ki, onu ilk gördüğümde ölecek diye korkudan ödüm patladı," dedi ve duraksadı. Bill' in cevap vermesini beklemiyordu elbette, yalnızca düşüncelerini toparlamak niyetindeydi. "Onu Dickinson Lisesi'nden alıp, St. Isaac denen o okula göndermek istiyorum, Bill. En azından mezun olana dek güvende olacaktır," dedi ve gözlerinden akan yaşlan çabucak silerek sözlerini sürdürdü, "Endişelenme, ağlamayacağım. Ağlamayacağım, çünkü sen yanımızda olsaydın buna asla izin vermezdin." Hüznün aklını ve bedenini kapıp götürmesine müsaade etmek istemiyordu ama bu kez sesinin titremesine engel olmaya yetmiyordu gücü. "Ama sen yoksun. Ve bu yükü tek başıma omuzlamak zorundayım," dedi ve bir süre tereddüt ettikten soma oraya gidişinin asıl nedenini açıklamaya karar verdi, "Aslında yalnız sayılmam, Bili. Biriyle tanıştım. Adı Tom. Tom Kelly. Ve ben..."

Ve? Ne diyebilirdi? Yalnız, çaresiz ve ürkek olduğunu mu söyleyecekti? Ryan hastanedeiken Tom' un bir an olsun yanlarından ayrılmadığını, polislerle görüşüğünü ve Ryan'ın hastanede kaldığı gece kendisine destek olduğunu, yani hayatta olsaydı onun yapacağı şeyleri şimdi Tom' un üstlendiğini mi söyleyecekti? Bunları Bill'e, ömrü boyunca sevdiği, çılgıncasına sevdiği tek adama nasıl söyleyecekti?

Ama Bili çoktan ölmüştü.

"Her neyse, Tom iyi biri. Eminim tanışan sen de severdin." Yüzünde emanet bir gülümsemeye mezar taşına bakıyordu, "Ryan da onu sevecektir. Belki ileride. Tom, Ryan'ın bahsettiğim okula gitmesi için bize destek olacak. Ryan'ın evden uzak olması fikri canımı yakıyor, ama bu yalnızca bir buçuk sene sürecek. Yalnızca birkaç kilometrelik bir mesafe olacak aramızda ve ben sık sık onu görmeye gideceğim," dedi ve oturduğu yerden uzanarak mezar taşına dokundu, "Umarım sen de bana hak veriyorsundur. Ryan ve Tom hakkında. Her neredeyse, umanm beni anlıyorsundur."

Kafasını kaldırıp gökyüzüne ve soma tepedeki yalnız ağaca bir süre baktı, "Seni çok özleyiyor," dedi. Gözlerinden akan yaşlar çenesinde toplanmaya başlamıştı. "Senin fotoğrafını masasından kaldırmıyor. Ayrıca Tom ile görüşerek sana ihanet ettiğimi düşünüyor. Eminim, bir gün beni anlayacaktır. Sen hep bizim için en doğru olanı yapmak isterdin. Ve şimdi çok yalnız ve çaresizim. Yardıma ve desteğe çok ihtiyacım var," dedi. Sesi titremeye başlayınca bir an duraksadı. "Ve sen artık bana yardım edemezsin," dedi ve çantasını karıştırıp bir mendil bulmaya çalıştı aceleyle. Gözlerini sildiği esnada tepedeki ağacın dalındaki minik bir kuş neşeye cıvıdamaya başladı. Teri

tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissetti kendini. Sanki omuzlarındaki o ağır yükü, minik cüsseli bir kuş alıp götürmüştü. "Ve Ryan' m bir baba modeline ihtiyacı var. Beni yanlış anlama, Tom ile evlenmeye niyetli olduğumdan söylemiyorum bunu. Sadece Ryan için daha iyi olacağını düşündüm."

Konmuş olduğu daldan havalanıp Teri'nin tepesinde uçuşmaya başlayan kuş, neşeli şarkısını söylemeye devam etti bir süre daha. Teri, bunun beklediği işaret olduğunu düşündü.

Gülümsedi.

"Ryan'ı görmelisin, genç bir delikanlı oldu tatlım. Onu son gördüğünde küçük bir çocuktu. Boyu da öyle uzadı ki. Hatırlarsan, o yaşlarda bile fasulye sığı gibiydi. Kilo da aldı. Tıraş olmaya bile başladı! Ona her baktığımda seni görüyorum. Üstelik üniversitede Princeton'a gitmek istiyor. Onu bu yeni okula göndermek istememin diğer bir nedeni de bu," dedi ve neşeli kuşun, eserinin son kuplesini de icra ettikten soma uçup gitmesiyle o da ayaklandı.

"Gitme zamanı," dedi ve çantasını koluna taktı. Parmak uçlarını öpüp mezar taşına dokundu ve bir kaç adım geriye gidip mezar taşına baktı.

Kaptan William James Mc Intyre.

"Tom Kelly iyi bir adam. Ama asla senin gibi olamaz. Sen benim için teksin ve ölene dek tek kahramanım olarak kalacaksın," diye fısıldadı. Gözleri dolmuştu ama bu yaşlar, son iki senedir akıttığı o her biri acı yüklü damlalardan değildi. "Yakında yine geleceğim. Tom ile aramda ne olursa olsun, sana Ryan' ı anlatmak için her zaman geleceğim."

Teri' ye şarkılar söyleyen kuş tekrar gelip dalına kon-

duğumda, o arabasına doğru yol almaktaydı.

Emindi. Bili onu duymuştu.

Duymuş ve anlayış göstermişti.

* * *

Clay Matthews, Peder Francis ve Kip'in eşyalarını paketlemekle cezalandırılmalarına neden olan bir suç işlemiş olan tanımadığı iki kızın birlikte çalışmalarını sessizce izledi. Eşyaların yarısını toplayıp kutulara yerleştirmişlerdi. Tuhaf hissediyordu Clay. Tüm sene boyunca, özellikle Kip'in çok fazla eşyası olmasından yakınıp durmuştu ama şimdi oda boş, bomboştu artık. Ve giden tek şey eşyalar değildi, Kip de sonsuza dek gitmişti.

Sonsuza dek.

Kip ölmüştü.

Bu fikre hâlâ alışamamıştı. İşin içinde büyük bir hata vardı: Kip'in yaşındakiler ölmezdi ki! Yaşlılar ölmeliydi. Mesela, iki sene önce kanserden ölmüş olan büyük annesi ya da Brookline' deki evlerinin karşısında yaşayan, geçen yıl çok yaşlandığı için ölen Mr. Endicott gibi.

Ama Kip de onlar gibi ölmüştü işte ve artık o odada yaşamayı sürdürmek istemiyordu. Bir gece öncesinde, yani Kip' in ölüm haberi gelmemişken durum farklıydı. En azından uykusu kaçtığı anda ışıklan yakıp Kip' in eşyalarına bakarak geri döneceğini umut ediyor, tüm olanları bir hata sayıyordu. Ama şimdi, Kip' in tüm eşyaları kimsenin elini bile sürmek istemediği çöp yığınları halinde dışarı çıkarılıyordu.

Eşyaların taşınmasıyla açılan yer, Clay' i mutlu etmek yerine, karanlık bir kuyuya itmişti sanki. Kip'in çalışma masası hâlâ yerindeydi, ama onun CD' leri, kitapları ol-

madan sadece bir tahta parçasından ibaretti.

Ve çarşafı çıkarılmış yatağı, boş olmaktan öte, başka bir hale bürünmüştü sanki.

Terk edilmiş gibiydi.

Ağzı yarı açık vaziyette öylece duran küçük sandığı, Clay'in sonsuzluğa giden arkadaşından kalan son hatıralarını da yutan bir canavar gibiydi.

"Yıl boyunca bu odada bir başıma mı kalacağım?" diye sordu Clay, sesindeki ciddiyeti korumaya çalışarak.

"Meraklanma, yarından itibaren yeni bir oda arkadaşın olacak."

Baştan ayağa bir burukluk sardı Clay'i. Başka bir oda arkadaşı falan istediği yoktu. Ama bu odada yalnız kalmak da istemiyordu artık. Artık bir önemi olmasa da sorma ihtiyacı hissetti,

"Kim?"

Her kim olursa olsun, Kip olamayacaktı o kişi.

Peder Francis utmırsamaz bir tavırla omuz silkti, "Bu konuda kimse bana danışmaz. Bekleyenler listesinde düzinelerce isim yazılı. Peder Laughlin henüz karar vermediyse bile, yarın sabah bu işi halletmiş olmak zorunda," dedi ve dönüp odaya son bir kez göz gezdirdikten sonra, "Aferin kızlar, işte şimdi affedildiniz. Cezanız sona erdi, gidebilirsiniz," dedi.

Bunu duyan kızlar, Peder Francis' in kendilerine yeni bir iş vermesinden korkarak, koşar adımlarla odadan çıktılar. O esnada Peder Francis, Clay' e yaklaşıp, elini çocuğun omzuna koydu, "Kendini bırakmayacaksın değil mi?" diye sordu, endişesini açıkça yansıtan gözlerle Clay' e baskarken.

Clay yarım ağızla, "Elbette," dedi.

"Pekâlâ. Ben şimdi bu sandığı kaldırmak için bir te-

kerlekli krikoy getirmeye gidiyorum. Birazdan dönerim."

Clay, Kip' in yatağına çivilemişti gözlerini. Daha birkaç gün önce, kulaklıklarını takmış son ses müzik dinlerken, gitar çalmış gibi yapıp, dizlerine vurarak ritim tutuyordu bu yatağın üzerinde uzanarak. Ama artık onu hiç göremeyecekti.

O aptal esprilerini duyamayacaktı.

Ve artık o gizli gizli iskambil oynamalar da yoktu.

Kip, artık yoktu.

Gitmişti evet, ama nereye? Kip' in bedenine olanları biliyordu, peki ya ruhu neredeydi? Cennette mi? Yoksa birini öldürdüğü için Cehennem mi olmuştu mekânı?

Ya da öylece çekip gitmiş miydi?

Öldükten sonra ruhlarımıza ne olduğunu bilen birileri var mıydı acaba?

Clay yastığı kabartıp yatağına uzandı. Kafasını çevirip, Kip'in boş yatağına baktı. Gözleri, zula niyetine kulla-dıkları minik dolaba takıldı.

Dedektif North' un uyuşturucu ile ilgili söyledikleri geldi aklına.

Kip gerçekten uyuşturucu kullanıyor olabilir miydi?

Eğer öyleyse, bu Kip' in kendisine uzun süredir yalan söylediği anlamına gelirdi. Aklına bir türlü yatmıyordu, çünkü eğer Kip uyuşturucu kullanıyor olsaydı, en yakın arkadaşı olarak kendisi yerini mutlaka bilirdi.

Ve yeri sadece, dedektiflerin fark etmediği, Clay' in ise çok iyi bildiği gizli depoları olabilirdi ancak. Kip yataktan kalkıp yatağın duvara dayalı tarafına geçti ve ahşap lambrinin panelini kaldırdı. Kip ile bu odaya taşındıktan bir ay sonra keşfetmişlerdi burayı. Kip, panelin arkasının boş olduğunu fark edince, burayı değerlendirmeye karar vermişlerdi. Ahşap paneli gevşetmeye çalışırken,

sıvadaki aşınma gözlerinden kaçmamış, odanın kendilerinden önceki sakinlerinin de burayı kimsenin, örneğin Peder Francis'in görmekten hoşlanmayacağı eşyaları saklamak için kullandıklarını anlamışlardı. Kip ile istedikleri her şeyi bu gizli bölme saklayabiliyorlar ve böylece denetlemeleri sorunsuz atlatıyorlardı.

Kip elini uzattığında aradığını bulmuştu: İki adet fermuarlı plastik çanta. Clay'e ait olan çantada beş adet *Playboy* dergisi, yarım paket sigara, dönem sonuna kadar kullanılmayı ümit ettiği bir adet kullanılmamış prezervatif vardı. Dergilerinden birini Kip'e ödünç vermişti, ancak dedektiflerin onu bulup Peder Francis'e vermişti.

Diğer çanta ise Kip'e aitti.

Fermuarını açıp içindekileri boş yatağın üzerine boşalttı. Sigara paketi neredeyse boştu, onun haricinde kendi çantasından çıkanlardan farklı bir şey yoktu.

Ve herhangi bir uyuşturucu madde de yoktu.

Bir an için Kip'in eşyalarını kendi çantasına aktarmayı düşündüyse de, bunun doğru olmayacağına karar verdi.

Çalmaktan farksız olurdu bu.

Çantaları bölme yerleştirdikten soma, paneli yerine yerleştirip yatağına döndü.

Haklıydı, Kip uyuşturucu kullanmazdı.

Ama bilmediği bir şeyler olduğundan emindi.

Kip'e musallat olan şey neydi?

* * *

Ryan yatağında, yastığına yaslanmış halde uzanarak annesinin eşyalarını bir çantaya yerleştirdiğini izliyordu. Ancak bir terslik vardı, nedense annesi, Ryan sanki hafta

sonu için bir kampa katılacakmış gibi hazırlık yapıyordu.

"Bu kadar eşya neyime yetecek?"

"Yeni okulunda üniforma giyeceksin," dedi Teri. Elindeki kot pantolonu kırıştırmadan çantaya yerleştirebilmek için büyük özen gösteriyordu.

"Üniforma mı dedin!"

Bu ani tepkiyle çenesi ve kaburgaları sızlamaya başladı. Kimse Ryan' a bundan bahsetmemişti. Yeni okuluna neler götürmesi gerektiği konusunda o kadar kafa yormuşken, şimdi bir de üniforma kriziyle karşılaşmıştı. Belki de bu yeni okul fikrinden vazgeçmeliydi.

Vazgeçmek öyle kolay değildi ne yazık ki.

Okulun tuvaletinde yediği acımasız darbeler, yerde kanlar içerisinde yatışı. O kabus tekrar hortlamıştı. İşte o an, 'Üniforma giymek çok da zor olmamalı,' diye geçirdi içinden. Sessizce annesinin eşyalarını katlayışını izlemeye koyuldu.

Peki ya yanında götürmeyi planladığı diğer eşyaları? Yeni okulunda, odasının duvarlarına poster asabilecek miydi acaba? Buna izin vermeyeceklerdi muhtemelen. Cevap bekleyen öyle çok soru vardı ki, düşündükçe üzerine hücum ediyorlardı. Bir oda arkadaşı olacak mıydı? Rahibeler, Peder Sebastian' in anlattığı kadar katı mı davranıyorlardı öğrencilere? Düzenli olarak ayinlere katılmak zorunda kalacak mıydı? Özel okulların katı kuralları olduğunu duymuştu ama...

"Yeter."

Düşünmeyi bırakmalıydı. Sorulardan hiçbirinin cevabını, böyle oturduğu yerden beynini yiyerek bulamazdı.

Babasının fotoğrafına takıldı gözleri. Her zamanki gibi masasının üzerindeydi. Yanında götürmesi gereken en önemli şeydi o. Yavaşça yatakta doğrulmaya başladı. Her

hareketinde ağrı saplanıp kalıyordu vücuduna. Derin bir nefes alıp, ağrısının hafiflemesini bekledi. Bir süre soma kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı nihayet.

Kalkıp babasının fotoğrafını eline aldı. Babası sadece gözlerine değil, içinin derinliklerine bakıyordu sanki. Babasının ölümü söz konusu olduğunda kalbine saplanan o tanıdık acı yeniden baş göstermişti. Baş derde girdiğinde ona yol gösteren kişiydi babası.

Sözleri kulaklarında yankılanıyordu. *"Büyü artık. Ve doğru olanı yap."* Fotoğrafi bir havluya sarıp, çantasına koyması için annesine uzattı.

"Bugünden tüm eşyalarını taşımana gerek yok, tatlım. Ben her gelişimde bir kısmını getiririm," dedi Teri.

Ryan temkinli bir biçimde geriye yaslanırken, elleriyle yanlarını tutuyordu. Bunu gören Teri, endişeyle, "Sana bir ağrı kesici vermemi ister misin, tatlım?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yarını düşündükçe biraz geriliyorum."

Teri oğlunun yanına oturdu ve saçlarını okşayıp, şişmiş gözünü öptü yavaşça. Sonra birden ayaklanıp, "Sana vermek istediğim bir şey var," dedi ve ekledi, "Ona sahip olacak kadar büyümedin henüz ama ben yine de onu sana vermek istiyorum."

Meraklanan Ryan, annesini takip etmeye koyuldu. Teri, koridor boyunca yürüyüp çatı katma açılan küçük kapının önünde durdu. Kapıyı açıp birlikte içeri girdiler. Altlarında kontrplak zemin, tepelerindeyse kalaslarla sınırlandırılmış bu oda oldukça genişti. Teri, el yordamıyla elektrik düğmesini buldu ve tavandan sarkan tozlu ampul lambayı yakıp, odayı kucaklayan kasvetli karanlığı savuşturdu. Kimisi Noel süslemeleriyle, kimisi Ryan' in kü-

çükken yaptığı kartondan bebek elbiseleriyle, ya da eski resimlerle doluydu. Yavaş adımlarla annesini takip ederken, bir yarıdan da etraftaki eski eşyalara bakmıyordu. Sağ tarafta', üzerine siperlikleri lekelenmiş bir kaç eski lamba konmuş bir şezlong vardı. Şezlongun yanmdaysa, üzerinde anaokulundayken kırmızıya boyadığı seramik tavşan, şimdi kafası kopmuş vaziyette duruyordu.

Sağda solda yığılı kutudakilere Ryan kadar ilgili olmayan Teri, yeşil bir sandığın yanında durup çömeldi. Oldukça eski olan sandığın içindekiler, şifreli bir asma kilitle korunuyordu.

Ryan, bu sandığı ilk kez görüyordu.

Merakı iyice kabaran Ryan, annesinin yanına çöküp, onun şifreyi girerek kilidi açışını, sandığın kapağını yavaşça kaldırışını izledi.

En üstte babasının üniforması duruyordu. Bunu gören Ryan'ın nefesi kesildi. Babasını bu üniforma içinde en son, Irak savaşı sırasında gümüş yıldız madalyası kazandığında görmüştü. Masasının üzerindeki fotoğrafta da bu üniforma vardı babasının üzerinde. Hediyesi bu olabilir miydi?

Aklıdan geçen bu soruyu annesine yöneltmek üzereydi ki, Teri üniformanın bulunduğu bölmeyi kaldırıp bir kenara bıraktıktan sonra sandıktaki her şeyi boşalttı, sandığın sahte tabanını yerinden kaldırdı. Ryan şaşkınlık içinde annesini izliyordu. Paneli kaldıran Teri, altından gizli gül ağacından yapılma kutuyu çıkardı. "Bunlar, babanın eşyaları. Irak'tan dönmediğinde, arkadaşları getirmişti," dedi ve kapağını açtı.

İçerisinde, babasının hiç boynundan çıkarmadığı haç kolyesi vardı. Eline alıp nazikçe, hatta saygıyla kaldırdı yerinden. Tahmin ettiğinden daha da ağırdı. Ve o bilindik

haç kolyeleri gibi düz değildi yüzeyi. Çarmıha gerilmiş İsa figürünün en ince ayrıntıları dahi göz ardı edilmeden, ustaca kavislendirilmiş, narin kıvrımlarla bezenmişti.

Ryan kolyeyi dikkatle incelerken, "Büyüdüğünde sana verecekti," dedi Teri, "Ama düşündüm de, bunu sana şimdi vermem daha doğru olacak. Baban, bu kolyenin doğru olanı yapmasına yardımcı olduğunu söylerdi."

Gümüşten yapılma kolyeye dokunurken bir sıcaklık hissetti.

Tanıdık bir sıcaklığı bu.

Nesillerdir ailelerine ait olan bu kolye, eski olmasına rağmen hâlâ pürüzsüz bir yüzeye sahipti. Elinde kolyeyle düşüncelere dalmıştı Ryan. Babasının sözleri tekrar yankılanıyordu kulaklarında.

"Doğru olanı yap. "

Kolyeyi boynuna taktı. Manevi ağırlığını hissetmemek mümkün değildi Ryan için. Bu kolyenin anlamı da büyüktü. Doğru olanı yapabilecek kadar olgunlaşmak demekti.

Babasını ancak böyle gururlandırabilirdi.

Son günlerde, tıpkı küçük bir çocuk gibi davrandığını anımsadı.

Boynundan çıkarmayı düşündü, onu henüz hak etmiyordu. Bir süre tereddüt ettikten sonra, zor da olsa kolyeyi boynundan çıkardı.

"Okulda yediğim dayak da cabası," diye geçirdi içinden. Karşı koymaya teşebbüs etmemiştir bile. Nasıl bir erkek, karşısındakilere bir fiske dahi vurmadan bu kadar dayak verdi?

Avucundaki haç kolye, etini kavururcasına yakmaya başlamıştı. Onu hak etmesi gerekiyordu. Kolyeyi annesine geri verdi, "Henüz erken," dedi.

"Emin misin?" diye sordu Teri şaşkınlık içinde.

Ryan başını salladı. "Evet, babam haklıydı. Bunu takacak kadar büyümedim daha."

Teri kolyeyi aldı. Öyle saygıyla ve içten öptü ki, Ryan ağlamamak için kendini zor tuttu. Kolyeyi yerine koyan Teri, "Bu senin, ne zaman istersen gelip alabilirsin. Artık yerini biliyorsun. Şifre, babanın doğum tarihi," dedi.

Sesinin titremesinden çekindiği için, tek kelime etmeden başını salladı. Bir gün bu kolyeyi almak için geri gelecekti, ama hak etmeden asla.

Babasının istediği gibi bir adam olabilmek için artık çok daha istekliydi.

Bölüm 13

Gordy Adamson, karşısında oturan romatizması tutmuş yaşlı Peder Laughlin'e ateş püskürüyordu. Sesinde nezaketten eser yoktu haliyle. "Bana bak Peder Laughlin, beni iyi dinle ve sorularıma cevap ver, anlaşıldı mı? Korkma, sorularım çok basit olacak, senden de kısa ve öz cevaplar istiyorum. Söyle bakalım, Kip' in kampus dışında ne işi vardı? Siz ona neden göz kulak olmadınız? Nasıl oldu da elini kolunu sallayarak çıkıp gitti bu lanet yerden!"

"Bay Adamson, bakın, şöyle izah edeyim," diyerek konuşmaya başlamıştı ama öfkeden kudurmuş acılı babanın, pederin vereceği cevapları pek de umursadığı yoktu.

Ani bir hamleyle ellerini masanın üstüne vurarak, irkilen yaşlı adamın gözlerinin içine dehşet dolu bakışlarla baktı ve, "Ben sana yardımcı olayım istersen!" diye kükredi. Bayan Adamson kocasını sakinleştirmeye çalışıyordu. Elini Gordy' in omzuna koydu ve "Lütfen, tatlım," dedi, ancak faydası olmamıştı. Gordy, kadının elini tutup hızla itti, öfkesini kusmak için doğru hedef olduğunu düşündüğü Peder Laughlin'i yerin dibine sokmak için bulduğu fırsattan bir saniye olsun feragat etmemeye kararlıydı.

"Oğluma sahip çıkamadım çünkü velilerin okul tak-siti olarak ödediği eşek yüküyle parayı kilisenize sızdır-makla meşguldünüz!" Gordy' in sesi gittikçe yükseliyor-du, "Şu boktan devlet okulları bile sizin şu ateş pahası, janjanlı okulunuza beş basar! En azından öğrencilere sa-hip çıkabiliyorlar!" Bir an için durdu. Sövgülerinin yönü-nü artık aşağılamaya çevirmeye karar verdi, "Hem, sen kaç yüz yaşındasın be adam? Sana kim yeni nesil çocuk-ların sorunlarını anlayabileceğini söyleyerek kandırdı?"

Peder Laughlin dudaklarını bitiştirerek başını öne eğ-di ve yaşlılıktan lekelerle dolmuş ellerine bakmaya başla-dı. Avının en zayıf anını yakalamış olduğunu sezen Gor-dy, hiç vakit kaybetmeden saldırmaya devam etti, "Oğlu-mu güvende olup iyi bir eğitim alması için gönderdim bu okula. Peki ya sonuç?" Pederin gittikçe sindiğini gören Gordy, şiddetini daha da arttırarak yaşlı adama yüklen-meyi sürdürdü, "Oğluma ne oldu?"

Peder Laughlin ellerini çaresizce iki yana açıp bil-medliğini söyleyecekti ki, Gordy sözlerine devam etti, "Elbette, siz nereden bileceksiniz? Hah! Sanki işiniz bu! Bendeki de laf! Bana bakın, buraya oğluma ne olduğunu öğrenmek için geldim ve eninde sonunda öğreneceğim! Hiç şüphenez olmasın! Bu boktan okula gelmeden önce

gayet iyiydi. Ama üzerinden sadece iki buçuk sene geçti ve oğlum ölmekle kalmadı, bir de cinayet işledi!" Sandalyesine oturup geriye yaslandı ve gözlerini yaşlı adamın gözlerine kenetledi, "Bu uğursuz yerde neler oldu, öğreneceğim."

Peder Laughlin derin bir nefes aldı. Kafasını topladıktan sonra, sonunda konuşmaya başladı. "Kip'i buraya sorunlu bir çocuk olduğu için getirdiniz, üstelik okuldan atılmıştı."

"O kadar da sorunlu değildi," dedi Gordy, koltuğunda doğrulup tehditkâr bir biçimde Peder Laughlin'e doğru eğilerek, "En azından bir *katil* değildi. Onu buraya getirdik, çünkü biraz din eğitiminin ona iyi geleceğini düşündük," dedi ve alaycı bir tavırla ekledi, "Dostum, hayatımızın en büyük hatasını yapmışız. Oğlumu öldürdünüz. *Benim oğlumu siz öldürdünüz T*

"Tatlım," dedi Bayan Adamson, kocasını sakinleştirmek için bir girişimde daha bulunarak, "Böyle yaparak bir yere varamayız, eve gidelim artık. Lütfen," dedi ve ayaklandı. Kadının kalktığını gören Peder Laughlin de yerinden fırladı.

"Peder Francis, Kip'in eşyalarını paketletti," dedi koridorda duran sandığı işaret ederek.

Ancak Gordy'in öfkesi henüz tükenmemişti, "Sizi mahkemeye vereceğim, göreceksiniz! ihmalkârlıktan ve küçük bir çocuğu kötüye kullanmaktan yargılanacaksınız! Ne o? Okulunuzun adı lekelenecek ve artık ceplerinizi dolduramayacaksınız diye mi korkuyorsunuz? Hah! Bekleyin ve görün! Bu arada soruşturma başlatıldı, hazırlıklı olmanızı tavsiye ederim. Görünüşe göre biraz başınız ağrıyacak." Gözlerini kısıp, bir yılın misali sinsi bakışlarla sözlerini sürdürdü, "Ha bu arada, o pis ellerinizi çocuk-

ların üzerinden bir an önce çekerseniz iyi edersiniz!"

Gordy öfkesini tüketmişti. Bir anda sandalyeye yığıldı. Bitkindi. "Oğlum," dedi. Kimseye sesini duyurmak niyetinde değildi. "Oğlum, biricik oğlum."

Anne Adamson elini şefkatle omzuna koyarak Gordy'e destek olmaya çalıştı. Gözlerinden akan yaşlan gömleğinin koluna silen Gordy, kendini toparlayıp ayağa kalktı.

"Keşke," dedi Peder Lauglin, "Keşke yapılabilecek bir şey olsaydı. Bugünün dünyasında her şey öyle karmaşık ki, bazen olanlara bir açıklama getirmek imkânsız olabiliyor. Tek yapmamız gereken Tanrı'ya güvenmek, onun bizden istediği gibi davranıp anlayamadığımız veya değiştiremediğimiz olaylara müdahale etmekten kaçınmaktır."

Bayan Adamson başıyla onaylayıp, Gordy'i kapıya doğru yöneltti. Gordy, koridorda duran sandığa uzunca bir süre baktı. Eğilip, oğlundan kalan son hatıralarla dolu sandığı kucaklayıp kaldırdı.

Öylesine itina ve saygıyla taşıyordu ki.

O an kucakladığı eşya dolu bir sandık değil, oğlunun tabutuydu sanki.

Az ilerde bekleyen Rahibe Margaret selam verdi, aynı duyguları paylaştığını belirtme çabasıyla acı dolu bir gülümseme sergiledi, fakat acılı anne ve babanın reverans yapacak halleri kalmamıştı. Çıkış kapısına giden yolda ağır adımlarla ilerliyorlardı ve önlerine çıkan herkes yası aileye yol açıp saygıyla arkalarından bakıyorlardı.

• K A A

Teri Mc Intyre, St. Isaac Okulu' nun giriş kapısına gi-

den aşınmış merdivenlerden, elinde Ryan' m külçe gibi ağır spor çantasını taşımaktan soluk soluğa kalmış bir halde çıkıyor, Ryan ise sağlam omzuna astığı sırt çantasıyla topallayarak ağır aksak adımlar atıyordu. Bir kadın ve orta yaşlı bir adam kapıdan çıktıklarında, Ryan ve Teri henüz yolun yarısındaydılar. Adam kucağında bir sandık taşıyordu. Bitkin görünüyorlardı. Ve bir hayli dalgın. Öyle ki, ikisi de burun buruna gelmeden Ryan ve annesini fark etmediler bile.

Adam durup Ryan' a doğru eğildi, gözlerini kısarak dikkatlice baktı. Teri'ye dönüp, "Bu senin oğlun mu?" diye sordu boğuk bir sesle.

Teri başını salladı.

Adam bu kez de gözlerini Teri' nin elindeki çantaya dikip, "Onu burada mı bırakacaksın?" diye sordu. Teri ağzını açıp tek kelime edemeden, adam konuşmasını sürdürdü, "Oğlunu burada bırakıp gitmekse niyetin, aklım kaçırılmış olmalısın be kadın. Burası çocuklar için güvenli bir yer değil." Eğilip elinde taşıdığı sandığa baktı. Söyleyeceği çok şey vardı aslında, ama titreyen sesi ancak, "Bana güven," demesine izin verdi.

Teri şaşkınlık içerisindeydi, "Ne demek istiyorsunuz?"

Ancak bir cevap alamadı, çünkü yanındaki kadın, adamın kolundan tutup çoktan götürmüştü bile.

"Sus, Gordy," diye fısıldadı Bayan Adamson, "Artık evimize dönelim."

Ryan ve Teri ağızlan bir karışık vaziyette, kadın ve adamın arkasından bakakaldılar. Adam okulun önüne park ettiği arabasının bagajına kucağındaki sandığı dikkatlice yerleştirdikten sonra aceleyle sürücü koltuğuna oturdu ve karısının emniyet kemerini bağlamasını bekle-

meden gazlayıp köşeyi döndükten sonra gözden kayboldu.

Ryan derin bir nefes aldı. "Hey! Bu da neydi böyle?"

Teri omuz silkti. "Bilmiyorum, tatlım. Hiçbir fikrim yok," dedi. Adamın sözlerinden etkilenmemiş gibi görmeye çalışsa da, bir an için çocuğunu kolundan tutup eve götürmeyi aklından geçirdi. Orada sonsuza dek güvende olurdu.

Bir kez daha düşününce oldukça gülünç buldu aklından geçenleri.

Saçma fikirlerini savuşturup merdivenleri çıkmaya devam etti. Birkaç basamak sonra okulun oyma ile süslenmiş görkemli kapısına varmışlardı.

•k * *

Peder Francis erkekler yatakhanelerini kapısını açtığı anda, Ryan yara bere içindeki bedeni kadar beyninin de yorulmuş olduğunu hissetti. Sabahtan beri okul kaydı için doldurduğu onlarca form daha başlangıçtı. Diğer işkence ise Peder Francis ile birlikte yaptıkları "kısa" okul turydu. Ryan bu devasa yapının içinde yolunu asla bulamayacağına daha ilk günden karar vermişti. Son işkence ise üniforma kriziydi. Üzerlerinde beden etiketi olmadığından, bir düzine giysi denemek zorunda kalmış, sonunda mavi bir hırka, süveter, pantolon, gömlek ve oldukça eski püskü bir kravattan oluşan okul üniformasını oluşturmayı başarmıştı. Eline bir de ders programlarının ve okul kurallarının yazılı olduğu kâğıtları sıkıştırmışlar, okul kurallarını gece boyunca ezberleyip ilk günden uygulamaya başlaması hususunda bilgilendirmişlerdi.

Her şey eski ve yıpranmış olsa da, Dickinson' daki

gibi kirli değildi, duvarlar da eski okulunkiler gibi yazılarla kaplı değildi.

Binanın iç kısmındaki kapı ve pencereler ceviz ağacından yapılmıydı. Camlar oldukça lekeli, lambalarsa çok eskiydi. Ancak zerre kadar toz yoktu etrafta. Zaten Peder Francis kendisine, okul kurallarının çiğnenmesi halinde saatler süren temizlik cezaları verdiklerini söylemişti.

"Bundan sonra 231 numaralı odada, Clay Matthews ile birlikte kalacaksın," dedi peder. Ryan yatakhaneye varmak için geçtikleri ağır ahşap kapıların artık sona ermesinden başka bir şey istemiyordu. İkinci kata çıkıp koridorun yarısına kadar yürüdüler. Peder Francis koridorda sıralanmış kapılardan birinin önünde durup hafifçe tıkladı ve içeriden ses gelmesini beklemeden tokmağı çevirip içeri girdi.

Odanın yarısı boştu.

Kendine ait olan yarısı.

Peder, Ryan'ın çantasını yatağının yanına bıraktıktan sonra, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni odamda bulabilirsin," dedi ve ekledi, "Haydi, artık yerleşmeye başla." Kapıya doğru yöneldi ve odadan çıkmadan Ryan'a dönüp gülümseyerek, "Okulumuza hoş geldin," dedi.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi, uysal bir çocuk gibi gözükmemek için çabalayarak. Peder gittikten sonra, elindeki elbise yığınının bir kenara bırakarak odayı incelemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, oturduğu yerden güç bela kalkmaya çalıştığı esnada odanın kapısı açıldı ve içeriye omzuna astığı sırt çantasıyla, hemen hemen kendi yaşlarında bir çocuk girdi.

"Merhaba," dedi çocuk, "Ben Clay." O esnada Ryan'ın dağılmış suratını fark etti ve şaşkınlık içinde sordu.

"Hey, ne oldu sana böyle?"

Ryan umursamaz bir tavırla omuz silkip, yediği da-yağın on mislini atmış havası vermeye çalıştı ama yeni oda arkadaşına hava atmanın yararı olmayacağına karar verip solgun bir gülümsemeyle gerçekleri itirafetti, "Bir güzel dayak yedim. Bu arada ben Ryan McIntyre."

Clay kısa bir tereddütten sonra, "Ben de Clay Matthews," dedi. Gözü, Peder Francis' in yatağın yanına bıraktığı çantaya takıldı, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ryan güç bela oturma pozisyonuna geçtikten sonra, yavaşça ayağa kalktı. Tam da yardıma ihtiyacı olmadığını söyleyecekti ki, Clay çantayı yerden kaldırıp Ryan' in yatağına koydu.

O sırada kapıda başka bir çocuk belirdi, "N'aber Clay?" diye hızlı bir giriş yaptı. Ryan' ı görünce bir an duraksadıktan sonra, "Yeni arkadaşımız çoktan gelmiş," dedi. Ryan'ın yüzünün yara bere içinde olduğunu fark ettiğinde ise, tıpkı Clay gibi şaşkınlık içinde ne olduğunu sordu. Bu sırada odaya tanımadığı bir çocuk daha girdi.

Clay, Ryan'ın cevaplamasına mahal vermeden, "O piç kurularına yaptığının yanında Ryan'inkiler hiç birşey," dedi ve konuşmasını sürdürdü, "Tanıştırıyorum. Adı Ryan Mc Bilmemne," dedi Ryan' a göz kırparak. "Bu arkadaşlar Darren Bender ve Tim Kennedy. İki de puştun dik alasıdır. Tim sana bir gün Ted Kennedy'nin yeğeni olduğunu söylese, sakın inanma. Aslında ona hiçbir zaman inanma, adi yalancının tekidir."

"Haydi oradan, ibnelik yapma!" diye çıkıştı Tim. "Ted Kennedy yalanını bir kez söyledim yalnızca. Bir kez!" dedi ve Ryan'a dönüp açıklamasını yapmaya başladı, "Geçen yaz Hyannis' e gittik ve eğer Matthews o koca

çenesini kapalı tutmayı başarabilseydi..."

"Bir kere o olay senin anlattığın gibi olmadı, yine zıralamaya başladın!" diye kendini savunmaya çalıştı Clay.

O esnada Darren, Clay' in yatağına zıplayıp, "Kimse de burnundan kıl aldırıyor, şu işe bak! Kesin atışmayı," diye ortalığı sakinleştirmeye çalıştı ve tartışmaya son noktayı koymak için konuyu değiştirmeyi denedi. "Peder Laughlin hiç zaman kaybetmemiş, değil mi? Daha Cuma sabahı Kip bu odada uyanmıştı. Bugün Pazartesi ve bu yatak artık Ryan' a ait."

"Kip de kim?" diye sordu Ryan, "Benden önce bu odada kalan çocuk mu?"

Odanın havası bir anda değişmiş, kasvetli ve boğucu bir atmosfere bırakmıştı yerini.

"Evet," dedi Tim, keyfi kaçmış bir halde.

"Kip neden okuldan ayrıldı?" diye sordu Ryan.

Çocuklar tedirgince bakiştılar. Aralarından birinin söze girmesini bekliyorlardı.

Darren Bender sonunda sessizliği bozdu. "Uyuşturucudan olduğu söyleniyor."

Clay öfkeyle, "Uyuşturucu dedikodudan başka bir şey değil! Hepimiz, Kip'in böyle bir şey yapmayacağını biliyoruz!" diye yerinden fırladı.

"Öyleyse ne oldu sence?" diye sordu Tim.

Clay gözleri kısık, puslu bir ses tonuyla Tim'e dönüp, "Bilmiyorum. Kimse bilmiyor," dedi.

"Kimsenin bilmediği şey nedir, çocuklar?" diye sordu Ryan merakla, "Kip'e ne oldu ki?"

Çocuklar yine gözlerini Ryan' dan kaçırarak birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan bu kez Clay Matthews oldu. "Kip öldü," dedi fısıldarcasına. Ryan önce doğru işit-

tiğinden emin olamadı, ama Darren ve Tim'in suratlarındaki o karmaşık ifade, duyduklarını doğruluyordu.

"Öldü derken? Yani neden öldü?" dedi, sırayla odadaki herkese soran gözlerle bakarak, "Hastalık ya da buna benzer bir nedenden mi?"

"Kip birini öldürdü," dedi Clay, fısıltıdan farksız bir tonda, "Bir kadını. Polis de onu vurdu. Bunların hiçbir önemi yok, çünkü Kip asla böyle bir şey yapmazdı."

"Başkalarının ne yapıp ne yapmayacağını nasıl bilebiliriz?" diye sordu Tim.

Ryan ortamdaki kopmuştu. Konuşulanları dinlemiyordu artık. Burası nasıl bir yerdi böyle? Dickinson Lisesi'nde kimse cinayet işlemezdi, en azından senelerdir böyle bir olayla karşılaşmamıştı. Sonra sabah annesiyle merdivenlerden çıkarken karşılaştıkları o adam geldi aklına. Kip'in ailesi olmalıydılar. Adamın son sözleri kulaklarında çınladı:

"..Oğlunu burada bırakıp gitmekse niyetin, aklını kaçırmış olmalısın be kadın... burası çocuklar için güvenli bir yer değil... Bana güven. "

"Okulumuza hoş geldin. " Peder Francis'in sözleri geldi aklına.

Yaralanmıştı, çok da yorgundu. Günün yorgunluğu üzerine çökmüştü ve bunun üzerine artık polisler tarafından öldürülmüş bir katilin yatağında uyuyacağını öğrenmişti.

Ryan'ın o anda tek isteği eve gitmekti.

Artık Frankie Alito yoktu belki, ama son duyduklarından sonra burada kendisini Dickinson Lisesi'nde olanlardan daha kötü olayların beklediğini hissediyordu.

Bölüm 14

Teri elindeki kadehten bir yudum şarap aldıktan sonra biraz olsun rahatlamış hissetti kendini. İşten geldiğinde ev bomboştu. Bu durumu yadırgayan yalnız Teri değildi. Evin kendisi de Ryan' in yokluğunu hissediyordu sanki.

Evin o hali Teri için boş olmaktan, sakin olmaktan öte bir hale bürünmüştü.

Perili bir evin içindeydi sanki Teri.

Bill'le, Ryan'la ve onlarla yaşadığı güzel anılarla dolu perili bir ev.

Tom' u arayıp eve çağırmıştı. Evin o can sıkıcı yalnızlığı bir az olsun kırılmıştı böylece.

"Bu evde en son böyle bir başıma kaldığım günü ha-

tırlamaya çalışıyordum," dedi Teri, "Sanırım, Ryan'ın Toronto'daki hokey kampına katıldığı zamandı. O zamanlar on bir yaşındaydı, aynı sene Bill de Kuveyt'e yeniden çağrılmıştı." Yüzünde emanet bir gülümsemeyle konuşmasını sürdürdü, "Berbattı. Bili yine gitmişti. Ama Bill' in her gidişinde Ryan ile birbirimize sarılır, destek olurduk. Bu kez kimsem kalmamıştı. 1991'de Bili Kuveyt'e gittiğinde Ryan daha el kadar bebekti ama nefesi bile yetiyordu. Ama şimdi..."

Sesi titremeye başlamıştı.

Tom sandalyesinden kalktı ve kanepede oturan Teri'nin yanına geçip, kolunu boynuna doladı.

"Haydi, biraz kendimize zaman ayıralım," dedi ve Teri'yi kendine doğru çekti.

Ama Bili ve Ryan'ın hayalleri o akşam öylesine canlıydı ki, Tom ile yakınlaşmak yapacağı en son şey olurdu. Tom'u itip sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı eline aldı ve televizyonu açtı.

"Haberleri izleyelim," dedi donuk bir ses tonuyla. "Tom'u çağırmak pek iyi bir fikir sayılmazdı," diye geçirdi içinden. Evet, Tom yalnızlığını giderebilirdi belki ancak anlaşıldığı gibi Teri'nin geceyi yalnız geçirmesine de gönlü razı değildi.

Teri televizyonu açar açmaz karşısında yüzü kızgınlık ve hüznle karışık bir ifadeye bürünmüş Gordy Adamson'ı gördü ve bir anda beyninde şimşekler çakmaya başladı.

Bu, o adamdı.

Hemen televizyonun sesini yükseltti.

"Kip iyi bir çocuktuktu," diyordu Gordy, "Ve polisler ne derse desin, benim için anlamsız. Oğlumun süttten çıkmış ak kaşık olduğunu iddia etmiyorum, onu St. Isaac'a gön-

dermemizin nedenleri vardı elbette. Büyüme çağındaydı, hepiniz çocukların bu çağlarda ne gibi problemleri olduğunu bilirsiniz. Oğlum bu okula yardım alıp, daha iyi bir çocuk olması için gönderdik, ama hayatımızın en büyük hatasını yapmışız."

Şimdi ekranda, bu sabah Ryan ve Teri' nin çıktığı merdivenler vardı. Mikrofon muhabirdeydi, "St. Isaac 1906 yılından bu yana sorunlu çocukların eğitimiyle uğraşan bir okul. Şimdiye dek öğrencilerinin adının karıştığı kimi olaylar olmuştu, ancak okul ilk kez bir öğrencinin ölümüyle sonuçlanan bir olayla anılıyor."

Ekranda bu de kez hüzünlü görüntüsüyle Peder Laughlin vardı, "Bu olanlara anlam veremedik. Sorunlu çocukların eğitiminde çoğu zaman oldukça başarılı olsak da, bizler de insanız, hatalarımızın olması kaçınılmaz. Bizler elimizden gelenin en iyisini yapsak da, şeytanın kurnazlıklarına yenik düşebiliyor insanoğlu. Okulumuz, öğretim görevlileri ve tüm öğrencilerimiz bu trajik ölümler karşısında yasta. Tek amacımız bir daha okulumuzda böyle olayların olmasına izin vermemek."

Muhabir konuşmasını sürdürdü, "Yapılan incelemede Kip Adamson'm Martha Kim'e neden saldırdığı tespit edilemedi."

Teri ne ile karşı karşıya kaldığını kestirememiş, şaşkınlıkla karışık bir ruh haline girmişti. Bir hışımla televizyonu kapatıp Tom'a döndü.

"Senin tüm bu olanlardan haberin var mıydı?" diye sordu sinirden titreyen sesiyle.

Tom, Teri' den ani bir tokat yemişçesine irkilerek geriye çekildi, "Nasıl haberim olacaktı, Teri? Ryan ile ilgilenirken bir an olsun yanından ayrıldım mı? İkimiz de Ryan'ın etrafında pervane olmuştuk. Hangimiz haberleri

izledi?"

Teri gözlerini kısarak Tom'u delici bakışlarla süzdükten sonra, "O arkadaşın da mı sana olanlardan bahsetmedi yani?" dedi. Nasıl bahsetmezdi? "Aklını kaçırmış olmalı bu insanlar," diye hırslandı Teri.

"Tek kelime bile etmedi. Elinden geleni yapacağını söyleyip telefonu kapattıktan soma beni tekrar arayıp boş bir yer olduğunu söyledi. Hepsi bu."

Teri televizyonun karanlık ekranına dikti gözlerini. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl olur da böylesine önemli bir ayrıntıdan bahsetmezdi Tom'a?

"Ryan'ı, polis tarafından öldürülen bir katilin boşalan yerine okula alıyorlar ve buna senden hiç bahsetmiyorlar?"

Tom, Teri' nin sözlerine karşı kendini müdafaa edersesine ellerini kaldırıp, "Bak, onlarca boşalan yer olabilir, Ryan'ı ölen çocuğun yerine alıp almadıklarından şu anda emin olamayız," dedi.

Teri artık sadece Gordy Adamson' ın merdivenlerde söylediği o sözleri duyabiliyordu:

"Oğlunu burada bırakıp gitmekse niyetin, aklını kaçırmış olmalısın be kadın. Burası çocuklar için güvenli bir yer değil. " Kendinden geçmişçesine baktı Tom' a. "Nasıl bir hata yaptım ben? Adam o sözleri söylediğinde nasıl durumu öğrenmeye çalışmadan biricik oğlumu orada bırakabildim?" diyerek göğüs geçirdi.

Tom ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki Teri buna izin vermedi, "Hemen gidip oğlumu oradan kurtarmayım."

"Sakin ol," dedi ve elini Teri' nin omzuna koydu, bu defa kadının yerinden kıpırdamasına izin vermeyecek kadar sıkı tutuyordu onu. "Sakin ol ve biraz düşün, Teri,"

dedi ve kadının biraz sakinleşmesini bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü, "Koca okuldan bir öğrencinin çıkıp da berbat bir olaya karışması, o okulun kötü bir yer olduğunu göstermez. Duydun, muhabir de aynen bunu söyledi."

"Ne olursa olsun, Ryan'ı o okula göndermek iyi bir fikir değildi," dedi ve hüznle karışık boğuk ve titrek bir sesle, 'Bili burada olsaydı başımıza bunların hiçbiri gelmezdi,' dedi.

Tom, işaret parmağıyla Teri' nin dudaklarına hafifçe bastırarak, "Ama Bili artık yok," dedi usulca. "Artık kararları sen vermelisin, verdiğin bu karar da sadece ve sadece Ryan'ı korumak içindi. Dickinson Lisesi'nde Ryan'ın başına gelenleri ne çabuk unuttun. Oğlunu o okuldan uzaklaştırmanın tek yolu buydu."

Teri sessizce başıyla onayladı. Tom haklıydı.

Tom sözlerini sürdürdü. "Ryan o okulda güvende olacak," diyerek kadını rahatlamaya çalıştı. Bir süre Kip' in ismini anımsamaya çalıştı ancak sonra çok da gerekli olmadığına kadar verdi. "O çocuğa olanlar ile Ryan' m hiçbir alakası yok, tatlım. Ryan bambaşka bir çocuk." Tom bir kez daha Teri'ye sanılmaya teşebbüs etti, ancak bu kez reddedilmemişti.

Teri kendini adamın güçlü vücuduna teslim edip, saçlarını okşayan parmaklarının verdiği huzurla sakinleşmeye çalıştı.

Tom'un hayatına girişi işleri kolaylaştırmış mıydı, yoksa daha da mı içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu?

Bilemiyordu.

Düşünmek istemiyordu.

Bili sonsuza dek gitmişti, Ryan da uzaktaydı. Kendini yapayalnız hissetti. Yalnız ve kaygılıydı. Tek arzusu

oğlunun bir an önce ait olduğu yere, yuvasına dönmesiydi.

"Her şey düzelecek" dedi kendi kendine, "Evet düzelecek, başka şansı yok. "

* * *

Sofia Capelli ertesi gün için çalışması gereken zor bir sınavı olmasına rağmen duvara yaslanmış, ilgisiz bir halde tarih kitabına göz gezdiriyordu.

Rahibe Mary David tepesinde dikilmiş, oda arkadaşına nutuk atarken bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Arkadaşı Melody, Kip'in ölümünden oldukça etkilenmiş, haberi aldığından beri yemeden içmeden kesilmişti ve Rahibe Mary David artık bu ruh halinden çıkması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu Melody'e. Üstelik Kip erkek arkadaşı falan da değildi. Arkadaş bile sayılmazlardı. İşin tuhaf tarafı, Melody aslında Kip' ten hiç hoşlanmazdı. Ama diğer kızların yaptığı gibi olayı kolayca atlatamamıştı. Takılı kaldığı bir soru vardı: Neden?

Sanki cevabım bir bilen varmış da ondan saklıyorlarmışçasına, aynı soruyu sorup duruyordu.

Sofia da Kip'in başına gelenleri ilk duyduğunda çok etkilenmiş, hatta Rahibe Mary David ile konuşmaya bile gitmişti. Ancak soma elinden bir şey gelmeyeceğini anlamış ve olanları kabullenmişti. Ve babaannesinin kendisine daha beş yaşındayken söylediği o sözleri hatırlamıştı:

"Olmuşla ölmüşe çare yoktur. "

Kip için yapılacak hiç birşey yoktu ve Melody de artık bunu kabullenmeliydi.

"Gidip diğer kızlarla da konuşmalıyım," dedi Rahibe

Mary David. "Benim cevaplayamadığım sorulan Tanrı'ya sor, Melody. Bu gece dua et ve içini O'na dök," dedi, tartışmaya pek de açık olmayan kararlı bir ses tonuyla. Melody burnunu çekip, isteksizce başıyla onayladıktan sonra, Rahibe Mary David, "Hem sizin yarın tarih sınavınız yok muydu?" diye sordu.

Melody son kez burnunu çektikten sonra mendilini katlayıp cebine koydu, "Evet."

Sofia elindeki tarih kitabını Rahibe Mary'nin gözüne sokarcasına kaldırıp, cırcır böceği gibi dunnadan konuştuğu son bir saat boyunca bahsettiği sınava çalışmak için uğraştığını ima etti.

O esnada beline sakladığı cep telefonu titredi ve Sofia sesini kısmayı akıl ettiği için kendini kutlayıp, cep telefonlarından sorumlu aziz her kimse, titreşim denen nimenin kendilerinde verilmesinden ötürü ona binlerce kez teşekkür etti.

Rahibe Mary David, "Sizi yarınki sınavınıza çalışmanız için yalnız bırakıyorum. İyi geceler. Tanrı sizi korusun," dedi ve odadan çıktı.

Kızlar da hep bir ağızdan karşılık verdiler.

Rahibe çıkıp Melody yüzünü yıkamak için banyoya gittiğinde, Sofia da gelen kısa mesaja bakmak için bulunduğu fırsatı hemen değerlendirdi. Darren Barren'dan gelmişti mesaj, kendisini gönnek istediğini söylüyordu. Melody banyodan çıktığında hemen bacağına altına soktu telefonu.

"Ben kütüphaneye gidiyorum," dedi Melody, "Bir saat sonra dönerim."

Sofia, Melody'nin notlarını hep kıskanmıştı, ama onun gibi olabilmek için başını kitaplardan kaldırmaması gerekiyordu ve bu hiç Sofia'nın tarzı değildi. Melody her

geceki gibi kütüphaneye ders çalışmaya ve ödevlerini yapmaya gitmişti, bir saatten evvel de geri dönmezdi. Sofia'nın ise bu akşam için ders çalışmaktan çok daha eğlenceli bir planı vardı.

Sofia, Melody' nin herhangi bir şey unutup geri dönmemesinden çekindiği için birkaç dakika bekledi. Sonrasında hemen cep telefonuna sarıldı.

Gülümseyerek Darren' a çabucak bir mesaj yazdı: "*Bir saatimiz var.* "

Bölüm 15

Uyandı.

*Etrafını saran enerji değişiyordu sanki adım adım.
Hissediyordu. Hatta kokusunu alıyordu.*

Biri geliyordu.

Köşenin dibinde ayağa kalktı. Ne avuçlarındaki kum taneciklerinden, ne de yüzündeki patlamış sivilcelerden fıskırıp bulamaç halini alan irinlerin varlığından haberi vardı. Gözlerini ovuşturdu.

Yapılması gereken en önemli şey, zamanının çoğunu çalıp götürən o miskin uykunun tüm izlerini yok etmektir.

Tembelce uyuyup vücudunu dinlendirmek yerine çok

daha faydalı işler yaparak geçirebileceği zamanını...

Zifiri karanlıkta etrafına bakındı, ancak hücre kapısının anahtar deliğinden sızan o cılız ışıktan başka bir şey görememişti.

Karanlıkla korkutmak istemişlerdi onu. Ama yanılmışlardı. Karanlık onun en yakın dostuydu.

Karanlıkta barınırdı.

Karanlığa sığınırdı.

Karanlıkta görünmez olurdu.

Onların sandığından çok daha fazlasını bilirdi: karanlığın ötesini görürdü. Ne göz lazımdı ona, ne de kulak. Hiçbir uzva ihtiyacı yoktu.

Sessizce durup değişen enerji dalgalarını hissedebildiği sürece, etrafında olup bitenleri anlamak çocuk oyuncağıydı.

Yükselen enerjiyle, o her zamanki karıncalanmayı hissetmeye başlamıştı.

Gece miydi?

Yoksa gündüz mü?

Ne önemi vardı. Biri geliyordu, en önemlisi buydu.

Eğer bu fırsatı değerlendirebilirse belki kaçabilirdi.

Şimdiye kadar başaramamıştı.

İlk başarısızlığı onu şaşırtmıştı. Evet şaşırtmıştı, çünkü tek yapması gereken enerjisini onu özgürlüğüne kavuşturacak olan o anahtar deliğine yoğunlaştırmaktı. Enerjisini kalın bir sis bulutu halinde deliğe sızdırmaya çalıştı ama başaramadı.

Başaramadı!

İnsan bedeni, içinde bulunduğu hücreden çok daha ürkütücü bir zındandı.

Ne insan bedeninden kaçıp kurtulmayı becerebilmişti, ne de enerjisini kullanarak kapıyı açmayı.

İşte bu yüzden kendisine yaklaşan şahsı ele geçirmeliydi.

Duyuyordu. Biri geliyordu. İyice yaklaşmıştı.

Kendine mesken tuttuğu insan bedeninin kulaklarıyla duyuyordu yaklaşan ayak seslerini.

Anahtarın deliğe sokulup çevrilmesiyle sinir bozucu bir gıcırta duyuldu ve kapının üzerindeki ufak dikdörtgen pencereden kör edici bir aydınlık akıverdi. Korkunç aydınlık içine girdiği insan bedeninin gözlerine değer değmez, beynine giren sancıyla yerinden sıçrayıp duvara yapıştı.

"Akşam yemeğin. "

Hoş bir kadın sesiydi.

Düştüğü yerden kalkmaya çalıştı. Neden ışığa karşı kendini korumayı akıl edememişti sanki!

"Bir insan gibi davran," dedi kendi kendine, "Onların sandığı gibi." Kadının yemek tepsisini uzattığı ufak pencereye doğru emeklemeye başladı. "Merhaba, " dedi. Uzun zamandır kullanmadığı sesi paslanmıştı, bir hırıltı olmaktan öteye geçemiyordu.

Bir an sessizlik oldu. Kapının ardındaki kadın, "Demek artık konuşmaya karar verdin, " dedi.

İyi bir başlangıç yapmıştı. Oradan kaçmalıydı.

"Lütfen, " dedi. Kadının kapıyı açmasını sağlayacak sözleri söylemeliydi. İnsanlar gibi konuşup kadını ikna etmeliydi.

"işte yemeğin, " dedi kadın tepsiyi uzatırken.

Tepsiyi alırken sakın, yavaş ve acınası ses tonuyla, "Benim bir şeye ihtiyacım var, " dedi.

Düşünüyordu. Neye ihtiyacı olmalıydı ki bu, kadın cinsiyetindeki insan kapıyı açmak zorunda kalsın.

"Öyle mi? Neye ihtiyacın var? "diye sordu kapının di-

ğer yanındaki kadın.

"Doktora, " dedi.

Yine sessizlik çöktü. Kadının kararsızlığını hissedebiliyordu. Bu kez de kadının beynine hükmedip istediğini yaptırmayı denedi ancak içine hapsoldüğü insan bedeni buna izin vermedi. Kadının cevap vermesine lüzum yoktu, ne diyeceğini zaten biliyordu.

"İsteğini yerine getirebileceğimi sanmıyorum, " dedi iç geçirerek. Kadının sesindeki kararsızlık, umut vericiydi.

"Hayır, dur!Lütfen bekle!"

Kadın durdu.

"Bir şeye ihtiyacım var, " dedi yeniden.

"Neye ihtiyacın var? "

"Sana, " diye fısıldadı. "Sana dokunmaya, seni hissetmeye, ellerimi senin gırtlığına..."

Kadın koşarak uzaklaştı.

Bu fırsatı da kaçırmış olmanın öfkesiyle tepsiyi duvara fırlatıp ellerini kapıya hızla vurmaya başladı. Kolu-na yayılan acıyı hissetmiyordu neredeyse.

Başka bir fırsat yakalamak için daha ne kadar bekleyecekti kim bilir?

Panikledi.

Artık buradan çıkmalıydı!

Elinden yayılan acıyı duymazdan gelip hücresinin duvarlarında gezdiriyordu ellerini. Bunu ilk kez yapmıyordu, zaten yerdeki her kum tanesini, duvardaki her tuğlayı ve o tuğlaları bir arada tutan harcın her zerresini yakından taniyordu.

Yerdeki yosunları bile.

Anahtar deliğinden sızan ışığın sayesinde, odanın her zerresini ovucunun içi gibi biliyordu.

*Her Şey hâlâ son dokunduğunda olduğu gibiydi.
Her Şey aynıydı.
Değişen tek Şey, gittikçe artan  fkesiydi.
Her Şey boşunaydı, yine başa dönmüştü.
Buradan kaŐamayacaktı.
Amacına ulaŐmayacaktı.
Yere  k p ulumaya başladı.*

Bölüm 16

Sofia, Darren' in öpücüklerine iştahla karşılık verirken, genç adam bir yandan kızın gömleğinin düğmelerini açmaya uğraşıyordu. Sofia buna karşı koyabilirdi, ama Darren'in ellerinin göğüslerinde gezinmesine bayılıyordu. Eteğini kaldırıp Darren' i kendine çekti, tam da pürüzsüz sırtını okşamaya başlamıştı ki, odanın kapısı hızla açılıp duvara çarptı.

Gelen Rahibe Mary David idi. Alev alev bakan gözleriyle öfkeden kudurmuş gibiydi.

Saçlan darmadağın olmuş Darren' in yüzü kıpkırmızı kesilmişti bir anda. Yataktan fırlayıp gömleğini pantolonuna sokmaya çalıştı telaşla.

"Dışarı!" diye emretti, Sofia' nin o ana dek hiç duymadığı kadar tehditkâr bir sesle. "Seninle Peder Sebastian ilgilenecek."

Darren bir kez dönüp arkasına baktıktan sonra koşar adımlarla uzaklaştı.

"Sen!" diye hırladı Rahibe Mary David hırsıyla odayı arşınlarken, "Giyin!"

Sofia gömleğinin düğmelerini iliklerken, Rahibe Mary David onu kolundan tutup hızla yataktan dışarı sürükledi.

"Dua et de seni okuldan atmayalım!"

Atılmak! Korku beynine sıçramıştı. Koridorda hızla ilerleyen kızgın rahibenin sıkıca kavradığı kolu sızlıyor, boşta kalan eliyle de bir yandan gömleğini ilikleme çabalıyordu.

"Hayır, sandığımız gibi değil!" diye sızlanıyordu Sofia, bir yandan deliler gibi kendini savunabileceği bir bahane bulmak için kafasını patlatırken.

Rahibe onu dinlemiyordu. "Böyle ahlaksızlıklara göz yummayız, Sofia. Eğer bir *fahişe* gibi davranmaksızın niyetin, başka okullara gitmekte özgürsün."

"Üzgünüm, gerçekten çok özür dilerim," dedi Sofia kekeleyerek.

"Çok geç," dedi tartışmayı kesen bir edayla, "Yaptıklarından sorumlusun. Öyleyse sonuçlarına da katlanacaksın." Rahibe merdivenlerden hızlıca inip başka bir koridora yöneldi ve öyle bir hışımla ilerledi ki, arkasında sendeleyerek yürümeye çalışan Sofia umurunda değildi.

"Günahkâr," diye homurdandı rahibe, "Günahkâr, ahlaksız çocuk!"

"Hayır, rahibe. Ben ahlaksız değilim," dedi Sofia. Rahibeyi yatıştırmak için esaslı bir bahane bulmaya çalışıyordu hâlâ, "Biz birbirimizi seviyoruz!"

Rahibe durup gözlerini Sofia'ın yüzünde gezdirdi. Dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Seni günaha sürükleyen aşk değil, ancak *şeytandır.*"

"Hayır, rahibe."

"Kes sesini! O günahkâr ağzından çıkacak bir kelimeyi daha duymaya tahammülüm yok!" Rahibe dönüp Sofia'yı peşinden sürükleyerek, koşar adımlarla ilerlemeye devam etti. Dar koridorlardan geçerek Sofla'ın daha önce hiç görmediği bir yere doğru gidiyorlardı.

Ona ne yapacaklardı? Okuldan atılacak mıydı gerçekten? Babası onu öldürürdü. St. Isaac'tan daha berbat bir yerlere yollardı. Hepsinden önce eşek sudan gelinceye kadar dö- verdi.

"Lütfen, lütfen!" diyerek, öfkeden deliye dönmüş rahibeyi durdurmaya çalışıyordu. Rahibe ise sol elinin parmaklarını Sofla'ın omzuna pençe misali geçirmiş, diğer eliyle de kızın kolunu arkaya bükmüş, elinden geldiği kadar acı veren bir biçimde sıkıp sürüklüyordu.

Acıyla kıvranan bedeni ve utançla kavrulan ruhunun isyanlarına dayanamayan Sofla ağlamaya başladı. Rahibe büyük, ahşap bir kapının önünde durup cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı. İçeride küçük bir kilise vardı. Ortasında duran kurban taşının tepesinde devasa bir haç yer almaktaydı, "Ağlamayı kes ve bir mum yak," diye fısıldadı rahibe.

Sofla yutkunup, çenesinden süzülen gözyaşlarını sil-di. Kutudaki tek mumu ve yanında duran tek bir kibrit çöpünü aldı. Elleri öyle titriyordu ki, yaktığı ateşi mumun fitiline bir türlü isabet ettirememişti.

Ama sonunda başardı.

"Diz çok ve Kutsal Meryem'e günahlarını bağışlaması için yalvar," dedi rahibe.

Sofia elinde sımsıkı tuttuğu mumuyla, itaatkâr bir şekilde taş zeminde diz çöktü.

"Ben dönene dek burada kalacaksın," dedi Rahibe Mary David. Sesinde merhametten eser yoktu.

Sofia başını sallayıp çenesini yukarı kaldırdı. "Ne olur beni okuldan atmayın," diye yalvardı titreyen sesiyle. Soma haç çıkarıp derin bir nefes aldı.

"Tanrım. Yüce Tanrım. İşlediğim günahla seni kızdırdığım için çok pişmanım ve cenneti kaybedip cehennemnin azabına düşmekten korkuyorum. Sen kudret sahibi ve affedicisin. Günahlarımın cezasına razıyım, yeter ki merhametini ve yardımını benden esirgeme."

Rahibe başıyla onaylayıp kapıya yöneldi.

Sofia tekrar dua etmeye başladı.

Bir süre sonra eski tahta kapının gıcirtısının ardından kilit sesi yankılandı boş koridorda. Sofia'ın kalbi hızla atıyordu.

Kısa süre sonra tavana asılı lambanın da ışığı söndü.

Sofia'nın titreyen ellerinde sıkıca tuttuğu mumun cılız ışığından başka hiçbir şey yoktu zifiri karanlığı denilen. Duvarlar üzerine geliyordu sanki. Artık nefes almakta zorlanıyordu.

"Yüce Tanrım, beni affet, çok üzgünüm... Yüce Tanrım, beni okuldan atmalarına ve ailemin olanları duymasına izin verme, lütfen... Seni kızdırdığım için yürekten af diliyorum... Merhametine sığınmıyorum..."

Sofia hızla dua ediyor, karanlıkla birlikte üzerine çöken korkuyu bastırmaya çalışıyordu.

Tek görebildiği, elinde tuttuğu mumdaki yayılan ışığın aydınlattığı, çarmıha gerilmiş İsa'nın bedeniydi. Yakarıp pişmanlığını dile getirirken o, yavaşça kendisine doğru eğiliyordu sanki. Onun acımasız bakışlarından kaçıp, utan-

cıra gizlemek için çırpınıyordu.

Ama nafiye. Çarmıhtaki İsa'nın merhametsiz bakışlarından kurtulamıyordu. Bu, o günahları bağışlayan, sevgi dolu İsa değil, öfkeli ve günahlardan nefret eden gaddar bir İsa'ydı. Sinsice yaklaşıyor, Sofia'yı korkutuyordu.

Onu kınıyor, cehenneme sürgün etmek istiyordu.

Sofia, nefesinin mumun ışığına değmemesine özen göstererek dua etmeye devam etti.

Ya Rahibe Mary David' e bir şey olur da, geri gelmez^se?

Onun burada olduğunu bilen başka biri var mıydı acaba?

Sofia gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Taş zemine dayadığı dizleri sızlıyordu, ancak okuldan kovulma korkusu her şeyden üstündü.

Çok pişmandı, büyük bir utanç içerisindeydi.

Ve çok korkuyordu. Rahibe Mary David cezaya karar verip dönene kadar, tepesinde asılı duran merhametsiz İsa'nın elindeki mumu söndürmesinden ölesiye korkuyordu. Cezası ne olursa olsun, çekmeye razıydı.

Yeter ki mum sönmesin.

"Yüce Tamım," dedi hapsedildiği karanlık kilisedeki tek yoldaşı olan sesini biraz daha yükselterek, "Seni kızdırdığım için çok ama çok üzgünüm..."

Bölüm 17

Darren Bender boş gözlerle televizyon ekranına bakıyordu. Yatakhane dinlenme odasında olduğuna göre, kimseden kaçır gibi bir hali yoktu. Onun yüzleşmekten korktuğu tek insan Peder Sebastian' dı. Henüz ortalarda görünmemiştı ama bunun hiçbir önemi yoktu; önünde sonunda gelip onu bulacaktı nasılsa.

Rahibe Mary David ile karşılaştırdığında, Peder Sebastian'la başa çıkmak daha kolay görünüyordu. Zavallı Sofia'ya neler yapmıştı kim bilir.

Dinlenme odasının kapısı açıldığında Clay' in aniden değişen surat ifadesi, gelenin habercisiydi. Odada bulu-

nan herkesin telaşla oturdukları yerden doğrulması, Darren için biletinin kesilme vakti geldiğinin kanıtıydı. José Alvarez'in uzaktan kumandayı kaptığı gibi televizyonu kapatmasıyla, Darren için Peder Sebastian'la yüzleşme zamanı gelmişti.

"Darren?" Bu Peder Sebastian'ın sesiydi.

Darren' ı heyecandan ateş basmıştı. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına hızla atıyordu. Dinlenme salonuna gelmek-le büyük bir hata yapmıştı, arkadaşlarının arasında azarlanıp gururunu iki paralık etmek istemiyordu ama şimdi Peder Sebastian onu herkese ibret olsun diye arkadaşlarının yanında küçük düşürecekti. İsteddiği de buydu zaten.

"Evet?" diyebildi Darren nihayet. İçindeki korkuyu ve suçluluk duygusunu sesine yansıtmamaya çalışsa da, başarılı olamamıştı.

"Bu akşam Sofia Capelli ile birlikte birkaç kuralı çiğnediğinizi duydum," dedi Peder Sebastian.

Peder Sebastian çok da kızgın görünmüyordu. Bundan cesaret alan Darren omuz silkip, "Sanırım öyle oldu," dedi umursamaz bir tavır takınarak.

"Ne demek 'sanırım öyle oldu'?"

Pederin sesindeki ani farklılaşmayla neye uğradığını şaşırın Darren için, yaptığının büyük bir hata olduğunu anlamak uzun sürmemişti. Korkudan eli ayağına dolaşan Darren, dudaklarını yemeğe başladı, "Yani, evet Peder Sebastian."

Darren'ın halini görerek bıyık altından kıkırdamaya başlayan Tim Kennedy, Peder Sebastian'ın tek bir bakışıyla güldüğüne güleceğine bin pişman oldu.

"Yani her canın istediğinde kuralları çiğneyebileceğim düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu Peder Sebastian.

an, bu kez daha canayakın bir tavırla.

Adamın tavırlarındaki ani değişiklikler, Darren'i aptallaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ha... Hayır, efendim," diye cevapladı.

"Öyleyse ne?"

Darren şansını denemeye karar verdi. "Sadece birbimize kur yapıyorduk."

"Rahibe Mary Sister öyle söylemiyor ama," diyerek çıkıştı.

"Ama biz gerçekten yanlış bir şey yapmıyorduk," dedi sitem edercesine, ancak Peder Sebastian'ın sertleşen yüz ifadesini görünce pişman oldu.

"Haydi öyleyse, şöyle bir düşünelim," dedi Peder Sebastian, "Öncelikle kızlar yatakhanesindeydin, bu başlı başına kocaman bir yanlış. Kurallarımıza aykırı."

"Belki de kurallar yanlıştır," diye kaçırdı ağzından. Yine kendisine pahalıya patlayacak bir hata yapmıştı işte. Darren'e doğru eğilip tehditkâr bakışlarını çivi gibi çocuğun gözlerine çakarken sözlerini sürdürdü Peder, "Belki de öyle, ancak senin bu kararı verme yetkin yok. Bu okulun öğrencisiysen, okulun kurallarını sorgusuz sualsiz kabul etmişsin demektir. Ve bazı kuralları çiğnemenin ucu, okuldan atılmaya kadar gider. Bunu bildiğinden eminim."

Darren utançtan yerin dibine girmişti.

"Biz, yani Sofia ve ben yalnızca birlikte vakit geçirmek istemiştik."

"Yatakhaneler hariç, okulun her yerinde birlikte vakit geçirebilirsiniz. Ve tekrar ediyorum: *"Bunu bildiğinden eminim."* Darren oturduğu kanepeye gömüldü. Biliyordu, okuldan atılacaktı. Peder sözlerini sürdürdü, "Senden yaptıklarını düşünmeni istiyorum. Sadece okulun gözünde

değil, Tanrı'nın gözünde nasıl bir duruma düştüğünü anlamaya çalış." Sesindeki o sertlik bir anda kayboluvermişti. "On altı yaşında genç bir delikanlısın. Tanrı bu yaşlarda ahlaki kuralları çiğnememeye özen gösterenleri sever. Nefsine hakim olamayanlardansa hiç hoşlanmaz. Hem de hiç. Yaptığınız hem senin, hem de Sofia'ın epeyce başını ağrıttacak. Bizim görevimiz ise yeterli olgunluğa erişip, Tanrı nazarında doğru olanı kendi iradenizle bulabilecek seviyeye erişene dek sizin, kendinize ve başkalarına zarar vermenize meydan vermemektir."

Darren için bir umut ışığı belirmişti. Okuldan atılması söz konusu olabilir miydi? Peder Sebastian bu kez onu cezalandırmak yerine, ona yardım etme niyetinde olamaz mıydı? Peder ayağa kalkınca, görünmez bir güç tarafından ayaklanması emredilmişçesine istemsizce yerinden fırladı Darren.

"Sana verilecek cezayı çok iyi düşünmeliyim," dedi Peder Sebastian. Sonra odadakilere şöyle bir bakınıp, "Sizin ders çalışmaya ihtiyacınız yok sanırım. Hepiniz 100'lük öğrencilersiniz değil mi? Şaşılacak şey!" diye söylendi.

Darren dışında herkes telaşla yerinden fırlayıp koridorun yolunu tuttu. Pederle birlikte yürümeye başladılar kısa süre sonra.

"Peder, gerçekten çok üzgünüm," dedi Darren. Ne kadar çabalarsa çabalasın, sesinin titremesine engel olamıyordu.

"Üzgün olduğundan eminim," dedi yumuşak bir sesle. Elini şefkatle Darren'ın omzuna koyduktan sonra, "Yarın sabah kahvaltısından evvel günah çıkartmanı istiyorum. Ayrıca derslerden sonra odama gelmeni."

Darren'ın içinde yanan zayıf umut ışığı alevlenmişti.

"Peki, söz veriyorum," dedi ve ekledi, "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Peder Sebastian kaşlarını belli belirsiz kaldırarak, "Yapmayacağından eminim," dedi manidar bir tavırla.

Peder Sebastian yatakhane çıkışına doğru yol alırken, Darren da odasına doğru ilerliyordu. Bir an önce Sofia ile haberleşmeliydi.

Tim odada havadisleri almak için bekliyordu. Pis pis sırtarak sordu, "Ee? Haberler sende! Sofia ile mercimeği fırına vermişsiniz! Anlat bakalım!"

"Hiç komik değil," diye keyifsizce karşılık verdi Darren. Elini sırt çantasını atıp, cep telefonunu aramaya başladı. Bulur bulmaz hemen Sofia'ya mesaj yazdı: '*Herşey yolunda mı?*'

Bir dakika bekledi, soma birkaç dakika daha.

Cevap yoktu. Tim'in, Sofia'nın odasında olanlarla ilgili bitmek bilmeyen sorularını duymazdan gelen Darren, tarih kitabını açıp okumaya başladı ancak bir türlü derse yoğunlaşamıyordu.

Sofia'nın cezalandırılmasına sebep olmuştu.

O esnada kapıda belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu. Gelen Clay Matthews ve yeni oda arkadaşıydı. Clay odaya girdiği gibi sırtarak, "Detayları anlat," dedi.

Darren son derece huzursuzdu, "Gidin başımdan," dedi.

Gittiler.

Tim Kennedy bir saat sonra uyudu.

Darren ise hâlâ uyanıktı. Elindeki tarih kitabının sayfalarını karıştırıyor, ancak okuduğundan hiçbir şey anlamıyordu. Kısa aralıklarla telefonunu kontrol ediyordu. Sofia'dan hâlâ haber yoktu.

Gözüne uyku girmeyeceğinden emin olsa bile, sonun-

da pes edip yatağına girdi ve başucundaki lambayı kapattı.

Neler olmuştu? Sofia iyi miydi?

Korkak tavuklar gibi ardına bakmadan kaçıp gideceğine orada kalıp durumu açıklamalı, tüm suçun kendisinde olduğunu söylemeliydi. Odasına zorla girdiğini, Sofia'nın ısrarlarına rağmen çıkmadığını söyleyebilir ya da buna benzer bir masal uydurabilirdi.

Bu işten en zararlı çıkan Sofia olacaktı. Artık değil öpmesine ya da elini tutmasına izin vermek, Darren ile konuşmak bile istemeyecekti.

Telefonu yastığın altına gizleyip uyumaya çalıştı.

Belki ertesi sabah Sofia ile arasını düzeltmenin bir yolunu bulabilirdi. Tabii Sofia' yı okuldan atmazlarsa. Rahibe Mary David'in ne yapacağı belli olmazdı. Belki de ailesi gece vakti gelip götürmüştü Sofia' yı.

Darren birkaç kez daha yatakta döndükten sonra yastığını iyice kabarttı. Soma tekrar gözlerini kapadı, ancak tüm çabalarının boş olduğunu biliyordu, bu gece uyku haramdı.

Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti?

Bölüm 18

Peder Laughlin endişeyle piskoposun makamına uzanan merdivenleri tırmanırken, bir yandan da omzunda iki yükün ağırlığını taşıyordu. Biri zaten aşikârdı: Kip'in ölümü. Diğeriyse yaşı olmalıydı.

Günün son saatlerinde Başpiskopos tarafından çağrıldığını öğrendiğinde, hemen gidip tıraş olmuş, üzerine teiniz giysiler giyip vakit kaybetmeden taksiye atlamıştı. Yıllar öncesine Kardinal tarafından çağrıldığında yaşadığı içini titreten o heyecandan eser yoktu. Kardinal çoktan gitmişti elbette ve şimdiki Başpiskopos Jonathan Rand çok yetenekli biriydi, ama netice itibariyle iki durum ara-

sında çok fark vardı. Başpikopos Başpiskopostu, Kardinal ise Kardinal, hepsi bu. Ancak uzun yıllar içinde değişen bir tek baştaki adam değildi elbette; Boston'da hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Merdivenleri güç bela çıktıktan soma, zile basmadan önce cebinden çıkardığı mendille alnından süzülen terleri sildi. Değişen bir şey vardı. Bu mekân, geçmişte ziyaret etmekten büyük zevk aldığı, uzun zaman önce Boston'un bitmek bilmeyen hukuk davaları sonucunda tasfiye edilen o konaktan çok farklıydı. Şimdi karşısında duran bu sade bina, Peder Laughlin' in yaşadığı evden bile daha mütevazı görünüyordu

Zili çaldığında kendisini karşılayan genç ruhban okulu öğrencisi, Peder Laughlin'i zaman kaybetmeden Başpiskopos Rand'in odasına götürdü.

Oda öylesine döküntü eşyalarla döşenmişti ki, "Fakirlik sonunda ruhban sınıfına, en azından Boston'daki ruhbanlara da uğradı," diye düşündü Peder Laughlin üzüntüyle.

"İyi akşamlar, Ernest," dedi Başpiskopos yaşlı pederi elini sıkılamak için masasından kalktıktan sonra, "Seni bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Benim için büyük bir zevkti," dedi ve sandalyesine onanırken bu sözlerinin gerçek hislerini yansıtmadığının anlaşılmasından tedirgindi.

Başpiskopos yerine geçip oturdu. "Ben de öyle hissedebilmek isterdim ancak görünüşe göre işimizden zevk almamız oldukça güç," dedi ve iç geçirerek, "Özellikle Pazar gününden bu yana."

Peder Laughlin cebinden çıkardığı mendilin temiz yanını çevirip terleyen yüzünü silmeye başladı. Başpiskopos sözlerini sürdürdü "Ve açık konuşmalıyım ki, sizin

okulunuzun savunmasını yapmaktan çok daha önemli işlerim var, Ernest."

Peder Laughlin artan geriliminin yüzüne yansıması olan boncuk boncuk terleri silerken, Başpiskopos'a uygun bir cevap tasarlamaya çalışıyordu.

Başpiskopos koltuğunda geriye yaslanıp ellerini göğsünde bağladı ve Peder Laughlin' in söze girmesine fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü, " Boston halkı son birkaç senedir oldukça huzursuz ve ben bu huzursuz kalabalığı sakinleştirmek için gecemi gündüzüme katıp çalışıyorum. Ama bir gün Kip Adamson diye bir çocuk çıkıp, benim senelerdir güç bela sağladığım dinginliği bir çırpıda yerle yeksan ediyor."

"Biz St. Isaac olarak gerçekten çok üzgünüz."

"Ah, evet, St. Isaac! Sorunun kaynağı bahsettiğiniz bu kurum değil mi zaten? Bu okulun amacı sorunlu çocuklara derman olmak, değil mi?"

"Evet, amaçlarımızdan biri de bu," dedi Peder Laughlin hızla, tıpkı alnından çenesine doğru süzülen ter damlaları gibi. "Umarım okulumuzun bu konuda elinden gelenin en iyisini yaptığının farkındasmızdır. Ancak hiç-birimiz Kip Adamson' un nasıl bir anda böyle bir canavara dönüştüğünü anlayamadık. Onunla Peder Sebastian ilgileniyordu ve..."

"Peder Sebastian zaten özel olarak bu tür olayların yaşanmasını engellemek için gönderildi," dedi başpiskopos, yaşlı pederin sözünü yarıda keserek.

"Ve bu konuda oldukça başarılı," dedi Peder Laughlin. Başpiskopos'un sarfettiği suçlayıcı sözlerden çok rahatsızdı. "Ancak bu tür işler zaman alıyor ve Peder Sebastian kış döneminde St. Isaac ailesine katıldı."

"Bizim boşa harcayacak zamanımız yok. Roma'dan

buraya, Boston'u bulandığı kir yumağından sıyrıp temizlemek üzere gönderildim. Vatikan'ın gözü her an üzerimizde. Beni de izliyorlar, sizi de. Ve gördüklerinden hiç de hoşnut sayılmazlar." Soğuk bakışlarını Peder Laughlin'in gözlerinde sabitleyen Başpiskopos sözlerini sürdürdü, "Peder Sebastian şeytanla başa çıkma hususunda nam salmış biri. Okulunuza açıkça bu yüzden gönderildi." Elini masaya öyle bir hışımla vurdu ki, Peder Laughlin korkuyla yerinden fırladı. "Size tavsiyem, Peder Sebastian'ın işini yapıp yapmadığını dikkatle gözlemenizdir. Aksi takdirde sadece onu değil, sizi de görevden almak durumunda kalacağız."

Peder Laughlin'in kalbi yerinden fırlayacakmışçasma hızla atmaya başladı. Siciline en ufak bir leke dahi getirmeden adadığı koskoca kırk beş yılını bir kalemde silmek o kadar kolay mıydı bu insanlar için?

Yaşlı adamın bedenini ateş basmıştı. Yakasını çekiştirerek biraz olsun ferahlamak istedi, ancak başaramadı. Başpiskopos konuşmaya devam ediyordu, ancak Peder Laughlin artık söylenenleri duyamaz halde geldi. Angina ataklarından önce göğsünü daraltan o ağırlıkla birlikte vücudunu saran bir uyuşukluk baş gösterdi. Elini cebine atıp ilaçlarını aradı ancak komodinin üzerinde bıraktığını anımsadı. "*Sakin ol,* " dedi kendine, "*Nefes almaya çalış.* "

Saniyeler sonra göğsüne saplanan ağrı azalmış, kalp atışları normalde dönmeye başlamıştı. Dikkatini tekrar, söyleyeceklerini tamamlamak üzere olan Başpiskopos'a yöneltti.

"Söylediklerim anlaşıldı mı?" dedi Başpiskopos.

"Evet, evet anlaşıldı," dedi Başpiskopos'un can sıkıcı konuşmasının en azından yarısını kaçırılmış olsa da. "Sizi

çok iyi anladım," dedi titreyen elleriyle yüzündeki terleri bir kez daha sildikten sonra, "Sabah ilk işim Peder Sebastian ile konuşmak olacak. Gerekli her türlü önlemi alacağımızdan emin olabilirsiniz." Kafasını kaldırıp sözlerinin Başpiskopos üzerinde bıraktığı etkiyi gözlemlemeye çalıştı, ancak anlaşılması güç bir ifadeyle karşılaştı. "Zorunlu önlemler. Bir daha bu tür bir olayla karşılaşmayacaksınız."

"Güzel," dedi Başpiskopos. Geriye yaslanıp sonunda gülümsemeyi başardı, "Hepimiz bu toplumda huzurun sağlanması için dua ediyoruz. Özellikle St. Isaac için."

Peder Laughlin kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. "Teşekkürler, sayın Başpiskopos. İçiniz rahat olsun, sözümü tutacağım."

Başpiskopos' un yüzündeki gülümseme ince bir çizgi halini aldı, "Peder Simon sizi görmeye gelecektir."

Dışarıya gizli bir sinyal gönderilmişçesine birden kapı açıldı ve kendisini giriş kapısında karşılayan ruhban okulu öğrencisi ellerini uzatıp sandalyeden kalkmasına yardımcı olduktan sonra odadan dışarı çıkardı. Birkaç dakika sonra okula doğru yol almaya başlamıştı bile. Durumunun kritik olduğunun bilincindeydi ve görevden alınma korkusu tüm benliğini sarmıştı.

"Hayır," dedi kendi kendine kararlı bir edayla, "Ne olursa olsun görevimi terk etmeyeceğim. Bedeli ne olursa olsun."

* * *

Sofia Capelli o an, elinde sıkıca tuttuğu mumum daha yavaş yanması için her şeyini feda edebilirdi. Mumu öyle sıkı tutuyordu ki, elleri uyuşmaya başlamıştı, dizle-

rindeki ağrı ise katlanılabilir gibi değildi. Diz çökmüş halde durmaksızın dua ediyordu, tek isteği kapının ansızın açılıp Peder Sebastian'ın içeri girmesi ve bu işkenceye son vermesiydi. Ancak hâlâ gelen giden yoktu ve en ufak hareketinde bile diz kapaklarına binlerce iğne batırılmışçasına ızdırıp çekiyor, bu acıya tahammül edemiyordu. Dua etmeyi de bırakmıştı. Onun yerine, geçen her dakikada daha da şiddetlenen kalp atışlarını dinliyordu.

Yorgundu. O ana dek hiç olmadığı kadar yorgun. Yere yatıp bir güzel esnedikten soma mumu söndürüp uyumak istiyordu, ancak Rahibe Mary David gelir de onu uyurken yakalarsa şüphesiz okuldan atılırdı. Peder Sebastian, o zalim kadına nazaran daha merhametliydi.

En azından gözlerinde biraz olsun şefkat vardı.

Ama Rahibe Mary David öyle değildi, bir bakışıyla insanı eşekten düşmüşe çevirebiliyordu.

Daha ne kadar bekleyecekti bu fare deliğinde? Mum sönerse ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Kapananlık odada bir başına beklemek ölüm gibiydi. Peki ya Rahibe Mary David'den başkası o odada kilitli olduğunu bilmiyorsa?

Mum gittikçe küçülürken bedeninin her zerresini dol-duran korku büyüyordu ve mum öyle küçülmüştü ki fitilinde oynayan zayıf alev parmakların yakmaya başlamıştı.

Belli belirsiz bir ses duydu Sofia.

İçinde kalan umut kırıntıları canlandı ve duaya sarıldı yeniden. En azından birinin kendisini bulup bu lanetli yerden kurtarması için yürekte dua etmeliydi.

Birileri kapının kilidini açıyordu. Tanrı dualarını duymuştu işte. Sofia sevinç gözyaşlarına boğulmuştu bir anda. Sonunda kapı açıldı, gelen Peder Sebastian'dı.

Yavaşça içeri geçip, odanın karanlığında o ana dek fark etmemiş olduğu oymalı ahşaptan yapılmış minik günah çıkarma hücreğine girdi ve gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra donuk sarı bir ışık yayılmaya başladı hücreden. Çarmıha gerilmiş İsa'nın yüzündeki altın işlemler parlıyor, o korkunç yüzündeki kutsal gözleri Sofia'yı kordudan titretiyordu.

Sofia tepesinde asılı duran o korku abidesinden yüz çevirdi ve elindeki mumu söndürdü. Bacakları ağrıyla pençeleşiyordu, güçlükle yerinden kalkarak hücreye doğru yavaşça yürümeye başladı. Biraz yakınlaşınca bir kişinin daha varlığını fark etti.

Günah çıkarma hücresinin kapısında kapkara giysilere bürünmüş biri bekliyordu.

Rahibe Mary David olmalıydı bu. "İzdirabımdan keyif almak istiyor, " diye geçirdi içinden. "*Hayır, onu bu zevki tattırmayacağım.* "

Güç bela hücreye vardı ve içindeki tozlu perdeyi kapatarak tahtadan yapılmış rahatsız banka oturdu. Bacaklarındaki acı giderek azalmaya başlamıştı nihayet.

Kabinde bulunan iki kişinin arasında olması gereken bölme yoktu. Peder Sebastian ile göz gözeydi.

Ömründe ilk kez böyle günah çıkaracaktı. İlk kez böylesine korkusuz ve yaptıklarından bu denli pişmandı. "Beni affedin," dedi fısıldayarak, "Günahlarım için beni affedin. En son altı gün önce günah çıkartmıştım."

"Evet, çocuğum?"

Peder Sebastian'ın sesi öylesine dingin ve rahatlatıcıydı ki, küçük bir çocukken kabus gördüğünde annesinin kendisine süt içirip saçlarını okşadığı gecelerde hissettiği o huzuru yakalamıştı Sofia. Ve ne söylerse söylesin, Peder Sebastian'ın kendisini anlayacağından şüphesi yok-

tu. "Şehvete yenik düştüm, ahlaksız düşüncelerin tuzağına düştüm, Peder. Ve erkek arkadaşımın bizi öpüşürken yakalayan Rahibe Mary David' e karşı kin dolu duygular besledim."

"Ve?" Peder Sebastian gözlerini Sofia'nın kilitlemişti.

"Odamdaydık."

"Devam et, çocuğum."

Kelimeler Sofia'ın dudaklarından hesapsızca dökülüyor, "Göğüslerime dokunmasına izin verdim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu," diye yanıtladı Sofia. Omuzlarındaki yükün azaldığını hissediyordu.

"Durumun oldukça vahim, Sofia," dedi Peder Sebastian, "Cezanı çok iyi düşünmeliyim."

Sofia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Peder'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Cezasına karar verilene kadar ne olacaktı peki?

"Çok üzgünüm, Peder Sebastian," dedi fısıldayarak, "Bir daha asla olmayacak."

"Bundan şüphem yok, Sofia. Şimdi senden, bu gece uyumadan önce altı kez Meryem Ana'nın duasını okumanı istiyorum. Ve de sabah kahvaltısından önce. Yarın akşam yemeğinden önce yine burada buluşacağız."

"Burada mı?" diye sordu Sofia telaşla. Bir daha asla bu ürkünç kiliseye gelmek istemiyordu. "Hayır, Peder. Buraya gelmek istemiyorum. Lütfen!"

Peder işaret parmağını kaldırarak Sofia'yı susturdu. "Artık gidebilirsin."

Sofia'nın başı dönmeye başlamıştı. Hayır, böyle olmamalıydı. Günahlarını itiraf ettikten sonra affedilmeli ve cezası neyse çekmeliydi. Her şey bitmiş olmalıydı!

"Bağışlanmadım mı?" diye sordu kekeleyerek.

"Yarım bekle," dedi Peder Sebastian usulca, "Ve korkma, her şey yoluna girecek."

Aradaki bölme yavaşça kapatıldı ve Sofia hücrede bir başına, öylece kalakaldı.

Bir süre bekledi. Günah çıkarmanın her zaman verdiği 6 huzurdan eser yoktu. Peder Sebastian onu bağışlamamıştı. Ama neden? Neden bu işkenceyi bitirmemişti? Cevabını biliyordu aslında: İşlediği günahı enine boyuna düşünüp, iyice utanmasını ve pişman olmasını istiyordu. Eğer her zamanki gibi fazladan dua okumasını isteyip kendisini salıverseydi, aynı hatayı tekrarlaması çok daha kolay olurdu.

Peder Sebastian, günahının ağırlığını daha fazla hissedip bir dahakine çok daha iyi düşünmesini sağlamak istemişti sadece.

Birkaç saniye sonra Sofia haç çıkarıp, önündeki tozlu perdeyi çekti ve kulübeden çıkmak üzere ayaklandı. Çıkmak üzereyken karşısında Rahibe Mary David'i gördüğünde ise, önündeki basamağa takılıp sendeledi ve dengesini sağlamak için kapıdan destek almak zorunda kaldı. Rahibe aynı sert tavrını sergilemeyi sürdürüyordu; bakışları hâlâ sert ve acımasızdı. Sessizce başıyla işaret ederek, Sofia' dan kendisini takip etmesini istedi.

O uğursuz yerden çıktığına sevinememişti bile. O kararlık oda mı daha kötüydü, yoksa Rahibe Mary David'in soğuk sessizliği mi, bilemiyordu. Emin olduğu tek şey, ardında bıraktığı odada asılı duran kutsal İsa'nın, işlemiş olduğu affedilmez günahları için kendisine kınayan gözlerle baktığıydı.

Bölüm 19

"B ir ölünün yatağında uyuyorum! "

Ryan çarşafların temiz olduğundan emindi, zaten kendi elleriyle sermişti yatağa. Ağrıyan çenesini evinden getirmiş olduğu mis kokan yastığa dayamıştı ama ne yaparsan yapsın Kip'in yatağında uyuyor olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu.

Kip Adamson. Cinnet geçirip bir kadının boğazını kesen, soma polisler tarafından vurulup öldürülen Kip Adamson.

Ryan dışarıdaki sokak lambalarının yansıdığı tavana bakmaya koyuldu. Bitmek bilmeyen gün nihayet sona er-

misti. Uyumaya çalışıyordu, ancak kafası karmakarışıktı. Çenesindeki ağrı yetmezmiş gibi, yeni yatağında her sağa sola dönüşünde kaburgaları akciğerlerine batıyormuşçasına canı yanıyordu.

Bir süre hareketsizce yatmaya çalıştı.

Ama beceremedi.

Clay'in horultuları odada yankılanıyordu. Odanı biriyle paylaşmak zorunda olmak böyle bir şeydi demek ki. Bu şekilde nasıl uyuyabilecekti ki? Bu okulda herkes odasını biriyle paylaşıyordu ve onların arasında tek horlayan Clay değildi elbette. Öyleyse bu duruma alışmaktan başka çaresi yoktu. Buradaki her şeye alışmak zorunda olduğu gibi, Clay'in horultularına da alışmalıydı.

Sancıyan kaburgalarını bir an için unutmaya çalışıp, kendini buraya gelmenin en doğrusu olduğuna inandırmaya çalıştı. Okulda geçirdiği ilk gününde ne tüm o kurrallara ve ayınlara, ne de her gün aynı giysileri giymeye alışamayacağını anlamıştı. Üstelik bina o kadar eskiydi ki, her yanı küf kokuyordu, kafasını çevirdiği her yerde de rahipler, rahibeler ve papazlar vardı. Yemeklerse Dickinson' dakinden bile daha berbattı. Bu hafta geçmek bilmeyecekti; hatta bu yıl.

Peki ya gelecek yıl?

Annesi varını yoğunu okula yatırdıktan sonra karar değiştirme gibi bir şansı yoktu. En azından denemeliydi. Her ne kadar gerçek bu olsa da, Tom Kelly' nin kendisini annesinin koynundan ayrılamayan bir süt çocuğu sanmasını istemiyordu. Ryan sağlam yanma dönüp, odanın beyaz döküntü perdelerini izlemeye koyuldu.

Perdeler aniden esen bir rüzgârla dalgalandı..

"Kendine saracak bir beden arayan kefen misali. "

Ryan sıkıca kapadı gözlerini. Sabah derslere girecekti

ve şimdiden birkaç arkadaş edinmişti kendine. En azından yemek aralarında yalnız kalmayacaktı. Her şey güzel olacaktı. Ancak Ryan ne yaparsa yapsın Kip'i aklından bir an olsun çıkarmıyordu. Yastığını biraz kabarttıktan sonra, ağrıyan çenesine baskı yapmayacak bir pozisyon-da yattı. Birkaç dakika sonra diğer yana döndü ama nafille; bir türlü rahat edemiyordu. Ve bu yatakta en son uyu-yan kişi, bir kadını öldüren bir caniydi. Bir anda tüyleri diken diken oluvermişti. Battaniesine sıkıca sarılıp göz-lerini kapattı ve aklını başka şeylere yoğunlaştırmaya karar verdi.

Mesela babası.

Babasını düşünmeye başladığında aklına ilk gelen, onun ölüm haberini aldıkları geceydi. Odasının ışığını bile kapatmaya cesareti yoktu ve hiçkırı hiçkırı ağlayan annesinin yanına gidip uzanmıştı. Birbirlerine sarılıp uyuya çalışmışlardı.

Yani ilk kez bir ölünün yatağında uyumuyordu.

Bunları düşünmek yerine, zihninde babasının yüzünü canlandırmaya çalıştı. "İyi geceler, baba," diye fısıldadı. Babasının cevabını duyar gibiydi. Tam uykuya dalmak üzereydi ki, bir sesle irkildi.

Oldukça tiz bir ağıt gibiydi.

Önce sesin dışarıdan geldiğini düşündü ve cama doğru sessizce yaklaştı, ancak sesin binanın içinden bir yerlerden geldiğini fark etti.

Aşağılardan bir yerlerden.

Aynı sesi bir defa daha duydu ve ses yüksek bir çığlık halini alana dek devam etti. Ryan' m kalp atışları hızlandı. Korkudan haykırıp koşarak odadan kaçmak istiyordu. Yerinden fırladığı gibi Clay'i dürtüp uyandırmaya çalıştı.

"Clay! Uyan! Clay, sen de duydun mu o sesi!"
Sarsıntıyla uyanan Clay, gözlerini kısarak Ryan'a baktı. "Neyi duydum mu?"

"Az önceki çığlığı."

Clay boş gözlerle Ryan'a bakıyordu. "Ben hiçbir şey duymadım."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Clay de duymuş olmalıydı.

"Muhtemelen bir hayalettir," dedi Clay. Söylediği saçma olsa da, sesi gayet ciddiye. Clay, Ryan'ın aklından geçenleri okurmuşçasına omuz silkip, "Burası hayaletlidir. Tek tavsiyem: onlara fazla kulak asma."

"Tabii ya, hayaletler. Bunu nasıl akıl edemedim?" diye çıkıştı Ryan.

"İster inan ister inanma, orası sana kalmış," dedi ve duvar saatine baktı. "Tanrım, saat kaç olmuş. Sabah tarih sınavı var, artık uyumalıyım. İyi geceler."

Ryan şüphe dolu gözlerle oda arkadaşına baktı. O saçmalıklara gerçekten inanıyor muydu, yoksa kendisiyle dalga mı geçiyordu? Clay çoktan uykuya dalmış, horluyordu. Yavaşça yatağına dönüp battaniyesine sarıldı. Kırmıldamadan yatıyordu.

Odaya sessizlik çökmüştü. Sessiz olan sadece oda değildi; dışardan gelen araba komaları, hatta duvar aralarında gezinen farelerin eşelemeleri bile susmuştu.

Ryan battaniyeyi çenesine kadar çekti ve rahatlamaya çalıştı. Yorgunluktan bitkin düşen bedeni uykuya hasret olsa da, bu gece bu odada, *bir ölünün yatağında* gözüne uyku girmeyeceğinden adı gibi emindi.

Bölüm 20

Ertesi sabah Ryan karanlık sınıfta oturmuş, projeksiyon perdesine yansıtılan görüntüleri izliyordu sessizce. Kaim halatlarla bir kazığa bağlanmış, alevler içinde yanan çıplak bir kadın heykeli vardı ekranda. Dehşet ve ızdırıp kolayca okunabiliyordu yüzünden. Gece duyduğu o çığlıklar sabahtan beri kulaklarında yankılanıyordu, ancak bu kez kazığa bağlanmış kadının ağzından çıkıyormuş gibi hissediyordu Ryan.

Peder Sebastian uzaktan kumandanın düğmesine bastığında görüntü değişti. Ryan bu kez de, limanda demire bağlanmış bir adamın dev dalgalar içinde boğulurken can çekişmesinin oldukça gerçeğe yakın bir şekilde tasvir edildiği bir resme bakıyordu.

Önünde duran boş deftere baktı. Kahvaltıda herkes, Katolik Tarihi dersinin, Peder Sebastian öğretmeye başladığından bu yana en popüler ders olduğundan bahsediyordu ve Ryan artık nedenini anlıyordu. Gösterilen resimlerle Peder Sebastian'ın açıklayıcı sözleri birleşince not almaya bile gerek kalmıyordu.

"Tarihçiler Engizisyon'un Müslüman ve Yahudilere zulmettiğini söyler dururlar, ancak her şey bu kadar basit değildir. Onlar zaten İspanya topraklarından sürülmüştü ve bunun tek sorumlusu Engizisyon değildi. Kaldı ki bu Müslüman ve Yahudilerin arasından bazıları, din değiştirdiklerini öne sürerek yurtlarını terk etmemişlerdir," dedi Peder Sebastian. O esnada ekrandaki görüntü değişti ve yerine, başındaki kırmızı şapkasına işlenmiş büyük ve süslü püslü bir haçla, taht misali bir koltukta oturan bir adam figürüyle, hemen yanına cellat tarafından boynu kesilmiş bir köylünün resmi geldi.

Ryan resmi görür görmez boğazında bir acı hissetti ve yutkunmakta zorlandı.

Peder Sebastian sözlerini sürdürdü, "Engizisyon'un amacı Müslüman ve Yahudiler'e işkence etmek değil, zor durumda kalınca hemen dinlerini değiştirmeye yönelik sahte Katolikler' in kökünü kazıyıp topraklarından sürmekti, yani kısaca kutsal dinimizi dünyalık istekleri için kullanmaya çalışan ikiyüzlüleri bulup ortaya çıkarmaktı."

Peder sınıfta şöyle bir göz gezdirdi. "Sorusu olan?"

Ryan, aniden elini kaldırdı.

"Ryan?"

"Ben şunu merak ediyordum," diye söz girdi kekeleyerek.

Peder Sebastian, Ryan'ın sözünü kesti. "Burası St. Isaac," dedi yalancı bir gülümsemeyle, "Burada söz al-

dığımızda ayağa kalkarız."

Ryan' in utançtan yüzü kızarmıştı. Ne sormak istediğinden emin bile değildi. Ayağa kalkıp boğazını temizledikten soma söze girdi, "Merak ettiğim şey şu. İnsanların gerçekten din değiştirmediklerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Yani yeterince işkence edildiğinde gerçeği itiraf ediyor olmalıydılar."

"Elbette itiraf ediyorlardı, ama konumuz yöntemlerin yeterliliği değil, Engizisyon'un niyetindeki saflık," diye yanıtladı Ryan yerine otururken. O esnada başka bir öğrenci elini kaldırıp söz almak istedi. Peder Sebastian kızıl saçlı tıknaz çocuğa başıyla işaret etti. Ryan sırasına yerleşir yerleşmez çocuk ayağa kalktı.

"Niyetleri ne kadar saf olursa olsun, Müslümanlar ve Yahudiler, Hristiyanlar'ın kendilerini imha edecekleri korkusu altında yaşamlarını sürdürmediler mi? Şu anda hâlâ aynı düşüncede olmalarının da sebebi bu değil mi?"

Peder Sebastian başıyla onayladı, "Kesinlikle doğru. Kilise onca zaman sonra hâlâ Engizisyon'un kalıntılarının etkileri hissediyor. Üzerine bir de laik tarihçilerin geçmişte yaşanmış her kötü olayı adaletsizce dine yüklemesi, bu etkileri daha da şiddetlendiriyor." Dersin bitiş zili çaldığında masasına geçti. "147'den 176'ya kadar okuyun. Cuma günü de sınavınız var, unutmayın."

Ryan Cuma günkü testi duyunca öylece bakakaldı. Ders kitabını başta sona okusa bile, ki bu neredeyse imkânsızdı, o sınava hazırlanması mümkün değildi. O anda Peder Sebastian'ın tarihçilerin "adaletsizce" her kötü olayı Engizisyon'a yüklemelerinden bahsettiğini hatırlayınca, içine su serpildi. Önünde duran defteri kapatıp sınıfın tenhalaşmasını bekledi ve doğru zamanın geldiğine inandığında, projektörü toparlayan Peder Sebastian'a

yaklaştı.

"Peder Sebastian?"

Peder dönüp baktığında, Ryan hastanede aralarında geçen diyalogu anımsadı. Bu adamın gözlerindeki şefkati sadece babasının gözlerinde bulabilmişti o ana dek.

"Merhaba, Ryan. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, ben Cuma günü yapacağınız tarih sınavına girmek zorunda olup olmadığını merak ediyordum. Kitabın kapağını bile açmadım henüz."

Peder kısa bir süre düşündü. "Sınava herkes girecek, Ryan. Eğer çalışırsan başarılı olacağından eminim," dedi ve gülümseyerek, "Biraz dopinge ne dersin?" dedi ve Ryan'ın cevaplamasına müsaade etmeden sesini hafifçe yükseltip, "Melody?" diye seslendi.

Çantasını toplamakla meşgul kumral hoş bir kız kafasını kaldırıp Peder Sebastian' a baktı. Arkasına dönüp çağrılanın kendisi olduğundan emin olduktan sonra, çantasını aceleyle toparlayıp Peder Sebastian' m yanına gitti.

"Melody Hunt, bu yeni nakil öğrencimiz Ryan Mc Intyre. Bugün okulumuzdaki ilk günü. Cuma günü tarih sınavına hazırlanana, hatta okulumuza uyum sağlayana dek birkaç hafta ona yardımcı olmanı istiyorum, ne dersin?" dedi ve Ryan' a dönüp, "Melody'nin notları altın değerindedir. Bu kitabın yazarından daha çok şey bildiğinden eminim," diye devam etti.

Peder Sebastian' in iltifatlarından ötürü yüzü kızaran Melody, Ryan'a bakarak, "Denerim," dedi kararsız bir tavırla.

"Hepimizin elinden gelen de bu," diye karşılık verdi ve projektörün başına döndü.

* * *

Sınıftan çıkar çıkmaz Melody' nin yüzündeki gülümseme soldu. "O resimler dehşet vericiydi. Neden bize gösterme gereği duyduğunu anlamıyorum."

Ryan, Melody' nin sözleri yerine, kulağındaki minik inci küpelerle dudağındaki belli belirsiz parlatıcıya yoğunlaştırmıştı dikkatini. Bu okulda şimdiye dek gördüğü kızlardan çok farklıydı. Üniforma giyilen bir okulda diğerlerinden farklı görünmek oldukça zordu ama, Melody bunu başarmıştı. Bir anda gözünü kırpmadan Melody' e baktığını ve işin kötüsü kızın da bunu fark ettiğini anlayınca, kafasını toparlayıp sınıftan çıkarken ne konuştuklarını anımsamaya çalıştı.

"Haklısın, o resimler iğrençti. Geldiğim okulda bize asla böyle şeyler izletmezlerdi."

"Çok şanslıymışsın öyleyse," diyerek göğüs geçirdi Melody. "Dokuzuncu sınıftan beri bu okuldayım. Annem ve babam öyle dindar insanlar değillerdir. Yalnızca buranın diğer okullardan daha güvenli olduğunu düşünüyorlar. Öğle yemeğine ne dersin?"

Koridorda yollan ayrılmıştı. Ryan aniden Melody'e dönüp, "Şu ölen çocuk, Kip Adamson," dedi.

Melody dump Ryan' a baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bildiğim söylenemez. Yatakhane de herkes onun hakkında konuşsa da, kimse olayların arkasında yatan nedeni bilmiyor. Üstelik onun odasına kalıyorum."

Melody'nin yüzü sarardı. "Ben bunu yapamazdım. Yani onun yatağında uymayı nasıl başarıyorsun?"

"Uyuyabildiğim söylenemez," dedi Ryan, "Onu tanıyor muydun?"

Melody boş gözlerle koridora bakmaya başladı, "Pek

sayılmaz. Yani garip davranmaya başlayana dek onu biraz olsun tanıdığımı sanıyordum. Bir anda nasıl olduysa ruhunu, benliğini kaybetmişçesine saçma davranışlar sergilemeye başladı. Beni anlayabiliyor musun?"

Ryan, neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri olmasına rağmen, anlıyormuş gibi davrandı. Merakına yenik düşüp, bir kez daha Melody' e sordu, "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum ve neredeyse okuldaki herkese sormama rağmen hiçbir yanıt alamadım. Oda arkadaşım da artık Kip hakkında konuşmamdan bıktı."

Ryan çarpık bir gülümsemeye, "Benimle istediğin kadar Kip hakkında konuşabilirsin. Bıkmayacağıma dair söz veriyorum," dedi.

Melody sevinçle gözlerini irice açıp, hevesle anlatmaya başladı "Önce onun tıpkı Jeffrey Holmes gibi okuldan kaçtığını sandım."

"Jeffrey Holmes mu? O da kim?"

"Kasım ayında kaçan bir öğrenci. Ama o Kip gibi değil; okuldan nefret ederdi ve şükürler olsun geri dönmedi," dedi ve yüzünü karanlık bir ifade kapladı. Muhtemelen hoşuna gitmeyen bazı anılar canlanmıştı gözünde. Ryan sormak istedi, ancak Melody sözlerini sürdürdü, "Her neyse, hepimiz Kip'in de okuldan kaçtığını düşünüyorduk. Ama olanlar ortaya çıkınca, hepimiz Kip'in aklını kaçırdığını düşünmeye başladık. Clay bile."

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Ryan kendini, evvelki gece Clay'e sorduğu soruyu tekrarlaraken buldu, "Dün gece ilginç sesler duydun mu? Gece yarısı sularında?"

Melody merakla Ryan' a baktı. "Ne sesi?"

Ryan bir süre tereddüt ettikten sonra anlatmaya karar

verdi. "Bir çılglık," dedi ve Melody' nin de Clay' in yaptığı kendisiyle dalga geçmesini bekledi, ama bu kez yanılmıyordu.

Melody gözlerini devirerek, "Seni de kandırmışlar. Her yeni gelene yaptıkları aptalca bir şakadır bu. Yatakhaneenin bir yerlerine saklanıp çılgılık atarlar. Ne salakça!"

Ryan, Clay ve arkadaşlarının diline düşmeden gerçekleri öğrendiği için çok memnun olmuştu. Ancak bir anda ciddileşen Melody, "Tuhaf olan şey, okula gelen yeni öğrenci yokken de bu tür olaylarla karşılaşmandır. Okulun yüzlerce yıllık bir geçmişi var ve o zamanlar ne gibi amaçlar doğrultusunda kullanıldığı konusunda oldukça fazla söylenti var," dedi.

Ryan'ın aklına ilk gelen sabahki dehşet saçan görüntülerdi.

Melody bir kahkaha attı. "Tabii, geceleri okulu dolaşan bir rahibenin ruhu da var," dedikten sonra gülümseyerek sözlerini sürdürdü, "Elbette hayır! Bunu gördüğünü söyleyen yok, yalnızca görmüş olduğunu söyleyen birilerini tanıdığını iddia eder herkes. Bence o gördükleri hayalet falan değil, Mary David' in ta kendisi. Öyle yaşlı ki, artık bir hayalete dönüşmesinin vakti geldi de geçiyor bile," dedi ve bir süre kendi kendine kıkırdadıktan sonra yüzü tekrar ciddi bir ifadeye büründü, "Kim gerçekleri bilebilir ki? Jeffrey Holmes' in başına gelenleri mesela?"

"Ya da Kip'in," diye ekledi Ryan.

Melody başını kaldırıp gözlerinin içine baktığında, Ryan o mavi gözlerde kolayca boğulabileceği hissine kapıldı birden. Yavaşça başını sallayan Melody, "Evet, ya da Kip'in," diyerek Ryan'ın sözlerini onayladı, "Onlara ne olduğunu kim bilebilir?"

Bölüm 21

Dedektif Patrick North uzun, steril koridorda başını kaldırmadan yürüyordu. Morglar ya da adli tabiplerle görüşmek ona yabancı işler değildi, ancak bu duvarların arası ilk kez böyle anormal bir ölümün ağır havasına bürünmüştü.

Elinde aydınlatılmayı bekleyen sır dolu bir cinayet vardı ve eğer onu çözmeye niyetliyse işe buradan başlamalıydı.

Üzerinde sıradan bir levhanın asılı olduğu, kabartmalarla süslü kahverengi bir kapının önünde durdu.

DR. BENJAMIN BREEN
ADLİ TABİP

Kapı aralıktı ve içeriden belli belirsiz bir ses duyuluyordu. Kapıyı hafifçe çalarak içeri girdi. Oda öyle dağınıktı ki, adamı bir anda yutuverecekmiş gibi bir intiba bırakıyordu; destelerce kağıtlar, dolup taşmış kitap rafları, delillerle dolu koliler ve masanın üzerine yığılmış ıvır vızırılar... Sözde misafirlerin oturması için odaya konmuş iki adet lastik sandalye de, kahve fincanları, boş çikolata paketleri, eski dava dosyaları, kısacası döküntü denebilecek eşyalarca işgal edilmişti. Dr. Breen oldukça antika bir adamdı üstelik; tıpla ilgili ürkütücü şakalara ve esprili (!) objelere olağanüstü bir düşkünlüğü vardı. Kalemliği gerçek bir kafatasıydı örneğin. Odasının bir köşesine astığı tozlu iskeletin kaburga boşluğuna ise bir oyuncak ayı sıkıştırılmıştı. Bu ayının ne manaya geldiğini sormadı North. Merak ettiği de söylenemezdi.

North odaya girdiğinde Breen elindeki ses kayıt cihazını kapattı. Dikkatini dedektife odaklamış gibi görünmeye çalışsa da, aklı hâlâ cihaza kaydettiği raporundaydı.

"Ben Dedektif Patrick North," diye hatırlattı ismini. Aradan on yıl geçse dahi en azından ismi tanıdık gelir diye düşünmüştü ama, doktorun kendisine aval aval baktığını gören North yanıldığını anladı.

"Dedektif?" diye sordu düşünceli bir tavırla Breen. North, "Kip Adamson olayı," diyerek, bir ip ucu daha verdi. Bu ipucu Breen' in kafasını toparlamasına yardımcı olmuş olacak ki, bir anda hatırlayıverdi. "Evet, hatırladım," dedi ve bir anda yerinden fırlayarak dosyayı aramaya başladı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledi, bir yandan etrafı tırım tırım ararken.

"Sorun değil," dedi North, doktorun dosyayı bulup bulamayacağını meraklı gözlerle beklerken. "Aradığınız için ben teşekkür ederim."

Breen zafer kazanmışçasına dosyayı havaya kaldırarak salladı, bu kadar hızlı oluşuna North da en az Breen kadar şaşırmişti. "Şu çöplükleri yere fırlatın da oturun lütfen," dedi Breen, plastik sandalyelerden birini işaret ederek. North sandalyeye yığılmış kâğıtları yere bıraktı ve kalktığı anda onları yerine koyacağını not etti beynine. Göründüğü kadıyla Breed, dağınıklık içinde her aradığını bulabilen tiplerdendi.

Breed eline aldığı dosyanın sayfalarını hızla çevirdikten sonra nihayet aradığını bulmuştu. "İşte burada," dedi, "Kanında ne uyuşturucuya ne de alkole rastlanmış. Çapraz ateşte beynine yediği kurşunla ölmüş," dedi ve elindeki kağıdı North'a uzattı.

"Uyuşturucuya rastlanmamış mı dediniz?" diye sordu şaşkınlıkla North. Bu imkânsızdı. Kağıdı eline aldı, ancak onca tıp terimine kafa yormakla vakit kaybetmek istemiyordu. "Yeni çıkan uyuşturucu tiplerini de test ettiniz mi? Kaçırdığınız bir detay olabilir mi?" Breed tek kaşını kaldırarak sert bir ifadeyle North'a baktı, yaptığı işin sorgulanmasından hoşlanmadığı açıkça belliydi. "Bakın, bu çocuk bir kadının gırtlığını kesebilecek karakterde biri değil. Adı birkaç kez önemsiz olaylara karışmış, ancak bir canı olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Yani işin içinde uyuşturucu olmaması, olayın açıklığa kavuşturulmasını iyice zorlaştırıyor. Bu testleri bir daha yapmanız mümkün mü?"

Breen elindeki dosyayı masanın üzerine atıp, ellerini üzerinde birleştirdi ve North'un gözlerinin içine bakarak soğuk bir tavırla, "testi üç kez yaptık ve bilinen tüm maddeleri kanda araştırdık. Çocuk son on iki saat içinde ağızına lokma dahi koymamış büyük ihtimalle. Kadına saldırırken aklından geçenleri bilemeyiz, ancak bedeninde her

şey normalmiş."

North, Breen' e doğru uzanarak, "Bu çocuğa ne oldu böylese?" diye sordu.

"Geçmişini bulanık, ömrü boyunca herhangi bir ruh doktoruna da gitmemiş. Rahiplerin de ağzını bıçak açmıyor."

Breen geriye yaslanıp, önündeki dosyanın kapağıyla oynamaya başladı. Bu hareket görüşmenin sona ermek üzere olduğunu habercisiydi. "Çocuğa her ne olursa bedeninden değil aklından kaynaklanıyor," dedi Breen, "Üzgünüm, size daha fazla yardımcı olamayacağım."

North ayağa kalkıp Breen ile tokalaştıktan sonra ofisin kapısına yöneldi. Breen, dedektifin odadan çıkmasını beklemeden ses kayıt cihazını çıkarıp yarım kalan işine devam etti. O esnada North, yere bıraktığı kâğıtları sandalyeye geri koymayı unuttuğunu fark etti. Bir an duraksadı, ancak kendini tekrar tanıtmak zorunda kalmamak için geri dönmekten vazgeçti ve doktoru, o lanet olasıca dosyalarıyla baş başa bırakmaya karar verdi.

Arabasına biner binmez Kevin Peterson'ı aradı.

"Haydi anlat," dedi Kevin merakla.

"Kanında uyuşturucuya rastlanmamış. Yani başladığımız yere geri döndük."

Bölüm 22

Abdul Kahadija kapıyı kapatıp kilitledi. Günlük ayinlerden kaçıp kendi ibadetini yapmak ve kalbini huzurla doldurmak için her gün yaptığı şeydi bu.

Camları kapatıp kaim perdeleri de çektikten soma, dışarının gürültüsünden eser kalmamıştı.

Evet, böylesi daha iyiydi.

Hem de çok daha iyiydi.

Sessizlik huzur vericiydi.

Dolabım açıp en üst rafta duran kutuyu aldı ve yatağının üzerine koydu. Saygıyla takkesini ve namaz elbisesini çıkardı kutudan. Soma kibleye doğru dönüp, eski sec-

caresini dikkatlice zemine yaydı. Sonra giysilerini çıkarıp banyoya girdi. Gusül abdesti almaya yetecek vakti yoktu; bu yüzden namaz abdestini almaya koyuldu.

Ellerini ılık suyun altına sokup ovuşturduken, "Bismillahirrahmanirrahim," diyordu.

Abdestini alıp temizlendikten sonra odaya dönüp uzun namaz elbisesini giydi ve beyaz örme takkesini başına taktı. Yüzünü kibleye dönmüş halde birkaç saniye bekledi. Önce zihnini dünyalık işlerden tamamen uzaklaştırmalıydı. <

İçindeki öfke ve amacına ulaşma hırsı dikkatini dağıtıyordu ama, ibadet ederken buna asla izin vermemeliydi.

Bu hafta camiye gittiğinde ihtiyacı olan bilgiye ulaşabilmek için dua etti, Allah'ı kızdırarak ettiği duanın kabulünü riske atmayı göze alamazdı.

Düşündükçe kalp atışları hızlanıyordu. Davası için her türlü fedakarlığı yapmış, bilgilerin büyük çoğunluğunu toplamayı başarmıştı. Tüm bilgilere ulaştıktan sonra, tek yapması gereken fitili ateşlemektir.

Çok dikkatli olmalıydı; en ufak bir hata bile tüm planı suya düşürebilirdi. Uygunsuz bir söz ya da ele veren bir bakış bile yılların emeğini bir anda çöpe atabilirdi.

Buna izin veremezdi.

Yumurğunu sıktı.

Ama intikam zamanı henüz gelmemişti.

Zaman, ibadet zamanıydı.

Zaman, hayatın acılarından kaçarak Allah'ın huzuruna çıkma ve ona teslim olup huşu içinde ibadet etme zamanıydı.

Derin bir nefes aldı ve tüm dünyevi düşünceleri bir kenara bırakıp başladı, "Niyet ettim Allah rızası için sabah namazının farzlarını kılmaya."

"Allahü Ekber," diye fısıldadı.
Allah, en büyüktür.

Bölüm 23

Darren kütüphaneye girer girmez, onu gören Sofia ayaklandı. Yüzündeki o sert ifade gülümsemeden eser yokta; gözlerini dikmiş Darren'a bakıyordu. Darren'i beklediği apaçık ortadaydı, çünkü onunla göz göze gelir gelmez başıyla kütüphanenin en uzak köşesini işaret edip yürümeye başlamıştı.

Darren elindeki kitapları boş bir masaya bıraktıktan sonra farklı bir koridora girip Sofia'yı takip etti. Arkasını dönmüş bekleyen Sofia'yı kolundan tutup kendine doğru çevirdi. Darren küçük de olsa bir öpücük, ya da en azından bir gülümsemeyle karşılanacağını umuyordu, ancak Sofia'nın ağlamaktan şişmiş ve kan çanağına dönmüş

gözleriyle karşılaşınca öylece bakakaldı.

"Neyin var senin?" diye sordu fısıldayarak.

Sofia, Darren'm sorularına kulak asmiyordu. "Peder Sebastian sana ne ceza verdi?" diye sordu bir hışımla.

Darren bir adım geriye giderek, "Hiç! Benimle konuştu, bir de bu gece ofisine çağırıldı. Özel bir şey yok yani."

"Hiç mi!" diye veryansın etti. Sesi gittikçe yükseliyordu, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun yahu!"

"Şşt!" Darren hızlıca etrafı kolaçan ettikten sonra Sofia'ya yaklaştı, "Ne oldu? Haydi anlat."

Sofia yaşadıklarını hatırlamak istemezcesine gözlerini kapayıp başını salladı, "Rahibe Mary beni bir kiliseye kapattı ve saatlerce dua ettim..." Sofia aniden sustu. Orada neler oldu, ne kadar süre kaldı, hatta kilise nasıl bir yerdi? Hatırlayamıyordu. Sanki herşey hafızasından özenle silinivermişti. Korkunçtu, karanlıktı, ancak hepsi o kadar. Detaylar kaybolup gitmişti. Hatırladıkları dizlerinin ağrısı ve korkudan kalbinin yerinden çıkacakmışçasına çırpınışıyla sınırlıydı. Başını kaldırıp Darren'a baktı gözlerinden yaşlar süzülürken, "Saatler sürmüş olmalı. Soma günah çıkardım ancak bağışlanmadım."

Darren Sofia'nin elini tuttu. Neden bahsettiğini anlamıyordu. Günah çıkarırsın ve bağışlanırsın, hepsi bu kadar olmalıydı. "Bağışlanmadın mı?"

Sofia çaresizce ellerini iki yana açıp Darren'a baktı çaresizce, "Hayır, bağışlanmadım. O lanet yere bu gece de gitmek zorundayım."

Darren'ın aklı iyice karışmıştı. "Ama yaptığımız şey o kadar kötü değildi."

"Bu hiç adil değil!" Sofia gözyaşlarına hakim olamıyor, sesi ise gittikçe yükseliyordu, "Seninle sadece konu-

şuyorlar ama beni lanet olası bir kiliseye kilitleyip saatlerce dua ettiriyorlar!"

"Daha belli değil, Sofia. Peder Sebastian cezam hakkında henüz bir karara varmadığını söyledi." Sofia'nın yaşlarını usulca silip ekledi, "Gerçekten çok üzgünüm."

"Herkes erkeklere torpil geçiyor nedense! Siz her işten böyle kolayca sıyrılırsınız zaten!"

Darren, Sofia'ın fikrine katılmasa da, bunu o anda tartışmanın yanlış olacağını biliyordu. "Dert etme, Peder Sebastian iyi adamdır."

Sofia ağlamamak için dudaklarını ısırıp kendine hakim olmaya çalışıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir kez daha o kiliseye dönmek, Rahibe Mary David ile bir daha yüzleşmek istemiyorum."

O esnada Darren arkadan gelen ayak seslerini işitip Sofia'nın elini bıraktı. Birkaç saniye sonra omzunda bir el hissetti ve döndüğünde Rahibe Cecelia ile gözgöze geldi. Rahibe parmaklarını Sofia'ın dudaklarına bastırarak sustururken, Darren'a da tehditkar bakışlar atmakla meşguldü. "Sessiz olun," dedi. Fısıldamasına rağmen, sözlerindeki sertlik insanın tüylerini diken diken eder cinstendi, "Çalışma saati içindeyiz."

Darren itaatkar bir tavırla başını sallayıp gözlerini yere indirdi.

"Ve sen," dedi Rahibe Cecelia Sofia'ya bakarak, "Senin ihtiyacın olan şey ders çalışmak, kütüphane köşelerinde erkeklerle fındırdeşmek değil."

"Hayır, yanlış anladınız," diye çıkıştı Sofia.

"Laf çevirdiğin için üç kez teşbih çekeceksin," dedi rahibe, "Şimdi size yerlerinize dönmenizi tavsiye ediyorum." Ancak ne Sofia ne de Darren yerinden kıpırdamıştı. Bunu gören rahibe sesin biraz daha yükselterek, "Hemen

şimdi," diye ısrar etti.

"Hayır," dedi Sofia sesini yükselterek, "Demek laf çevirdiğim için üç kez teşbih çekeceğim. Suçum ne peki?"

Rahibe bir hışımla dönüp, gözlerini Sofia' nınkilere dikti, "Suçun erkeklerle oynamak."

"Bunu tek başıma mı yapıyorum öyleyse?"

"Sofia," dedi Darren, onu durdurabileceği umuduyla.

Ama çok geçti, Rahibe Cecelia çoktan burnundan so-lumaya başlamıştı.

Sofia sözlerini sürdürdü, "Demek istediğim şu, ikimi-zin birlikte yaptığı bir hatanın cezasını neden ben tek başıma çekiyorum?"

"Küstahlığın nedeniyle iki tane daha teşbih çekeceksin. Şimdi yerlerinize dönün, aksi takdirde birlikte Peder Se-bastian'ın odasına gitmek zorunda kalacağız."

"Yerlerimize dönüyoruz," dedi Darren. Sofia işleri daha da kötüleştirmeden müdahale etmeyi başarmıştı. "Ve sizden özür diliyoruz. Olanlar için gerçekten çok üz-günüz."

Rahibe Cecelia, Darren' in sözlerini bakışlarıyla kese-rek arkasını döndü ve kitap raflarıyla çevrili koridorda yürümeye başladı. Darren elini Sofia' nin omzuna koya-rak, yürümesi için harekete geçirmeye çalıştı.

"Ben özür falan dilemiyorum," diye fısıldadı Sofia.

Darren hemen dönüp rahibeye baktı. Başlarını bir kez daha belaya sokmak istemiyordu, zaten Sofia' nin duru-mu yeterince kötüydü. Rahibe çoktan yerine gitmiş, baş-ka bir öğrenciyle konuşuyordu ve Sofia' yı duymamıştı. Sonra Peder Sebastian' in Sofia' yı başışlamayışı geldi aklına. Bunun ne manaya gelebileceğini düşünmeye baş-ladı. Onun başına da mı aynı şeyler gelecekti acaba? So-fia' mn sonu ne olacaktı? Neden bir kez daha günah çı-

karıması gerekecekti? Bir kez neden yeterli olmamıştı?

O anda dedektife Kip hakkında sarfettiği sözler çınladı kulaklarında:

"...ve neredeyse hergün günah çıkartmaya gitmeye başlamıştı..."

* * *

Peder Sebastian giyinme odasındaki küçük dolabın kapağını açtı, içindeki tek giysi olan beyaz keten kumaştan yapılmış cübbesini çıkardı ve dikkatlice üzerine giydi. Ardından birkaç dakika sonra gerçekleştireceği dini törenin bir parçası olan mor atkısını eline aldı; saygıyla öpüp boynuna taktı. Dolabı kapatırken, duvara asılı duran küçük aynadaki yansıma gözüne çarptı. Babasıydı.

Elbette ki bu bir yanılsamaydı, gerçek olması imkânsızdı. Sadece kendi yansımasını babasına benzetmişti. Şakaklarına düşen beyazlar gün geçtikçe çoğalıyor, çoğaldıkça onu babasına daha da çok benzetiyordu. Dönüp aynadaki yansımasına, kendi gözlerinin derinliklerine baktı ve aniden dolabın kapağını kapattı.

Kibrin hayatında yeri yoktu, olmayacaktı da.

Kilise çanları çalmaya başladığında, annesinin kendisine papaz olduğu gün hediye ettiği gümüş haç kolyesinin zincirini boynuna geçirdi. Ayın esnasında kullanacağı kadehe şarap doldurup, içinde okunmuş ekmeğe olan küçük deri kutuyu aldı ve yirmi dört saat önce Sofia Capelli'nin itiraflarını dinlediği küçük kiliseye doğru yol aldı.

Ortalıkta kimsecikler yoktu. Kurban taşının iki yanına birer mum koyup yaktı ve ışıkları kapatıp, odanın karanlığını izlemeye koyuldu. Kadehi ve kutuyu taşın

üzerine koyar koymaz kapı açıldı.

A * *

Kapıyı itip açtığında karşısında ne göreceği konusunda hiçbir fikri yoktu Sofia' nin; kilisenin neye benzediğini çoktan unutmuştu. Peder Sebastian tarafından çağrıldığı bu kiliseye gelmek onun içi çok zor olmuştu. Karanlık koridorlarda, nereye doğru gittiğini tam olarak bilmeden, sanki görünmez bir el tarafından yönlendirilmişçesine gelmişti kiliseye. Meşe ağacından yapılmış büyük kapıyı ittiğinde, yalnızca iki mumla aydınlatılan bir mekân buldu karşısında.

Peder Sebastian kurban taşının başında durmuş, dua ediyordu. Günah çıkarma hücresi odanın köşesinde, karanlık ve bomboştu. Tavana asılı duran, üzerinde çileli Hazreti İsa olan kocaman bir haç vardı.

İsa' mn gaddar bakışlarına hedef olmamak için elinden geleni yapıyordu, ancak onu görür görmez olduğu yere çivilenip kalmıştı ve kutsal İsa tuhafbir şekilde Sofia'nın benliğine hükmediyor gibiydi. Sofia gömleğinin yakalarını sıkıca tutup boynunu kapamaya çalışıyordu, korkusunu yenmeye çalışırcasına.

Peder Sebastian arkasına döndü, "Merhaba, Sofia. İçeri gelsene."

Sesi öyle içten ve nazikti ki, Sofia bir an olsun düşünmeden içeri doğru yürümeye başladı.

"Korkma çocuğum. Tanrı'nın evinde korkmana gerek yok."

Sesindeki şefkat, odayı sarmalayan ayazın vücudundaki etkisini biraz olsun azaltmıştı. Peder gülümsedi, "Gel. Cezana karar verip, bağışlanmanı sağlayalım. Bu işi ta-

marnlayalım ki, seni günaha sürükleyen dürtülerini hiç canlanmayacak şekilde öldürebilelim."

Sesi yumuşacık ve sakinleştiriciydi. Sofia'nın elini tutup kurban taşma doğru yaklaştırdı.

"Birlikte dua etmeliyiz, Sofia. Soma da bağışlanmak için Kurtarıcı'nin huzurunda yere kapanıp secde edecek-sin. Evharistiya ile bitireceğiz," dedi.

Sofia ne söyleyeceğini bilmiyordu; sessizce bekledi.

"Bu gece içindeki şeytanla başa çıkmaya çalışacağız," dedi Peder Sebastian.

Şeytan mı? Bu adam neden bahsediyordu böyle?

Darren ile yalnızca biraz yakınlaşmışlardı, hepsi bu. Ne gerçekten cinsel ilişkiye girmişler, ne de gerçekten ayıp sayılabilecek bir şey yapmışlardı. Öyleyse ne tür bir şeytandan bahsediyordu bu adam? Darren ile arasında geçenler günah sayılsa bile, bu onu bir şeytan yapmazdı, öyle değil mi? Uzun zaman önce pederlere karşı gelmemesi öğretilmişti kendisine, bu yüzden Peder Sebastian yere kapanıp secde etmesini söylediğinde ona karşı çıkmadı.

Kiliseye girer girmez içine işleyen o soğuk tekrar hortamış, iliklerine dek ulaşmıştı yeniden. Peder Sebastian ağır adımlarla kurban taşma doğru ilerliyordu. Sessizce birşeyler mırıldanıyordu, ancak Sofia dikkatini ağrıyan kemiklerinden, soğuktan buz kesmiş bedeninden ve had safhada olan korkusundan başka birşeye odaklayamıyordu.

Nasılsa kısa süre sonra bu işkence bitecekti. Bitmek zorundaydı.

Kısa süre sonra bağışlanacaktı.

Peder Sebastian' m sesi bir vızıltıyı andırmaya başlamış, vücudundaki ağrı belirsizleşmiş, içindeki o korku

dahi yerini daha önce yaşamadığı tuhaf bir hisse bırakmıştı. Sanki ruhu, görünmeyen kanatların üzerinde süzülüp gidiyordu.

·k * *

"Doğrul," diye emretti Peder Sebastian.

Tüm ağrıları ve korkusu geri gelmişti. Doğrulamaya çalıştı, ancak elini kaldıracak dermanı kalmamıştı; bir an için öleceğim sandı. Yere kapanmış secde eden Sofia, günlükle dizlerinin üzerinde doğruldu ve haç çıkarıp başını önüne eğdi.

Peder Sebastian, kutsal ekme kurusunu açıp içinden bir parça ekme çıkardı, "Salıverildiği gece İsa ekmeği aldı, Tann'ya şürettikten soma bölüp, 'Bu benim bedenimi temsil eder,' dedi."

Sofia başını kaldırıp ağzını açtı ve Peder Sebastian elindeki ekmeği Sofia'ın ağzına yerleştirdi.

"Akşam yemeğinden soma," diye devam etti sözlerine, "Bu kadehteki benim kanımdır, onu her içişinizde beni hatırlayın."

Sofia uzatılan kadehi alıp bir yudum şarap içti ve başını tekrar öne eğip takdis edilmeyi beklemeye başladı.

Ancak Peder Sebastian takdis etmek yerine, bu kez de Latince birşeyler söylemeye başladı. Sofia söylediklerine kulak verdiğinde, daha önce hiç duymadığı tarzda kelimeler sarfettiğini farketti.

Artık soğuk ve bedenine saplanıp kalan o ağrı iyice azmış, Sofia'ın bağışlanma umudunu her saniye biraz daha öldürmeye başlamıştı. Sofia gözlerim kırıp ovalamaya başladı; etrafındaki her şey gittikçe bulanıklaşıyordu. Başını dönüyordu ve etrafında takip edemeyeceği bir

hızla dönüp duran tuhaf şekiller belirmeye başlamıştı.

Her şey öyle garipleşmişti ki, Sofia neye uğradığını şaşırmişti. Dengesini sağlayabilmek için uzanıp Peder Sebastian'ın cübbesine tutunmak istedi, ancak kolunu kaldıracak dermanı kalmamıştı. "Kendimi iyi hisetmiyorum," diye fısıldamaya teşebbüs etti, ancak dudaklarını aralar aralamaz her yanını deliler gibi uğuldayan siyah bulutlar kapladı.

Sofia kendisini boğmaya çalışan karanlığa karşı koymaya çalıştı, ancak başaramadı. Kendini bıraktı ve karanlık ruhunu alıp yükseklere, o uğursuz kiliseden çok uzaklara götürdü.

Karanlık ruhunun her zerresine dolmuştu.

* * *

Peder Sebastian, Sofia' nin cılız sesini duyar duymaz arkasına döndü. Sofia yere yığılmıştı. Peder hemen kızın yanında diz çöküp nabzını kontrol etti. Nabzı güçlü ve düzenliydi.

O esnada kilisenin kapısı açıldı, eşikte Peder Laughlin ve Rahibe Mary David görüldü.

Sofia' nui yere yığılmış bedenini gören Peder Laughlin dehşete kapıldı, "Yüce Tanrım! O iyi mi?"

"Elbette iyi değil," diye çıkıştı Peder Sebastian, "İyi olsaydı, burada ne işi olurdu sizce?" Yaşlı adamın yüzü mum ışığında olduğundan daha solgun görünüyordu. "İşin kötüsü, eğer yanılmıyorsam, durumu sandığımdan daha kötü. Komünyon ayninde bayılmak, kişinin ruhunun şeytan tarafından ele geçirildiğine işaret eder."

Peder Laughlin ve Rahibe Mary David telaşla haç çıkardılar.

Peder Sebastian, Sofia' yı kucaklayarak soğuk zeminden kaldırdı, "O, düzelecek. Eğer işimizi doğru yaparsak, inancımız onu kurtaracak."

Peder Laughlin aceleyle giyinme odasının kapısını açtı. Kiliseyi aydınlatan iki mum da söndürüldü.

Kilise, tıpkı birkaç dakika öncesinde Sofia' mn ruhunu ele geçiren o karanlık gibi bir karanlığa gömüldü.

* -k *

Ryan Mc Intyr, öğrencilerle dolup taşan yemek salonunda tanıdık bir yüz bulabilmek için içeriye göz attı, ancak kimseyi göremedi. Tepsisini alıp yemek sırasına girdi ve salonda bakınmaya devam etti.

Kalabalığın içinde bir el kalktı.

Melody Hunt.

El sallıyor, yanındaki boş yeri kendisine ayırdığını işaret ediyordu Ryan'a. Kendisini yalnızca tarih dersi hakkında konuşmak için çağırmadığını ümit ederek masaların arasındaki dar koridorlardan zar zor geçti, ancak gösterdiği onca özene rağmen kolasının neredeyse yanısını akşam yemeğini oluşturan soslu et ve patates püresinin üzerine döktü. Nihayet Melody' in yanına ulaşmayı başarmıştı.

Bu be'rbat menüyü kola bile çekilir hale getiremezdi ne de olsa. Tepsisini masaya yerleştirip Melody' in ayırdığı yere oturdu.

"Merhaba,"derken, bir yandan da peçetesini sermekle meşguldü. Melody Ryan'ın tabağına göz ucuyla bakıp sınıtmaya başladı, "Patates püresi ve kola mı? Belki de kendine başka bir yer bulsan iyi edersin."

"Hiç şansın yok," dedi Ryan yemek odasında göz gez-

dirdikten sonra, "Hiç boş yer yok, bana mahkumsun. Hem kola ve patates püresi iyi gider." Masada oturanlara baktığında, bir çoğunun tanıdık yüzlerden oluştuğunu farketti. Melody'nin tam karşısında Clay ötmüyordu, onun yanında ise sırasıyla Stacy Lowell ve Darren Bender vardı. José ve Tim ise Melody' in diğer yanındaydı. Henüz okuldaki ikinci günüydü, ancak şimdiden bir gruba dahil olmuştu bile.

Belki bu okulda günleri sandığı kadar da kötü geçmeyecekti.

Ryan, Clay' in Darren' a "Sofia nerede?" diye sorduğunu duydu.

Darren başını öne eğdi, "Cezasını çekiyor."

"İyi de ne için? Şaka gibi" dedi Stacy.

"Belki bilmediğimiz şeyler de vardır," dedi Tim sırıtarak, detayları öğrenme hevesiyle. Ancak Darren'ın sınırlı bakışlarıyla karşılaşınca hevesi kursağında kaldı.

"Böyle cezalandırıldıklarına göre kötü bir şey yapmışlardır," dedi José.

Clay dirseğiyle Darren'ı dürterek, "Haydi ama, bizden de mi gizliyorsun? Detayları anlatsana!"

"Kesin şunu! Hiçbirşey yapmadık!" diye çıkıştı Darren.

Ryan çatalını alıp ete batırmak üzereydi ki, Melody bileğini tutup gözüyle odanın köşesinde ayakta bekleyen rahibeyi işaret etti.

Odaya sessizlik çöktü.

Clay, hafifçe Darren'a doğru eğilip, "Peder Laughlin nerede acaba?" diye sordu dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan.

"Sessizlik!"

Odadaki herkes kafasını eğdi. Yanında oturan çocuk

Ryan' in elini tuttu. Şaşkınlık içinde kafasını kaldıran Ryan odadaki herkesin elele tuttuğunu farketti ve isteksizce çocuğun elini tuttu. Melody'in de elini uzattığını gören Ryan, yemekten önce dua etme fikrine bir anda ismiverdi. Tek yapması gereken, okşayacağı eli karıştırmamak olacaktı. Henüz bu konuda tecrübesi olmadığı için üzerinde bir süre çalışması gerekecekti.

Rahibe dua etmeye başladığında Melody'in sıkıca tuttuğu elinin yanmaya başladığını hissetti. Kafasını hafifçe yana doğru eğip göz ucuyla Melody'e bakmaya başladı.

Kafasını öne eğmiş ve gözlerini kapatmıştı.

Ama gülümsüyordu.

Ryan da gözlerini kapadı ancak duaya konsantre olması mümkün değildi. Onun yerine Melody'e karşılık olarak elini sıktı ve öğrenciler koro halinde, "Amin," dediğinde gözlerini açıp Melody'e baktı.

Melody' in yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Gülümsüyordu.

Ve masadaki herkes onlara bakıyordu.

Ryan umursamaz davranmaya karar verdi.

İşler gün geçtikçe daha da güzelleşiyordu.

Bölüm 24

"Düşüyorum!"

Sofia karanlığın içinden hızla aşağı düşüyormuş gibiydi. Bu öyle bir karanlıktı ki, sanki eti kemiği vardı ve Sofia kollarında biraz olsun derman bulabilse, ona dokunup savaşmayı deneyecekti. Gözleri kapalıydı ve hiçbir şey göremiyordu. Hissettiği tek şey ise dm durak bilmeyen düşüşü ve bedenine ele geçiren dayanılmaz acılardı.

Başı dönüyordu.

Burun deliklerine hücum eden iğrenç bir kokuyla irkilip, titreyerek uyandı. Düşüşü sona ermişti, ancak hâlâ soğuktan titiyordu. Olduğu yerde sessizce uzanmaya de-

vam edip neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak başaramadı. Dehşete kapılmıştı. Etrafa yayılan berbat koku dayanılmaz hale gelmişti. Sofia gözlerini açtığı anda başında Peder Sebastian, Peder Laughlin ve Rahibe Mary David' in beklediğini gördü. Hepsi oldukça endişeli görünüyordu. "Bayılmış olmalıyım," diye geçirdi içinden. Rahibe elinde bir tütsü kabı tutuyordu ve tütsüden yayılan duman Sofia' mn burun deliklerinden içeri süzülüyordu.

Sofia ayağa kalkıp o iğrenç kokudan kurtulmak istedi, ancak ne kollarında ne de bacaklarında derman vardı. Son derece bitkin düşmüştü. Neler oluyordu?

"Uyandı," dedi Peder Sebastian, "Şu anda bizimle." Peder öylesine alçak sesle konuşuyordu ki, Sofia duymakta güçlük çekiyordu. Sofia kafasında söyleyeceklerini toparlayıp konuşmak için ağzını açtı ancak tek bir kelime dahi çıkmadı. Sadece belli belirsiz bir iniltiydi dudaklarından dökülen. Gözlerini ovuşturup etrafını saran o sisi savuşturmak istedi, ancak birşeyler ellerini kullanmasına izin vermiyordu. Bileklerini tutan bir şey vardı.

Bir kement!

Başını çevirdiğinde, kollarının kalın kadife kementlerle taştan yapılma buz gibi bir masaya bağlandığını gördü.

Peki neden?

Nasıl bir suç işlemişt ki onu taş bir masaya böyle bağlamışlardı?

Bir kez daha konuşmayı denedi, ancak sonuç değişmedi.

"Konuşma," dedi Peder Sebastian, "Şeytanın konuşmasına izin verme."

Şeytan mı?

Sofia çıldırmışçasına etrafına baktı. Bu adam neden

bahsediyordu böyle? Neredeydi? Ona ne olmuştu böyle?

Bileklerini sıkıca tutan kementi zorladı, ancak kadife değil demirden yapılmış gibiydiler. Peder Laughlin' in müşfik suratına bakıp bir kez daha konuşmayı denedi, ancak kekelemekten öteye geçemedi.

"Pe...Pe..."

Ancak Peder Laughlin hemen yüzünü çevirdi. Göğsü korkuyla dolmuş halde kalakaldı Sofia. Soma zihnini sarmalayan sisi dağıtıp, neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Ve sonra onu gördü.

Tepesinde asılı duran devasa haçı.

Haçın ucu sivriltilmişti ve tam kalbinin üzerinde duruyordu. Bu bir rüya olmalıydı.

Bir kabus!

Tüm bu olanlar gerçek olamazdı.

Rahibe Mary David, Sofia' mn tuhaf hırlamasından irkilerek bir adım geriye çekilip haç çıkardı ve elindeki tütsüyü sallayıp kokuyu odaya yaymaya devam etti.

"Çocuğu ele geçiren şeytanla yüzleşmenin vakti geldi," dedi Peder Sebastian, "Onu bu bedenden kovmalıyız."

Peder Sebastian ellerini Sofia'ya doğru uzattı.

Midesinde tuhaf bir bulantı hissetti ve pederin eli kendisine yaklaştığında başını geri çekerek dokunmasını engellemeye çalıştı.

Neler oluyordu!

Peder Sebastian' dan korkmasının nedeni neydi?

Neden böyle hissediyordu?

Ve eğer bu bir rüyaysa, neden hâlâ uyanmamıştı?

"Sessiz ol, şeytan," dedi Peder Sebastian. Sofia, onun gözlerinde şimdide dek hiç görmediği bir şey görmüştü.

Nefret.

Tarifi mümkün olmayan, çılgınca bir nefret.

Sofia korkudan sinmişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Peder yine Sofia' nui anlamadığı Latince bir şeyler söylemeye başlamıştı. Elleriyle işaretler yapıyor ve tuhaf bir ritimde söylediği kelimelerin temposu arttıkça ellerini Sofia'nın çevresinde daha hızlı bir şekilde gezdiriyordu. Sofia'nın başı dönmeye başlamıştı ve bu kez mide bulanmasına yenik düşmek üzereydi. Kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu olanlar gerçek miydi?

"Keçi kanı," dedi Peder Sebastian ve bunu duyan Peder Laughlin aceleyle, keçi kanıyla dolu küçük şişeyi uzattı.

Bunu gören Sofia, pederin elinde tuttuğu şey bir engerek yılanymışçasına irkilip kaçmaya çalıştı. Peder Sofia'nın sol elini zorla açıp şişedeki kanı döktü. Ardından da şişede kalanı kızın sağ avucuna boşalttı.

Sofia'nın avuçlarından berbat bir koku yayılmaya başladı ve kan parmak aralarına sızmaya başladı. Kızın başucuna geçn Peder Sebastian, ellerini kaldırıp tuhaf işaretler yaparken mırıldanmaya devam etti.

Sofia' nin avuçları yanmaya başlamıştı.

Boynunu kaldırıp ellerine bakmak istedi. Elleri kavrulmuş ete benziyor ve üzerinden dumanlar çıkıyordu. "Yanıyorum!" diye çığlık attı. Sonunda sesine yeniden kavuşmuştu.

"Sus, şeytan!" diye emretti Peder Sebastian.

Rahibe, Sofia' nin ağzına bir parça kumaş tıkadı ve sonra ağzını elindeki eşarpla, nefes almasına müsaade etmeyecek şekilde sıkıca bağladı. Burun delikleri kapanan Sofia nefes almakta oldukça güçlü çekiyor ve korkusu

gittikçe artıyordu.

Üstelik elleri tutuşuyordu!

Gözlerini sıkıca yumarak kendince zamanı durdurmaya çalıştı.

Bu nasıl bir kabustu böyle?

Sonra birilerinin gömleğinin düğmelerini açtığını hissetti. Gözlerini açtığıında Peder Sebastian ile göz göze geldi. Ona karşı koymak istedi ancak elleri yanıyordu ve kalan son enerjisini nefes almaya gayret gösterirken tüketmişti. Peder Sofia' nin gömleğini ve sonra sutyenini çıkarttı. Dehşete kapılan Sofia artık nefes alamadığını hissediyordu. Peder Sebastian arkasını dönüp uzaklaştı ve bunu gören Sofia biraz olsun umutlandı, ancak tekrar kendisine yaklaşan pederin ellerindeki kanlı et parçasını gören Sofia'nın yüreği göğsünden çıkacakmışçasına çılgınca atmaya başladı. Peder ellerindeki eti saygıyla göğsüne bıraktığında Sofia, bedeninin yavaş yavaş donmaya başladığını hissetti. Bu kanlı şey her neyse, vücudundaki tüm ısıyı emiyordu.

Peder Sebastian ilahi okurken, Peder Laughlin tepede asılı duran haçı, sivri ucu Sofia'nın göğsüne değene dek indirdi.

Haç değer değmez, göğsünde duran kanlı et parçası hareketlenmeye başladı. Sofia et parçasının ne olduğunu artık anlamıştı: Ellerini kavuran o kanın sahibi olan hayvanın yüreğiydi göğsünde duran.

İçinde bir uyanış hissetti Sofia. Korkunç bir varlığın hortlayışydı bu sanki.

Şeytan.

İçindeki şeytan uyandıkça, Sofia' ya ait ne varsa bir kenara itiyor, bedenini kendisiyle dolduruyor ve kendi kalbinin üzerinde duran kanlı kalpten beslenirmişçesine

şiddetini gittikçe arttırıyordu.

Rahibe Mary David, Peder Sebastian'ın üzerindeki-
leri çıkartmasına yardımcı oldu.

Üzerinde dizlerine kadar uzanan, incecik gri bir elbi-
se vardı yalnızca. Rahibe, elbisenin boynundaki bağı aç-
tığında, pederin göğsü ve sırtı ortaya çıktı. Ardından Pe-
der Laughlin elindeki kırbacı uzattı Peder Sebastian'a.
Sofia olanları korkuyla izliyordu. Peder kırbacı dudakla-
rına yaklaştırıp anlaşılmayan sözler mırıldandı ve ardın-
dan havaya kaldırdı.

Sofia gözlerini ardına kadar açmış, dehşetle kırbacın
bedeninde bırakacağı ızdırabı bekliyordu çaresizce.

Ancak kırbaç Sofia' nin değil, Peder Sebastian'ın et-
lerine saplanıyordu. Kırbacın sırtından koparıp
attığı her parça, Sofia'ya ızdırıp çektiriyordu tuhaf bir
şekilde. Kırbaç darbeleri düpedüz kendi bedenine iniyor-
du.

Çılgılık atmaya çalıştı. Ellerini bağlayan kementlerden
kurtulup oradan kaçmak, Peder Sebastian' in sırtına de-
ğen her kırbaç darbesinde kendi sırtında hissettiği acıdan
kurtulmak istiyordu. Ve içindeki o yaratık kızmaya başla-
mıştı. Göğsünde bir yanma ve titreme hissediyordu.

Göğsünde ve beyninde.

İçindeki şeytan varlığıyla bedenini kapladıkça, So-
fia'nın duyguları ve düşünceleri bir kenara sıkışmaya
başlıyordu.

Peder Sebastian kırbacı sırtına indirdikçe fişkırان kan
Sofia' nin yüzüne sıçırıyordu. Kandan sıırılsıklam olmuş
bezi ağzından çıkarmaya uğraşan Sofia aklını yitirmek
üzereydi.

Peder Sebastian kendini kırbaçlamayı bıraktı ve sır-
tından bir avuç kanlı et parçası alıp Sofia' ya yaklaştırmaya

başladı.

Ona öyle yakındı ki, göğsünde tepinen kalbinin atışlarını duyuyor, nefesini hissedebiliyordu. Kanlı işaret parmağıyla Sofia'nın alnına birşeyler yazdı.

Sofia derin bir soluk aldı.

Tepesindeki haçın aniden alev almasıyla, göğsüne bir boynuz saplanmışçasına kıvranmaya başladı.

İçindeki yaratık intikam çılgınlıkları atıyor, vahşice uluyordu.

Sofia ellerini bağlayan kementlerden pamuk ipliğiymişçesine kolayca kurtulup doğruldu ve tepesinde tutuşan devasa haça doğru küfürler yağdırmaya başladı.

Olanlar karşısında dehşete kapılan Peder Laughlin ve Rahibe Mary David hızla geri çekildiler, ancak Peder Sebastian yerinden kımıldamıyor ve karşısında gerçekleşen doğa üstü olaya rağmen korkusuzca bekliyor, gözlerini Sofia'nın nefret saçan gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu.

Peder Sebastian sağ elini kaldırdı ve sesi bir anda tüm odayı kapladı.

"Sen benim kanımla var olabilirsin ve benim emirlerime itaat etmek zorundasın! Bana itaat et!"

Sesini yükseltti.

"İtaat et!"

Odada yankılanan bu iki kelime karşısında içinde dalgalanan tüm öfke ve nefret duruldu ve Sofia yığılıp kaldı.

Peder Laughlin elindeki kutsal suyla yanan haçı söndürdükten soma eski yerine yerleştirdi. O esnada Rahibe Mary David, Sofia'nın ağzına tıkamış olduğu kumaş parçasını çıkartıp, kanlı sutyenini ve gömleğini giydirdi. Artık dermanı kalmamıştı ama tüm bu işkence sona ermişti nihayet.

Artık korkmuyordu.

Ama içindeki o yaratık hâlâ sinsi bekliyordu; sakinleşmişti belki ama, kovulmamıştı.

Rahibe Mary David, Peder Sebastian'ın yaralarını temizleyip giyinmesine yardımcı olurken, Sofia yatırılmış olduğu taş zeminde başını dizlerinin arasına sokup, kollarıyla bacaklarını sarmış halde beklemeye başladı.

Peder Sebastian hâlâ nefes nefeseydi; sarfettiği güçten dolayı yorgun düşmüştü. Giyindikten sonra, "Bana birkaç dakika izin verin," dedi nazikçe, "Sonra bu işi tamamen bitiririz."

Bölüm 25

Ryan, son kalan matematik problemlerini de çözdükten sonra kitabı kapatıp esnemeye başladı. Eğer evde olsaydı uyumadan önce birkaç tur atabilirdi, ancak bu okulda bunun imkânı yoktu elbette, üstelik ışıkları kapatılmasına da sadece yirmi dakika kalmıştı. Üstelik yeterli vakit olsa bile, okulun muhitinden hoşlanmıyordu. İç geçirerek tarih kitabını açtı ve Melody'in akşam yemeğinden soma kendisine okumasını söylediği sayfaları okumaya koyuldu.

Daha ilk paragrafta göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı, ancak kendini zorladı; pes etmeye niyeti yoktu. "Princeton'a girebilmeye hak kazanmak için çok çalış-

malıyım," diye hatırlattı kendine. Ama bu Katolik Tarihi de neydi böyle? Bilinen tarih dersinden farkı neydi? Zaten Ryan için önemli olan dersin içeriği değil, alacağı nottu. Zaten Clay banyodan çıkana dek ders çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Melody' in altını çizmiş olduğu ilk paragrafı okumaya başladı; tıpkı Peder Sebastian'ın yaptığı gibi İspanyol Engizisyonu'nu savunuyordu, diğer paragraf ise satanizmle ilgiliydi. O esnada telefonunun titrediğini hisseden Ryan çıkarıp baktığında, arayanın Melody Hunt olduğunu görünce kitabı bir yana bırakıp telefona sarıldı.

"Buyurun, ben şeytan."

Melody, Ryan'ın esprisine aldırış etmeden telaşa konuşmaya başladı, "Ryan, Sofia hâlâ dönmedi. Rahibe Mary David'in odasına gidip sormak istedim, ancak odasında kimse yoktu. Danışmanlık ofisindeki rahibe ise Sofia'nın revirde olduğunu söyledi."

"Revir mi dedin?"

"Evet! Sofia'ya ne olduğunu sorduğumda ise, bunun beni ilgilendirmediklerini söyledi. Reviri aradım, ancak telefona cevap veren olmadı."

"Ne demek cevap veren olmadı?"

"Cevap veren olmadı demek işte! Revirde kimsecikler yoktu!"

"Belki de Sofia ile ilgilendikleri için telefona cevap vermemişlerdir. Eğer yaralandıysa ya da buna benzer bir şey geldiyse başına, muhtemelen telefona cevap veremeyecek kadar meguldürler."

"Ama onun için çok endişeliyim!" diye ısrar etti Melody titreyen sesiyle.

"Revire gidemez misin?"

"Hayır, bu okulun katı kuralları var, onu da bir yana

bırak, ışıkann kapatılmasına çok az kaldı."

Ryan ellerini tarih kitabının köşelerinde bir süre gezdirdikten soma, "Ben gitsem? Işıklar kapanmadan yetişemesem bile, kütüphaneden dönerken yolumu kaybetmiş gibi davranabilirim."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" diye sordu Melody.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Ryan cesur bir tavırla, "Yani bedeli ne olabilir? Okuldan mı atacaklar beni?" Melody'nin sessizliği gereken cevabı vermişti. "Üstelik, ben yakalanmayacağım."

Melody' in cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapatan Ryan, banyo kapısına yapışıp Clay' e ışıklar kapatılmadan dönmüş olacağını söyledikten sonra, okulun haritasını cebine attı ve odadan çıktı.

* * *

Birkaç dakika sonra, ikinci koridorda yer alan revirin kapısındaydı. Revir eski zamanlarda bir ev olarak kullanılmıştı, ancak zaman içinde okulun bir bölümü haline gelmiş ve süregelen zaman içinde okulun reviri olmuştu.

Ryan merdivenleri tırmandığında, karşısında ortasında buzlu cam olan kilitli bir kapı buldu. İçerisi kapkaranlıktı. Kapının hemen yanında asılı olan, köşeleri siyah şeritlerle çevrili tabelada ise revirin 07:00- 03:00 arası açık olduğu yazılıydı. Acil durumlar için verilmiş bir numara da bulunuyordu tabelanın üzerinde, ancak Ryan onun yerine Melody'i aramayı tercih etti.

"Burada kimse yok, kapı kilitli ve ışıklar söndürülmüş," dedi Ryan, Melody telefona cevap verir vermez.

"Birileri olmak zorunda, Ryan. Eğer Sofla oradaysa,

birileri olmak zorunda," diye çıkıştı Melody, "Eğer Sofia hastalandıysa ya da yaralandıysa, onu orada öylece bırakıp, bir de üzerine kapıyı kilitleyip gitmiş olamazlar, öyle değil mi?"

"Eğer revirin buradan başka bir kapısı yoksa..."

"Başka bir kapı mı? Evet! Bunu nasıl daha önce düşünemedim! Arka kapı!"

"Arka kapı mı?" diye tekrarladı Ryan, "Sen neyden bahsediyorsun? Burada sadece bir kapı var ve bu koridor üzerinde revire açılan başka hiçbir kapı yok."

"Bodruma gitmelisin," dedi Melody, "Yakalanmadan yemek salonuna gitmeyi başarabilir misin?"

"Evet."

"Öyleyse yemek salonunun önünde buluşalım," diye atıldı Melody, "Yemek salonunun karşısında, koridordaki merdivenlerin altında bodruma açılan bir kapı var. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

Bu kez telefonu kapatan Melody idi. Ryan hemen ardından aramak istedi, ancak yakalanma tehlikesini göze alamadı ve bu fikirden vazgeçti. Bu çok tehlikeli olabilirdi, ancak bu fikirden vazgeçmek için çok geçti, çünkü Melody'in çoktan yolu yarıladığından adı gibi emindi. Haşladığı işi bitirmek zorundaydı, bu yüzden vakit kaybetmeden telefonu cebine atıp yemek salonunun yolunu lütu. liğ er apele ederse, ışıklar kapanmadan önce oraya varabilirdi.

A * *

Ryan yemek salonuna vardığında Melody çoktan gelmişti, kapıyı aralamış kendisini bekliyordu. İçeriye usulca süzüldüğünde Melody kapıyı aceleyle kapattı. Ryan

saatinin fosforlu akrep ve yelkovanına şöyle bir göz attı. Artık resmi olarak kuralları çiğniyorlardı ve eğer yakalanırlarsa Ryan belki okulda çok yeni olduğu için içinden sıyrılabilirdi, ancak Melody'in başı büyük derde girerdi.

"En iyisi odalarımıza geri dönelim," diye bir teklifte bulundu Ryan, "Sofia' nin revirde olduğundan emin değiliz neticede, belki rahibe söylediklerinde ciddi değildi."

Melody, "Elbette ciddiydi, neden böyle bir konuda şaka yapma gereği duysun ki?" diyerek çıkıştı.

"Belki ortada bir yanlış anlaşılma vardır," dedi Ryan.

"Rahibe Frances hiçbir şeyi yanlış anlamaz, Ryan," dedi ısrarla Melody, "O kadın öyle dikkatli ve titizdir ki, Peder Laughlin işlerini yürütebilmesini ona borçludur; herşeyle Rahibe Frances ilgilenir." Aşağıya uzanan merdivenlere bakıp, "Daha önce hiç buraya geldin mi?" diye sordu. Bu Ryan'ın ilk deneyimi olacaktı, bu yüzden Melody Ryan'a kısa ön bilgiler vermeye başladı, "Nereyse hiç ışık yoktur, o yüzden adımlarımı takip et ve çok dikkatli ol. Bu tüneller tehlikelidir, ancak kısa sürede alışırsın ve istediğin her yere bu tünellerden çok daha kısa sürede ulaşabilirsin. Gitmenin yasak olduğu yerler de dahil."

Ryan'ın tereddüt ettiğini sezen Melody üsteledi, "Haydi ama, Ryan! Yolumuz o kadar da uzun sayılmaz, merdivenlerden aşağı indikten soma yönetim binasının altından geçeceğiz ve revire varacağız. Tek yapmamız gereken, bizim çocuklardan başka kimseciklerin varlığından haberdar olmadığı şu eski merdivenlerden inip tünelde yol almak."

Melody merdivenleri inmeye başladığında, Ryan birkaç saniye kararsız kaldıktan sonra onu takibe başladı. Merdivenlerin bitiminde yol ikiye ayrılıyordu: Sol yönde

cılız bir ışık parıltısı vardı, ancak Melody zifiri karanlığa gömülmüş olan sağ yönü tercih etti.

Ryan' in elini tutan Melody, "Endişelenme, nerede olduğumuzu ve revire nasıl gideceğimizi çok iyi biliyorum," dedi.

Melody ile el ele olmanın verdiği heyecan, boylu boyunca uzanan karanlık tünelin üzerinde bıraktığı etkiyi silmişti çoktan. Melody bir süre temkinli adımlarla ilerledikten soma sola döndü ve bu yönde birkaç dakika ilerledikten soma sağa doğru devam etti. Ryan karanık ve dar koridorlarda ilerledikçe soğuk hızla içine işliyordu. Artık yolu ezberlemeye çalışmaktan da vazgeçmiş, kendini Melody'in ellerine bırakmıştı ancak yine de Melody'yi kaybedip o karanlık tünelde bir başına kaldığı takdirde başına gelebilecekleri düşünmekten kendini alamıyordu.

Sonunda bu düşünceleri kafasından çıkarmaya karar verdi. Kalp atışları hızlanmış, tünelde ilerledikçe nefes almakta iyiyden iyiye zorlanmaya başlamıştı ki, Melody içine biraz olsun su serpti.

"Geldik sayılır."

"Nihayet," diye yanıtladı Ryan, içindeki tedirginliği sesine yansıtılmaya gayret ederek, "Burası oldukça iç karartıcı."

O anda duyduğu sesle irkilen Melody, elini sıkarak Ryan'ın lafını ağzına tıkadı.

- ş ş t r

"Neler oluyor?"

"Bir ses duydum," dedi ve elini Ryan'ın ağzına götürerek bir süre sessizce bekledi. Bir kapı sesiydi bu, ancak kapı açılıyor muydu yoksa kapanıyor muydu, bunu henüz bilmiyorlardı. Ryan dikkat kesilip sesleri takip etti, ancak ne yönden geldiğini anlamayı başaramadı.

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu Ryan, usulca Melody'nin kulağına eğilerek.

"Sus, Ryan! Yalnızca dinle."

Ryan kıpırdamadan bekliyordu, hatta elinden gelse nefes bile atmayacaktı. Tünelin üzerine çöken rutubet ve karanlığa, pir de sırtını bir an olsun ayırmadan dayadığı duvarın soğukluğu eklenmişti. Vücudu titremeye başlamış olan Ryan, soğuk terler döküyordu. O an tek yapmak istediği oradan koşarak uzaklaşmak ve dışarıdaki temiz havayı yeniden solumaktı. Melody tekrar harekete geçmişti ve Ryan, içinde tırmanan gerginliği bastırıp bu uğursuz labirentten çıkmak için yoldaşı Melody'e itaat etmekten başka şansı olmadığını bilincindeydi. Zaman geçmek bilmiyor, etrafını saran pürüzsüz karanlığın içinde onu boğuyordu adeta. Arkasında yanıp sönen ışıklar olduğunu hissediyor, dönüp baktığındaysa sadece birer yanılısama olduğunu anlıyor, etrafında hayal bile etmek istemediği yaratıkların pusuya yatıp beklediklerini seziyordu.

Melody aniden durdu ve "İşte geldik," diye fısıldadı, "Revir, sol tarafaki merdivenlerin bitiminde."

Ryan, Melody'i bir kenara itip koşarak yukarıya çıkmak ve insanın ruhuna dehşet salgılayan karanlık labirentten kurtulmak istiyordu ama yolun sonuna gelmişken bu eziyete birkaç dakika daha katlanıp Melody'in gözünde düşmemek yapılacak en doğru şeydi. İlk merdivene adım atmışlardı ki, bir ayak sesiyle irkildiler. Hemen ardından bir ayak sesi daha eklendi. Ayak sesleri çoğalmıştı, besbelli birkaç kişiydiler.

Melody olduğu yerde donakaldı bir an için ve hemen ardından Ryan'a iyice yaklaşıp, "Beni takip et ve gövdeni duvara iyice yapıştır," diye fısıldadı kulağına. Öyle kısık sesle konuşmuştu ki, Ryan güçlükle duyabilmişti.

Birkaç saniye sonra merdivenlerin ilerisinde, daha da karanlık bir ye de buldu Ryan kendini. Bu kadar macera bir gece için oldukça fazlaydı. ;

Melody ve Ryan el ele, duvara yapışmış halde, sessiz bir bekleyiş içindeydiler. Ayak sesleri yakınlakiyordu ve gelenler her kimse, tam da bekledikleri nokraya doğru hareket ediyorlardı. Sesler öyle yaklaşmıştı k\ her ikisi de korkudan kaskatı kesilmişlerdi.

Ayak sesleri kesildi. Acaba kendilerini fark ettikleri için mi durmuşlardı? Çıkardıkları minicik bir gürültü onları ele mi vermişti yoksa? Ryan yakalanacakları am dehşetle bekliyordu. Yapabilecekleri hiçbirşey yoktu. Ryan sessizce dua etmeye başladı. O esnada ayak sesleri yeniden hareketlendi ancak bu kez kendilerine doğru değil, dakikalar önce tırmanmak üzere oldukları merdivene doğru yürüyorlardı! El fenerinin ışığı merdivenin basamaklarını yalarken Ryan görünmemek için merdiven boşluğuna iyice yanaştı ve bu esnada Melody ile öyle yakınlaştılar ki, sıcak nefesini ensesinde hissediyor ve elini sıkıca tutuyordu. Ayak sesleri uzaklaşınca Ryan merdivenlere doğru yaklaşp dinlemeye başladı; sesler hâlâ duyulabiliyordu ancak bir uğultu halini almıştı. Merdivenler sarmal olduğu için de, yukarı baktığında ayak seslerinin sahiplerinin kim olduğunu anlaması mümkün olmamıştı.

Ryan'ın kafası karışmıştı. Ya o dipsiz karanlığa tekrar dalıp geldikleri yere geri döneceklerdi, ya da merdivenlerden gizlice sıvışıp buradan kurtulacaklardı. Belki de ayak seslerinin kime ait olduğunu öğrenme şanslan da olurdu.

Karanlıkla iç içe yaptıkları kısa yolculuğu tekrar bir gözden geçirince, karar vermesi güç olmadı Ryan için. Ayak sesleri iyice uzaklaşınca Ryan, elinden tuttuğu Me-

lody ile birlikte merdivenleri tırmanmaya başladı. İkinci dönemecin sonunda karşılarında eski moda ve sadece dışarıdan kilitlenebilecek şekilde tasarlanmış bir kapı buldular. Buldukları yerden okulun devasa avlusu da görünüyordu. Artık güvendeydiler.

Ayak sesleri kesildi ve mırıldanmalar başladı. Söylenenler anlaşılmıyordu, ancak konuşmacılardan birinin endişeli, diğerininse sabırsız olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Melody ustaca duvarla bütünleşmişti ve yukarıdan biri korkuluklardan eğilip bakmadığı sürece görülmesi mümkün değildi. Ryan ile birlikte temkinli adımlarla ilerliyorlardı ve sonunda amaçlarına ulaşmayı başardılar.

"Revir!" diye fısıldadı Melody sevinçle.

Ryan yukarı doğru baktığında, üzerinde dini giysileri olan, sırtını dönmüş bir adam gördü. Dikkat kesilip olanları izlemeye koyuldular. Bir kaç saniye sonra revirin ışığı açıldı. Ryan bir an için adamın dönüp kendilerini göreceğini sandı ancak neyse ki o etrafına bakmaksızın revire girmeyi tercih etmişti. Ardından bir kişi daha belirdi. Ve kucağında bilincini kaybetmiş gibi yatan birini taşıyan bir adam daha. Melody ve Ryan, adamın kucağında taşıdığı kişiyi görmemiş olmamalarına rağmen, kim olduğu konusunda hemfikirlerdi.

Elbette Sofia.

Melody haklıydı.

Ortada kötü giden bir şeyler vardı.

Ve bu mesele hakkında konuşabilecekleri kimse yoktu.

Bölüm 26

Başpiskopos Jonathan Rand, kurulun son üyesinin de içeri girmesiyle birlikte kapıyı kapatıp masasına geçti ve koltuğuna yerleşti. Kurulu toplayıp Boston'u hizaya getirmek başlı başına uzun zaman alacak bir işti ve Başpiskopos Rand'ın kurul üyelerinin bu konuda kendisini nedeni zorlayacaklarından henüz haberi yoktu. Tek yaptıkları manasız konularda tartışmak ve şüphe götürmeyen gerçekleri yalanlamaktı. Onlara kalsa tüm sorunlar daha derin bir araştırmayla ve biraz daha titiz davranmakla çözülebilirdi; tek yaptıkları koltuklarında oturarak atıp tutmaktı.

Rand, hiçbirinden hoşlanmıyordu. Onun istediği boş boş konuşmak değil, icraatlarla gelişme kaydetmek, so-

runları görünür biçimde iyileştirmek için çalışmaktı.

Kapı hafifçe vuruldu. Başpiskopos saatine bakıp, henüz sabahın dokuzu olduğunu gördüğünde oldukça şaşır-
dı, çünkü karşısında oturan bir avuç beyinsiz adamla uğ-
raşmaktan yorgun düşmüştü bile. Kapıdan içeri kafasını
uzatan asistanı, "St. Isaac' tan Peder Laughlin sizi gör-
mek istiyor," dedi.

"Beş dakika soma odama gönderin, bir fincan da kah-
ve, lütfen."

Rand iç geçirdikten soma gözlerini kapatıp, dinginlik
veren mavi bir ışığın ayak parmaklarından başlayarak vü-
cudunu dolaştığını, tüm beden ve zihin yorgunluğunun
birleşerek kafatasında oluşturduğu bir düğüme ulaştığını
hayal etti. Hindisanlı bir din adamından öğrendiği bu tek-
nikle, bu hayal ürünü ışığı düğümün üzerinde yoğunlaş-
tırıp, eritmeye çalıştı. Rand bu tekniği hiçbir zaman tam
manasıyla uygulayamayacak olduğundan emindi, ama il-
ginç bir şekilde, her denediğinde eskisine oranla kendisi-
ni çok daha huzurlu ve dingin hissediyordu.

Çünkü inanç, her durumda işe yarıyordu.

Kapı tekrar çalındığında elinde bir fincan kahveyle
gelen asistan, beraberinde Peder Laughlin'i de getirmişti.
Bu, Rand için çözümü gereken problemlere bir yenisini
eklemek manasına geliyordu.

Başpiskopos ile yalnız kalır kalmaz, "Bu kez başarılı
olduk," diye söze girdi Peder Laughlin vakit kaybetme-
den.

Rand kaşını ilgiyle kaldırarak, şüpheli bir bakış attı,
"Sahiden mi?"

Peder Laughlin hevesle başını sallayıp, titreyen elle-
riyle kahvesinden bir yudum aldı. "Buna kendim şahit
oldum," dedi ve uzanıp Rand' in masasına bir zarf bıraktı.

"Bu da raporum. Dün meydana gelen olağanüstü şeyleri layıkıyla nakledebileceğimi sanmıyorum ama inanın, Peder Sebastian bu işi yapmak için yaratılmış sanki; çok özel yetenekleri var."

Başpiskopos masanın üzerinde duran zarfa baktı dikkatlice. St. Isaac'ta olanlardan elbette haberi vardı; Peder Sebastian'ı Notre Dame'dan buraya getiren de kendisiydi. Şeytan çıkarma ayinlerine tamamiyle aklı yatmasa bile, her zaman için işe yarayabileceğini düşünmüştü, ancak Rand, hiçbir zaman iblislerin insanların bedenlerine girip psikolojilerini bozabileceklerine inanmamıştı.

İnandığı tek şey inancın gücüydü ve insan bir şeyin kendisini iyileştireceğine yüreктen inanırsa, bu çoğu zaman işe yarardı.

Karşısında yılların din adamı oturuyordu ve kendisine bir rapor sunmuştu, ancak Rand'in hisleri şüpheden öteye geçemiyordu, çünkü Vatikan'a iyi haberler gönderemeyeli bir hayli uzun zaman olmuştu.

"Sen de orada mıydın?" diye sordu Rand merakla, "Bire bir şahit oldun mu?"

Peder Laughlin başını salladı ve bir önceki gece kilisede olanları, ayrıntıları kaçırmamaya özen göstererek anlatmaya başladı.

"Kızın durumu nasıl peki?" diye sordu Peder Laughlin konuşmasını bitirince. "Olanların farkında mı? Başına gelenleri biliyor mu?"

"Elbette oldukça yorgun, ancak sakın ve bizimle işbirliği içinde. Şu anda istirahat ediyor. Olanları da hatırlamıyor ama ben gördüklerimi asla unutamayacağımdan eminim."

Rand raporu alıp, kâğıtlarla dolu dosyasının içine koydu. Peder Laughlin görüşmenin sona ermek üzere ol-

duğunu anlayınca hemen söz girdi, "Size bir iyi haberim daha var."

"Dinliyorum."

"Kip Adamson denen çocuğun bünyesinde uyuşturucu maddeye rastlanmadı."

Başpiskopos Rand, Peder Laughlin'e doğru eğilip gözlerinin içine baktı.

"Bunun neresi iyi haber, Ernest? Çocuğa bu cinayeti işleten uyuşturucu değilse, nedir?"

Peder Laughlin gırtlığını temizledikten sonra söze girdi, "Peder Sebastian bunun, çocuğun ruhunu ele geçiren ve kendisinin kovmayı başaramadığı şeytanın işi olduğunu söylüyor."

Rand'in Vatikan'a iyi haberler yollama ümidi buhar olup uçmuştu, "Raporun içeriği bu anlattıklarınızdan mı oluşuyor?"

Peder başıyla onayladı, "Peder Sebastian ve ben, hatalarımızın üzerini örtmeye çalışmanın yanlış olduğuna karar verdik. Bunu Vatikan'dan saklamaya çalışmak da yersiz. Ancak dün elde edilen başarı, geçmişteki hatalarımızı bir daha tekrarlamayacağımızın bir göstergesidir."

Başpiskopos bir süre bekledikten soma başını sallayıp, görüşmenin bittiğini işaret edercesine ayaklandı. Peder Laughlin de yavaşça yerinden kalktıktan soma toka-laştılar.

"Raporunuzu Kardinal Morisco'ya göndereceğim."

Yaşlı peder gittikten soma zarfı açan Rand, raporu incelemeye başladı.

"Başarılı bir şeytan çıkartma ayini mümkün olabilir," diye düşündü; belki milyonda bir ihtimalle.

Bir süre sessizce bekledikten sonra asistanını çağırıp, raporu Vatikan'a yollamasını ve bir kopyasını da St. Isaac

dosyaları arasına eklemesini söyledi.

Genç asistan zarfı alıp, söylenenleri yerine getirmek üzere ofisi terk etti.

Başpiskopos ajandasına göz attı; kesin sonuç alamayacağı, karşısındakilere derdini bir türlü anlatamayacağından emin olduğu bir sürü görüşme vardı günün menüsünde.

Tanrı, bu işlerle uğraşması için mi seçmişti kendisini? Görünüşe göre, evet.

Rand kahvesinden bir yudum daha alıp sıradaki görüşme için kendisini hazırlarken, yan odada Peder Laughlin'in getirdiği rapor Roma'ya gönderilmek üzere bekliyordu.

* * *

Melody, revirin kapısına doğru attığı her adımda içini daha da huzursuzlaştıran korkuyu savuşturmaya çalışıyordu. Surat ifadesi endişeli, ama daha da önemlisi masum olmalıydı. Küçükken bir kabahat işlemiş olduğunda annesi hep suratından anlardı ve revirdeki rahibenin de bu konuda en az annesi kadar başarılı olduğundan emindi. Ancak ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir şeyler gizlediği yüzünden rahatlıkla okunabiliyordu. Hâlâ odasına geri dönme şansı vardı ama bunu yapamayacağını biliyordu, çünkü bedeli ne olursa olsun Sofia'yı görmeliydi.

Derin bir nefes alıp revirin kapısını itti ve içeri girdi. Bekleme salonunda gözleri kan çanağına dönmüş, solgun yüzlü iki öğrenci vardı. Hasta oldukları her hallerinden belliydi. Kayıt formunu görmezden gelip, görevli rahibeyi beklemeye başladı. Birkaç dakika soma revirin geri kalan kısmını bekleme salonundan ayıran perde açıldı

ve Rahibe Ignatus beyaz üniformasıyla göründü.

"Melody! Senin ne işin var burada? Umarım bir sorun yoktur."

Melody biraz olsun rahatlamıştı. "Oda arkadaşımı görmeye gelmiştim. Sofia Capelli burada, değil mi?"

"İyisin demek. Keşke gelmeden önce arasaydın," dedi Rahibe Ignatus, bir yandan da bekleme odasındaki öğrencileri süzerken. "Sofla gayet iyi, yalnızca bayıldı. Kan şekeri düşmüş diye tahmin ediyorum. Ah siz kızlar yok musunuz, kilo alma korkusuyla ağzınıza lokma koymuyorsunuz."

Melody rahibenin meşhur nutuklarından birine yakalanmıştı ve bu kez kısa sürmesi umuduyla, kara kara Sofia'nın başına gelenleri düşünmeye başladı. Rahibe Ignatus, kendisinden hiç beklenmeyen bir performansla nutuğunu yanda kesip, "Onu görmek ister misin?" diye sordu. Melody, "Görebilir miyim?" diye karşılık verdi şaşkınlık içinde. Eğer onu görmesine izin veriliyorsa, bu Sofia'ın başına kötü bir şey gelmediğini gösterirdi.

Rahibe Ignatus perdeyi açıp Melody'i muayenehane tarafına geçirdi ve birlikte hasta yataklarının bulunduğu bölüme doğru yürümeye başladılar. Sofia uyuyordu, üzerine yeşil giysiler giydirilmiş ve üniforması titizce katlanarak, yanındaki boş sandalyeye özenle yerleştirilmişti. Yüzü bekleme salonundaki hasta öğrenciler gibi solgun değildi, hatta her zamanki halinden hiçbir farkı yoktu. Sofia'yı uyandırmak istemese de, olanları bilmek için can atıyordu. Sessizce yanına yaklaşıp fısıldayarak, "Merhaba," dedi.

Sofia gözlerim aralayıp, "Merhaba," diye cevapladı. "İyi misin?"

Sofia başını salladı. Melody ise sandalyenin üzerin-

deki giysileri yandaki boş yatağa bırakıp, diğer hastalarla ilgilenmek üzere yanlarından ayrılan Rahibe Ignatus'un gözden kaybolmasını bekledikten sonra, "Neler oldu?" diye sordu.

Sofia, Melody' in yüzüne bakmıyordu. Göğüs geçi-rip, "Bilmiyorum. Sana bahsettiğim şu kilisedeydim ve Peder Sebastian beni bağışlamak üzereydi. Ve burada uyan-dım," demekle yetindi.

"Yani bayıldın, öyle mi?" diye sordu. Melody olayın perde arkasını öğrenmekte kararlıydı ve başından beri Ra-hibe Ignatus' un söylediklerine inanmamıştı.

Sofia omuz sikti, "Sanırım öyle. Doktor Conover du-rumumu iyi görürse bu sabah çıkacağım."

Melody' in kafası gittikçe karışıyordu, "Garip."

Sofia Melody'i gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. Onu susturmak istercesine ellerini iki yana açıp, "Sanı-rım!" diye karşılık verdi. Melody Sofia'ya Ryan ile tüne-li kullanarak buraya gelişlerini, merdivenlerde gizlenir-ken kendisini birinin kucağında gördüklerini ve hikaye-nin diğer kısımlarını anlatmak istedi, ancak Rahibe İga-tus ortalarda dolanırken böyle bir risk almak doğru ol-mazdı.

"Bu sabah senin için dua ettim, Sofia," dedi Rahibe Ignatus'un rahatlıkla duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Sofia gözlerini devirdi, "Güzel."

Melody, Sofia'nın başını doğrultup, koluna yavaşça dokundu, "Sofia?"

"Hmm?" Sofia gözlerini kapatıp kollarını iki yana salmıştı.

"Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," dedi Sofia, uyumak üzereydi.

O esnada Rahibe Ignatus perdenin arasından başını

uzatıp, "Melody? Acele etmezsen derse geç kalacaksın," diyerek uyanda bulundu.

"Tamam," dedi gözlerini Sofia'dan ayırmadan. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"I-ıh."

"Pekala," dedi ve ayaklandı, "Soma görüşürüz."

Sofia' dan ses çıkmamıştı, sakinleştirici verilmiş olduğunu düşündü. Yandaki boş yatağa bıraktığı giysileri sandalyeye koyup çarşafı düzelttikten sonra Sofia'ya doğru eğilip, "Görüşmek üzere," diye fısıldadı ama Sofia kendisini duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

Sofia'nın yanında aynılıp, hasta öğrencilerle ilgilenen Rahibe Ignatus'a teşekkür ettikten sonra derse girmek için sınıfa doğru yürümeye başladı, ancak aklı hâlâ Sofia'daydı. İyi olduğunu söylemişti ama hareketleri çok tuhaftı; sanki ruhu başka yerlerde geziniyordu. Onun tanıdığı Sofia, gece olanları en ince detayına kadar anlatır, bayılmadan önce neler hissettiğini Melody ile paylaşırdı. Kaldı ki Sofia, revir denilince bile tüyleri diken diken olan biriydi, ufak sebeplerden ötürü orada istirahat etmeyi asla kabul etmezdi. Hatta bir önceki yıl Melody hastalandığı için revirde yattığı zaman onu ziyarete bile gidememişti. Eğer gerçekten söylediği gibi iyiye, neden oradan çıkmak için bir şeyler yapmıyor, aksine kuzu gibi yatağında yatıp, onu göndermelerini bekliyordu?

Belki de Sofia' nin babasına haber vermeliydi, ancak bu çok iyi sonuçlar vermeyebilirdi, çünkü Sofia'nın söylediğine göre, annesi üç yıl önce evi terk ettiğinden bu yana babasının tek yaptığı sürekli içki içip, bir köşede sızmaaktı.

Hayır, en iyisi akşama kadar bekleyip Sofia ile konuşmak olacaktı. Ryan ile birlikte gördüklerini anlatıp, Sofia'nın tepkilerini ölçmeliydi. Bunu yaparken de en ufak

detayı bile atlamamalı, çok dikkatli bir biçimde gözlem-
leyerek, olan biteni anlamaya çalışmalıydı.

Bölüm 27

Bölüm 27

Kardinal Guillermo Morisco'nun aklıktan karnı gınılduyordu. Deri kaplı kişisel kayıt defterine son bilgileri de girdikten sonra defteri kaldırıp, mermerden yapılmış kitaplığında en son sıraya yerleştirdi. Gün ışığı gökyüzünden silineli saatler olmuştu. Koltuğundan kalkıp camdan dışarı baktığında, göz alabildiğince uzanan, ışıklarla bezenmiş Roma manzarasını gördü. Bina bomboştı; yalnızca en başta kendisi olmak üzere geç saatlere kadar çalışan diğer görevliler vardı, ancak hiçbirisi uzun saatler boyunca çalışma konusunda Morisco'nun eline su dökemezdi. Morisco gece çalışmayı daha çok seviyordu, çünkü gündüzün karmaşasından sıyrılıp gecenin sessizliğine

ulaştığında daha verimli düşündüğünü hissediyordu.

Bugünlük bu kadar çalışmanın yeterli olduğuna karar verdi, zira midesi iflas etmek üzereydi. En sevdiği şarap olan Sangrantino di Montefalco içmeyi ve bir kaç lokma yemek atıştırdıktan sonra güzel bir uyku çekmeyi arzuluyordu; uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. Masasındaki çekmeceyi kilitlerken faks makinesinden gelen sesle irkildi. Gelen faksı incelemeyi ertesi güne erteleyeydi bir kaç dakika içerisinde restorana varmış olabilirdi; hemen bir göz atmak ise saatlerce binada kalmasına mal olacaktı.

Gelen dört sayfalık faksı ertesi güne bırakmaya karar vermiş olsa da, kendini makinenin başında sayfaları eline almış vaziyette buldu. Bir göz atsa zararı olmazdı, zaten acil bir durum olsaydı telefonla kendisine ulaşırlardı mutlaka. Kâğıtları eline aldığı anda, bilgisayarından e-posta geldiğine dair bir uyarı sesi geldi.

E-mail ve faksın bağlantılı olduğu apaçık ortadaydı; Morisco derin bir nefes aldı, Sangrantino hayalleri suya düşmüştü. Gece mesailerini Morisco için hep böyle başlardı zaten.

Sabaha kadar buraya tıkalı kalacaktı besbelli. Ön kapak, faksın Boston Başpiskoposu Jonathan Rand tarafından gönderildiğini söylüyordu. Koltuğuna yerleşip okumaya başladı. Peder Ernest Laughlin denen bir adamın gönderdiği bu rapora göre, Boston' daki bir özel okulda başarıyla bir şeytan çıkartma ayini gerçekleştirilmişti. Morisco raporda anlatılanları abartılı buldu; öyle ki Peder Laughlin denen adam en ufak ayrıntıları bile ballandıra ballandıra anlatmıştı.

"Şeytanın vücuda gelmiş halini daha önce hiç görmemişim," diyordu Peder Laughlin, "Bir insan bedenine

girmiş şeytanın o hayvani, uğursuz sıfatının küçük kızın suratına yansımaya ve Peder Sebastian'ın onu kontrol altına alarak, küçük kızın bedeninden kovup ruhunu nasıl huzura kavuşturduğuna şahit oldum."

Morisco, parmaklarını masaya vururken düşüncelere daldı. Bundan önce yüzlerce kez, yükselme hevesiyle benzer olaylar hakkında raporlar hazırlayan kişiler çıkmıştı karşısına, ancak bu olayda diğerlerinden farklı olan iki nokta çarpmıştı gözüne.

Birinci nokta, söz konusu kişinin Vatikan'da adı çokça duyulan ve yüksek mevkilerden her daim övgüler toplayan Peder Sebastian olmasıydı.

İkinci nokta ise, olayın şahitlerinden biri olan Peder Laughlin'in, şeytanın yüzünü gördüğünü iddia etmesiydi.

Bu oldukça önemliydi.

Koltuğunda geri yaslanıp, düşüncelere daldı Morisco. Eğer Peder Sebastian bu yazılanları gerçekten başardıysa, bu uzun yıllardır iyi haberlerin gelmediği Boston için çığır açabilecek bir olaydı. Ancak heyecanlanmadan önce, detayları öğrenmek için sabahı beklemeliydi.

Şimdi Gianni'ye gidip en sevdiği şarabı yudumlamının vaktiydi.

O esnada aklına, bilgisayarda kendisini bekleyen e-mail takılmıştı ve Morisco merakına yenik düşüp masasına yöneldi. Kimden geldiği ve konusu belli olmayan bir e-posta ile karşı karşıyaydı.

Bu bir videoydu.

İkona tıkladığında Media Player açıldı ve Morisco, St. Isaac okulunun altındaki odalardan birinde çekilmiş olan şeytan çıkarma ayinini sessizlik içinde izlemeye başladı. Peder Sebastian'ın, taş zemine bağlanmış kızın etrafında gezerken kısık sesle sarf ettiği sözleri duymak

oldukça zordu; bilgisayarın ses ayarlarıyla oynamasına rağmen bir türlü duymayı başaramamıştı.

Kız, kendisini zemine bağlayan kementlerden bir anda kurtulup doğruluyordu ve odada bulunan diğer iki kişi dehşetle geriye kaçarken, Peder Sebastian yerinden kılmıdamadan kızın gözlerindeki dehşeti bakışlarıyla kontrol altına alıyordu.

Kız aniden kameraya dönüyor ve gözlerini objektife, Morisco' nun gözlerinin içine kilitliyordu.

Morisco dehşete kapılmıştı. Karşısındaki bir kız çocuğu değil, kudurmuşcasma uluyan bir şeytandı ve tıpkı bir kaç saniye öncesinde kızın kementlerinden kurtulmasıyla geriye kaçan rahip ve rahibenin yaptığı gibi yerinden fırlayıp bilgisayar ekranından uzaklaştı. Ellerini koltuğunun kollarına kenetleyip, kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek, biraz olsun rahatlamaya çalıştı.

Ortada büyütülecek bir şey yoktu.

Bu sadece bir videoydu.

Peder Sebastian birkaç saniye soma kızın yüzünü avuçlarının içine aldı, bağırarak Morisco' nun anlamadığı birkaç kelime söyledi ve ardından kız bayılıp bilincini kaybetti.

Ve video sona erdi.

Morisco videoyu tekrar izleyip olanları bir kez daha incelemek istegindeydi ama bir yanı da henüz ikinci kez izlemeye hazır olmadığı konusunda oldukça ısrarlıydı.

Özellikle yalnız izlememe konusunda.

Tüm bunlardan soma, hiçbir şey olmamış gibi Gianni'ye gidip en sevdiği şarabı yudumlaması imkânsızdı.

Kafasını kaldırıp duvardaki saate baktı. Yüce Papa kendisinden çok daha uzun saatler boyunca çalışırdı ve bu

saatlerde makamında olma ihtimali çok yüksekti.

Kararını verdikten sonra, gelen faksı bir dosyaya koyup diz üstü bilgisayarını alıp Papa'nın dairesine doğru yol almaya başladı.

İçinden durmadan, Yüce Papa'smın bu videoda olanların bir yanılısama olduğunu söylemesi için dua ediyordu.

Halbuki dualarının kabul olmayacağından emindi.

Tıpkı Peder Laughlin gibi Morisco da, günün her saniyesi peşini bırakmayan, kovulmuş şeytanın yüzüne, gözlerinin içine baktığından emindi.

Bölüm 28

. Yüzlerce öğrencinin hep bir ağızdan konuşup eğlendiği neşeli yemek salonunda donmuşcasına hareketsiz oturan Sofia'nm beyni uğulduyordu; sesler birer ok gibi saplanıyordu adeta kafasına. Bu curcuna her zamankinden farklıydı, sanki ilk kez bu ortamda bulunuyormuş gibi soyutlanmıştı ortamdan. Etrafı izlemeye başladı; sol tarafta yemek kazanları, sağ taraftaysa tepsiler vardı ve bankonun sonundaki rafta gümüş yemek takımları özenle dizilmişti. Yemek takımlarına bakarken, masalardan birinde oturan bir kız el salladı ve yanındaki boş yeri işaret etti. Kız tanıdık geliyordu, ancak Sofia adım hatırlamıyordu.

Masada oturan diğer öğrenciler de tanıdık geliyordu ama hiçbirinin ismini hatırlayamıyordu.

Tüm bu insanlar kimdi? Sofia' ya neler oluyordu? Neden herkesin onu tanıdığı bir ortamda, o kimsenin adını bile hatırlamıyordu?

Aniden her şey eskiye döndü ve etrafındakileri hatırlamasını engelleyen o duvar yıkılıverdi.

Melody! Evet, bu Melody idi! Onunla aynı odayı paylaşıyordu ve daha bu sabah revirde kendisini ziyarete gelmişti. Üzerinden yıllar geçmişti sanki! Diğer öğrencilerin yaptığı gibi tepsisini alıp, çok aç olmadığı halde yemeklere yöneldi. Aslında hiç aç değildi. Biraz sebze yemeği alıp, arkasında bekleyen öğrencinin formasına biraz yağ sıçrattıktan sonra salatasını da tepsisine koydu ve ilerlemeye başladı.

Neden odasına geçip uyumak yerine, bu yemek salonuna gelmişti ki?

Yapman gerekeni yapacaksın.

Ses öyle canlıydı ki, Sofia bir anda yerinden fırladı, az kalsın tepsisini yere düşürecekti. Dengesini sağladıktan sonra etrafına bakındı, ama yakınında kimse yoktu. Uzanıp bir buzlu çay aldı. Elleri titriyordu. Zihninde o sözler yankılanıyordu: Yapman gerekeni yapacaksın.

Peki yapması gereken neydi?

Öğlen yemeği yemek.

Masalara bakıp, hâlâ kendisine el sallayan Melody'i görmezden gelerek, en köşedeki boş masaya yöneldi. Buzlu çayı bir dikişte bitirdi ve bir bardak daha almadığı için pişmanlık duydu. Önünde duran yemeklere ilgisizce baktı; ağzına tek bir lokma dahi koymak istemiyordu.

"Hey!"

Aniden gelen sesle irkilen Sofia arkasına döndüğün-

de, kendisine gülümseyen bir çocuk gördü. Biraz düşündükten sonra adını hatırlamayı başarabilmişti.

Darren.

Ancak adından başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Oturabilir miyim?"

Çocuk bir cevap beklemeden tepsisini Sofia'nın masasına koyup sandalyeye oturdu.

"Neden bizimle yemiyorsun? Halbuki Melody senin için bir yer ayırmıştı."

Sofia şaşkınlıkla Darren'a bakıp, "Sizinle mi yemek yemeliydim?" diye sordu.

Darren kafasını kaldırıp Sofia'ya baktı. Kafası karışmıştı. "Her zaman birlikte yemek yeriz," dedi şaşkınlıkla.

Sofia kafasını eğip, salatasından bir çatal aldı. Eğer her gün Melody ile birlikte yemek yiyorsa, neden bugün onu görmezden gelme gereği duymuştu? Çünkü onu hatırlamamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Darren.

Hayır, iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Beyninin içinde kaim bir sis vardı ve bu sis, etrafında olup bitenleri anlamasını engelliyordu.

"Sofia?"

Sofia olanları Darren'a anlatmak istedi ancak istese de, ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Darren Sofia'ya yanaşıp, "Sofia, Peder Sebastian sana ne yaptı? Benim cezam sadece birkaç duadan ibaretti, beş dakikamı aldı yalnızca," dedi.

Sofia, Darren'a boş boş bakmaya başladı, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Biraz beynini zorladıktan sonra, karşısında oturan çocuğun sıradan biri değil, erkek arkadaşı olduğunu anımsadı.

Karşısında oturan erkek arkadaşına bakarken tuhaf

bir şekilde öfkeyle doldu, o anda tek yapmak istediği onun canını yakmaktı. Darren, aklından geçenleri okuyormuş gibi, şüpheli bakışlarla Sofia' yı izlemeye başladı.

"Neler oluyor, Sofia? Peder Sebastian sana ne yaptı?"
Peder Sebastian.

Sofia'nın zihninde, dingin bakışlarıyla insanı rahatlatan bir çehre canlandı.

Peder Sebastian mı?

"Hiç bir şey."

"Hiçbir şey mi? Revirde ne işin vardı öyleyse?"

Ağlamamak için mücadele veren Sofla güçlükle cevapladı, "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Sana yardımcı olmamı, geçmişi hatırlatmamı ister misin?"

"Hayır!" Sofia çılgınca etrafına bakınıp, kendisini bu durumdan kurtaracak bir şeyler aradı ve kapının üzerine asılı duran haçı gördü.

O an karnına tarifi mümkün olmayan, delici bir ağrı saplanmıştı. Parmakları otomatikman boynunda asılı duran teşbihin ucundaki haçın üzerine kapandı.

Bu imkânsızdı.

Haç avucunun içinde debeleniyor, can çekişircesine kıvranıyordu.

Parmakları kor alevlere değmişçesine yanan Sofia, irkilip elini çekti ve kolyeyi kopardı. Boncuklar masaya saçılıverdi.

Sofla şaşkındı, ne oluyordu böyle? Bu kolyeyi anneanesi vermişti yıllar önce ve o günden beri bir an olsun boynundan çıkarmamıştı.

Olanların şaşkınlığıyla, alelacele boncukları toparlamaya çalışan Darren, "Neyin var?" diye sordu telaşla, "Sorun nedir, Sofla?"

Sofia sessizce bekledi.

Darren, Sofia' nin avucunu açıp boncukları bıraktı.

Sofia dehşete kapılmış, gözlerini ayırmadan avucuna bakıyordu çünkü avucundakiler boncuk değil, elinde kıvrıla kıvrıla gezinen kırmızı, ateşten yılanlardı.

Sofia ayaklandı. Burun deliklerine yanmış et kokusu doluyor, hızla ciğerlerine iniyordu. Elindeki boncukları ve haçı duvara fırlatıp hayvani bir biçimde uğuldarken, ağzından çıkan tek bir kelime vardı:

"Hayımmmm!"

Sofia, Darren Bender'in ve yemek odasını dolduran öğrenci yığınının şaşkın bakışlarına aldırmadan, koşarak uzaklaştı.

Bölüm 29

Papa'lığının altıncı ayında bile, ne etrafındaki görme, ne de adının değişmesine alışabilmişti. Kırk sene öncesinde Vatikan'a gelip 23. John ile tanıştığında, bir gün onun yerinde olacağını hayal bile edemiyordu. Aslında bu fikir, kardinal meclisinde yapılan oylamanın sonuçlarını görünceye dek aklından geçmemiştir. Beşinci oylamada tek bir oy aldığını duyduğunda bunun bir hata olduğunu düşünmüş, yedinci oylamada elliden fazla oy almıştı. Onuncu oylamada Papa seçildiğinde ise afallamış, olanlara inanmakta epeyce uzun zaman güçlük çekmişti.

O kendini hâlâ, Roma'nın kuzeyindeki Tuscon tepelerinden gelen Pietro Vitali olarak görüyordu.

Akşam yemeklerim hâlâ masasında çalışırken yemekten hoşlanıyordu; tek fark, artık masasının Papa makamında yer almasıydı. Yemeği biter bitmez, önündeki boş tabağı sessizce odaya süzülen görevli tarafından kaldırılıyor, hizmette kusur edilmiyordu. Bu akşam da görevli gelip boş tabağını almış ve tıpkı geldiği gibi sessiz sedasız gitmişti. Papa çayından bir yudum alıp, sessizce duvarda asılı duran enfes sanat eserlerini izlemeye koyulmuştu. O esnada kapı hafifçe tıklandı. Günün son randevusu olmalıydı.

"Kardinal Morisco sizi görmek istiyor, Yüce Papa," dedi Papa'mn sekreterliğini yapan İsviçreli rahip.

Papa derin bir nefes alıp koltuğundan kalktı; aslında bu akşam Morisco ile görüşmek istemiyordu, ancak ertesi günün programı öyle doluydu ki, ona vakit ayırmasına imkan yoktu. Üstelik okuması gereken öyle çok şey vardı ki, artan tüm vaktini okumaya ayırsa dahi emekliliğine kadar bitiremeyeceğini düşünüyordu. Başıyla işaret ederek hazır olduğunu belirtti. Papa cam kenarına gidene dek, Morisco çoktan odaya girmişti. Morisco, Papa'mn parmağındaki altın yüzüğü öpmek için diz çöktü, ancak Papa eliyle kalkmasını işaret etti.

"Akşamın bu vaktinde bunlara gerek yok, Guillermo. Gianni' deki akşam yemeğini iptal edip buraya gelmeni gerektirecek o önemli şey nedir?" diye sorduktan sonra, sanki onun o ufak tefek bedeni için yapılmış olan koltuğuna olurdu ve Morisco'ya oturması için karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Sizi görmek her zaman bir şereftir, Yüce Papa," dedi Morisco ama Papa sadede gelmesi konusunda oldukça ciddiye, "Konuya gir, lütfen. Çabuk olursan sen Gianni'deki akşam yemeğini kaçırmazsın, ben de okumaya de-

vam edebilirim."

Yirmi yıldır birlikte çalışıyorlardı ve Morisco bir anda eski günlerde olduğu gibi resmiyeti bir kenara bırakmıştı, "Sana göstereceklerimi izledikten soma okumayı bırakıp benimle birlikte Gianni' ye gelmek isteyeceğinden, en azından orayı arayıp en iyi şaraplarından birini sipariş edeceğinden adım gibi eminim." Papa kaşını kaldırmış merakla beklerken Morisco, Boston'dan gelen raporu uzattı.

Papa raporu saniyeler içinde okudu, "Yeni bir şeytan çıkarma vakası mı?" diye homurdandı sessizce. Morisco ile bu işin hayal gücü gelişmiş bazı din adamlarının abartması olduğunu tartışmaktansa, onu dinleyip başından savmaya karar vermişti çünkü bu makama geldiğinden beri birçok kez bu tür olaylarla karşılaşmıştı.

"Sanırım bu seferki farklı," dedi Morisco ve bilgisayarını ikisinin de rahatlıkla görebileceği bir yere yerleştirdi ve videoyu başlattı ve koltuğuna geçti.

"Korkarım bu izleyecekleriniz..." diye söze başlamıştı ki, Papa elini kaldırıp Morisco' yu susturdu ve gözlerini ekrana kilitleyip bir saniye olsun ayırmadan izlemeye başladı. Bitince tekrar izlemeye başladı.

Ritüeli dikkatle izliyordu ama dikkatini en çok çeken şey ayini gerçekleştiren adamdı.

Kararlılıkla işini yapan o adam.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu, çünkü bunu bir zamanlar kendisi de yapmıştı.

Video sona erince koltuğunda doğrulup ellerini ense sine götürdü, düşünceli bir tavırla, "Çok ilginç Morisco, bunu bana izletmekle çok iyi ettin," dedi .Morisco bunları duyunca oldukça rahatladı. Papa sözlerini sürdürdü, "Peki bu adam kim?"

" Peder Sebastian Sloane, kısa zaman önceye kadar Notre Dame profesörlerindendi," diye yanıtladı Morisco. Bu ismi duyan Papa'mn kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

"Onu tanıyorum," dedi Papa, "Orta Çağ ayinleri çalışmalarımızda onun doktora tezinden yararlanmıştık."

"Doktorasını inceledin değil mi? Nedense buna hiç şaşırmadım," dedi Morisco.

"Son kardinaller toplantısının sonuçlarından soma herhangi bir şeye şaşırabileceğini ummazdım," dedi Papa gülümseyerek, "Ayrıca doktorasını okuduğumu bilmiyormuş gibi davranma, yıllar önce Gianni'de konuşmuş-tuk bunu." Yüzündeki gülümseme bir anda soldu, "Sloane nerede şimdi?"

"Boston'daki küçük bir okulda."

"Boston mu? Bu ayin Boston'da mı gerçekleştirilmiş?" Morisco yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Morisco, Boston'a haber gönderip, Peder Sebastian'ın bu ayini benim gözlerimin önünde tekrar etme imkânı olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Gelecek cevaba göre doğu ziyaretini iptal edip Boston'a gideceğim."

"Boston'a mı gideceksiniz?" diye sordu şaşkınlık içinde Morisco. Papa'mn doğuya yapacağı ziyaretin planını güç bela hazırlamayı başarmışlardı, şimdi Boston'a gitmek için tümplenilen iptal edip yeniden düzenlemek zorunda kalacağını düşünmek Morisco'yu şimdiden yormuştu. "Yüce Papa, her şey planlandı, iki hafta içinde buradan ayrılıyoruz, bu saatten soma değiştirmek çok güç."

Papa elini kaldırdı; yüzüğü şamdandaki mumun ışığıyla parıltıyordu, "Gel yanıma, Guillermo," dedi, "İnsanoğlu her şeye hazırlıklı olmalıdır. Boston'un durumu kötü ve bizim ziyaretimiz Boston'u tekrar canlandırabi-

lir, eski haline dönmesini kolaylaştırabilir. Peder Sebastian'ın bunu kanıtlaması gerekli, videoda izlediklerimiz bir yanılısamadan ibaret olabilir, ancak eğer bu ayini yanımızda tekrarlayabilirse, işler değişir."

"Nasıl isterseniz," dedi Morisco. Ruh hali sözleri kadar sakin olmasa bile, boyun eğmekten başka çaresi olmadığını bilincindeydi.

"İsteğimizi yerine getireceğinden şüphem yok," dedi ayağa kalkarken, "O yüzden sen plandaki değişiklikleri şimdiden yapmaya başlasan iyi olur."

"Sadık kulunuzum, efendim."

"Hepimiz Tanrı'nin sadık kullarıyız."

Kapıya doğru yürürlerken, Papa elini Morisco'nun omzuna koydu, "Bazılarımız diğerlerine göre daha sadığız."

Kapıya açtıklarında, görünmez asistan kapıda Morisco'yu yolcu etmek için bekliyordu. Papa, Morisco'nun gidişini izlerken, bulunduğu pozisyonun gücünü bir kez daha hissetmişti, zira hazırlanması haftalar alan koca bir planı iki çift sözüyle değiştirmişti.

Böylesine bir güce sahip olduğu için dikkatli olmalıydı. Gece, bu gücü kendinden öncekilerden daha bilgece kullanabilmesine yardımcı olup, yol göstermesi için dua edip, Tanrı'ya yalvarmaya karar verdi.

Ve eğer Sloane düşündüğü şeyi yapmayı gerçekten başardıysa, bu son beş yüzyıldır gelmiş geçmiş her Papa'nın hayalini kurduğu bir gücü kendisine verecekti.

Bölüm 30

Olmak isteyebileceği en son yer, o anda bulunduğu yerdı. Ancak başka şansı yoktu ve yaptığı en büyük hata, Rahibe Mary David'e, Kip Adamson' ın cenaze törenine gitmeyeceğini söylemek olmuştı. Giriş kapısında durmuş, kiliseyi dolduran kalabalığa bakıyordu ve Rahibe Mary David ne derse desin, ilk fırsatta buradan kaçıp gitmek niyetindeydi.

İlk fırsatı yakalamıştı. Sofla dönüp kapıya doğru ilerlemekteydi ki, Rahibe Mary David karşı köşeden çıkıp, kendisine delici bakışlar atmaya başladı. O anda, Kip Adamson'm gırtlığını kestiği kadının Rahibe Mary David olduğunu hayal etti. Bu kez yenilgiyi kabul etmişti; kalaba-

liğa karışıp içeri girdi ve rahibe kapıları kapattı.

İçeri girer girmez midesi bulanmaya başlayan Sofia, en arkadaki sıraya güçlükle ulaşıp oturdu ve gözlerini kapatıp, bulantıyı yenmeye çalıştı. Tüm o kalabalığın içinde sıkışıp kalmış, adeta tuzağa düşmüştü.

Oradan çıkmalı ve temiz hava almalıydı; kilisenin içinde nefesi kesiliyordu. Kapıya doğru döndüğünde, tek görevi Sofia'yı o cenaze töreni boyunca içeride tutmakmış gibi davranan Rahibe Mary David'in kapıda gardiyanlık yapmakla meşgul olduğunu fark etti.

Peder Laughlin, Kip' in çiçeklerle süslenmiş tabutunun üst kısmında bulunan vaiz kürsüsüne çıkıp dua etmeye başladığında, Sofia salonda bulunan diğer insanlar gibi başını eğip dua etmeye başlamıştı. Ancak o, Kip'in ruhu için değil, cenaze törenini bayılmadan tamamlayabilmek için dua ediyordu.

A A A

Melody dördüncü sırada Clay ve Ryan ile birlikte oturuyordu. Darren Bender ise aynı sırada koridor tarafında oturuyor, Sofia gelirse yanında oturabileceği kadar yer bırakmaya gayret gösteriyordu. Mızıkası sesi kiliseyi doldurmaya başladığında Melody Darren' a doğru uzanarak, "Sofia'nerede? Neden bizimle değil? Öğlen yemeğinde bir sorun yaşadınız da bize mi söylemiyorsun yoksa?" diye sordu endişeyle.

"Olanları sen de gördün, Melody. Tamı aşkına, bana bir şey sorma," diye fısıldadı Darren, ancak sesi biraz yüksek çıkmış olacak ki, arka sırada oturan öğrencilerin sert bakışlarıyla karşılaştı. Sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü, "Çıldırılmış gibiydi, onunla konuşamadım bile.

Neler olup bittiğini bir türlü anlayamadım!"

Melody yerinden kımıldamadan gözleriyle salonu taradı; Sofia'yı arıyordu. En ön sırada Kip'in ailesi Peder Sebastian ile birlikte oturuyordu, kilise öğrencileriyle hıncahınç doluydu, ancak Sofia ortalıkta yoktu.

Cesaretini toplayıp arka sıralara da bakmaya karar veren Melody, nihayet Sofia'yı görmüştü. Sofia en arka sırada oturmuş, kollarını sıkıca göğsünde bağlamıştı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı.

"İşte orada," diye fısıldadı Melody.

Çocukların üçü birden arkaya dönüp, "Nerede?" diye sordular hep bir ağızdan.

"Kapının yanındaki en arka sırada," dedi ve Ryan'ı dürttü, "Müsaade et de yanına gideyim."

Ryan, Melody'nin kolundan tuttu, "Şimdi gidemezsin, ayin birazdan başlayacak."

Melody isteksizce geriye yaslanıp, elini Ryan'ın avuçlarının içine bıraktı. Ryan, Melody'in ellerini şefkatle okşarken, "Katıldığım son cenaze töreni babamınkiydi," dedi.

Melody söyleyecek birşeyler bulmaya çalıştı ancak başaramadı. Onun yerine Ryan'ın ellerini daha da sıkıca tutmaya başladı. Melody'in cevabını alan Ryan da aynı şekilde karşılık verdi.

"Buna alıştım, babam öleli iki yıl oldu."

Melody konuşmak üzereydi ki, Peder Laughlin ayini başlattı ve ilahiler eşliğinde herkes ayağa kalktı.

Bir kişi hariç.

En arka sırada oturan Sofia Capelli olduğu yere yığılmış, kusmamak için çaresizce kıvranıyordu.

* * *

Tören bitmek bilmiyordu. Sofia' nin mide bulantısı yavaşça hafiflerken, yerini tuhaf bir sarsıntıya bırakıyordu. Yerden fıskıran sarsıntı ayakbaılarının içine süzülüyor, oradan da kemiklerinin arasından usulca süzülüp, tüm organlarını zangır zangır titretiyordu adeta.

Neler oluyordu? Sofia etrafına bakındı ancak kendisinden başka kimse bu sarsıntıyı farketmiş gibi görünmüyordu. Önündeki sıraya uzanıp tutundu.

O da titriyordu.

Deprem mi oluyordu yoksa?

Depremden farklıydı bu sarsıntı; bir tür enerji uğuldayarak vücudunda geziniyordu sanki. Öyleyse neler oluyordu ve neden ondan başka hiç kimse olanların farkında değildi? Salondaki herkes ağzını açmış, Peder Laughlin'in söylediklerini öylesine dikkatle dinliyordu ki Sofia, okulda o an bir bomba patlarsa salonda bulunan kimsenin farketmeyeceğini düşündü.

En ön sırada oturanlar aniden ayaklanınca Sofia sarsıntıyı onların da hissettiğini düşünüp rahatladı, ancak insanların Kip'in tabutuna gidip son bir kez bakmak için kalktıklarını farkedince umutlan suya düştü.

Sofia'nın bunu yapmasına imkân yoktu; yapmak istediği en son şey bir ölünün bedenine bakmak olurdu.

İçindeki uğultu bir anda alevlendi ve gözleri karardı; soma tüm kilise kırmızı ve parlak bir ışığa gömülüyordu.

Kan kırmızısı bir ışığa.

Sofia olduğu yerde donakalmış, bedeninde tepinen uğultu ve sarsıntının pençesinde dehşet içinde bekliyordu. Işıktan sakınmak için gözlerini sıkıca yumdu, ancak bu kez de içindeki uğultu arı vızılıısına benzer bir sese dönüşmüş, dalga dalga Sofia'nın beynine ulaşıyordu.

Ses durmadan artıyor, tuhaf bir şekilde huzur veriyordu Sofia'ya.

Kalbini dolduran uğultu, ihtiyacı olan enerjiyi veriyordu ona. Gözlerini kapatıp, şimdiye dek hiç sahip olmadığı türden bir enerjinin bedenine yayılışına şahitlik ediyordu.

Gözlerini açtığı anda kilisede bir başıyordu.

Uyuya kalmış olduğunu düşündü. Kimse onu farketmemiş miydi? Bu önemli değildi. Artık yalnızdı ve gitmekte özgürdü. Ayağa kalktı. Sarsıntı şiddetlenmiş, içindeki uğultu azmıştı. Kapıya yönelmek yerine, kilisenin ön saflarına doğru sürükleniyordu.

Tereddüt etmeden, bir an olsun duraksamadan, sürüklendiği yöne doğru ilerlemeye başladı ve Kip Adamson'un tabutunun önünde durdu.

Sarsıntı, titeşim ve uğultular birbirine karışmış, bir fırtına gibi etrafında dönüp duruyordu. Kafasını eğip tabuta baktı.

Enerjinin kaynağını bulmuştu.

Kip Adamson'ın cesedi.

Kip'in suratına baktı; uyuyor gibiydi. Küçük bir dokunuşla uyanacaktı sanki.

Küçük bir dokunuşla...

Titeşim vücudunun her zerresini ele geçirmişti. Uğultu öyle yükselmişti ki, Sofia her tonu rahatlıkla birbirinden ayırt edebiliyordu; tüm sesler iç içe geçmişti.

Sonra bir insan sesi duydu.

Bu, Kip Adamson'ın sesi olabilir miydi?

"Kim? Kimsin sen?"

Elini uzatıp, parmaklarının arasına dolanmış teşbihe dokumaktan kaçınarak, Kip'in sağ elini tuttu.

Karanlık ve tehlikeli birşeyler süzüldü ve göğsüne

yerleşti Kip'e dokunur dokunmaz.

Kip'in derinliklerinde bir yerlerde gizlenen bir güç.

Ona dokunuşuyla kendi derinliklerine yerleşen o güç.

Hissettiği bu yeni ve değişik enerjiyi vücuduna hapsedmiş vaziyette, kiliseyi terketmek için arkasına döndü.

Darren, Sofia ve Ryan kapıda durmuş Sofia'yı izliyordu.

Yüzüne kondurduğu zoraki bir gülüncükle koridorda ilerleyip, yanlarına gitti.

* * *

Öğlen güneşi kör edercesine vuruyordu Ryan'ın gözlerine, ancak bu durumda bile annesini farkedebilmişti. Üstelik annesi yalnız değildi, Tom Kelly de oradaydı ve Peder Sebastian ile konuşuyordu.

Neden gelmişlerdi acaba? Cenaze için mi?

Ve annesi neden, eskiden babasının koluna girdiği gibi, Tom'un koluna girmişti şimdi? Annesi Ryan'ı fark edince, kolunu Tom'unkinden ayırıp el sallamaya başladı günlerdir görmediği oğluna. Tom'un kolunu böylesine hızla bırakması iyiye işaretti Ryan'ın gözünde; belli ki suçluluk duygusu hissetmişti. Hem Tom'u buraya getirmek de nereden çıkmıştı? Hele onun koluna girmesine ne demeliydi? Dönüp yatakhaneye gitmek istedi, ancak bunu yapamayacağını biliyordu. Annesinin yanına gitmekten başka çaresi yoktu,

"Bu annem, Melody," dedi Ryan, "Yanındaki de flörtü, ayrıca Peder Sebastian'ın kankası olur."

"Şaka mı yapıyorsun? Aman Tanrım, hiç şansın yok!"

"Bir de bana sor," diye mırıldandı, bir yandan da annesine zoraki bir gülücük atmaya çalışırken.

"Merhaba, tatlım!" dedi ve kollarını açtı Teri, Ryan'ı kucakladığı gibi yanaklarından öptü, bundan kaçışı yoktu Ryan'ın.

"Burada ne işiniz var? Kip Adamson'ı tanımıyorsunuz bile."

Teri'nin yüzü kıpkırmızı kesildi, "Aslında bu cenaze bahanesiyle seni görmek istedim," dedi. Bu kez Ryan'ı ateş basmıştı.

"Merhaba," dedi Melody, Tom Kelly ile göz göze gelmemeye özen göstererek.

"Melody Hunt, bana tarih dersinde yardımcı oluyor."

"Dostumun uzmanlık alanı," dedi Tom Kelly ve elini Peder Sebastian'ın omzuna attıktan sonra sırtarak sözlerini sürdürdü, "Oğlumuzun durumu nasıl bakalım?"

Oğlumuz mu? Ben senin oğlun değilim ve asla olmayacağım.

"Üniforman da çok yakışmış. Okulda günlerin nasıl geçiyor?"

"İyi," dedi Ryan mesafesini koruyarak. Hafif bir gülümseme eklemeyi de ihmal etmedi, çünkü annesinin istediği adamla görüşme hakkına sahip olduğunu hiçbir zaman aklından çıkarmamaya özen gösteriyor, bu konuda babasının da istediği üzere ona destek olmaya çaba sarf ediyordu. Tom Kelly'den hiç hoşlanmamış olsa da, bu sebepten annesinin hayatını zindan etmeye hakkı yoktu.

"Okulda daha ilk haftası," dedi Melody, "Bekleyip göreceğiz."

"Uzun yıllardır bu okuldasin sanırım," dedi Teri.

"Dokuzuncu sınıftan beri," diye yanıtladı Melody.

"Ve eğer derse geç kalırsak ikimizi birden dokuzuncu sınıfa geri göndereceklerdir," dedi Ryan ve Melody'e dönüp, "Geometri kitabını alman gerektiğini söylemiştin,

öyle değil mi?" dedi, verdiği mesajın anlaşıldığı ümit ederek, çünkü vakit kaybetmeden Tom'un yanından uzaklaşmak istiyordu.

Melody anlamakta gecikmemişti ve yüzüne korkmuş bir ifade takınarak, telaşla Teri'ye dönüp, "Ah! Bunu tamamen unutmuştum. Acele etmemiz gerek, sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyerek elini uzattı.

"Ben de çok memnun oldum, Melody," dedi Teri, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle.

"Ben seni yakalarım," dedi Ryan, "Annemi yolcu etmem gerek."

Melody gözden kaybolurken, Ryan gözlerini beton zemine kilitlemiş, öylece bekliyordu . Havaya tuhaf bir sessizlik hakimdi.

"Hoş kız," dedi Teri.

Ryan omuz silkti.

"Çok hoş görünüyor," diye üsteledi Teri.

"Evet, öyledir."

"Günlerin nasıl geçiyor?" diye sordu Teri.

Ryan tekrar omuz silkti, "İyi, sana söylediğim gibi." Okulda dönen tuhafliklardan annesine bahsetmek istemiyordu, hele de Tom karşısında durmuş, annesine kur yaparken, asla.

"Bu hafta sonunu birlikte geçireceğiz, öyle değil mi tatlım?" diye konuyu değiştirdi Teri, " Cumartesi günü seni okuldan almayı planlıyorum."

Bunu söylerken annesi ile Tom Kelly'nin bakışmalarından rahatız olmuştu Ryan ve bu bilmediği mesele her neyse, hiç hoşuna gitmeyeceğinden emindi.

Annesi tam konuşmak üzereydi ki, Ryan söze girdi, "Bak, benim artık gitmem gerek."

Teri, Ryan'ın hissettiklerini anlıyordu. Derin bir nefes

aldıktan sonra, "Biliyorum, tatlım. Ben seni tutmayayım, yalnızca seni özledim ve kısa süreliğine olsa da görmek istedim," dedi.

"Ben de seni özledim," dedi Ryan, "Ama başım belaya girmeden gitmem gerek."

Teri' nin söylemek istedikleri vardı ancak Ryan'ın tavırlarım görünce vazgeçti; onun neden incindiğini çok iyi biliyordu.

Teri, bir adım geriye gitti, "Pekala, birkaç dakikalığına da olsa seni görmek güzeldi."

Tom, "Kendine iyi bak, dostum," dedi ve elini uzattı.

Dost mu? Tom denen bu adam da kim oluyordu? Ryan'ın tek dostu babasıydı ve bu sözü ondan başka kimseden duymaktan hoşlanmazdı. Hele de söz konusu insan Tom Kelly denen işe yaramaz herifse.

Ryan, Tom'un uzatmış olduğu elini görmezden gelecek annesine sarılıp, yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu ile ilgili konuşmak için seni arayacağım," dedi Ryan.

"Tamam, bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni," dedi, insafa gelip Tom Kelly'i kibarca başıyla selamladıktan sonra, Melody'i yakalamak için acele adımlarla yönetim binasına doğru yöneldi.

Tom Kelly neden bu kadar sinirini bozuyordu? Görünüşe göre iyi bir adamdı ve annesini mutlu etmeyi başarabiliyordu, öyleyse sorun neydi?

Aslında problem ortadaydı: Tom Kelly babası değildi ve onun yerini asla dolduramazdı.

Köşeyi döndüğünde Melody'i kendisini beklerken buldu ve onu görür görmez Tom Kelly'e olan kızgınlığı buhar olup uçurdu.

Bölüm 31

Melody, önündeki kitabın kapağını kapatıp, geriye doğru itti. Üç kez aynı paragrafı okuyup hiçbir şey anlamadıktan sonra, ısrarcı olmanın alemi yoktu. O anda aklında olan tek şey, yatağında hareketsizce uzanıp boş gözlerle tavanı seyreden Sofia idi. Kız son iki saattir bu vaziyette yatıyordu. Halbuki Melody'in tanıdığı Sofia, akşamları yatakhane tıkkı kalmaktan nefret ederdi ve her akşam ödevlerini çabucak bitirip, çoğunlukla erkeklerin de dahil olduğu eğlenceli bir şeyler yapmak için okulun kurallarına aykırı da olsa bir şeyler planlardı. Böyle sessiz sakin oturan ise her daim Melody olurdu.

Şimdi karşısında, ağzından tek kelime çıkmayan ve sessiz sedasız oturan yeni Sofia vardı. "Bir fikrim var," dedi Melody, Sofia'nın yatağına doğru uzanarak, "Haydi Ryan ve Darren'r arayalım ve ufak bir kaçamak yapalım," diye normal şartlarda Sofia'nın asla karşı koyamayacağı türden bir teklifte bulundu.

Eskiden olduğu gibi hemen planın detaylarını konuşmaya başlaması gereken Sofia, onun yerine gözlerini tavandan ayırmadan, "Hayır, teşekkürler," demekle yetindi.

Melody'in yüzündeki gülümseme bir anda söndü. "Kendini nasıl hissediyorsun, Sofia?" diye sordu endişeyle.

"Ben iyiyim," dedi Sofia, duygusuz ve bir o kadar da isteksiz bir ses tonuyla.

Melody sandalyesinden kalkıp Sofia'nın yatağının kenarına oturdu, ancak Sofia gözlerini tavandan ayırmadan öylece yatmaya devam etti. Melody, sözlerini dikkatle seçerek bir kez daha iletişime geçme teşebbüsünde bulundu, "Eğer dün gece ailenin ya da polislin bilmesi gereken türden kötü şeyler olduysa..."

Sofia gözlerini tavandan ayırıp Melody'in gözlerine dikti. Bir yılanın gözleri gibi sinsice parlıyorlardı. "Sana söyledim. İyiyim!" dedi Melody'i yerinden fırlatan bir hışımla.

Melody'in pes etmeye niyeti yoktu, "Eğer söylediğin gibi iyiyisen, bu garip hareketlerinin sebebini söyle bana öyleyse! Önce öğlen yemeğinde yanımıza bile gelmedin ve salondan çılglık çılgılığa kaçıp gittin! Cenaze töreninde de en arka sıraya oturdun ve kiliseden korkuyormuş gibiydin, tuzağa düşmüşcesine oracığa sığınıp, törenin bitmesini bekledin! Ama herkes dağıldıktan sonra, tek başına Kip'in tabutuna gidip o garip şeyi yaptın!"

"Hangi garip şeyi?" diye sordu Sofia, gözlerini Melo-

dy'in gözlerinden ayırmadan.

"Onunla... Onunla konuştun," diye kekeleydi Melody. Sofia'nın öfke dolu bakışlarına aldırmış etmeden sözlerini sürdürdü sonra, "Sadece konuşmadın, ayrıca ona dokundun. Ölü birinin bedenine dokunmak son derece ürkütücüdür. Yalnızca benim için değil, herkes için böyledir."

Sofia'nın gözleri çivilenmişcesine, tereddütsüzce aynı noktaya bakıyordu ve bu kez, gecenin karanlığında avına gizlice sokulan vahşi bir hayvanın kiler gibi öfkeyle, hırsla ve sinsice parlıyordu.

Melody bu bakışlar karşısında sindi, "Bak, niyetim seni azarlamak değildi ama öyle tuhaf davranıyorsun ki, gerçekten çok korkuyorum."

Sofia gözlerini ardına dek açtı, zifiri karanlığa bakıyormuş gibi göz bebekleri büyüdü ve irislerini tamamen kapladı. "Beni yalnız bırak," dedi sinir bozucu derecede tuhaf bir ses tonuyla.

"Hayır!" diye çıkıştı Melody, tarifi mümkün olmayan bir korkuya kapıldığı halde, "Sen benim en yakın arkadaşımın ve sende ters giden bir şeyler var! Eğer bana olanları anlatmazsan Peder Francis ve Peder Laughlin ile görüşeceğim, hatta gerekirse aileni bile arayacağımdan şüphelen olmasın!"

Sofia yatağından kalktı. Gözleri parlıyor, yüzü eğilip bükülerek şekil değiştiriyor ve gerdığı dudaklarının arkasından sivri uçlu dişleri görünüyordu. Bu dehşet verici sahneye şahit olan Melody yerinden fırlayıp, odanın köşesine sinerek gözlerini yumdu.

Gözlerini korkuyla tekrar açtığı anda, karşısında her zamanki Sofia duruyordu ve bu kez gülümsüyordu.

"Sana kaç kez söyledim, Melody. Ben gerçekten iyiyim. Her şey yolunda, merak etme," dedi ve yatağına zıp-

layıp derin bir nefes aldıktan sonra sevinçle, "Aslına bakarsan çok ama çok iyiyim!" diye neşeyle cıvıldadı.

Melody'in kalbi heyecandan çırpınıyordu; gözlerini Sofia'dan ayıramıyordu. Biraz önce gördüğü şey neydi? Sofia'nın o buruşmuş suratı aklından çıkmıyordu. Hayal görmüş olabilir miydi? Her şey bir anda gelişmişti, belki de her şey bir yanılsamaydı. Belki de tüm bu olanlar kendi hayal gücünün ürünüydü.

"Pekala," dedi usulca Melody, "İyiyim diyorsan iyisindir, yalnızca senin için endişelenmiştim."

Masasına dönüp bir kenara ittiği kitabım tekrar açarak yazılanlara odaklanmaya çalışsa da, Sofia'nın son hali aklından çıkmıyordu. Artık onunla aynı odada uyuyabileceğinden şüpheliydi.

* * *

Rahibe Mary David, Sofia Capelli'nin odasının kapısına kulağını dayamış dikkatle dinlerken, son sözlerine şahit oldu:

'Sana kaç kez söyledim, Melody... ben gerçekten iyiyim. Herşey yolunda, merak etme... aslına bakarsan çok ama çok iyiyim!"

Yaşlı rahibe haç çıkardı ve Sofia'nın selamete erişine şükürlerini sunmak için sessizce dua etti. Tüm gün gözü Sofia'nın üzerindeydi ve onun için çok endişeliydi, ama Sofia'nın kendi ağzından duyduğu sözler, içini rahatlatmıştı.

Kuş gibi hafifleyen Rahibe Mary David, elli sene önce kendi kaldığı yatakhaneinin koridorlarında yavaşça yürümeye başladı. Bugün, burada geçirdiği yarı asrın, özellikle bu senenin omuzlarına yüklediği ağırlığın altında

eziliyor; Jeffrey Holmes'in ortadan kayboluğu ve Kip Adamson'un korkunç ölümünden sonra iyice yaşlandığını hissediyordu.

Ancak Sofia'nın sözleri, yükünü biraz olsun hafifletmişti.

Bu gece rahat bir uyku çekebilecekti.

Her şeyin yoluna girmeye başladığından artık emindi.

Bölüm 32

Peder Sebastian, Başpiskopos Rand' in sade odasındaki tek yumuşak koltuğa yavaşça oturan Peder Laughlin'i kolundan tutarak desteklemeye çalıştı ve Rand' in oturmasını bekledikten sonra, sonunda kendisi de koltuğa yerleşti.

"Vakit kaybetmeden geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diye söze girdi Rand.

"Konu raporumla mı ilgili?" diye sordu Peder Laughlin, sulanmış gözlerini ayırmadan. Vatikan'ın cevabını merak ediyordu. Peder Sebastian onun bir zamanlar kararlı ve sert bir adam olduğundan emindi, ama artık bedeni gibi zihni de çökmüştü ve olaylara karşı çocukça tep-

kiler veriyordu. Belki başpiskopos da onun din adamlığından olmasa bile, en azından okuldan emekli olma vaktinin geldiğini düşünüyordu.

Başpiskopos Rand gözlüklerinin üzerinden misafirlerini süzmeye başladı. Peder Laughlin'in aksine hâlâ uyanık ve otoriter bir adamdı. "Hazırladığınız rapor, Vatikan'da büyük ilgi topladı," dedi, sözlerini dikkatli seçmeye özen göstererek.

Peder Sebastian, Rand'in ihtiyatlı ses tonunun arkasında bir şeyler gizlendiğini anlamış ve sessizliğini korumuştur, ancak Peder Laughlin'in sevinçten gözleri parlıyordu, "Biliyordum! Etkileneceklerini biliyordum!"

"Evet, gerçekten de öyle. Yalnız, hepsi bu değil," dedi Rand.

"Hepsi bu değil mi? Başka ne var?" diye sordu Laughlin heyecanla.

Peder Sebastian doğruldu. Rand'in ses tonundan, söyleyeceklerini tahmin edebiliyordu.

"Küçük bir ihtimalle olsa da, tekrar ediyorum bu yalnızca küçük bir ihtimal, yeni Papa'mız Boston'u ziyarete gelebilir."

Peder Laughlin'in şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Buraya mı? Siz ciddi misiniz?"

"Şunu vurgulamak istiyorum, bu sadece bir ihtimal, hem de çok küçük bir ihtimal."

Eline bir torba renkli şeker verilmiş çocuk misali gözleri parlayan Peder Laughlin, "Yine de bu harika! Bir ihtimal bile olsa, bunu duymak harika!" diye sevincini dile getirdi.

Rand düşünceli gözlerle Peder Sebastian'a bakıp, "Bildığınız gibi şimdiye dek Papa'yı çok kez buraya davet etmiş olsak da, malum sorunlar nedeniyle Boston'a

gelmeyi hep erteledi, ancak görülüyor ki, sizin raporunuz onun merakını uyandırmış, çalışmalarınız Roma'da ilgiyle karşılanmış," dedi. Peder Laughlin'in, alnından aşağı süzülen terlerini cebinden çıkardığı mendille silmesini bekledi, yaşlı adamın heyecandan düşüp bayılmaya çağına kendini ikna ettikten soma, bu kez de Peder Laughlin'e bakarak sözlerini sürdürdü, "Tekrar ediyorum, Ernest. Bu bir ihtimal ve bu haberin bir süre için bu ofisin sınırları içinde kalmasını istiyorum. Tabii üst düzey personelin hariç."

"Personel mi?" diye sordu Laughlin merakla.

Başpiskopos başıyla onayladı, "Evet Ernest, personelin. Eğer Yüce Papa Boston'a gelirse, okulunuz her yönden buna hazırlıklı olmalı."

"Peki, Papa'yı Boston'a gelmeye ikna etmek için yapmamız gereken nedir?" diye sordu Peder Sebastian.

Rand geriye yaslanıp, parmaklarıyla masaya hafifçe vurmaya başladı ve başını kaldırıp Peder Sebastian'ın gözlerine bakarak, "Öncelikle Papa, Tanrı'nin kendisinden istediğini yapacaktır, ancak bunun yanı sıra raporunuzdan yazılı olanların kanıtlanmasını da talep ediyor. Yani olayın şahidi olmak istiyor."

Peder Sebastian'ın kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Papa ile tanışmak en büyük hayalimdi ve Rand konuşmasını sürdürdükçe heyecanı giderek artmaya başladı.

"Papa, kilisenin eski ayinleri hakkında oldukça engin bir bilgiye sahip ve Vatikan'daki tanıdıklarım aracılığıyla bildiklerime dayanarak söyleyebilirim ki, yaptığımız işle çok yakından ilgilenirmiş."

Peder Sebastian derin nefes alıp, az soma söylenecekleri tahmin edercesine, "Anlıyorum," dedi usulca.

"Umarım öyledir," dedi Rand. "Papa'mn ziyareti he-

pimiz için tarif edilemez bir mutluluk olacaktır, Sebastian. Sana güveniyoruz." Rand ayaklanınca, Peder Sebastian da Laughlin'in kolundan tutarak kalkmasına yardımcı oldu ve kapıya yöneldiler. Başpiskopos Rand dışarıda bekleyen ziyaretçileriyle görüşmek için masasına döndü. Peder Sebastian, bunun geleceğini değiştirebilecek bir fırsat olduğunun farkındaydı.

* -k *

Binadan çıktılar. Kaldırımında yürürlerken, Peder Laughlin cep telefonunu çıkarıp Rahibe Margaret'in numarasını taşıladı. Bu sırada Peder Sebastian bir taksi çevirdi ve yaşlı adamın binmesi için kapısını açıp beklemeye başladı, ancak Peder Laughlin taksiye binmek yerine olan biteni heyecanla sekreterine anlatmayı tercih etti.

"Toplantı için tüm personeli bir araya topla, Margaret! Müthiş haberlerim var!"

Peder Sebastian, heyecanla ortalığı ayağa kaldıran yaşlı adama uyarı niteliği taşıyan bir bakış attı ama Peder Laughlin'in onu umursadığı söylenemezdi, "Papa! Papa Boston'a geliyor!"

Peder Laughlin'in patavatsızlığı Sebastian'ı korkutmuştu; aceleyle etrafı kolaçan edip, söylenenleri kimse-nin duymadığından emin olmak istedi. Ancak onlarca insan durmuş, yaşlı adamın konuşmasını dikkatle dinliyordu bile.

Peder Sebastian yaşlı adamı yaka paça taksiye bindirdikten sonra kendisi de aceleyle ön koltuğa geçti ama artık çok geçti.

Taksiye binip oradan ayrıldıklarında, kalabalığın içinden birkaç kişi çoktan yakınlarıyla son dakika haberleri-

ni paylaşma niyetiyle cep telefonlarını çıkarıp numaralan tuşlamaya başlamışlardı.

Bölüm 33

Peder Laughlin geriye yaslanıp, karşısındaki kalabalığın Papa' nin muhtemel ziyareti hakkındaki mırıltılarını dinliyordu. Rahibe Margaret ise, yaşlı Peder Laughlin'in toplantıda dile getireceği hususları unutmaması için bir kenara not ediyordu. Personel iki hafta boyunca her zamankinden çok daha fazla çalışmak zorundaydı. Koridorlar boyanacak, güller budanacak ve ön bahçe tamamen elden geçecekti. Ayrıca kilisenin lekeli camları temizlenmeli ve tavandan sarkan örümcek ağları yok edilmeliydi. Rahip Donovan yüksek sesle yemek salonunun döşemesinin de değiştirilmesi gerektiğini dile getirirken, Peder Laughlin boğazını temizleyip söze girmeye hazır-

landı ve odaya sessizlik çöktü.

"Üzgünüm ancak bütçemizin durumu ortada. Papa'mın ziyareti için elimizden ne geliyorsa yapacağız, bundan şüpheleniz olmasın."

"Aile birliğine durumdan söz edersek eminim bütçemizi güçlendirecek yardımlar yapacaklardır," dedi Rahibe Cecelia.

Peder Laughlin tek bir bakışıyla kadını susturdu. Papa'mın Boston'u ziyareti kilise cemaatine ait okulları-en azından St. Isaac'ı-canlandırabilirdi elbette ancak yine de tüm bütçeyi yeyip bitirmek doğru olmazdı. "Elimizden geleni yapmaya çalışacağız," dedi Peder Laughlin, "Önceliğimiz her zaman öğrencilerimizdir, bunu unutmayalım. Papa'mın ziyareti en büyük hayalimiz olsa da, önceliklerimiz her daim bellidir, ne için olursa olsun bu çizginin dışına çıkmamalıyız."

Soma Rahip Francis'e dönüp, "Yatakhane görevlilerinin gözlerini çocukların üzerinden bir an olsun ayırmasını istiyorum. Yüce Papa'mın ziyaretine hiçbir şeyin gölge düşürmesine izin veremeyiz," dedi Peder Laughlin. Bir an duraksadı. "Papa" kelimesini öyle sık kullanıyordu ki, uğursuzluk getirmesinden korkup, onun yerine başka bir kelime kullanmaya karar verdi. Böylesine batıl fikirler beslediği için kendini ayıplasa da kararından caymadı, "Misafirimiz için yapılacak hazırlıklar sırasında maddi sıkıntılarla karşılaşıldığı anda bana bildirmenizi istiyorum,"

Peder Sebastian ayaklandı, "Ve lütfen, bu ziyaret kesinleşene dek bir sır olarak kalsın."

Peder Laughlin, ardından kimsenin soru sormaya cesaret edemeyeceği türden bir ses tonuyla, "Sorusu olan var mı?" diye sordu ve tahmin ettiği gibi el kaldıran kim-

se olmadı.

"Öyleyse teşekkürler, Tanrı sizinle olsun," diyerek toplantıyı sonlandırdı.

Kalabalığın dağılmasıyla birlikte mırıltılar da yok oldu. Rahibe Mary David küçük ofisin boşalmasını beledikten sonra Peder Laughlin'e dönüp, "İzin verirseniz size söylemek istediklerim var," dedi.

"Elbette," diye yanıtlayıp, sandalyesine gömüldü yaşlı peder.

"Sofia Capelli'nin durumu günden güne iyiye gidiyor, ancak Kip Adamson' dan sonra herkes Jeffrey Holmes hakkında sorular sorup duruyor. Onlara verecek ce-vap bulamıyorum. Siz ne söylememi önerirsiniz?"

Peder Laughlin farkında olmadan, tıpkı Başpiskopos Rand'in yaptığı gibi ellerini çenesine koyup, "Her zaman söylediklerimizi. Jeffrey artık aramızda değil ve ona ne olduğunu bilmiyoruz," diye yanıtladı.

"Ancak sizin de bildiğiniz gibi oldukça kritik bir süreç içindeyiz ve onlara daha tatmin edici cevaplar vermemiz faydalı olacaktır."

"Biz de daha tatmin edici şeyler bilmiyoruz, Rahibe Mary David."

Rahibe Mary David, kemerinden sarkan gümüş haçı avucuna aldı ve isteksizce başını sallayıp, "Pekala, ben yalnızca yapabileceğimiz başka bir şey olup olmadığımız öğrenmek istemiştim," dedi.

"Bizler de daha aydınlatıcı bilgilere ulaşmak için çalışıyoruz," dedi Peder Laughlin ve bir an duraksadıktan sora, "Elimizden geleni yaptığımızdan şüphen olmasın," diye ekledi.

"Teşekkürler, ayrıca Yüce Pa..."

Elini kaldırarak Rahibe Mary David'i susturan La-

ughlin, uğursuzluk konusunda oldukça kararlıydı.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Peder Laughlin."

Rahibe aceleyle ofisten çıktıktan sonra, yaşlı adam ellerini yorgun yüzünde gezdirdi. Jeffrey Holmes olayının üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, bir fırsatını bulunca tekrar su yüzüne çıkmıştı. Bu çocuk okulun adını lekelemekle kalmamış, Peder Laughlin'in omuzlarına taşınması güç yükler bindinişti.

Sonra, Rahibe Mary David'in Sofia Capelli ile ilgili söylediklerini anımsayınca, kalbinde bir anda umut tohumları yeşermeye başladı.

Belki de bir kez daha denemeliydi.

Elbette!

Denemeliydi. Bunu yapabilirdi. Başarabilirdi.

Ve eğer başarabilirse, bağışlanacak ruh Holmes'ununki değil, kendi ruhu olacaktı.

Bölüm 34

Ezanlar okunduğunda, avluda abdestlerini alıp namaza hazır hale gelmiş diğer insanlar gibi, Abdul Kahadija da camiye doluşan kalabalığın arasına karıştı.

Tüm dikkatini Allah'a yöneltip, bağışlanması için yalvarmalıydı her zaman olduğu gibi. Ama bu kez, bu namaz vaktinde camide bulunmasının başka bir amacı daha vardı ve kalabalığın içinde aradığı simayı bulana dek konsantre olması mümkün olmayacaktı.

İmamın karşısında herkes saflar halinde dizilmişti ve Abdul, sonunda aradığı kişiyi buldu. Emindi, Allah niyetini biliyordu ve ona her zaman yol gösterecekti. Başı dik ve güçlüydü. Niyetinin doğruluğundan emin vaziyette,

sessizce Allah'a şükürler etti.

Abdul sabah namazını eda ettikten soma, camiden çıkarak kalabalığın arasından sıyrılıp sessizce adamın peşine düştü.

Söyleyeceklerini tekrar ederken, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi heyecanla çarpıyordu. Avuçları terden sırlıksılandı. İşi zordu; mimiklerinde ya da tavırlarında aşırıya kaçarsa reddedilebilir, amacına ulaşmaya bu kadar yakinken kaybedebilirdi.

Bu iş çok riskliydi.

Abdul adamı, namazdan çıkıp birbirleriyle selamlaşan dindaşlarının sesleriyle dolup taşan avlu boyunca takip etti.

Adam camiden çıkıp otoparka yöneldi; Abdul ise sabırla takip etmeyi sürdürdü.

Ve nihayet konuşmaya cesaret edebildi, "Kardeşim, bakar mısın?"

Adam, altmışlı yaşlarda, beyaz saçlı, küt çeneli ve hafifçe kilolu biriydi.

Abdul'ün nefesi kesilmişti sanki. Ağzı kurudu ve konuşmakta zorlandı. "Ben Abdul Kahadija, Boston'a yeni geldim," dedi ve duraksayıp, haftalardır üzerinde düşünüp taşıdığı o soruyu sordu, "Bahçemdeki zararlı otları yok edecek bir ilaç arıyorum. Nerede bulabilirim?"

Adam bir şiiire tepkisiz kaldı ve soma, "Zararlı ot ilacı," dedi usulca, "Yoksa böcek ilacı mı?"

Abdul içten içe mutluluktan uçuyordu, çünkü adam mesajını almıştı!

"Belki de böcek ilacı bahçem için daha kesin çözüm olacaktır," dedi Abdul gülümseyerek.

"Nerede bu bahçe?" diye sordu yaşlı adam.

"Allah'ın bahçesinde çalışıyorum," diye yanıtladı

Ab-dul.

"Öyleyse Nameer ile görüşmelisin, o da aynı bahçenin bahçıvanıdır."

"Sağ ol, kardeşim," dedi Abdul, "Nameer'i nerede bulabilirim?"

"Güney yakasında bir anaokulu var. Kalbin ve niyetin temizse, Allah yol göstericin olacaktır."

"Allah seni ve aileni korusun," dedi Abdul.

"Amin, senin de," dedi başındaki beyaz dantelden takkesini çıkarırken. Arabasının kapısını açarken aniden dönüp, "Bahçede ne yetiştiriyorsun?" diye sordu.

Abdul'ün yüzü bir anda pancar gibi kızardı. Bu soruya hazırlıklı değildi, ancak cevap kendiliğinden geldi, "Doğu zambakları."

Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Abdul'ün tüm gerginliği eriyip bitmişti, "Kocaman ve Roma'ya özgü Doğu zambakları," dedi gülümseyerek.

"İnşaAllah," dedi yaşlı adam.

"İnşaAUah."

Bölüm 35

Ryan erkekler yatakhanesinden acele adımlarla çıktı. Bulutsuz bir bahar sabahıydı ve günün Cumartesi olması her şeyden daha güzeldi. Okulda ilk haftasını kazasız belasız atlatmayı başarmıştı.

Ve en önemlisi, Melody koridorda kendisini beklemekteydi. Eve götüreceği ufak çantasını bankın kenarına koyduktan sonra Melody'in yanına olurdu ve bahçeyi izlemeye koyuldu. Hafta sonları üniforma giyme zorunluluğu yoktu ve bu sebepten herkes gözüne farklı görünüyordu. Karşı taraftan kendisine doğru yürüyen çocuk tıpkı Frankie Alito gibi düşük belli bol bir pantolon ile

koskocaman bir tişört giymişti ve onu görür görmez Dickinson Lisesi'ndeki hoş olmayan anılan geldi aklına.

"Neyse ki burası St. Isaac," dedi kendi kendine.

"Bu çanta çok küçük değil mi? Tüm kirlilerini eve götürmeyeceksin sanırım?" diye sordu Melody.

"Hayır, onları Pazar gecesi burada halledeceğim," dedi ve baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü bir edayla ekledi, "Çamaşırlar kururken seninle tarih çalışırız belki, ne dersin?"

"Katolik Tarihi'nden A almanın tek sebebi ben değilim," dedi Melody utanarak, "Çalışıp çabalayan sendin."

"Ama beni yönlendiren de sendin," dedi Ryan gülümseyerek.

Melody bir süre tenis ayakkabılarını çimento zemine sürterek ne cevap vereceğini düşündükten sonra konuyu değiştirmeye karar verdi, "Ee, okulda bir haftayı geride bıraktın. Ne düşünüyorsun?"

"Tahmin ettiğim kadar da kötü değilmiş," dedi Ryan etkileyici olma çabalarını bir kenara bırakarak, "En azından henüz dayak yemedim."

"Yüzün de epeyce iyileşti," dedi Melody ve biraz te reddüt ettikten sonra, "Yüzün o zaman bile çok güzeldi," diye ekledi.

Ryan utancından ne yapacağını şaşırmıştı, "Kaburgalarım da^eskisi kadar acımıyor."

Melody okulun avlusunda gezinen öğrencileri izlemeye başladı, "Hafta sonunu sensiz geçirmek zor olacak."

"Sen neden eve gitmiyorsun?"

"Evim çok uzakta," diyerek omuz silkti Melody, ancak Ryan onun bu konuda görüldüğü kadar umursamaz olmadığından emindi. "En azından gelmemi çok istediklerini biliyorum. Sofia'nın ailesi birkaç kilometre ötede

yaşıyor ancak annesinin yeni zengin kocası Sofia'nın eve gelmesini kesinlikle istemiyor," diye devam etti Melody.

"Şu işe bak!"

"Evet, maalesef durum böyle. Noel haricinde eve girmesine izin yok. Görünüşe göre okulun tüm nüfusunu sorun çıkararak baş belaları oluşturuyor."

Ryan kendini bu genele dahil etmek istemese de Melody haksız sayılmazdı. Ancak o "kavga" kendi suçu değildi ve eğer annesi Ryan'ı görmek istemese, eve götürmek için gelip onu okuldan almazdı. Ama belki de "sorun çıkararak" kategorisine girmesi için bir neden vardı:

Tom Kelly.

Annesinin gelmesine dakikalar kalmıştı. Tom Kelly'nin, annesinin peşine takılıp okula gelme ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Melody ile birkaç saat daha oturup sohbet etmek isterdi ancak artık gitmesi gerekiyordu.

"Annemi bekletmeyeyim, gitmem gerek."

"Pekala," dedi Melody, Ryan kızın sesindeki özlemi hissedebiliyordu, "Geri döndüğünde beni ara, olur mu?"

"Tamam, yarın görüşürüz," dedi Ryan ve çantasını yerden alarak yola koyuldu.

k k k

Ryan kapıya vardığında, önündeki bebek arabasına koyduğu paketlenmiş doğum günü hediyesiyle yaşlıca, kamburu çıkmış bir kadın Peder Laughlin'in ofisine doğru ilerliyordu. Ryan kapıyı açıp kadının geçmesine yardımcı oldu. Annesi çoktan gelmiş, Peder Laughlin ile konuşuyordu ve Ryan'ı görür görmez gülümsemeye başladı.

"Merhaba, tatlım!" dedi neşeyle, "Peder Laughlin

derslerinde ne kadar başarılı olduğundan bahsediyordu. Ben de bu akşam okuldaki ilk haftanı kutlamak için yemeğe çıkacağımızı söyledim."

"İyi vakit geçirmeni dilerim, Ryan. Yarın okula geri dönmeyi sakın unutma," dedi yaşlı Peder gülümseyerek.

Ryan cevap vermek üzereydi ki, az önce kapıdan geçmesine yardımcı olduğu kadın söze girdi, "Jeffrey nerede?"

"Bayan Holmes?" dedi Peder Laughlin şaşkınlık içinde, "Sizi görmek ne güzel."

"Torunumu görmek istiyorum, bu gün onun doğum günü!"

Peder, Teri'ye düşünceli bakışlar attıktan sonra, yaşlı kadına dönüp usulca ellerini tuttu ve "Ofisime geçelim, olmaz mı?" diye sorarak, bir yandan da fark ettirmeden odasına doğru götürmeye çalıştı.

Bayan Holmes ellerini çekip, şüpheli bakışlarla yaşlı adamı süzmeye başladı, "Sen de kimsin? Seni tanıyor muyum? Ben torunumu görmek istiyorum!"

Kadına yaklaşıp gözlerinin içine bakan Peder Laughlin, "Şükran Günü'nden soma buraya geldiğinizde Jeffrey hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz?" diye sordu usulca.

Kadın aniden geri çekilerek aynı şüpheli bakışlarla Peder Laughlin'i süzmeyi sürdürdü, "Ben torunumu görmek istiyorum!"

Peder göğüs geçirip Teri'ye bir kez daha baktıktan sonra, kadını kolundan sıkıca tutup ofise sokmaya çalıştı.

Teri kapının önünde öylece kalakalmıştı.

"Torunum nerede?" diye bağırmaya başladı yaşlı kadın, "Ona ne yaptınız? Onu neye alet ettiniz!"

Peder Laughlin'in verecek cevabı yoktu. Acı bir gü-

lümsemeyle Teri'ye bakıp, durumu anlayışla karşılmasını umarcasına ellerini iki yana açarak ofise girdi ve kapıyı kapattı.

Teri donup kalmıştı. Gözlerini Peder Laughlin'in yüzüne kapanan kapısından ayıramıyordu.

Ryan, "Haydi anne, gidelim," diyerek, tatlı dille ikna etmeye çalıştı annesini. Bu olayın ona, okulun ilk günü Kip'in ailesiyle karşılaştığı dakikalara hatırlattığından emin di.

Teri sonunda kapının önünden ayrılıp Ryan'ı takip etmeye başladı. Okuldan çıktıklarında kapının önünde bekleyen arabalarını gördü Ryan. Sürücü koltuğunda Tom Kelly vardı.

Birdenbire hafta sonunu evde geçirme fikri bir çeşit işkenceymiş gibi göründü gözüne, okulun yemek salonunda oturup Melody ile sohbet etmek yerine vaktini Tom Kelly denen adamla geçirmek zorunda kalacaktı.

"Sadece bir akşam yemeği. Sonra tüm geceyi ve ertesi sabahı annemle baş başa geçireceğim."

"Sabretmeliyim. "

Ryan, annesinin binmesi için arabanın ön kapısını açtı. Teri bir süre okula baktıktan sonra, başını iki yana sallayıp göğüs geçirerek Ryan'a döndü. Sıcak bir gün olmasına rağmen üşüyormuş gibi hırkasına sıkıca sarılmıştı, "Şu kadının torununa olanlar hakkında bilgin var mı, tatlım?" diye sordu, elini oğlunun omzuna şefkatle yaslayarak.

Ryan, tarihi okulun duvarlarına bakarken Pazartesi gecesi duyduğu o çığlıkları anımsadı. Omuz silkip, "Bilmiyorum," dedi, "Kimse bilmiyor."

Bölüm 36

Sofia her Pazar günü yaptığı gibi, bilim laboratuvarındaki denek hayvanlarının kafeslerini temizliyordu. Zor bir iş değildi ve Sofia her Pazar aynı şeyi yapmaktan sıkılmazdı; yalnızca kurbağalarla arası pek hoş değildi, kaygan derilerine dokunmaktan zevk aldığı söylenemedi.

Ancak bugün kurbağalardan rahatsız değildi. Hatta bir tanesini avucunun içine almış, oynuyordu. Kurbağa her an öldürülebileceğinin bilincindeymiş gibi hareket-sizce Sofia'nın avucunda duruyor, aklından geçenleri anlıyormuşçasına çaresizce bekliyordu.

Yalnızca aklından geçenleri anlamıyor, ayrıca ondan

nefret ediyordu.

Sofia da bunu hissediyor, nedenini de çok iyi biliyordu.

Kurbağa dikkatle Sofia'yı izliyordu.

Haftalardır biri gelip arkadaşlarından birini seçerek, laboratuvar masasının üstüne koyuyor ve derisini yarıp iç organlarını incelemek üzere boşaltmadan önce bir iğneyi hızla omuriliğine saplıyordu. Rahibe Agnes'in söylediğine göre, bu onların canını acıtmıyordu.

Sofia kurbağanın bakışlarındaki nefreti hissediyor, bu nefret tıpkı diğer kurbağaların omuriliklerine saplanan iğnelerin binlercesi bedenine batıyormuşçasına ona acı veriyordu.

"Öldür," dedi içinden bir ses, "O seni öldürmeden, sen onu öldür."

Ne yaptığının farkında bile olmadan, içinde yankılanan sese itaat etti ve kurbağayı avucunun içinde sıkıştırıp hasas kemiklerini kolayca kırdı. Hayvanın bağırsakları, baskının etkisiyle ağızından ve makatından dışarı fıskırdı.

İçindeki ses tatmin olmuştu.

Sofia avucunu açıp, saniyeler önce capcanlı kendisine bakan ancak şimdi şekilsiz bir et yığınınna dönmüş kurbağaya baktı, sonra hayvanı hemen çöp kovasına attı.

Ne yapmıştı böyle?

Ve neden?

Midesi bulanık Sofia, dönüp sıçanların kafeslerini temizledikten sonra tavşanlara yöneldi. Siyah ve beyaz renkte iki yetişkin tavşan uyuyordu. Yavrulardan biri beyaz, biri siyah, diğerleri ise tam Rahibe Agnes'in tahmin ettiği gibi anne ve babalarının karışımıydılar ve beyaz renkli anne tavşanın memelerini emiyorlardı.

Biri hariç

Yavrulardan biri pembe gözlerini Sofia' ya dikmişti.
Sofia kafesi açıp elini içeri soktu ve tavşanı kulaklarından yakalayıp dışarı çıkardı.

"Bunu yapma," diye fısıldadı laboratuvarından çıkıp odasına doğru yol alırken, "Bana asla böyle bakma."

Yavru tavşan başına gelecekleri hissedermişçesine titremeye başladı.

Bu titreme Sofia' nin içindeki sesi tatmin etmişti.

* * *

Kara bulutlar, Ryan' in da okulu terk etmesiyle Melody' in etrafına çökmüştü. Ryan okula gelesi yalnızca bir hafta olmuştu ama tuhaf bir şekilde ona çok alışmıştı ve onu özliyordu. Üstelik etrafında konuşabileceği hiç kimseyi kalmamıştı.

Sah akşamına kadar Sofia vardı; her şeyini onunla konuşabilirdi, ancak o akşamdan beri Sofia papağan gibi "Ben iyiyim," diye onlarca kez aynı şeyi sayıklayıp durmuş olsa da, Melody ondaki büyük değişikliği fark edebiliyordu.

Sofia tamamen değişmişti.

Ve artık Melody' in sırdaşı Sofia yoktu.

Bu yüzden Ryan gelene dek vaktini dolduracak bir şeyler bulmak zorundaydı.

Önce çamaşırlarını yıkayıp, sonra ders çalışmaya karar verdi.

Ne harika bir plandı!

İsteksizce banktan kalkıp yataktan yolunu tuttu. Avlu neredeyse bomboştu, yataktan de avludan farklı olmayacağından emindi. Koridorlarda yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Odasının kapısına geldiğinde ani-

den duraksadı.

Bu bir haykırıştı, acı bir inleyiş.

* * *

Sofia kucığında bir yavru tavşanla sandalyesinde oturmuştu. Yavru öylesine korkmuş bir haldeydi ki, her an kaçmaya teşebbüs edecekmiş gibi tedirgince bekliyordu. Korkudan kaskatı kesilmeseydi bile, Sofia' nin kendisini sıkıca tutan ellerinden kaçıp kurtulması imkânsızdı.

Sofia'nın benliği olanların farkındaydı ancak müdahale edemiyordu. Sanki kendi bedeninden uzakta, bulutların üstünden olanları izliyor gibiydi. Ellerinde sıkıca tuttuğu yavrunun korkusunun farkındaydı, hatta kalp atışlarını bile hissedebiliyordu ancak o sisli bulutların üzerinden tek yapabildiği olanları izlemektir. Ona yardım edemiyordu.

Bir şey daha vardı. Bedenin içinde gezinen, duya-bildiği, varlığını hissedebildiği, ancak kontrol edemediği bir şey. O şey bedenini ve zihnini ele geçirmiş, Sofia' ya emirler yağdırıyordu, Sofia ise itaat edip olanları uzaktan seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Elleri yavrunun boğazından ön bacaklarına kaydı. İnce birer dal gibiydiler. Baş parmağını hayvanın hassas bacaklarına bastırmaya başladı ve çok geçmeden bacakları birer saman çöpü gibi kırıldı.

Tavşan yerinden sıçrayıp, inlemeye başladı.

Şimdi onu yere bırakabilirdi, iki bacağı da kırıkken yerinden kıvıldaıamazdı nasılsa.

Ama vakit gelmemişti. İçindeki o şey, şeytan, hayvanın çektiği acıyı henüz yeterli bulmamıştı.

O anda kapı açıldı ve arkasını dönen Sofia, Melody

ile göz göze geldi.

"Aman Tanrım," dedi fısıltıyla Sofia'nın kucağında can çekişen hayvana bakarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Sofia ayağa kalkıp, gözlerini çırpınan hayvandan bir an olsun ayırmayan Melody'e döndü ve onun gözleri önünde kırık bacaklardan birini alıp sertçe çevirmeye başladı.

Yavru tavşan inledikçe Melody gözlerine inanamıyor, kendini olanların bir hayal olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Melody derin bir nefes alıp vakit kaybetmeden, ani bir hamleyle tavşanı Sofia'nın ellerinden kurtararak nazikçe kucağına aldı ve kendi sandalyesine oturup hayvanı sakinleştirmeye çalıştı. Hemen ardından odanın kapısı açıldı ve Rahibe Mary David bir hışımla içeri girdi, "Neler oluyor burada?"

"Bakın," diyerek acı çeken hayvanı Rahibe Mary David'e gösterdi Melody.

Rahibe perişan haldeki hayvanı görür görmez haç çıkarıp, "Ne olmuş bu zavallı hayvana böyle?" diye sordu telaşla.

Melody'in ağzını açmasına fırsat vermeyen Sofia, üzgün bir tavırla ellerini iki yana açıp, "Kütüphaneden çıkıp odama geldiğimde Melody'i bu zavallı hayvana işkence ederken buldum," dedi.

"Ne?" diye haykırarak yerinden fırlayan Melody, pişkin pişkin yalan söyleyen oda arkadaşının yüzüne baktı, "Bunları söylediğine inanamıyorum," dedi ve Rahibe Mary David'e dönerek, "Çamaşırlarımı almak için odaya geldiğimde onu gördüm, hayvana eziyet eden Sofia idi!"

Rahibe Mary David sinirden yuvalarından fırlamak

üzere olan gözlerini ardına kadar açarak, "Siz ikiniz! Burada beni bekleyin!" dedi ve güçlükle nefes alan hayvanı kucığına alıp odadan aceleyle çıktı.

"Senin neyin var, Sofia? Ondan ne istedin? O daha küçücük, zararsız bir bebek!"

Sofia tek kelime etmeden bekledi. Odaya huzur bozucu bir sessizlik hakimdi. Birkaç dakika sonra Rahibe Mary David geldi ve Melody'i kolundan tutup sürüklemeye başladı.

"Melody, Peder Sebastian hemen seni görmek istiyor."

"Beni mi?" diye isyan etti Melody, "Tavşanı kurtarmaya çalışıyordum, ona eziyet eden Sofia idi!"

"Yalan söylemenin faydası olmayacak!"

"Ben yalan söylemiyorum! Sofia, ona gerçeği anlat! Sofia!"

Olanlardan haberi yokmuşçasına "Ben sadece gördüklerimi anlattım," dedi Sofia sakinçe.

Rahibe Mary David, durmadan itiraz eden Melody'e aldırmandan onu odadan dışarı sürükledi ve Sofia tekrar yalnız kaldı. Yatağına uzanıp gözlerini tavana dikti. Tavşanın bacaklarını kırışını canlandırdı gözünde.

Mükemmel bir duyguydu.

•k * *

Rahibe Mary David, Melody'i kolundan tutup sürükleyerek okulun bodrumuna yani labirente götürüyordu.

Nefes nefese kalmış Melody, "Peder Sebastian ofisinde değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi karanlık koridorlarda hızla yürüyen rahibe, "Seni bodrumdaki kiliseye getirmemi istedi."

"Bu çok aptalca. Zavallı hayvana eziyet eden Sofia

idi, ben değil!"

"Sus!" dedi ve heybetli ahşap bir kapının önünde durdu. Bu kilise hakkında Sofia'nın ağzından duydukları hiç hoş şeyler değildi. Sofia bu kilisede tek başına saatlerce dizlerinin üstünde dua etmeye zorlanmıştı. Melody artık korkmaya başlamıştı. Kendisine de aynı ceza mı verilecekti?

Ve sonunda o da mı Sofia gibi olacaktı?

İçeri girmek istemiyordu. Bir adım geriye kaçtı. O esnada Rahibe Mary David kapıyı açtı ve Melody kafasını uzatıp içeriye bakmaya başladı.

Üzerinde mum yanan bir kurban taşı ve kurban taşının üzerinde tavana asılı duran, korkunç suratıyla ölmek üzere olan bir İsa vardı.

"Hayır," dedi Melody geriye doğru adımlar atarak, "Oraya gitmek istemiyorum."

"Korkmana gerek yok," dedi giyinme odasından dışarı çıkan Peder Sebastian yumuşak bir ses tonuyla.

"Peder, onu yapan ben değilim, Sofia idi!" diye ağlamaya başladı Melody bir anda, "Çamaşırlarımı almak için odaya geldiğimde Sofia hayvana eziyet ediyordu! Ben değil, o!"

Peder Sebastian eliyle işaret ederek Melody'yi içeri davet etti, "Haydi gel, bunları içeride konuşalım."

Peder Sebastian'ın o şefkat dolu sesi korkusunu epeyce azaltmıştı. Tekrar kendini savunmaya başlamıştı ki, kızı susturup, "Lütfen, Melody. İçerde konuşalım," dedi Peder Sebastian.

Melody tedirgince yutkundu. İçinden bir ses hâlâ o uğursuz kiliseye girmemesini söylüyordu ancak bir yandan da Peder Sebastian'ın kendisini incitmeyeceğinden emindi ve odada olanları anlatması için bir şans vermişti

ona. "Pekala," dedi derin bir nefes aldıktan sonra.

Peder Sebastian' in uzattığı elini tutarak, kilisenin kapısından içeri adımını attı.

Bölüm 37

Jeffrey Holmes gözlerini açıp etrafına baktı.

Her yer öyle karanlıktı ki, elleriyle gözlerini yumup, açık olduklarından emin olmak istedi.

Pis kokular yayılmıştı her yana; elini attığı her yerde öbek öbek birikmiş çöpler ve kokuşmuş sümüksü sıvılar vardı.

Neredeydi? Buraya hapsedilmek neyin cezasıydı?

Bir çeşit hücrede olmalıydı; tek hatırladığı buydu. İçinde başka bir varlığın kol gezdiğini ve bedenini ele geçirdiğini hissetmişti. Bunu çok iyi anımsıyordu.

İşte yine başlıyordu.

Karnında başlayan yanma köpürürcesine yayılıyor ve

göğsünde dehşet saçan bir öfkeye dönüşüyordu.

Sanki kendi bedeninin içinde küçücük bir odaya hapsediliyor, hem bedenine hem ruhuna zorla el konuluyordu.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı çaresizce. Uzun bir süre için, kendi iradesiyle söyleyebileceği son sözlerdi bunlar. Böylesine kudurmuş bir öfkeye karşı koymaya gücü yetmeyecekti elbette, biliyordu. Birkaç saniye içinde hiddet bulutlan sarmıştı zihnini.

Artık Jeffrey Holmes yoktu.

Şeytanın bedenini ele geçirmesiyle birlikte Jeffrey'nin tüm uzuvları sarsılarak kasılmaya başladı ve yumruğunu sıkmasıyla birlikte tırnaklan yavaşça etlerini sıyırmaya başladı. Duyduğu acıdan zevk alan şeytan, Jeffrey'nin göğsünden beline, oradan da kalçalanna inip tüm bedenini her zerresine vancaya dek kaplamaya başladı ve bulunduğu dar hücreden kurtulup binanın üst katlarını keşfe çıkabilmek için ihtiyaç duyduğu gücü çocuğun beyininde bulup, usulca emmeye koyuldu.

Yukanda kızların yatakhane vardı.

Evet, başarmıştı.

Artık yeni biriydi, gözlerindeki kıvılcımlar da bunun kanıtıydı.

Ama hayır! Bu kıvılcımlar ilk değildi, yalnızca öncekilerden daha, çok daha kuvvetliydi. Ama hâlâ hazır değildi, saniye saniye güç ve canlılık kazanıyordu.

Eğer karşılaşırlarsa ve güçleri birleşirse, artık kimse'nin gücü onlara karşı koymaya yetmezdi.

Değişimden hoşnuttu ancak beklediği bu değildi.

Bir şeyler eksikti.

Artık karanlıkta gören gözleriyle, hücrenin her köşesini inceledi. Bedenini istila ettiği canlı'nın zekasını ve

sezgilerini kullanarak ihtiyacının kaynağını düşünmeye başladı.

Ve buldu.

İhtiyacı olan şey, hücresinin tam üstündeydi.

İçine atılan tohumları yeşermeye başlamış bir şeytan askeri. Sezilmesi ve fark edilmesi zordu ama oradaydı.

Tüm bilinciyle o nazik şeye yoğunlaştı.

Üst katlardan birinde kendi soylarından bir parçanın bulunduğu haberini alan şeytanın alevi körüklendi, ev sahibi Jeffrey Holmes'un bedeninde kıvrınmaya başladı ancak işinde yarayacak bu bedene zarar vermemek için kudurmuşçasına tepinmeyi bıraktı; Hücrenin duvarına yaslanıp haince gülümsemeye başladı. Hâlâ burada kilitliydi ama kurtulacak ve gücünü kendi soyundan gelen diğer bir yoldaşıyla birleştirip git gide yenilmez olacaktı. Hücrenin kapısının ardında başka şeytanlar da dolanıyordu ve elbet onlarla buluşacağı gün gelecekti.

Kaynaşacak, gücüne güç katacaktı.

Ve hükmedecekti.

Sevinçten ulumaya başlayacaktı ki, bir tehlikenin yaklaştığını hissetti.

Bir rahip!

Bir rahip gittikçe yaklaşmaktaydı.

Hırsıyla yere tükürdü. İntikam ve öfkeyle dolmuştu yeniden.

Rahip dışarıdaydı ve o, ne yapması gerektiğini biliyordu; rahip kapıyı açtığı anda onun üzerine sıçrayacak ve kalbi hâlâ atarken onu yerinden söküp alacaktı.

Saldırıya hazırlanmak için kapıya doğru sürünmeye başladı ancak bacaklarında sıçrayacak kuvvet kalmamıştı, tökezliyordu.

Öfkeyle doldu ve bacaklarını yerinden söküp, kendi-

sine itaat etmemenin cezası olarak, onu yerden yere vurmak istedi ancak rahiple son yüzleşmesini anımsayınca fikrinden caydı.

Ev sahibinin dermanı kalmamıştı, ancak gelen rahip de güçlü sayılmazdı.

Sabırlı olmalıydı. Gücünü yukarıdaki çaylakla birleştireceği gün gelecekti ve o zaman, ne rahip ne de bir başkası onu durdurabilecekti.

Zemine oturup duvara yaslandı ve Jeffrey rahip ile konuşurken öfkesine hakim olup dinlenmeye karar verdi. Yine de uyanık olmalıydı ve ufak da olsa bir kaçma fırsatı yakalarsa, bunu en iyi şekilde değerlendirmeliydi.

Bölüm 38

Ryan biftek ve fırınlanmış patates sipariş ettikten sonra menüyü kapatıp garsona iade etti. Günü tahmin ettiği kadar berbat geçmemişti; önce Quincy Market'e gitmişler, sonra da öğle yemeğini Ryan'ın en sevdiği restoran olan Legal Seafood'da yemişlerdi. Akşam yemeği için St. Isaac'ın birkaç sokak arkasındaki Ruth's Chris adlı bir yere gelmişlerdi ve Ryan neden eve daha yakın bir yerlere gitmediklerini merak ediyordu.

Kendisinden saklanan bir şeyler olduğunu hissediyordu. Öğleden beri annesinin dilinin altındaki baklayı ne zaman çıkaracağını tedirginlik içinde bekliyordu. Garson

masadan ayrıldıktan sonra Tom Kelly ayaklanıp, "Bana birkaç dakikalığına müsaade edin lütfen," dedi ve erkekler tuvaletine doğru yol aldı.

"Evet," diye söze girdi heyecanlı ve tedirgin bir ses tonuyla, "Üçümüz birlikte hoş vakit geçiriyoruz, öyle değil mi?"

Ryan isteksizce onayladı. Hiç hoşuna gitmeyecek şeyler duyacağından artık emindi.

"Paskalya tatilinde birlikte kısa bir seyahate çıkmaya ne dersin?"

Ryan kaşların kaldırarak, "Biz mi?" diye sordu merakla. "Biz" derken, Tom Kelly denen o herifi de mi dahil ediyordu acaba? "Sadece sen ve ben mi, yoksa o adam da mı gelecek?"

"Ryan, Tom benim için yalnızca 'o adam' değil, Tom çok iyi biri."

Ryan omuz silkti, "İyi veya kötü biri olduğunu tartışmayacağım seninle. Sadece onunla evlenme, senden tek istediğim bu."

Annesi bir süre sessiz kalınca Ryan, annesinin Tom Kelly ile kendisine haber bile vermeden evlendiğini düşünüp dehşete kapıldı, ancak neyse ki Teri, "Evlenmek gibi bir niyetimiz yok," diyerek Ryan' m yüreğine su serpti.

"Ancak bilmeni istediğim bir şey var. Tom ve ben artık birlikte yaşayacağız."

Ryan' m kalbi bir anda kin ve öfkeyle dolmuştu. "Vay be! Elinizi çok çabuk tutmuşsunuz!"

Teri, oğlunun sesindeki öfkeyi görmezden gelerek sözlerini sürdürdü, "Tom, gerçekten çok iyi bir adam. Benimle ve seninle çok yakından ilgileniyor, bana sürekli destek oluyor. Keşke ona benim gözümle bakmayı becerebilsen..." Kucağındaki mendilin kenarlarını kıvrarak

bir süre oyalandıktan sonra sözlerini sürdürdü, "Ve sen gittin gideli, ev bomboş kaldı. Çok yalnızım."

Ryan suçlar bakışlarla annesinin gözlerine baktı, "Bu benim suçum değil!"

"Suç mu? Ben kimseyi suçlamıyorum, Ryan. Tom ve ben... Biz birbirimize aşığız."

Göz ucuyla Tom'un yaklaştığını gören Teri, Ryan'ın elini tuttu ama Ryan bir hışımla elini geri çekti. Teri, karşısında sinirden kıpkırmızı kesilmiş halde oturan oğluna doğru eğilip, "Ryan, bu güzel akşamı mahvetme, lütfen," diye fısıldadı.

Tom gülümseyerek masaya oturdu, "Ne kaçırdım?"

Ryan derin bir nefes aldı, "Çok şey sayılmaz. Annem evimize taşınacağından bahsediyordu."

Suratu kül rengine dönmüş Teri'ye bakan Tom, ortamı sakinleştirmek istedi, "Haydi ama, ona taşınmak demeyelim," diye söze girdi ama Ryan bitirmesine izin vermedi, "Bu gece okula dönsen iyi olacak sanırım."

Tom Kelly yüzüne son derece şaşkın bir ifade takınarak, "Şaka yapıyor olmalısın! Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi.

Teri yaşlarla dolmuş gözlerle Ryan'a bakakaldı. Ryan ise ağzından her an çıkabilecek kötü sözleri bastırabilmek için birkaç saniye sakinleşmeyi bekledi, "Diğer öğrencilerin seviyesine yetişebilmek için çok çalışmam gerek," diye söze başladı ses tonunu elinden geldiğince sakin tutmaya özen göstererek, "Hafta sonunu evde geçirmeyi çok isterdim ancak okulda kalıp çalışmam gerek."

Ryan, Tom'un bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti ve kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi.

Teri kafasını eğip, konunun tartışmaya dönmemesi için sessizce bekledi.

"Belki de sen haklısın, Ryan. Bu durumda biraz daha fazla çalışman gerekecek," dedi Tom, düşünceli bir adam rolünde.

Ryan başıyla onayladı.

O esnada garson yemek tabaklarını getirdi.

Biftek enfes görünüyordu ancak Ryan'ın çoktan iştahı kaçmıştı. Melody'in sözleri kulaklarında çınlıyordu: "Görünüşe göre okulun tüm nüfusunu sorun çıkarıcı baş belaları oluşturuyor."

Ryan'ı yatılı bir okula göndermek Tom'un fikriydi ve bu fikrini hayata geçirir geçirmez annesinin yanına taşıyordu. Ryan'ın hafta sonunu okulda geçirmeye karar vermesine dair en ufak bir üzüntü duymadığı da ortadaydı.

"En azından hep birlikte güzel bir Cumartesi geçirme şansımız oldu," dedi ve kadehini kaldırdı Tom, "Nice güzel Cumartesilere."

Ryan da kola kutusunu kaldırdı.

"Nicelerine," diye katıldı Teri.

Ryan kola kutusunu diğerleriyle tokuşturduktan sonra bir yudum alıp rahatlamaya çalıştı. Bundan somaki hafta sonlarını Tom Kelly'nin de yaşadığı bir evde geçirmektense, okuldaki arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih ederdi.

Bu akşamın kalan dakikalarını, annesini daha da üzmemek için kibar olmaya gayret ederek geçirmekten başka çaresi yoktu. Tom Kelly ve annesinin durumunu düşünmeyi yatakhane sine döndüğünde, tek basıyken yapmaya karar verdi.

Kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Artık o da St. Isaac'a hapsedilen baş belası çocuklardan biriydi.

Bölüm 39

Abdul Kahadija alaca karanlıkta sakin adımlarla yürüyordu. Allah'ın nuru, yolunu aydınlatıyordu. Abdul Kahadija'nın göze çarpan bir yanı yoktu; camdan bakan biri onu mahallenin diğer sakinlerinden bir zannedirdi.

İki evin arasında yer alan dar sokaktan girip, ilerideki avluya doğru yürümeye başladı.

Geniş avludaki üzeri örtülmüş barbekü, kamburu olan dev bir yaratık gibi görünüyordu. Dört sandalyeli bir masa ve hemen yanında duran şemsiye, keyifli yaz günleri için konulmuş olmalıydı.

Abdul dikkatlice dinledi. Evin içinden ses gelmiyor-

du. Komşu evlerden de çıt çıkmıyordu. Verandanın lambası yanıyordu. Mutfak kapısının camından oturma odasındaki lambanın da yandığını gördü; evin diğer bütün odaları karanlıktı. Cebinden çıkardığı ince siyah eldivenleri dikkatlice giydikten sonra, cam keskesini de çıkarıp mutfak kapısını doğru ilerledi. Kapı tokmağının yakınlardan yuvarlak şekilde bir cam parçası çıkardıktan sonra, diğer yandan da bir parça cam kesti.

Ancak küçük bir cam parçası çıkmasını beklerken, tüm cam paramparça oldu.

İki blok ötedeki bir evin köpeği havladı; başka kimseden ses çıkmamıştı.

Abdul Kahadija camda açtığı panelden elini içeri sokup mutfak kapısının tokmağını çevirdi ve mutfağa girdi. Evde kimsenin olmadığından emin olsa da, işini sessizce bitirmek istiyordu. Kırılan cam yeterince gürültü çıkarılmıştı; daha fazlasına müsaade etmemeliydi.

Abdul bu evde kendisine dair en ufak bir iz bırakmak istemiyordu; ne bir ses, ne de ayak izi.

Peki o küçük ve kolayca gizlenebilir nesneyi aramaya nereden başlamalıydı? Evin her yerinde olabilirdi. Oturma odasının girişinde durup, kendini evin sahiplerinin yerine koymaya çalıştı.

"Ben olsam o parçayı nereye saklardım?"

Kendini o evde yaşayan ruhsuz ve duyarsız insanlarla bir tutması imkânsızdı; ellerinin altındaki hazineden bihaber olduklarından emindi.

Saatine baktı. Kendine tanıdığı yirmi dakikalık sürenin dört dakikasını geride bırakmıştı ve henüz aramaya başlamamıştı.

Mutfak çekmecelerini gelişigüzel aramaya başladı; oraya saklamayacak kadar akıllı olduklarından emindi. Paket

lastikleri, tornavidalar, eski faturalar ve çivilerle dolu çekmeceleri alt üst etti.

Hayır, mutfakta değildi.

Oturma odası oldukça sadeydi ve aradığı şeyin buraya gizlenmiş olmadığını hissediyordu. "Kapının yanındaki çekmeceli dolapta en fazla gümüş yemek takımları olabilir," diye düşündü.

Sıra yatak odalarındaydı.

Uzulca merdivenlerden çıkıp anne ve babanın yatak odasına girdiğinde, gözüne ilk çarpan nesne, konsolun üzerinde duran işmeleli mücevher sandığıydı.

"Allah'ım, sana şükürler olsun."

Eldivenlerini bir kez daha düzelttikten sonra sandığın kapağını dikkatlice açtı.

Kapağı açar açmaz müzik çalmaya başlayınca Abdul korkuyla yerinden fırladı ama hemen toparlanıp parmağını pime bastırarak müziği durdurduktan sonra, diğer eliyle kutuyu karıştırmaya başladı.

Aradığı şey, ucuz bilezikler ve kolyelerle dolu süslü kutunun içinde değildi. Kutu öyle süslüydü ki, içindekilerden çok daha pahalı görünüyordu.

Başka nereye bakmalıydı? Soma bir detayı anımsadı: kadınlar en değerli eşyalarını çamaşırlarının arasına saklardı bazen.

En üst çekmeceyi açıp, ellerini çamaşırların ve saten geceliklerin arasında dikkatle gezdirdi ancak aradığını yine bulamamıştı.

Neredeydi?

Nerede?

Komodin!

Komodinin çekmecelerini açmak isterken dirseğiyle fotoğraf çerçevesini yere düşürdü ve eğilip yakalamaya

çalıssa da, ahşap zemine düşen çerçevenin camı param-parça oldu. Cam kırıklarının altındaki resimde, elinde balık olan küçük bir çocuk vardı.

Bu fotoğrafı yanında götürmeli miydi?

Hayır, buna hiç gerek yoktu.

Abdul mücevher kutusundaki takılan cebine soktu ve aradığını bulamamanın verdiği üzüntüyle sessizce evi terk etti. Gecenin karanlığında eldivenlerini çıkarıp, soğukkanlılıkla dar yoldan geçerek caddeye çıktı. Elindeki takılan gelirken gözüne çarpan büyük çöp tankına atabiliyordu. Karanlıkta ilerlerken kendine, planının bu kutsal emanet olmadan da işleyebileceğini hatırlatıp rahatlama-ya çalıştı. Bu evde yaşayan aptal insanlar, sahip oldukları şeyin değerini bilmiyordu. Eğer o parçayı bulabilseydi kendini son derece güvende ve rahat hissedecekti ama onsu da yoluna devam edebilirdi.

Bu savaşı kazanıp, öcünü almalıydı.

Bölüm 40

Peder Laughlin, yüz yıllardır papaz konutu olarak kullanılan binanın alt bodrumunda yer alan küçük hücreye yaklaştığında yavaşladı. Öğlen vakti Jeffrey'nin babaannesiyile yaptığı acı görüşmeden hemen sonra hevesle hayata geçirmek istediği o fikir, şimdi gözüne son derece aptalca görünüyordu. Peder Sebastian'm Sofia ve Melody üzerinde yarattığı olağanüstü etkiyi Jeffrey üzerinde yaratabilecek yeteneği olmasını her şeyden çok isterdi.

Böylece Jeffrey'i tekrar Tann'nın sancağına çekebilirdi.

Peder Sebastian her ne kadar Jeffrey'nin umutsuz vaka olduğunu ve ruhunun şeytandan asla kurtulamayaca-

ğıtı söylese de, Peder Laughlin buna inanmıyordu; Tamı hiçbir çocuğu bir başına, çaresiz bırakmazdı.

Sofia ve Melody'i bırakmadığı gibi.

Laughlin, Jeffrey'nin kapısının mandalına uzandı ancak yaşlı ve titreyen elleri, soğuk metal kapıya değince açmakta bir süre tereddüt etti. Hâlâ odasına geri dönüp, ağrıyan ayaklarını koltuğuna uzattıktan soma sıcak bir fincan çay eşliğinde Puccini dinleme şansı vardı. Kimse bu zavallı çocuğu, işinde son derece usta olan Peder Sebastian'a emanet ettiği için onu suçlayamazdı; şeytan çıkarma ayinlerinde kimse Peder Sebastian'ın eline su dökemezdi.

Ama eğer bu çocuğu kurtarabilirse gönül rahatlığıyla emekli olabilir, öldüğünde de Tann'nın yolunda harcadığı ömründe leke olmaksızın ruhu huzurla ebedi aleme geç ederdi.

Ve Tamı, aklında tutabildiği kadarıyla tekrar edeceği bu ayın süresince ona yardımcı olacaktı; bundan emindi.

Karanlık odanın kapısında bekliyordu. "İnancımı sabit kıl Tamım," diye fısıldadı, haç çıkartıp parmak uçlarını öptü ve aynı parmaklarla ağır metal kapının mandalını çekti. İçerisi leş gibi kokuyor, duvarlardan şeytanın melanetlerinden haber verircesine kasvet akıyordu. Kapıyı açmasıyla birlikte içeri süzülen ışık, odanın köşesine korkuyla sinmiş Jeffrey'nin çıplak bedenine vuruyordu.

Çocuğun yüzü solgundu, gözlerindense sarımsı iltihaplar akıyordu. Kabarmış damarlarla kaplı çıplak bedeni bir deri bir kemik kalmış, kaburgaları zayıflıktan dışarı fırlamış, saçları kirden yapışmış halde birbirine dolanmıştı.

Ernest'in aklından ilk geçen, açlıktan kurumuş ve bitkin düşmüş çocuğun yanına gidip ona sarılmak ve rahat-

latmaya çalışmaktı ancak odadaki şeytanın varlığın hissetmek, onu bunu yapmaktan alıkoyuyordu. Bu yüzden tüm aklını çocuğun bedenini kullanan melun şeytana yoğunlaştırmaya karar verdi.

Belinde asılı duran haçı eline aldı. Birkaç saat önce Peder Sebastian'ın Melody Hunt üzerinde uyguladıklarını Jeffrey'de deneyecekti ve en büyük desteği, ayinden soma Melody'in yüzündeki o neşe saçan gülümsemeydi. Kız şimdi revirde, hafta başında Sofia'nın yatmış olduğu yatakta huzur içinde uyuyor, Sofia'nın gibi şeytandan temizlenmiş ruh ve bedeniyle Tann'ın sıcak kollarında dinleniyordu.

Bu hazı yaşamaya bu zavallı çocuğun da hakkı vardı.

Kelimeler ezberindeydi ancak iş telaffuz etmeye gelince bir türlü tatmin olmuyordu. Sebastian'ın güçlü ve canlı sesinin yanında kendi sesi oldukça tiz ve sönük kalıyordu. Latince sözleri bile doğru düzgün söyleyemiyordu; yaşının verdiği unutkanlık ve zayıflık her şekilde hissediliyordu.

Bunu yapmamalıydı; pişmanlık hissediyordu.

O esnada çocuğun bedeni sarsılmaya başladı ve Peder Sebastian'ın söylediğine göre bu, şeytanın bedene girdiğinin habercisiydi. Ernest elindeki haçı havaya kaldırıp, yüksek sesle ayinde söylenenleri elinden geldiğince tekrar etmeye başladı.

Sesini yükselttikçe, şeytan üzerinde daha güçlü bir hakimiyet kuruyormuşçasına hevesle sürdürdü ayini.

Jeffrey'nin uzuvları kasılmaya başlamıştı; çocuk acı içinde inleyerek kıvranıyordu.

"Sana şükürler olsun, Tanrım," diye fısıldadı Ernest, Tann'ın kudretini ve desteğini yanına aldığı hissed-

rek sesini daha da yükseltti.

"Melun şeytan," diye yeniden başladı sözlerine. Bu Sebastian'ın Latince sözlerinden değil, Ernest'in okul kitaplarından ezberlediği cümlelerdendi. "Bundan sonra insanoglunu yoldan çıkarmaya, Tann'nın seçkin kullarının nefesine zulmetmeye cüret edemeyeceksin! Yüce Tann'ın emirlerine itaat edeceksin!"

Bu sözlerinin ardından çocuğun biraz gevşediğini ve yavaşça oturma pozisyonuna geçmeye başladığını fark eden Laughlin, cebinden içinde kutsal su bulunan minik şişeyi çıkardı ve sözlerini sürdürdü, "Defol, her türlü arsızlığın mimarı, selametın ezeli düşmanı Şeytan!"

"Peder?"

Çocuğun sesi öyle kısıktı ki, Ernest sesin çocuktan geldiğinden emin olamadı.

"Peder?"

Küçük bir çocuğun sesiydi bu.

"Söyle, evladım?" dedi Peder Laughlin, bu sırada ilerleyerek Jeffrey'e yaklaştı ve ona doğru eğilip dokunmak için elini uzattı, "Ben sana yardım etmek için buradayım."

"Sen!" diye kükredi şeytan aniden, kokuşmuş nefesi Peder Laughlin'in suratına bir tokat misali inmişti, "Sen mi bana yardım edecekmişsin! Ha ha! Asla!"

Yaşlı adam hızla geriye doğru attı kendini; dengesini kaybetmişti ve tam yere yuvarlanmak üzereyken duvara tutunup destek aldı.

Çocuk ayağa kalktı. Bedeni çelimsizdi ancak yüzündeki şeytanın ta kendisiydi; onun çarpılmış, eğri büğrü çehresi Jeffrey'ninkini perdelemişti. Jeffrey kollanm açır ağır adımlarla yaşlı pedere yaklaşmaya başladı.

"Beni asla yenemeyeceksiniz!"

Korkudan kaskatı kesilen Peder Laughlin'in tek yapı-

bildiği, hırıldayarak yavaşça kendisine yaklaşan, salyaları akmış o korkunç yaratığa bakmaktı.

Jeffrey'in tükürmesiyle birlikte pederin dudaklarına yapışan balgam cayır cayır yanmaya başladı adeta. Laughlin yüzüne yapışan kokuşmuş balgamı silerken bir hışımla kapıya yönelip dışarı çıktı ve kapıyı hızla kapatmasıyla Jeffrey'nin çelimsiz bedeni kapıya çarpıp yere düştü. Kaçmayı başaramamanın verdiği öfkeyle birlikte tüyler ürperten bir biçimde ulumaya başlayan şeytan, Jeffrey'nin bedenini kudurmuşçasına duvardan duvara vurmaya başladı.

Laughlin koşar adımlarla hücreden uzaklaşmaya başladı ve güvende olduğundan emin olduğunda duvara yaslanıp biraz dinlendi. Jeffrey'nin içindeki şeytanı kovmak için yanında getirdiği kutsal suyu alıp mendiline döktü ve şeytanın, dudaklarını kavuran balgamını temizlemeye başladı.

Yürümeye hazır hissettiğinde ise elinden geldiğince seri adımlarla odasına döndü.

Şeytanın uluması asla kulaklarından silinmeyecekti. Mezara kadar.

* * *

Revirde yatan Melody, birden gözlerini ardına kadar açıp ulumaları dinledi; sonra ninni söyleniyormuşcasına yatışıp, tatlı uykusuna devam etti.

Yatakhanedeki odasında bir başına oturan Sofia Capelli, kendi soyundan gelen bir başka ruha ait feryatları dinlemekteydi. Ses yükseldikçe açlığı içini tırmalıyor, çaresizliğini yüzüne vuruyordu. Yatağına yatıp karnına bir yastık dayadı ve dizlerini göğsüne dek çekti. Buluşma zamanı yakındı.

Hemen değil ama çok yakındı.

* * *

Yerin altındaki hücrede, Jeffrey'nin bedenini esir alan şeytan, başarısızlığın bedelini fena halde ödetmekteydi. Çocuğun çelimsiz vücudunu duvardan duvara fırlatıyor, kafasını taş zemine defalarca vuruyordu ancak tüm bunları yaparken Jeffrey'nin bilincinin yerinde olmasına özen gösteriyor; onun güçsüzlüğü yüzünden hücreden kaçamayışının kendisine verdiği acıyı onun da hissetmesini arzuluyordu.

Çocuğun uzun tırnaklarıyla yüzünü paramparça edişini izlerken zevk alıyordu. Öfkesi gittikçe artıyordu. Jeffrey'nin ellerini gırtlığına götürerek tırnaklarıyla boğazını yansını, kaslarını, tendonlarını parçalayarak, beyine kan pompalayan atar damarını buluşunu seyrederken kakhahalar atıyordu.

Damardan fışkıran kan taş zemine fışkırdı.

Jeffrey'nin ruhu bedeninden ayrılıyordu.

Son nefesinde, Şeytanın kakhahaları yankılanıyordu hücrelerinde.

Şeytan, Jeffrey'nin kalan son enerjisini de emip bitirdikten sonra, sıradaki kurbanının gelişini beklemek için köşesine çekildi.

\

Bölüm 41

Ryan çantasmdakileri yatağının üzerine boşalttıktan sonra sessizce lanet okudu. Yalnızca bir gece için gelmesi bile ne büyük sorunlara neden olmuştu. Annesi incinmişti, Tom'un da kendisinden hiç hoşlanmadığından emindi ve işin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu. Belki yapılacak bir şey yoktu: Tom Kelly ile birlikte yaşamayı isteyen annesiydi belki de. En iyisi dönem sonuna kadar okulda kalıp, annesinin istediği gibi yaşamasına izin vermektir.

Belki de annesinin işine karışması hataydı. Tom Kelly son derece iyi biri gibi görünse de, onda Ryan'ı rahatsız eden birşeyler vardı.

Babasını duyar gibiydi: "Kahretsin! Tom'u, sırf be-

/

nim yerimi doldurmak istediğini düşündüğün için sevmiyorsun! Ama bu senin problemin, annenin değil! Büyü artık!"

Ryan derin bir nefes aldı. Oda arkadaşı Clay, okuduğu kitaptan hafifçe kafasını kaldırmış kendisine bakıyordu, "Hafta sonunu evinde geçireceksin sanıyordum."

"Planlar değişti," diye kestirip attı Ryan; Clay'le olanları konuşmak istemiyordu, "Melody'i gördün mü?"

"Hayır, bütün gün odamdan çıkmadım."

Ryan hemen cep telefonunu sakladığı yerden çıkarıp Melody'in numarasını tuşladı, ancak kızın telefonu kapalıydı. Telefonunu odasında bıraktığına göre uzak bir yerde olamazdı; belki de çamaşırhanedeydi. Hemen Clay'e dönüp, "Kızlar yatakhanesine gitmemde bir sakınca var mı?" diye sordu. Clay gülümseyerek, "Hiç tavsiye etmem," dedi ve hemen ardından ekledi, "Yapabileceğin tek şey ona biriyle haber yollamak olabilir ancak."

* * *

Beş dakika sonra Ryan, kızlar yatakhanesinin giriş kapısında idi. İçeri girdiğinde, sağ tarafta bulunan oturma salonundaki şöminenin yanında, sallanan sandalyesinde oturmuş kitap okuyan yaşlı rahibe gözüne çarptı. Ryan'ı fark eden rahibe gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu merakla.

"Melody Hunt'ı arıyordum."

"Onu bugün hiç görmedim."

"Peki ya oda arkadaşı Sofia Capelli?"

"Sofia bu akşam mutfakta görevli," dedi yaşlı rahibe.

"Teşekkür ederim," dedi ve dönüp kapının yolunu tuttu; yaşlı rahibe ise çoktan kitabının sayfalarına gömülmüştü.

A * *

"Sofia, ayakta uyuyorsun! Haydi şu çöpleri dışarı çıkart!"

Aşçının sesiyle irkilen Sofia, çekmeceye sokmak üzere olduğu büyük et bıçağının sapını sıkıca tuttu. İçinde köpüren öfkeyle bıçağı aşçının sırtından sokup, ucu göğsünden çıkana dek bastırmak istedi.

"Şimdi!" diye bağırdı, son otuz yıldır aynı yemekleri pişiren tıknaz aşçı.

O esnada Sofia, kadının sırtından kanlar fışkırdığını hayal ediyordu.

"Pekala," dedi ve lavabonun yanında duran çöp konteynerinin içindeki siyah plastik poşeti kaldırıp aldı. Sürükleyerek mutfaktan çıkarırken, dışarıda kalmamak için ayakkabısının burnuyla itekleyerek kapı tamponunu yerleştirdi.

Çöp varillerinden birinin kapağı açmasıyla birlikte yayılan çürümüş et kokuları burun deliklerine dolmuştu. Sofia bu zehirli kokuları, deniz kenarındaki iç ferahlatıcı tuzlu su esansiyimışçasına iştahla ciğerlerine dolduruyordu.

Çöp poşetini elinden bırakıp, varilin içinden yayılan o sıra dışı aromanın kaynağını bulmak için kollan sıvadı. Varil birbirine dolaşmış sakatat yığınları, çürümüş sebzeler ve et artıklarıyla doluydu ama bu pislik yığınlarını

böylesine iştah açıcı gösteren şey, her yânda kıpır kıpır, kıvrıla kıvrıla gezinen beyaz şeylerdi.

Yerlerinde duramayan neşeli kurtçuklar.

Binlerce.

Tepede asılı duran lambadan yayılan loş ışık altına kurtçuklar sürünerek ilerledikçe, parlak derileri pırlantalar gibi panldıyordu.

Sofia onlara yaklaştı.

Elini uzatıp onlara dokundu.

İştahı kabarmıştı.

Ağzının sulandığını hissediyor, içini tırmalayan açlığın tek çaresinin ne olduğunu biliyordu. Elini varilin içine uzatıp bir avuç dolusu kurtçuk aldıktan soma, ışığa tutup onları izlemeye başladı. Kurtçuklar, avucundan sıyrılıp kokuşmuş yiyecek yığınlarının arasına düşüyorlardı ve kaldıkları yerden devam edip kıvrıla kıvrıla gezinmeyi sürdürüyorlardı. Bir süre onları izledikten sonra açlığına yenik düşüp avucundaki kurtçukları iştahla ağzına attı ve tadını çıkara çıkara emmeye başladı.

Ağzının içindeydiler. Yanaklarında gezinmelerini hissedebiliyordu. Çiğnemeye başladı ve her çiğneyişte küçük bedenlerin patlamasıyla ağzına enfes bir tat yayılıyordu. Hemen ardından bir avuç dolusu kurtçuklarla kaplı, çürümüş et alıp aynı iştahla yemeye başladı.

Bir avuç daha, soma bir avuç daha.

Midesinde durmadan kımıldıyorlar, yalnızca midesini değil, vücudunun her zenesini dolduruyorlardı adeta. Kurtçuklar derisinin altından usulca süzülüyor, ona şimdiye dek hiç tatmadığı türden bir güç veriyorlardı. Eğilip bir avuç daha alacaktı ki, arkasında duran kişinin kendisine seslendiğini duydu.

Ryan Mc Intyre mutfak kapısında duruyordu, "Sofia?"

Melody'i arıyorum."

Sofia aceleyle dudaklarına ve çenesine bulaşan pislikleri önlüğüyle temizledi. Dişlerinin arasına kaçan kurtçukları diliyle çıkarıp yuttuktan soma dönüp, "Burada değil," dedi, ağzını temizlemeye devam ederken.

"Peki onu hiç gördün mü?"

Sofia umursamaz bir tavırla omuz silkti, "Peder Sebastian onu görmek istedi." Çöp poşetini kavrayıp varile atmaya teşebbüs ettiği anda Ryan araya girip, "Sana yardım etmeme izin ver," diyerek poşeti Sofia'nın elinden aldı. Varilin kapağını açar açmaz gördüğü manzara karşısında yüzü sapsan kesildi ve poşeti kokuşmuş et yığınının üzerine bırakıp kapağı aceleyle kapadı. Midesi ağzına gelmişti, "Öğk! İğrenç!"

Sofia yalnızca omuz silkmekle yetindi.

"Pekala, onu görürsen beni aramasını söyle, lütfen."

Sofia başını sallayıp mutfağa doğru yol aldı ve gözden kayboldu.

* * *

Ryan, Sofia'nın gidişini izledi. Neler oluyordu? Sofia düşündüğü şeyi mi yapıyordu yoksa?

Yo, hayır.

Keskin kokusu bile Ryan'ı komaya sokan o iğrençlik tablosunu yiyor olamazdı Sofia. Işık yanılması, ya da o tür bir şeyler olmuş olmalıydı. Şimdi gördüklerini değil, Sofia'dan duyduklarını düşünme vaktiydi.

Peder Sebastian, Melody'i görmek istemişti. Hem de cumartesi günü. Peki ama neden?

Ryan çöp varillerinin tutulduğu ufak odadan uzaklaşıp dar sokağa yöneldi ve kaldırıma vardığında Louisburg Meydanı'nın karşısına dizili evleri seyre daldı. Düşünebildiği tek şey Melody idi. Salı akşamı Clay ile basılan Sofia, Peder Sebastian tarafından görüşmeye çağrılmış, kız tanınmayacak halde gelmiş, tuhaf bir yaratığa dönmüştü.

Evet, tek kelimeyle tuhaf.

Karşıya geçip, sokak lambalarının altında dizili banklardan birine oturdu. Sofia'nın başına gelenler Melody'in de mi başına gelmişti?

Melody de revirde miydi?

Kötü şeyler seziyordu. Hemen kalkıp okulun yolunu tuttu. Revire gidiyordu. Dar patikadan geçti; ortalarda kimsecikler yoktu, okul sanki terk edilmişti.

O gece olduğu gibi, revirin kapısı yine kilitli ve ışıkları kapalıydı. Ellerini siper edip dikkatlice buzlu camdan içeri baktığında, arka taraflarda belli belirsiz yanan cılız ışığı fark etti. Melody ile birlikte Sofia'yı ararlarken de revirde böyle bir ışık var mıydı?

Hayır, çünkü o zaman Sofia henüz revire getirilmemişti.

Ama şimdi içeride birisi vardı ve içinden bir ses, bu kişinin Melody olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Kapı kolunu yavaşça kavrayıp tekrar açmayı denedi, ancak sıkı sıkıya kilitlemişti.

Tek çaresi vardı: Arka yol.

Kapkaranlıklar tünelleri, rutubetli ve kasvetli duvarlarıyla arka yol.

Ama Melody'in revirde olduğundan emindi ve Sofia gibi tuhaflaşmadan evvel onu bulup yardım edebilirse kızın kurtulacağına inanıyordu. Geri dönüp bodrum giri-

şine doğru yürümeye başladı.

Giriş bulabilecek miydi? Balsa dahi tünele girip tek başına revire gitmeye cesaret edebilecek miydi?

Bilmiyordu; en azından deneyecekti.

Bölüm 42

Teri evinin kapısını açar açmaz, ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişti. Kapıyı itip eşikte dikildi ve evi izlemeye başladı.

"Neler oluyor, Teri?"

Teri eliyle işaret ederek Tom' u susturdu, "Burada garip bir şeyler olmuş," dedi, "Birileri evime girmiş."

Tom oturma odasına girip ışıkları yaktı; her şey yerli yerinde görünüyordu, "Bence sen Ryan'a üzüldün."

Teri ön kapıda çivilenmişti; olanların Ryan'la ya da yeni okuluyla alakalı olmadığından emindi. Evde garip

bir hava vardı, gözle görülemeyen bir şeyler Teri'yi uyarıyordu. Tom oturma odasına bakındıktan sonra mutfağa girdiğinde, "Kahretsin!" diye seslendi, "Polisi arasak iyi olacak!"

Bunu duyar duymaz Teri'nin kanı dondu, "Ne var? Ne buldun?"

"Eve hırsız girmiş."

Telsiz telefonu alıp 911 'i tuşladı Teri, "Ya hırsız hâlâ evdeyse?" diye fısıldadı etrafı gözleriyle tararken. Tom, Bill öldükten sonra Teri'nin her daim kapının arkasında sakladığı beysbol sopasını alıp üs kata çıktı. "Ya hâlâ buradaysalar?" diye seslendi Teri, bir yandan da kulağını telefona dayamış halde heyecanlı bir bekleyiş içindeyken. Adresi vermesi istendiğinde değil kapı numarasını, soğanın adını bile anımsayamadı.

"Önemli değil, bayan. Şu anda ekranda adres bilgilerinizi görebiliyorum, hemen oraya yardım gönderiyorum," diye yanıtladı operatör.

"Evde bizden başka kimse yok," dedi Tom merdivenlerden inerken, "Takıların ve birkaç ufak eşya çalınmış sanırım."

Teri titreyen ellerinde tuttuğu telefonu yerine bırakırken dengesini kaybedince mutfak tezgahına tutunup bir süre öylece bekledi, "Biraz otursam iyi olacak."

Tom dirseğinden tutarak Teri'yi mutfak sandalyelerinden birine doğru yürüttü. Teri gözlerini ayırmadan mutfak kapısının tuz buz olmuş camına bakıyordu. Aklından çıkaramadığı o düşünce çakılıp kalmıştı zihnine: Ya hırsızlar Ryan evde tek basmayken gelseydi?

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Tom.

Tom'un sesiyle irkilen Teri gözlerini kapıdan ayırıp başını salladı; korkusunun yerini kızgınlık almıştı, "Ha-

yır, şimdi sırası değil. "

"Yukarı çıkıp nelerin çalındığına bir göz atalım öyleyse," diye bir öneride bulundu Tom, "Polise çalman eşyaların listesini vermeliyiz, en azından kabataslak bir liste olmalı elimizde."

Tom'un sözlerini aklında evirip çevirmeye başladı; evet, birileri evine girip eşyalarını çalmıştı. Aklını kaçırmak üzereyken, biraz olsun sakinleştirmişti Teri'yi bu sözler, "Haklısın," dedi Teri ayağa kalkıp, "Değerli bir eşyam yoktu zaten. Yine de gidip bir bakalım."

Mutfağa şöyle bir göz gezdirdi; kırık mutfak camından başka bir değişiklik yoktu. Soma sırasıyla yemek salonunu ve oturma odasını kolaçan etti.

Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Tom, şöminenin yere düşmüş ocak demirini kaldırıp her zamanki yerine koydu.

Teri battaniyeyi alıp katladı ve koltuğun koluna bıraktı.

Artık ev gayet düzenli görünüyordu.

Tom ile birlikte merdivenleri ağır adımlarla tırmanmaya başladı. Tom her odaya tek tek girip ışıklarını yaktı ve dolapların kapaklarını açıp baktı.

"Her odaya girmiş olmalılar," dedi Teri donuk gözlerle etrafa bakarak.

"Sanmıyorum," dedi Tom, "Görünüşe göre sadece senin odana girilmiş."

Yatak odasına girer girmez Teri'nin dikkatini çeken üç şey oldu: Yere düşüp kırılmış çerçeve, çekmecelerin birinden dışarı sarkmış olan iç çamaşırı ve kapağı açık mücevher kutusu.

Tom, Ryan' in fotoğrafını yerden kaldırmak için davranan Teri'yi usulca kolundan tutup durdurdu, "Delillere

zarar vermemeliyiz."

"Ne cüretle evime girip eşyalarım dokunurlar?"

Olduğu yerde hareketsiz durarak, odadaki karmaşayı izledi. Ne kadar yıkarsa yıkasın, o eşyalara bir daha elini süremeyeceğini biliyordu. Mücevher kutusundakilerse zaten beş para etmezdi! Sahip olduğu tek değerli şey parmağından hiç çıkarmadığı alyansıydı.

Geriye kalan her şey beş para etmezdi!

Ryan'ın fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi bile kırıp atmışlardı.

"Ee, başka gözüne çarpan bir şey var mı?" diye sorarak kadının dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı, "Etrafa dikkatlice bak."

İsteksizce merdivenleri tırmanıp üst kata çıktı, Ryan'ın odasını, çalışma odasını ve banyoları kontrol etti.

Her şey yerli yerindeydi. Yatak odasına dönüp kapıda durdu. Gözlerini kapağı açık mücevher kutusundan bir an olsun ayıramıyordu.

"Görünüşe göre tek istedikleri mücevher ya da paraymış," dedi, "Ama o kutudakilerin hepsi işe yaramaz, değersiz parçalardı." Teri'nin yüzünde acıklı bir gülümseme belirdi, "Çamaşır çekmecemde saklayacak param bile yok."

"Yine de tüm kayıp parçaları polise bildirmelisin," diye ısrar etti Tom, "Değerleri önemli değil, onlar senin eşyalarındı!"

Teri gülümseyerek, "Şu işe bak, sahte takıları toplayıp götürmüşler ama altın küpelerime dokunmamışlar bile. Hiç birşey anlamıyorum. Bu olanların mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Çapulcular," dedi Tom omuz silkerek, "Kolayca elden çıkarabileceklerini düşündükleri şeyleri çalmışlar."

Teri yatağına oturup çaresizce başını öne eğdi, "Önce Ryan'ın kalbini kırışım, sonra da evime hırsız girişi..." Tom usulca yanına oturup, "Kabul ediyorum, çok iyi bir akşam değildi," dedi.

Tom' un sözlerini onaylayan Teri bitkin vaziyette başını adımın göğsüne yasladı, "Neden ben?" dedi titrek bir sesle, "Benden ne istediler?"

"Nakit para. Ve neden ben diye sormaktan vazgeç; onlar için önemli olan şey evin boş olması yani kişisel bir durum değil. Onlar geldiğinde evde tek başına olmadığını şükredelim."

Teri başını kaldırıp, yaşla dolmuş gözleriyle Tom'a baktı. Tom ise ona sıkıca sarılıp göğsüne bastırdı ve "Sen artık yalnız değilsin," dedi.

Hıçkırıklar arasında ağzından çıkabilen tek kelime 'Ryan' olmuştu; ancak cümlesini tamamlayacak gücü kalmamıştı artık.

Tom hemen atıldı, "Ryan bizimle değil, tatlım. Ve yanında seni koruyacak birine ihtiyacın var. Benimse sana."

Teri derin bir nefes aldı.

"Şşt," dedi Tom kadının saçını okşayarak, "Her şey çok güzel olacak."

Teri tüm kalbiyle, duyduklarının doğruluğuna inanmak istiyordu.

Bölüm 43

Peder Sebastian, kül rengine dönmüş suratıyla karşısında dikilen yaşlı Peder Laughlin'e dikkatlice baktı. On yıl daha yaşlanmıştı sanki; oysa ki onu en son birkaç saat evvel gördüğünde çok daha dinç görünüyordu. Şimdi ise Sebastian'ın ufak odasındaki koltuğa sinmiş, elleri titrer halde çaresizlik ve suçluluk içinde yere bakıyordu. Elindeki viskiden bir yudum aldı yaşlı adam. Peder Sebastian sonunda söze girdi, "Lütfen bana ayini tek başınıza gerçekleştirmeye çalıştığınızı söylemeyin."

"Çok üzgünüm."

Peder Laughlin elindeki kadehi masanın üzerine bırakıp, başını ellerinin arasına koydu. Sebastian yaşlı ada-

mın gözlerinden fıskıran utancın yansımasını yüzündeki her kırışıkta açık seçik görebiliyordu, ancak ne utancı ne de üzüntüsü Jeffrey Holmes'un içindeki şeytani çıkartmaya teşebbüs ettiği gerçeğini değiştiriyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye fısıldadı Peder Sebastian.

Bu soru karşısında mahcubiyetten oturduğu koltuğa büsbütün gömülen Laughlin, "Çok üzgünüm," diyebilirdi ancak.

Peder Sebastian derin bir nefes alıp, elini yaşlı adamın omzuna yasladı, "Ona verdiği zararın telafisi olmayabilir, bunun farkındasın değil mi?"

Laughlin kafasını kaldırıp şüpheli bir bakış attı, "Zaten telafisi olmayan bir durumda değil miydi?"

"Tanrı istedikten sonra imkânsız diye bir şey olmaz," dedi Peder Sebastian, "Nefes aldığı sürece inancı ve umudu bir araya getirebilen herkes, Tanrı dilerse selamete kavuşabilir."

Laughlin başını tekrar ellerinin arasına sıkıştırıp öylece kalakaldı.

"Gidip durumuna bakmalıyız," dedi Peder Sebastian.

Yaşlı adam birdenbire başını kaldırıp telaşla atıldı, "Oraya bir kez daha gitmek mi?"

Peder Sebastian, Laughlin'in kabahatini yüzüne vurmasına, "Başka seçeneğimiz mi var? Çocuk için elimizden geleni yapmalıyız," diye sitem etti.

"Hayır, yapamam. Oraya bir daha gitmek istemiyorum. Korkunçtu..."

"Biliyorum," dedi Peder Sebastian, "Bu şeytanla ilk karşılaşmam olmayacak; ne dehşet verici olduğunu iyi bilirim ama şu an tek düşünmemiz gereken çocuğu kurtarmak ve bunu ikimiz birlikte yapacağız."

Clay'den ödünç aldığı el fenerinin yeni pillere ihtiyacı vardı ama yine de soluk san ışık engebeli zemini ve rutubetli duvarları aydınlatıp Ryan'ın stresini had safhaya çıkartmak için yeterliydi. Birkaç akşam önce Melody ile birlikte labirente indiğinde içini titreten o korku yeniden hortlamıştı ama Ryan'ın yapması gereken bu düşüncelerden bir an önce sıynlıp rotasını çizerek, kaybolmadan revire varmak için elinden geleni yapmaktı.

Yemek salonunu ve labirente inen bodrumun kapısını bulmak kolaydı. Merdivenlerin bitiminde sağa dönmesi gerektiğinden de emindi ama gerisi tam bir muammaydı; loş ışıkta koridorlar bir ahtapotun kolları misali birbirlerine dolanmıştı sanki. O tanıdık korku yeniden çökmüştü Ryan'ın yüreğine; kalbinin hızla çarpışını görmezden gelip, revire giden yolu hatırlamaya çalışıyordu.

Belki de geri dönüp bu labirentten çıkmak en iyi fikirdi.

Ama artık geri dönebileceğinden de şüpheliydi.

Hangi yollara saptığını, hangi köşelerden döndüğünü karıştırmıştı ve eğer kaybolursa, bir daha hiç kimse bu koca labirentte izini bulamayabilirdi. Fenerin ışığı teklemeğe başlayınca, Ryan'n gırtlığından yükselen inilti tünelin nemli duvarlarında defalarca yankılandı. Tam arkasına dönüp koşmaya niyetlenmişti ki, onu gördü. Fenerin cılız ışığı bir kapıya vuruyordu ve Ryan bu kapıyı tanıyordu.

İçine dolan ferahlıkla hızlı adımlar atmaya başladı; kapıya vardıkdan sonra merdivenleri tırmandı. İlk katta durup etrafı kolaçan etti; ses seda yoktu. Hemen revirin bulunduğu ikinci kata çıktı. Sessizce yaklaşp revirin ka-

pısında durdu ve usulca piriñten yapıma kapı tokmağını çevirdi.

Kilitliydi.

İşığı sönmek üzere olan feneri, tokmağın altındaki anahtar deliğine tuttu. Eğilip gözünü deliğe dayadı; içe-riden belli belirsiz bir ışığ süzölüyordu, öyleyse anahtar delikte olmalıydı. Biraz düşündükten soma, izlediği filmlerden birinde gördüğu bir taktik geldi aklına. Aceleyle cebinden bir kalem çıkartıp yere bıraktıktan soma gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Gömleğini kapının altından itinayla geçirdikten soma, kalemin silindirini çıkartıp anahtar deliğine soktu. İtmesine rağmen kalemin ilerlemesini engelleyen birşeyler vardı. Biraz daha hızlı itmeyi denedi, ancak sonuç değişmedi. Anahtarı kafasında canlandırmaya çalıştı. Eğer anahtarı düz hale getiremezse, itip yere düşürmesi mümkün olmayacaktı. Kalemin ucunu dikkatlice deliğe sokup yavaşça iterek araştırmaya başladı ve sonunda anahtarın ağzına ulaşmayı başardı. Temkinli hamlelerle anahtarı yerinden oynatmaya çabaladı; birkaç saniye sonunda istediği olmuş, anahtarı kıymıdatmayı başarmıştı. Kalem delikten çıkarıp tekrar oynatmayı denedi, bir süre iteledikten soma anahtarı delikte istediği konuma getirebilmişti.

Hafifçe itti ancak anahtar kıymıdamadı.

Bir kéz daha itti ve hemen ardından anahtar gömleğin üzerine düştü. Kalem anahtar deliğinden çıkarıp gözünü deliğe dayadığında, içe-riden süzölen ışığı tamamen görbiliyordu. Usulca gömleği kapının altından çekip anahtarı aldı. Aceleyle gömleğini giydikten sonra kaleminin silindirini taktı ve cebine geri koydu. Anahtarı deliğe sokup sessizce çevirdi.

Kapının eşiğinde durup bir süre etrafı dinledi.

Kimse yoktu. Hemen kapıyı kapatıp revire girdi.

İçerisi bir çeşit ardiyeyi andırıyordu. Parmak uçlarına basarak ilerledi.

İçeri kısımlardan mırıltılar ve ayak sesleri geliyordu. Duvara yaslanıp çıt çıkarmadan, öylece bekledi. O sırada ışıklar söndürüldü, bir gece lambası yakıldı ve ayak seslerinin ardından, uzaktan gelen bir kapı kapanma sesi duyuldu.

Harekete geçmek için bir kaç saniye bekledikten sonra ardiyeden çıkıp revir kısmına geçti ve yataklara göz gezdirirken, hastane giysileri içinde yatan Melody'i gördü.

"Melody," diye fısıldayarak dürtmeye başladı, "Melody, uyan!"

Melody yavaşça gözlerini açıp, Ryan'ı hayatında ilk kez görüyormuş gibi tuhafbir bakış attıktan sonra, kaşlarını çatarak gözlerim yumdu.

Ryan, görevli rahibenin kısa süre içinde geri döneceğinden emindi.

Melody'i omzundan tutup, "Sana ne yaptılar, Melody?" diye sordu ısrarla.

Melody bir kez daha gözlerini açtı.

Gözünü kırpmadan Ryan'a bakıyordu.

Kan oturmuş gözleri olduğundan daha koyu görünüyordu ve nefret yüklüydü. Gözbebekleri büyümüştü.

"Defol," diye fısıldadı.

O esnada kapı açıldı; rahibe geri dönmüştü. Telaşa kapılan Ryan, Melody'in yanağına minik bir öpücük kondurduktan sonra, anahtarı yerine takıp revirden çıktı.

Labirente inip soluklanmak için duvara yaslandığında, Melody'in yanağının ez an tünellerin rutubetli duvarları kadar soğuk olduğunu hatırladı.

"Aman Tamım, aman Tanrım," diye fısıldadı Peder Laughlin, karşısındaki kana bulanmış et yığınına bakarken.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Sebastian elini yaşlı Laughlin'in omzuna yaslarken, "Bu sahneyi daha önce de gömüştüm."

Peder Laughlin belinde asılı olan haçı dudaklarına götürüp öptü. "Bu benim suçum," diye fısıldadı, "Benim günahım."

Peder Sebastian fenerin ışığını odada gezdirerek inceledi, "Onu buradan götürmeliyiz."

Peder Laughlin'in gözleri korkuyla yerinden fırlayacakları adeta, "Götürmek mi? Biz mi? Nereye?"

"En azından Papa'ın ziyareti bitene dek saklayabileceğimiz bir yere," dedi ve Peder Laughlin'e dönüp, "Tabi eğer gelirse," dedi, ardından endişeli bir tavırla ekledi, "Bu ceset ortaya çıkarsa işler değişir."

Yaşlı adamın hâlâ tereddüt ettiğini gören Sebastian daha da ciddileşip, "Ernest, olan oldu. Ama tek düşünmemiz gereken öğrenci Jeffrey değil; okulumuzu ve içindeki diğer öğrencilerimizi de düşünmeliyiz. Şu andaki hislerimiz ne olursa olsun bunu yapmalıyız çünkü bu olay ortaya çıkarsa hem Papa gelmez, hem de St. Isaac kapatılır. Yani okulumuzu ve öğrencilerimizi riske atamayız. Günahımız ne olursa olsun, Tamı'ya güvenip, yapmamız gereken neyse onu yapmalıyız."

Laughlin sessizce Jeffrey'nin paramparça olmuş bedenine baktı bir süre. Soma derin bir nefes alıp, "Onu nereye götüreceğimizi biliyorum," dedi ve ekledi, "Sonra geri dönüp yerdeki kanları temizleyeceğim. Bu dağuna-

hımın kefareti olsun." Gözlerinden yaşlar szlyordu.
Peder Sebastian cesedi omuzlayıp hücreden ıktı.

* * *

Ryan labirentin derinliklerine dalmadan evvel, bir süre merdiven boşluğunda bekledi. Melody'i revirde bir başına bırakıp gitmek çok zordu ama başka seeneğiyoktu.
Ne yapmalıydı?

Ailesini mi aramalıydı? Arasa bile ne diyebilirdi? Hem Ryan'a neden inanacaklardı ki? Üstelik revire gizlice girdiğiyortaya çıkarsa başı büyük derde girerdi.

En iyisi odaya dönüp, olanları Clay'e anlatmaktı.

Merdiven boşluğundan ayrılıp, labirentin derinliklerine doğru yol almaya başladı. Işığı titreyen fenerin tünelinden çıkana dek dayanması için sessizce dualar ediyor ve bu kabustan bir an evvel uyanmak istiyordu.

Bir ses duydu.

Ayak sesleriydi; birileri geliyordu. Hemen geri dönüp birkaç gece önce Melody ile beklediğiyduvar dibine yaslanıp gizlendi. Ayak seslerinin sahiplerinden biri derin derin nefes alıyordu; diğerinin sesini ise hemen tanımişti.

Bu, Peder Sebastian'dı.

Sebastian'ın elindeki fenerin ışığı duvarlarda gezinmeye başlayınca, Ryan melip nefesini tuttu. Çıt çıksın istemiyordu.

nnden hızla geçen Peder Sebastian'ı takip eden kişi omzunda bir Şey taşıyordu.

Bir ceset.

Bu okulda neler dönüyordu?

Buradan dışarı çıkmak için onların iyice uzaklaşmasını beklemekten başka aresiyoktu ama diğer yandan

da olanları öğrenmek istiyordu.

Onları takip etmeye başladı.

Birkaç metre soma soluklanmak için durdular.

Ryan yakalanmamak için geriden takip etmek zorundaydı ancak tüneller öylesine dar ve karanlıktı ki, izlerini kaybetmemek için yakınlaşmaktan başka çaresi yoktu. Onların izini kaybetmek demek, bir daha bu cehennemden kurtulamamak demektir.

Sonunda durdular.

Peder Sebastian, anahtarlığım biraz karıştırdıktan sonra doğru anahtarı bulup kapıyı açtı. Kapı öyle eskiydi ki, paslanmış menteşeler çığlık çığlığa dar koridorları inlettirirdi.

Ryan artık Peder Sebastian'ın arkasında yürüyen adamı ve omzunda taşıdığını rahatça görebiliyordu: Kendi yaşlarında, çırılçıplak ve görünüşe göre kana bulanmış bir çocuk.

Ryan donup kalmıştı; elleri titiyor, alnından buz gibi terler süzülüyordu.

Daha yakından görebilmek için usulca yaklaştı.

Peder Laughlin nefes nefese kalmış halde duvara yaslanmıştı, yüzü terden sırlıslıktandı. Koridorun sonunda duvara yaslanmış vaziyette duran, kenarları çiçeklerle süslenmiş, üzerinde belirgin bir haç bulunan, taştan yapılmış bir tabut vardı. Peder Laughlin cesedi tabutun içine koydu ve Sebastian'ın da yardımıyla kapağını kapatıp, odanın içine soktu.

"Güzel," dedi Peder Sebastian, "Tamamdır. Haydi gidelim."

"Ah, Jeffrey," diye sızlandı Peder Laughlin ellerini tabutun üzerinde gezdirerek, "Çok üzgünüm."

Jeffrey!

Bu isim Ryan'ın beynine bir ok gibi saplandı. Sebasti-

an ve Laughlin önünden geçip giderken, bu ismi nerede duyduğunu anımsamaya çalıştı.

Jeffrey Holmes?

Ryan telaşa kapılmıştı. Biraz uzaklaşmalarını beledikten soma gizlendiği yerden çıkıp yürümeye başladı ancak engebeli zeminde dengesini kaybedince, ayağı yerdeki bir taşa takıldı.

Peder Sebastian hemen arkasına döndü.

Fenerinin ışığı Ryan'ın yüzüne vuruyordu.

Bölüm 44

Papa bilgisayar ekranına iyice yaklaşmış, sahnedeki kumral kızın reaksiyonlarını en ince detayına kadar inceliyordu. Vatikan'a geleli kırk sene olmuştu ve gözleri hâlâ o günlerdeki gibi keskindi, ama yine de video klibi daha geniş bir ekranda izlemek istiyordu.

Kardinal Morisco, Papa'mn aklından geçenleri okumuşçasına kafasını kaldırıp, etrafındaki 16. Yüzyıldan kalma tablolarla uyumsuz bir görüntü sergileyen plazma ekran televizyona baktı.

"Bilgisayarı televizyona bağlamamı ister misiniz?" diye sordu Morsico usulca.

Papa başıyla onaylayıp, sabırsız bir biçimde bağlan-

tının kurulmasını bekledi.

Artık herşey hazırıldı. Dikkat kesilip videoyu izlemeye başladılar.

"Başa sar," dedi Papa, üçüncü kez.

Morisco birkaç tuşa bastıktan sonra, videoklip dördüncü kez oynamaya başladı.

Papa büyülenmişçesine, gözlerini ayırmadan ekrana bakıyordu. Ayini gerçekleştiren adam ortama hakimdi ve işini çok iyi biliyordu. Papa'nın aradığı kanıt da buydu: videodaki adam şeytana gerçekten hükmedebiliyor, şeytani bir kukla misali oynatıyor, kendisine itaat ettiriyordu.

Ancak söz konusu olan kukla değil, masum bir çocukta. Şeytanın tüm o debelenmeleri çocuğa müthiş bir acı veriyor, bu acı çocuğun masum ve temiz yüzünde acı ve dehşet olarak zuhur ediyordu, tüm bu işkencenin amacı ise, zaten masum olan bir çocuğu masumiyete yöneltmekti.

Papa, gözlerini ayırmadan defalarca izledi videoyu.

"Ses," diye fısıldadı Papa, "Sesleri duymak istiyorum."

"Üzgünüm, ses yok."

"Öyleyse başa sar, Morisco."

Bu kez de dikkatini, ayinin katılımcıları olan diğer din adamlarına yöneltti. Özellikle ayini yöneten koyu renk saçlı pedere.

Kadro, esmer kız çocuğun içindeki şeytanı çıkartmak için yapılan ayinin videosuyla, yani bir önceki videoyla aynıydı ve hepsinin yüzüne hakim olan o dehşet gerçektir.

Ayin başlarken hepsi aynı beklenti içindeydi.

Şeytan yüzünü gösterdiğinde, hepsi aynı korkuyla pençeleşiyordu.

Genç peder şeytana hükmederken, hepsi aynı heyecanı paylaşıyordu.

Ve en önemlisi, şeytan kontrol altına alındığında, hepsinin yüzünde aynı sevinç pırıltıları vardı.

Bu insanlar aktör değildi ve Papa, bu ayine katılanların arşivdeki belgelerini uzun uzadıya incelemişti; hepsi hayatlarını Tanrı'ya adanmış, sadık ve dürüst kullardandı.

Herşeyden önemlisi, Papa şeytanı kendi gözleriyle görmüş ve hemen tanımıştı. O aşağılık yaratığı nerede olsa tanırdı ve onu taklit etmenin mümkün olmadığını bilirdi.

Evet, bu genç adam yaptığının bilincindeydi: Şeytanı, masum bir ruha hükmetmesi için davet ediyordu.

"Bunu kendi gözlerimle görmeliyim," dedi Papa ve kafasını kaldırıp Morisco' ya baktı, "Hemen Boston' a gitmeliyiz."

Bölüm 45

Boston sokakları çiseleyen yağmurla ıslanıyordu.

Matt McCain devriye arabasına doğru hımbıl hımbıl yürürken, güçlükle farkedebilmişti yağın yağmuru. Arkadaşı Steve Morgan otobana dönüş yapıp stop lambaları yanan arabalardan oluşan oldukça uzun bir kuyrukta yerini aldığında, "Şu hırsızlık olayında herhangi bir tuhaflik gözüne çarptı mı?" diye sordu.

"Ne gibi?" diye geçiştirdi, arabanın sileceklerini çalıştırırken.

McCain koltuğunda doğrulup düşünceli bir tavırla, "Ev yeteri kadar dağınık değildi. Demek istediğim, bu tür olaylarda hırsız, elden hemen çıkarıp nakite dönüştü-

rebileceği eşyaların hepsini toplayıp götürür ancak bu ev, bir çapulcunun ilgisini çekecek eşyalarla dolup taşıdığı halde, hemen hiçbir şeye dokunulmamış. Bu sence de tuhaf değil mi?" diye sordu.

Morgan tek kelime etmedi. McCain ile yıllardır birlikte çalışmaktaydı ve onu, imalı sorularını anında farkedecek kadar iyi tanırdı.

McCain sözlerini sürdürdü, "Bu adam birşeyin peşinde olmalı."

Morgan omuz silkti, "Belki de öyle ama Bayan McIntyre, birkaç parça değersiz takıdan başka hiçbir şeyin çalmadığımı söyledi hatırlarsan."

"Kesinlikle haklısın," diye atıldı McCain, "Zaten olaya hırsızlık süsü verilmek istendiği için değersiz eşyalar götürülmüş olabilir. Hırsızlar her zaman neyin para edeceğini bilirler," dedi, raporun bulunduğu dosyayı çıkardı ve küçük fenerini yaktıktan sonra sözlerini sürdürdü, "Anlayacağın burnuma kötü kokular geliyor."

"Şu trafiğe bak! Ne olur bir gün olsun herkes evinde otursa da, trafik rahatlasa," diye homurdandı Morgan.

"Ah, kahretsin!" diye sızlandı McCain, "Buna bayılacaksınız."

"N'olduyahu?"

"Formu imzalatmayı unutmuşuz."

Morgan saatine baktı, mesainin bitmesine tam on üç dakika vardı, "Kahretsin."

"Geri dönmeliyiz."

"Merkeze geldik neredeyse ama," diye sızlandı Morgan.

"Ve merkeze imzasız bir formla gidemeyiz," diye göğüs geçirdi McCain, "Haydi geri dönelim."

"Maria bu durumdan hiç hoşlanmayacak," dedi Mor-

gan keysiz bir ses tonuyla, "Ona, eve zamanında gelip, yatmadan önce çocuklarla biraz vakit geçireceğime dair söz vermiştim."

"Öyleyse ben seni merkeze bıraktıktan sonra geri dönüp, şu aptal formu imzalattım. Benim hatamdı."

Steve Morgan hiç düşünmeden, "Hayır, birlikte gider geliriz," diyerek, geri dönüp kilitlemiş akşam trafiğine karıştı.

Çocuklar bir saat daha bekleyebilirlerdi.

o

Bölüm 46

"Ryan?" diye seslendi, şaşkınlık içinde kaşlarını çatmış Peder Sebastian. Fenerin ışığını doğruca Ryan'ın yüzüne tutuyordu ve gözleri kamaşan Ryan, Sebastian'ın yüzündeki ifadeyi okumakta oldukça güçlük çekiyordu.

Ryan yakalanmıştı; kaçması imkânsızdı ama Peder Sebastian'ın ne kadar zamandır takip edildiğini bilip bilmediğinden emin değildi. Belki de saf numarası yapıp, Peder Sebastian'ı Jeffrey'e yaptıklarını görmediğine ikna edebilirdi.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Peder Laughlin, Ryan'a açıklama hakkı vererek.

"Nerede olduğumu bile bilmiyorum,"dedi, sesini

elinden geldiğince hüzünlü bir tona bürüyerek, "Clay, yani oda arkadaşım bana spor salonuna giden kestirme bir yol olduğundan bahsetti ama sanırım kayboldum. Birkaç saniye evvel ışığınızı görene dek korkudan ölecektim neredeyse; buradan hiç çıkamayacağım sandım."

Peder Sebastian fenerin ışığıyla Ryan'ın gözünü oyuyordu adeta, "Ne zamandır buradasın?"

Ryan, korkmuş bir çocuk gibi davranmaya gayret ederek omuz silkip, "İnanın bilemiyorum, saatlerdir buradayım sanki. Saat kaç? Odamdan ayrıldığımda saat sekiz buçuktu."

"Saat dokuza geliyor, yani saatlerdir burada olman imkânsız," dedi Peder Sebastian.

Alnından süzülen terler çenesinde bitişiyorken Ryan, Sebastian'ın telaşını fark etmemesi için dua ediyordu.

"Tünelleri kullanmak kurallara aykırıdır," dedi Peder Sebastian.

"Kimse bana bunu söylemedi, üstelik herkes bu tünelleri kullanıyor."

"Ve sıklıkla kayboluyorlar, zaten yasaklanmasının nedeni de bu," diye yanıtladı vakit kaybetmeden Peder Sebastian.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedi Ryan itaatkar bir tavırla, "Benim bu yasaktan haberim yoktu ve sizi temin ederim ki, bir daha asla tekrarlamayacağım."

"Pekala," dedi sonunda el fenerini Ryan'ın gözlerinden indirerek, "Bizi takip et."

İki peder dikkatlice Ryan'a bakıyor, hem sözlerini hem de gözlerindeki ifadeyi dikkatlice tartıyorlardı. Ryan kuzu gibi başını öne eğerek onları takip etmeye başladı. Hep birlikte labirentin karmakarışık tünellerinden geçerek, birbirlerinden farklı yüksekliklere çıkmış düzensiz

katlara tırmanarak, hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Fener yalnızca zemini aydınlatıyordu; bu da iki adamın yolu avuçlarının içi gibi bildiklerini gösteriyordu.

Ryan ise, buradan kurtulur kurtulmaz yapacaklarını düşünüyordu.

Öncelikle okuldan kaçmanın yolunu bulacaktı, soma ilk iş olarak annesini aramalıydı.

Soma da polisi.

Soma polislerle birlikte okula gelip, Jeffrey'nin cesedini bulacak ve onlara gösterecekti.

Sonra Melody' i revirden çıkarıp, gerçek bir hastaneye yerleştirecekti.

Ama Jeffrey'nin yerini polise nasıl göstereceğini bilemiyordu. Döndüğü köşeleri aklında tutmaya çalışıyordu, ama Sebastian ve Laughlin yolu öylesine dolandırdı uzatmıştı ki, bu imkânsız hale gelmişti.

Ryan hayallere dalmışken, Peder Sebastian'ın sesiyle irkildi.

"Burada görmem gereken bir şey var, Ryan," dedi ve tünelin derinliklerinde bulunan eski, devasa büyüklükte, ahşap bir kapının anahtar deliğine yöneldi, "Gel de bir göz at," dedi ve kapıyı yavaşça açmaya başladı. Paslı menteşelerinden çıkan ses kulak tırmalıyordu.

"Ben... Ben odama dönsem iyi olacak," dedi Ryan kekeleyerek.

"Haydi ama, sadece bir göz atacaksın," diye üsteledi Sebastian, "Benimle birlikte olduğun için saat problemin olmayacaktır, Peder Francis'in anlayış göstereceğinden eminim. Hem burası, okulun tarihi açıdan en değerli sayılan yerlerinden birisidir, görmende fayda var. Bence binanın en ilgi çekici yeridir."

Ryan, eğer ısrar ederse, Jeffrey'yi gördüğünü anlaya-

caklarından emindi ve bu yüzden hiçbir şeyden endişelenmiyormuşçasına rahat davranmanın en iyi yol olacağına karar verdi. Dönüp, koşarak kaçmak istese de başka çaresi kalmamıştı; eli mahkum Sebastian'ın emirlerine itaat edecekti.

Sebastian'ın göstermek istediği şeye ne kadar kısa sürede bakarsa, o kadar çabuk çıkabilirlerdi bu lanetli labirentten. Kaygısını biraz olsun yenmeye çalıştı ve sonunda odaya doğru güç bela bir adım attı.

Oda karanlıktı.

"Gir içeri," dedi Peder Sebastian, "Ve bir mum yak." Feneri, mihrabın yakınlarında duran mum kutusuna tuttu ve Ryan'a gözleriyle girmesini emretti.

Ryan bir adım daha atarak odaya girdi ve el fenerinin ışığı söndü.

Kapı hızla kapatıldı.

Ryan bir hışımla dönüp kapıyı tutmak istese de, yeterince hızlı davranamamıştı.

Ryan'ın herşeyi gördüğünü biliyorlardı.

Telaş, kaygı, korku...

Ryan dehşete kapılmıştı ve sırtını ardından kapanan kapıya dayayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Birkaç saniye soma odada bulunan mumları anımsadı, mumlan yakmayı başarabilirse en azından odayı sanp sarmalayan deliksiz karanlıktan kurtulmuş olurdu.

Kapıya yaslanıp, mihrabın yerini kafasında canlandırmaya çalıştı.

Sol tarafta, yakında bir yerlerde olmalıydı. Güvercin adımlar atarak, el yordamıyla odayı araştırmaya başladı ancak beş altı adım atmasına rağmen hiçbirşey bulamadı.

Belki de geriye dönüp tekrar denemeliydi.

Peki ya kapıyı bulamazsa? Odanın ne kadar büyük

olduğunu bile bilmiyordu; saatlerce karanlık odanın içinde dönüp durabilirdi!

Bunu düşünmek bile tüyler ürperticiydi.

Ağır adımlarla ilerledi.

Ve sonunda parmak uçları bir nesneyle buluştu. Mih-raba ulaşmayı başarmıştı. Usulca ellerini kutunun üzerinde gezirdikten sonra bir tane mum çıkardı ve kibriti çaktı.

Soma bir mum daha yaktı.

Ardından bir tane daha; ta ki ruhunu saran dehşet bir parça olsun hafifleyene dek.

Şimdi pederin kendisini nereye hapsedtiğini görebili-yordu: Bir kilise.

Duvarla asılı duran devasa bir haç ve haçın altında bir kurban taşı bulunmaktaydı. Duvarlar ve zemin gri taş-tan yapılmaydı.

Eline bir mum alıp odada gezinmeye başlayan Ryan, giyinme odasına açıldığını düşündüğü bir kapıyla karşı-laştı. O da tıpkı odanın kapısı gibi kilitliydi. Buradan kaç-manın yolu yoktu.

Mumlarla odayı ateşe vermek tek çareydi.

Ancak kapı kaçmasına izin verecek kadar tahrip olana dek, Ryan dumandan zehirlenebilirdi.

Kilisede oturup beklemekten başka seçeneği kalma-mıştı.

Peki ya geri gelmezlerse? Kaç gün dayanabilirdi aca-ba?

Ya mumları tüketince ne yapacaktı?

Hemen yaktığı mumları, elinde yalnızca iki tane ka-lıncaya dek söndürdü. Birini elinde sıkıca tutuyordu, di-ğeriye kurban taşının üzerinde yanmaktaydı.

Sırtını kapıya dayadı ve soğuk zemine oturup, ses-sizce beklemeye başladı.

Tepede asılı duran haçın üzerindeki İsa figürünün gözleri, acımasız bakışlarıyla Ryan'ın üzerindeydi.

Ryan, babasını düşünmeye başladı.

O hayatta olsaydı, Ryan'a ne yapacağını söylerdi.

* * *

Teri genişçe bir havluyu cilalı zemine serdikten soma, içi eşi kaybolmuş küpeler, kırık ya da taşları düşmüş takılar ve Bill'in yaka rozetleriyle dolu kutuyu üzerine boşalttı. "Bir daha bu kutua elimi bile sürmeyeceğim," dedi titreyen sesiyle, "Oysa ki Bill' in hediyesiydi. Ne çok severdım o kutuyu."

Hüzünle Tom' a baktı, "Ama şimdi ondan nefret ediyorum. Ne acı değil mi? Hiç tanımadığım biri gelip, en değerli hatıramı mahvetti ve gitti." Duvarlarda gezdirdiği gözleri, çok daha uzaklara dalıp gitmişti. Bu duvarlar ona ihanet etmişti; onu korumayı başaramamıştı.

"Bir daha bu evde güvende olabilecek miyim sence?"

"Tatlım," dedi ve ellerini Teri' nin omuzlarına dayadı Tom.

Teri onun konuşmasına izin vermeden sözlerini sürdürdü, "Ayrıca çekmedekileri de atmak zorunda kalacağım." Hâlâ boş gözlerle odayı seyrediyordu, her şey geldiğinde bulduğu gibi darmadağın vaziyetteydi. Polis gelmiş, olay yerini inceleyip rapor tuttuktan soma çekip gitmişti. Dolabın kapağına asılı duran geceliğine bakıp, "Hiç birini giymeyeceğim. Hatta elimi bile sürmeyeceğim," dedi.

Bir an duraksadı. Yaşadığı şokun etkisiyle, evdeki her pencereyi hırsızlar için birer giriş kapısı, her yatağı saklanacak yer, her dolabı onlar için birer barınak olarak algı-

lamaya başlamıştı.

Hırsızlar, caniler ya da daha da kötöleri.

Yıllar boyunca sevdiği adam ve biricik oğluyla birlikte huzur içinde yaşadıkları bu ev artık güvenli değildi, (izli mabedine tecavüz edilmişti; içinde barındırdığı her ruha saygısızlık edilmiş, adeta kovulmuştu. Artık güvende hissetmesi imkânsızdı.

Tom'un kollarında bile.

"Artık her an tedirgin olacağım," derken kızarmış gözlerini Tom'a çevirdi, "Sonsuza dek."

Tom, Teri'yi kollarına alıp sıkıca sardı ve hayatının en önemli kararını vermişçesine derin bir nefes aldıktan sonra doğruldu, "Ya bu akşam bende kalacaksın, ya da ben evime gidip eşyalarımı toplayacak ve bu gece buraya taşınacağım. Ryan ya da bir başkası umrumda değil, artık seni burada yalnız bırakamam."

Teri, Ryan'ın yüzündeki o hüznü ifadeyi anımsadığında, Tom'u hafifçe iterek kollarından sıyrıldı, "Bilemiyorum, Ryan'a bunu yapabileceğimden emin değilim."

Tom, Teri'nin yüzünü çenesinden tutarak hafifçe kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak, "Ama ben biliyorum," dedi.

"Bu gece kalmana müsaade edebilirim," dedi kendisini anlayışla karşılaması için yalvaran gözlerle Tom'a bakarak, "Ama, Ryan'ın verdiği o tepkiden sonra, daha fazlasını yapamam. Zaten şimdiye dek olanlar onu çok incitti, bir yenisini de ben ekleyemem. Üzgünüm."

"Şaka mı yapıyorsun sen? Evine hırsız girdi ve sen hâlâ burada yalnız kalmaktan bahsediyorsun!"

"Yalnız kalmak istemiyorum elbette," diye fısıldadı Teri, "Ama Ryan benim oğlum. Bili ve benim oğlum. Ryan babasını kaybetti, şimdiyse beni kaybetmekten kor-

kuyor," dedi, bir süre duraksadıktan sonra derin bir nefes aidi ve, "Biraz daha anlayışlı olmanı bekliyorum," diye ekledi.

"Denerim," dedi ve Teri'yi kendine doğru çekti, "Ama bunun sıradan bir hırsızlık olayı olduğunu düşünmüyorum nedense. Sanki özel bir amaç için evine girmişler," dedi ve kadının saçlarını okşamaya başladı, "Sende aradıkları bir şey olmalı, Teri. Bir şey."

"Sana söyledim ya Tom, değerli tek bir eşyam bile yok," dedi fısıldayarak, "Ne para, ne uyuşturucu, ne de para edecek herhangi bir eşyam var."

"Ama bir şeyler olmalı," dedi Teri'yi kollarının arasında sıkmaya devam ederken, "Belki de sadece manevi değeri olan antika bir parça. Ailenden ya da Bili'den kalma böyle bir parça yok mu Teri?"

Kocasının adının geçmesiyle birlikte, Bill'in Kuveyt'ten getirmiş olduğu haç kolyesi geldi aklına.

"Aslında Bili..." diye söze başlamıştı ki, Tom'un kollarını delice sıkmasıyla irkilip konuşmayı kesti.

"Evet! Bili? Konuşsana!"

Bunları söyleyen, karşısında öfkeden deliye dönmüş gözlerle kendisine bakan, birkaç saniye içerisinde bir yabancıya dönüşmüş olan adam, Tom'un ta kendisiydi.

Teri donup kaldı. Olanlara inanamıyordu. Kimdi bu karşısındaki adam? Değişen neydi? Tek yaptığı evde hırsızların" ilgisini çekebilecek bir eşya olup olmadığını ortaya çıkarmaksa eğer, neden böyle öfkeliydi?

"Neyin var, Tom?" diye sormak istedi, ancak Tom'un saldırgan hamleleriyle karşılaşınca telaşa kapılıp, kollarının arasından kurtulmak için debelenmeye başladı, "Bırak beni! Bırak diyorum sana!"

"Bana onun yerini söyle," dedi Tom buz gibi ses to-

ıuyla dişlerini sıkarak, "Bir haç, öyle değil mi? Kocanın Kuveyt'ten getirdiği o gümüş haç!"

Teri tüm gücüyle Tom'un kollarından kurtulmaya çabaladı ve kendini güçbela geriye doğru attı.

"O, sana ait değil," dedi Tom öfkeyle parlayan gözlerini Teri'ye dikerek, "O, bize ait. Bize!"

Teri, tek kelime etmeden sessizce Tom'a bakıyordu.

"O haçı hemen şimdi bana vereceksin, Teri. Hemen şimdi."

Teri, karşısındaki adamı tanıyamıyordu. Hayatına dahil ettiği bu adam da kimdi böyle? Güvenip, birlikte yaşamak uğruna biricik oğlunu karşısına aldığı adam bu muydu? Birkaç dakika öncesine dek aşkla dolu olan o adam, şimdi nereye gitmişti?

Karşısında durmuş, kendisine nefret dolu gözlerle bakan o adam, aşık olduğu Tom Kelly değildi, olamazdı.

"Sen yaptın," dedi Teri fısıldayarak, göğsüne bir hançer misali saplanan gerçek nefesini kesmişti adeta. "Onlara bilgi sızdıran sendin," dedi kapıya doğru yavaş yavaş geri adımlar atarken. Bu haç neden bu kadar önemliydi? Ne özelliği vardı? Ona neden bu kadar ihtiyaçları vardı? Ve Tom, nasıl oluyordu da eve giren adamın aradığını bulamadığını biliyordu?

Durup düşündü; her ne olursa olsun, Tom' a o haçı veremezdi, "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ne haçı? Tom Kuveyt'ten yalnızca..."

"Bana yalan söyleme!" diye hırladı Tom; sesi soğuk ve tehlike yüklüdü. "Bill'in Kuveyt' ten ne getirdiğini biliyorum. Ve o şey, bu evde bir yerlerde gizli. Şömine-nin ocak demiri yerli yerinde duruyordu; eğer o haçı bulabilseydi demiri odanın ortasına bırakacaktı, parolamız buydu."

Teri yavaşça kapıya doğru süzülürken, hâlâ olanlardan haberi yokmuş gibi davranıyordu,

"Neden bahsettiğini bilmiyorum dedim sana."

"Biliyorsun," dedi Tom, tehditkar bakışlarla dışlerini sıkarak. "Biliyorsun ve hemen bana o haçın yerini söyleyeceksin. Önümüzde upuzun bir gece var. Bana güven, Teri. Bu haçın yerini bana söylemekle büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Teri arkasını dönüp kaçmaya başladı. Tom ise hemen yerinden fırlayıp, ona yakalamak için peşinden koştu ve elbisesinin arkasından yakaladı. Elbisesi yırtılan Teri, merdivenlere doğru hızla koşturdu. Tom kadını tekrar yakaladı, ama Teri onu itekleyerek bir kez daha elinden kurtulmayı başardı. Kilimin cilalı zeminde kaymasıyla yere yuvarlanan Tom'un pes etmeye niyeti yoktu, Teri'yi bu kez de bileklerinden yakalamıştı.

Yere düşen Teri, adamı tekmeleyerek mücadele ediyordu; korku ona öyle bir kuvvet vermişti ki, buna kendisi de inanamıyordu.

"Allah' ın belası, söyle şunun yerini! Söyle!"

Teri, korkulukların çubuklarına tutunup debelenerek Tom'un sıkı sıkıya kavradığı bacaklarını kurtardı ve hemen ayaklanıp merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Teri'nin arkasından sıçrayan Tom, onu sonuncu basamakta yakaladı ve ikisi birden dengesini kaybedip yuvarlandı ancak başını merdivenin son basamağına sertçe vuran Teri, kalan son dermanıya oturma odasına doğru sürünmeye başladı.

Mengene gibi kollarıyla kadını boynundan yakalayan Tom eğilip, "Sana bunu yapmak istemezdim. Haçın yerini söyle ve kurtul," diye fısıldadı. Teri gücünü toplayıp, adamın kasıklarına diziyile sertçe vurdu ve Tom' un bir

anlık boşluğundan faydalanarak kaçabileceğini düşündü ama öfkeden kuduran Tom, kadının omuzlarından tuttuğu <ibi yerden yere vurmaya başladı. Teri kurtulmak için çırpındı ama artık çok geçti; başı büyük bir gürültüyle şöminenin mermer zeminine çarpmıştı.

Gözleri karardı ve oracıkta bayıldı.

* * *

Tom bir süre soluklanıp, kasıklarındaki acının dinmesini bekledi. Teri'nin hareketsiz bedenine öfkeyle bakarak, haçın yerini söyleyene dek yaşaması için Allah'a dua etti. Uyandığında kolunu kaldırarak hali olmayacağı için, mecburen haçın yerini söyleyecekti. Önünde uzun bir gece vardı.

Kasıklarındaki ağrı dinmişti. Diz çöküp, Teri'ye yaklaştı. Nefes aldığından emin olmak istiyordu.

Evet, yaşıyordu.

Teri'yi bağlamak için birşeyler bulmak üzere ayağa kalktığı anda, odanın içi eve yaklaşan arabanın farlarıyla aydınlanmıştı.

Araba kapının önünde durdu.

Tom pencerenin önüne geçip, perdeyi hafifçe araladı.

Gelen bir polis arabasıydı.

Artık haçın yerini öğrenme şansı da elinden kayıp gitmişti. Hemen mutfağa dalıp, camı parampaça olmuş kapıyı açarak kaçtı.

Bölüm 47

Ryan aniden kafasını kaldırdı.

Bir ses duymuştu!

Belli belirsiz de olsa, uzaklardan gelen bir ses duymuştu.

Mumlar bitmek üzereydi, en fazla birkaç saat daha dayanabilirdi.

Bir ses daha duydu. Ses, kurban taşının arka taraflarından bir yerleden geliyordu. Paslı menteşelerin çığlıkları duvarlara çarparak yankılandı ve hemen ardından gıcırtilar duyulmaya başladı.

Yanan iki mumum cılız ışığı etrafı görmesi için yeterli değildi ama Ryan, duyduğu gıcırtiların giyinme oda-

sının kapısından çıktığına emindi; eski kapı açılırken taş zemine sürtümnüş olmalıydı.

Birkaç saniye soma, ışıklar açıldı.

Gözleri kamaşan Ryan, ellerini siper ederek ışığa alışmaya çalıştı.

"Ryan, karşında bir rahip olmadığı sürece, boş bir kulübeye günahlarını anlatman hiçbir işe yaramaz."

Ryan hemen ayaklanıp kulübeden çıktı, "Yere oturmak istememiştim sadece," dedi. Gözleri yavaş yavaş ışığa alışmıştı; artık Peder Sebastian'ın yüzünü görebiliyordu.

"Burada olduğuna sevindim, Ryan. Aslında önemli olan senin dua etmen değil, seni dualarımın karşılığı olarak görüyorum."

Ryan'ın kanı donmuştu adeta. Düşünüyordu. Giyinme odasının kapısının kilidi açılmıştı, ancak pederin kapıyı tekrar kilitlediğini duymamıştı. Kilitlemek bir yana, kapının kapandığını dahi duymamıştı.

Evet! Kapı hâlâ açıktı ve pedere çelme takıp kaçmayı başarabilirse...

Peki sonra nereye gidecekti? Ya tünelde kaybolursa ne yapacaktı? Tünellerin içinde izini bulmaya çalışırken ölüp gidecekti belki de.

"Dualarınızın karşılığı mı?"

Peder Sebastian gülümsedi, ancak gözlerinin içinde o ana dek hiç görmediği bir ifade yatıyordu, "Yardıma ihtiyacım vardı ve Tanrı bana seni gönderdi. Tanrı tarafından seçilmiş biri olmak harika bir şey, değil mi Ryan?"

Ryan gözleriyle odanın dört bir yanına bakıp bir kaçış yolu bulmak istedi ancak kurban taşının ardındaki kapıdan başka hiçbir çıkış yoktu.

"Seçilmiş biri olduğumu sanmıyorum," dedi Ryan tit-

rek sesiyle.

"Yoo," dedi Sebastian, "O, seni seçti."

Ryan geriye doğru adımlar atarak, yavaşça Sebastian'dan uzaklaşmaya başladı. Bir süre soma sırtı kilisenin ahşap kapısına dayandı; kaçacak yeri kalmamıştı.

"Papa okulumuzu ziyaret edecek. Ziyaretinin amacı ise bir mucizeye tanıklık etmek. Sen ve ben, birlikte bu mucizeye imza atacağız, Ryan."

Ryan bir kez daha kaçabilecek bir delik bulmak için hızla odada göz gezdirdi. O esnada gözleri, tavanda asılı duran İsa'nın korkunç gözleriyle buluştu.

Dehşet tırmanmaktaydı.

"Mucize mi? Ben mucizelerden anlamam ki, Peder Sebastian."

"Anlamana gerek yok," dedi Peder Sebastian usulca, "Benim bilgim ikimize de yeter. Ruhundaki şeytanı iyi tanıyorum, Ryan. Hem de çok iyi tanıyorum ve onu nasıl def edeceğimizi biliyorum."

"Ben şeytan değilim."

"Her Katolik, içinde şeytanı barındırır, Ryan. Ama ben şeytana hükmetmeyi ve onu kovmayı becerebiliyorum. Papa bunu kendi gözleriyle görecek. Senin ruhuna yerleşmiş şeytanı kovuşumu seyredecek."

Peder yavaşça yaklaşılmaya başladı. Ryan'ın burnuna keskin bir koku geldi, kokuyu içine çekmemek için kendini sırtını dayamış olduğu kapıya doğru gücü yettiğince bastırdı ancak işe yaramayınca hemen sıyrılıp sağa doğru eğildi ve bulunduğu noktada çok daha güvenli olduğunu düşündüğü giyinme odasına doğru kaçmaya çalıştı, ancak Sebastian çocuğun yapacağı hamleyi önceden tahmin etmişti, Ryan'ı kolundan kendisinden beklenmeyecek kadar kuvvetli bir biçimde tuttu ve dengesini kaybetmesi

için tüm gücüyle sarstı. Hemen ardından, boşta olan elinde tuttuğu kumaş parçasını Ryan'ın burnuna dayadı. Ryan bezden yayılan kokuyu solumamak için elinden geleni yapsa da, işe yaramadı.

Bedenindeki tüm güç akıp giderken, Sebastian daha fazla güçleniyordu adeta. Kısa bir süre sonra Ryan'm kalp atışları hızlanmaya başladı. Havayı buram buram içine çekerken aklının kontrolünü kaybediyor, kendi bedeninin içinde bir köşeye itiliyordu. Sanki vücuduna monte edilmiş bir kablo, tüm gücünü son damlasına kadar emiyordu. Birden bire dizlerinin dermanı çekilen Ryan, Sebastian'a doğru sendeledikten sonra, yere yığıldı.

"Her şey yolunda, Ryan," dedi Sebastian, "Yepyeni bir Ryan olarak uyanacaksın."

Ryan'ın son gördükleri, Sebastian'ın donuk bakışlarıyla uyumsuz bir biçimde gülümseyen yüzü ve etrafı yavaşça saran karanlık olmuştu.

Kaçamayacağını anlayan Ryan, kendini karanlığın kollarına bıraktı.

Bölüm 48

Steve Morgan devriye aracını parkedip, farları söndürdü.

"Çabucak halledip dönelim, anlaştık mı? Aklına takılan o soruların cevabını bu akşam bulmaya çalışma lütfen."

"Raporu imzalayıp döneceğiz, merak etme," dedi McCain, kapıyı açıp dışarı adımını atarken. Morgan şapkasını taktı ve McCain ile birlikte evin kapısına doğru yürümeye başladılar. Evin içindeki tüm lambalar yanıyordu. Yarım saat kadar önce buradaydılar ve görünüşe göre geri geldiklerinde hiç birşey değişmemişti.

McCain eve yaklaştıkça, sezgileri görünüşün aksine birşeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Zile bastılar ve sesin boş evin içinde yankılanışını dinlediler.

Bir süre bekletiler, ama kapıyı açan ya da içeriden "Geliyorum!" diye seslenen biri olmadı.

Evde çıt çıkmıyordu.

Morgan tekrar zile bastı, "Belki de bu geceyi erkek arkadaşının evinde geçirmeye karar vermiştir."

Morgan başını iki yana salladı, "Hayır, baksana adamın arabası hâlâ burada," dedi ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Bayan McIntyre?"

McCain ise çiçekliğe girip, camdan evin içine bakmaya başladı. Tüllerin ardından oturma odası rahatlıkla görülebiliyordu. Hırsızın bu evi seçmesinin nedenlerinden biri de, camdan bir iki saniyelikine gözetlendiğinde, evde kimse olmadığını anlaşılabilmesi olabilirdi.

"Görünüşe göre evde kimse yok," dedi, sezgileri tam tersini söylüyor olsa da. Belki de içeride biri vardı, ama kapıya bakamayacak kadar meşguldü.

"Tüh be!" diye mırıldandı Morgan, "Yarın sabah tekrar gelmek zorunda kalacağız desene," dedi ve kapıya daha sertçe vurmaya başladı.

McCain içeriye bir süre daha dikkatlice baktıktan sonra diğer yandaki cama doğru yöneldi.

Ellerini cama dayayıp içeri bakınca, gözüne bir şey takıldı.

Bir çift ayak.

Yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir çift kadın ayağı. Şöminenin önünde bir kadın yüzüstü yatmaktaydı.

Tabancasını çıkartırken, "Tamım," dedi fısıldayarak, "Kadın yerde yatıyor, yaralı olabilir. Hemen destek ve ambulans çağır."

Morgan aceleyle kendi tabancasını çıkarırken, bir yandan da McCain'in talimatını yerine getiriyordu. "Sen burada kal, ben arka taraftan eve gireceğim," dedi McCain ve el fenerini yakarak, sessizlik içinde evin arka tarafına doğru yol aldı.

Birkaç ev ötedeki bir evin köpeğinin havlamaları gecenin sessizliğini bozuyordu ve McCain' in beyninde taşları yerli yerine oturtmaya başlamıştı: Teri' nin erkek arkadaşı ortalıkta yoktu, üstelik arabasını bile almadan gitmişti. Arka taraftan, kolayca fark edilemeyeceği bir yol seçerek kaçmıştı ve muhtemelen birkaç yüz metre ötedeki metro istasyonuna doğru ilerlemekteydi. Oraya ulaştığında kolayca istediği yere gidebilirdi. McCain aceleyle etrafı son kez kolaçan ettikten sonra arka bahçenin açık bırakılmış kapısından girip hızla avluyu geçti ve açık mutfak kapısından içeri girdi.

Birkaç saniye sonra evin ön kapısını açıp Morgan'ı içeri aldı ve hemen kadının yanma çömelip nabzını kontrol etti.

Başı kanıyordu ve bilincini kaybetmişti ama hâlâ hayattaydı.

"Evi ara," dedi McCain, saldırganın çoktan gecenin karanlığında kaçıp gittiğinden emin olsa da.

Morgan elinde silahıyla hemen üst kata çıkarken, McCain yerde yatan kadının başında bekliyor, usulca herşeyin yoluna gireceğini söylüyordu, ancak sözlerine kendisi bile inanmıyordu; sezgileri, herşeyin o kadar çabuk düzelmeyeceğini söylüyordu, çünkü artık bunun sıradan bir hırsızlık olayı olmadığından emindi.

Bölüm 49

Faruk El-Harbi ipliği nazikçe koparıp, diktiği küçük kırmızı keseye baktı.

Kusursuzdu.

Yüksekliği 20 cm. genişliği ise 7.5 cm. olarak diktiği bu keseden beş tane daha yapmalıydı. Kumaşları kesip dikmeye başladı ve kalan keseleri de tamamladı. Soma dönüp dolapta asılı duran, üç adet gösterişli kırmızı cübbeye baktı.

Bereket, cübbelerin dikişleri keseleri sokmaya müsa-itti. Ucuza mal olmuş, sıradan cübbelerdi, ki bu El-Harbi'nin işine yaramıştı. Keseleri cübbelerin istediği yerlerine yerleştirebilirdi, ancak içleri doldurduğunda biraz

potluk yapabiliirdi. Ama neyse ki, üzerlerine giydikleri uzun beyaz elbiseler vardı; onlar potluklan gizleyecekti.

Zaten tüm o cicili bicili giysilerin içinde, herkesin gözü tek bir insanın üzerinde toplanacaktı.

Yani Papa'nm.

Dikkatli hamlelerle altı keseyi de cübbelere yerleştirip, dikiş makinesinin bulunduğu masaya taşıdı. Bu geceki ilk görevini başarıyla yerine getiremedi de, ikincisini mutlaka başaracaktı. Annesinin ruhunu yanı başında hissetti; titreyen parmakları karşısında, cesaretini yitirmemesi için ona güç vermek istiyordu. Küçükken, annesi dikiş makinesinde çalışırken onu dikkatle izlediğinde babası küpelerle binirdi. El-Harbi ise annesinin diktiği kıyafetlere bayılır, babasının dükkanlardan aldığına tercih ederdi.

Küçükken annesini dikiş dikerken saatlerce izleyişinin, büyüdüğünde bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Keseleri cübbelere sıkıca diktikten sonra ufak dolabının kapağını açıp, bir gün evvel kardeşinin getirdiği C4 patlayıcısını çıkardı ve ellerinde saygıyla tutarak, Allah'a şükredercesine havaya kaldırdı.

"Yüce Allah," diye fısıldadı.

Plastik kabı yırttı, içinden çıkardığı patlayıcıyı önce üç, sonra altı eşit parçaya böldükten sonra ufalayıp minik toplar halinde yuvarlayarak ilk keseye doldurdu. Kısa süre sonra, altı keseyi de patlayıcıyla doldurmuştu.

Dinamit tapası ve ateşleme tahrifatı, bu konularda kendisinden çok daha bilgili biri tarafından ustalıklı bağlanmıştı.

Tek yapması gereken, kendisine söylenenleri aynen yapmaktı.

Şimdi, infilak düğmesinin bulunduğu yere kadar ateş-

leme kablosu monte etmesi gerekiyordu.

İşini bitirdiğinde, üç cübbe de ikişer adet patlayıcı düzeneğiyle donatılmıştı.

El-Harbi sonunda rahat bir nefes aldı.

Bu, mükemmel bir ayin olacaktı.

Boston'un asla unutamayacağı, çarpıcı bir tören.

Tüm Katolik camiasının izleyip, Allah'ın gazabına kendi gözleriyle şahit olacağı bir tören.

Ama, Papa'nın sonunu hazırlamak El-Harbi ve kardeşinin kişisel meselesiydi; Papa'yı öldürerek ailelerinin intikamını alabilir, kalan ömürlerini huzur içinde geçirebilirlerdi.

Faruk dikiş makinesinin lambasını kapatıp, ensesini eliyle ovarak rahatlatmaya çalıştı. Gece boyunca çalışmış, projeyi neredeyse tamamlamıştı. Yapması gereken son şey cübbeleri sahiplerine verip, düzeneğin nasıl çalıştığını anlatmaktı.

Gerisi Allah' a kalmıştı.

Buzdolabının kapağını açtı. Kısık gözlerle raflara baktı; ancak dolapta su şişelerinden başka bir şey kalmamıştı. Şişelerden birini alıp kapağını açtı ve kana kana içti.

Sabahın ilk ışıkları odaya dolarken, Faruk yere yatıp esnemeye başladı. Sabah ezanından evvel birkaç dakika dinlenebilirdi. Gözlerin kapatıp, bu akşamki işinde kendisini muvaffak eylediği için Allah'a şükürlerini sundu.

Allah'ın rızasını kazanmak için çabalıyordu.

Şimdi her şey, işi tamamlayacak olan ağabeyine kalmıştı.

Bölüm 50

Ryan, cehennemın pençelerinde kıvranıyordu.

Tırtıklı ve zehirli usturalar etrafından hızla doluyor ve çember gittikçe daralıyordu. Yerinden sıçrayabilseydi belki onları aşır kurtulabilirdi, ancak her nefes alışında biraz daha yakınlaşıyorlardı. Kaçmak imkânsızdı. Kana susamış, aç gözlü usturalar ayakkabılarınının tabanlarını yalıyordu ve Ryan bir an için kendisini bıraksa, bedenini parçalara ayıracaktı.

'Hayır! Bu sadece bir kabus!'

Suyun derinliklerinden güneş ışıklarına bakarcasına kafasını kaldırır, bilincini izledi. Ona doğru kulaç atmaya

çalıştı ama çevresini saran şey berrak su değil, ağzım ve burun deliklerini tıka basa dolduran kaim ve yapışkan bir nesneydi. Ne kollarını ne de bacaklarını kımıldatması imkânsızdı. Işığa yaklaştıkça soğuğu hissediyor, kollarını göğsünde bağlayıp ısınmak istese de başaramıyordu.

Sanki biri tüm uzuvlarını kementlerle bağlamış, hareket etmesine izin vermiyordu.

'Yüzeye çık! Nefes al!'

Kendisini içine çeken, zehirli ve leş gibi kokan o tiksiniç akıntıya karşı yüzdü.

Sonra karnında bir baskı hissetti ve bu baskı gittikçe arttı; sanki yarılıp içi açılmışçasına ızdırıp çekiyordu. Bilincine ulaşamayacağını anlayan Ryan, çaresizce aşağıya doğru bakıp olanları izlemeye başladı.

Eğri büğrü bir el gırtlığına sarılmış, pençelerini etine geçiriyordu.

'Hayır! Hayır!'

Dermansızdı. Beceriksiz hamlelerle eli gırtlığından çekmeye çalıştığında, onu kendine daha çok yakınlılaştırdığım farketti. Debelenerek yaratıktan kurtulmaya çalıştı ama nafiye; yaratık kendi bedenine gizlenmişti.

'Dur! Sakin ol! Bunların hepsi bir kabus!'

Ama bu bir rüya değildi. Yaratık yüzünü göstermeden cehennemin derinliklerine dalıp gitti ama Ryan hâlâ uğultularını dört bir yanında hissedebiliyordu. Giderek Ryan'ın bedenine girmeye başladı. Her zerresi bu melun ruhla dolarken, Ryan ona karşı koyamıyordu.

Bacaklarından başlayıp, tüm gövdesini uğuldayarak gezinen bir toz bulutu gibiydi.

Ryan göğsünde korkunç bir acı hissetti.

Kalbini ele geçirip kalp atışlarına hükmediyor, damla damla göğsüne akıyordu. Gırtlığından yukarı doğru sü-

zlmeye başladığındaysa Ryan, yutkunup ğrmeye başladı.

Sonra, taş bir yatağa kementlerle bağlanmış olduğunu gördü.

Mide bulantısına dayanamayıp, kustu.

Rahibe Mary David bir bez parçasıyla ağzından akan kusmukları siliyordu.

Peder Sebastian kanlar içindeki bir kalbi havaya kaldırdı ve organı Ryan'ın çıplak göğsüne yerleştirdiği anda ocuk, kaburgaları derisini yarıp dışarı fırlayacakmışçasına şiddetle ğrmeye başladı. Bedeni, yeni misafirini kabul etmekte güçlük çekiyordu besbelli.

Ryan bir süre hareketsizce yattı. Zihni allak bullaktı. Bedeniye buz kesmişti.

Soma ağzını açtı ve o ana dek hiç duymadığı tuhaf bir ses tonuyla, anlayamadığı sözler sarfetti. Tekrar bilinç altının derinliklerine dşmşti. Karanlıkla savaşıyor, onu yarıp içinden kurtulmak için debeleniyor, ancak gözlerini her açtığında gerçeklikle alakası olmayan, kabustan beter sahnelerle karşılaşıyordu. Karşısında gördüğü yüz Ryan'ın her nefesiyle dalgalanıyor, eğilip bükülerek korkunç şekillere bürünüyordu. Karşısında şeytanın ta kendisini gördüğünü düşünürken, o yüzün kendisine ait olduğunu farketti.

Ona bakmamaya çalışsa da, başını çevirmesine müsaade etmiyordu.

"Benden uzak dur," diye fısıldadı Ryan.

şeytan etrafında bir fırtına gibi esip grlerken, kahkahaları Ryan'ın bedeninde yankılanıyordu.

ıldırmaq üzereydi, her an aklını yitirebilirdi ve elinden hiçbir şey gelmiyordu!

"Hayır!" diye çığlık attı, ancak şeytanı savuşturmak

için yaptığı her hamlede o, biaz daha fazla sokuluyordu çocuğun ruhuna.

Adeta bir parçası haline gelmişti.

"Baba!" diye haykırdı, ancak sesi neredeyse hiç çıkmıyordu. Boşluğun derinliklerinden zayıf da olsa bir fısıltı duydu.

Bu babasının sesiydi.

"Baba?" dedi umutla, ellerinden kaymak üzere olan bilincine can havliyle sarılarak, "Babacığım?"

Babasının sesini bir kez daha duydu ama öylesine kıskıttı ki, ne söylediğini anlaması mümkün değildi.

Kabus bir anda bitti. Gözlerini açtığında tepesinde duran birinin ilahi söylediğini, bir diğerininse alnına kan sürdüğünü gördü.

O şey, artık içindeydi.

Ondan kurtulmak için çığlıklar atmış, inlemiş ve tüm gücüyle savaşmıştı, ama başaramamıştı.

Ağzı tekrar yırtılacakmışçasına açıldı ve ciğerlerinin derinliklerinden zehir gibi bir kükreme fışkırdı dışarıya. Artık tüm gücünü kaybetmiş, şeytanın şekline bürünmüştü.

Ve savaş bitmişti.

Kazanansa Peder Sebastian'dı.

'I

Bölüm 51

Papa IV. Innocent video bittikten sonra bir süre koltuğunda hareketsizce oturup, kararın ekrana baktı.

Papa'nın düşüncelerini bölmek istemese de, yaşlı adamın gördüklerinden sonra şoka girmiş olabileceğinden şüpheliydi. "Efendim?" dedi usulca Morisco, öylece donup kalmış Papa'ya doğru eğilerek, "İyi misiniz?" diye sordu.

Göğüs geçirerek, "Evet," dedi ve geriye yaslandı Papa. Cübbesinin gizli bölmelerinin birinden çıkarıldığı mendiliyle terden sırsıklam olmuş yüzünü kuruladı ve, "Evet, iyiyim," diye yineledi, kendini biraz daha toplar-

ladıktan sonra, "Çok iyiyim. Bana birkaç saniye izin ver, lütfen," dedi.

"Elbette," dedi Morisco ve Papa kafasını toplamaya çalışırken, o dabilgisayarmı toplayarak oyalandı. Boston'dan gelen bu videoyu ilk izlediğinde, mantığı ayinin düzmece olduğunu söylemişti. Yıllardır çok kez bu tip olaylarla karşılaşmış, sonunda hepsinin ışık oyunları ve kötü çekimlerden kaynaklanan göz aldatmacaları olduğu ortaya çıkmıştı. Mantığı ne söylerse söylesin, sezgileri ve inancı bu defakinin diğerlerinden çok farklı olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Tetikte olmalıydı. En ince detayı bile kaçırmamalıydı.

İkinci videoda ise herşey daha belirgindi ve Papa, kızın tepkilerinde sahtelik olmadığını kendi gözleriyle görmüştü.

İki çocuğun da aynı tepkiyi göstermesi tesadüf olmazdı.

Peki ya bu genç adam, ne yaptığının farkında mıydı?

Papa ikinci videoyu izledikten soma, Peder Sebastian Sloane ile ilgili tüm bilgileri arşivden getirip incelemeye karar vermişti. Sloane de kendisi gibi tarihi Katolik ayinlerine ilgi duymaktaydı. Papa yıllar boyu bu konu üzerinde çalışmış ve sayısız araştırma yapmıştı, ancak her ayin ölümle sonuçlanmıştı. Sloane'nin sezgileri ise, Papa'ın önüne yeni kapılar açmıştı. Mantığın sınırlarını zorlayan sıçramalar yapıp, anlaşılması güç bir şekilde, imkânsızı gerçekliğe dönüştürebiliyordu.

Bu adam Tamı vergisi bir güce sahip olabilir miydi?

Yoksa eski ayin yazıtlarını mı ele geçirmişti?

Sebastian'ın yapmak istediği şey şeytanı uyandırmak mıydı yoksa? Bu tür ayinlerle alakalı elde olan tek şey kulaktan dolma bilgilerdi ve ayin beş yüz seneden bu yana

tekrarlanmamıştı. Yüz yıllar öncesinden bu yana aktarılan hikayelerin hepsi bire bin katılarak anlatılırdı ve bu ayının gerçekliğini araştırmak, Papa için onlarca uykusuz geceye mal olmuştu.

Eğer Sloane, Papa'nın düşündüğü şeyi hayata gerirmeyi başaramışse, Katolik Tarihi'nin en önemli olayına imza atmış olacaktı.

Tabii eğer gerçekten böyle bir ayın varsa.

Kafasındaki şüpheleri yok edememişti ve bunun için sağlam nedenleri vardı; araştırmacılar yüzyıllardır kilise arşivlerini, kütüphaneleri ve eldeki diğer tüm kaynakları didik didik aramışlarsa da, bu ayın hakkında akıllara takılan soruların cevaplarına ulaşamamışlardı.

Peki bunca yıldır kimsenin başaramadığı şeyi, bu genç adam nasıl başarmıştı?

Buna inanmak çok güçtü ama izlediği son videodan soma tüm şüpheleri ortadan kalkmıştı. Videoda Sebastian'ın yaptığı, çocuğun ruhundaki şeytani kovmak değil, tam aksine çağırmaktı. Morisco haklıydı; bu basit bir şeytan çıkarma ayini değildi ve Papa, Sebastian'ın ayinine katılanların, şahitlik ettikleri olayın şeytan çıkarmaktan başka bir şey olmadığını düşündüklerini biliyordu; Sebastian'ın yardımcıları neye alet edildiklerinden habersizdi.

Ama Papa IV. Innocent, her şeyin farkındaydı.

Tıpkı Sloane gibi.

Sloane şeytani kovmuyordu; ona hükmediyor, onu kontrol ediyordu.

Şeytan, Peder Sebastian'a itaat ediyordu ve o, tüm bu olanların farkındaydı.

"Efendim?"

Papa kafasını kaldırdığında, Morisco'nun tedirgin ba-

kışlarıyla karşılaştı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Hemen Boston'a gitmeliyiz," dedi ve sözlerini sürdürdü, "İlk durağımız Boston olacak. Kısa bir ziyaret olacak, bu yüzden herhangi bir karşılama töreni istemiyorum. St. Isaac öğrencileriyle birlikte yapılacak sade bir ayin yeterli olacaktır."

Papa, Morisco'nun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek sözlerini sürdürdü, "Şimdilik bu kadar, Guillermo. Bu ayini gerçekleştiren o genç adamla tanışmalıyım. Sonrasında geziye planladığımız gibi devam edebiliriz. Belki dönüşte Boston'a tekrar uğramamız gerekebilir."

"Ama..."

"Teşekkürler, Guillermo," dedi ve ayaklandı, "Bu ziyaretin bizim için ne denli önemli olabileceği hakkında en ufak bir fikrin yok."

Papa ağır adımlarla odadan çıkarken, Morisco arkasından bakakaldı.

Kapı her zamanki gibi tam zamanında açılmıştı.

Bölüm 52

Matt McCain'in hastanelerle arası iyi sayılmazdı. On yaşındayken, ağabeyini bir hastane odasında kaybettiğinden beri hastanelerden nefret ederdi ve bu seferki de diğerlerinden farklı değildi. Henüz bir saat önce duş almış olmasına rağmen, hastanenin rutubetli, soluk yeşil duvarları ve muşambayla döşenmiş zemini Matt'e kendini kirli hissettirdi.

Ama hislerini bir kenara bırakıp, işine yoğunlaşmalıydı. Üçüncü kattaki hemşire bankosuna vardığında kimlik kartını çıkarttı.

"Teri McIntyre'ı görmek için buradayız."

Hemşire klavyenin birkaç tuşuna bastıktan sonra,

"Üzgünüm ama hâlâ bilinci yerine gelmemiş," dedi endişeyle, "Eğer kaçmasından şüpheleniyorsanız, rahat olun. Bunu yapabilecek kadar iyi durumda olduğunu söyleyemem."

"Doktoru kim?"

"Dr. Conover. Beyin cerrahı."

"Buralarda mı?"

"Evet, isterseniz çağırabilirim."

McCain umursamaz bir tavırla omuz silkip sorularına devam etti, "Herhangi bir yakını?"

Hemşire tekrar bir kaç saniyelikliğine bilgisayar ekranına döndükten sonra, "Üç yıl önce zatürre şikayetiyle geldiğinde yakın akrabası olarak eşi, William McIntyre olarak kayıtlara geçmiş," diye yanıtladı.

"Artık hayatında değil. Geç. Başka?"

Hemşire sıkıldığını belli eder bir tavırla gözlerini devirdi ve yeniden bilgisayar ekranına gömüldü, "Ayrıca kısa süre önce burada tedavi gören hastalarımızdan, on altı yaşındaki Ryan McIntyre'in yakını olarak kaydedilmiş."

"Evet, evde de bir çocuk odası vardı zaten."

"Adresleri de aynı," diye ekledi hemşire, "Elimde başka bilgi yok."

"İyi bir başlangıç sayılabilir," dedi ve kartını bankoya bıraktı, "Teşekkürler. Hasta uyanığında bize bildirin, lütfen."

Hemşire başını salladıktan sonra kartın arkasına kısa bir not düştü ve çekmecelerden birine koymak yerine, gözden kaçmaması için bilgisayar ekranına tutturdu. Teri uyanana dek hastanede beklemenin gereği yoktu; McCain ağır adımlarla asansöre doğru ilerlemeye başladı.

"Evet, Ryan adında bir oğlu var," dedi Morgan asansörün çağırma tuşuna basarken, "Ve şu anda Teri ile bir-

likte yaşamıyor. Muhtemelen eski kocası olan William McIntyre'ya ulaşmamız zor olacaktır, çünkü tahminlerime göre uzun süredir görüşmüyorlar. Ve son olarak erkek arkadaş: Tom Kelly. Ortada bir hırsızlık ve saldırı var. Ancak dışarıda gezinen bir eski koca varken, Tom'u herşeyden sorumlu tutamayız. Elimizde henüz kanıt yok."

"Oğlunun ve eski kocasının izini bulmak zor olmayacaktır, ancak Boston'da milyonlarca Tom Kelly olması," diye göğüs geçirdi McCain asansöre binerken.

"Departmanda bile onlarca Tom Kelly varken, aradığımız Tom Kelly'i koca Boston' da bulmak oldukça güç," dedi Morgan, "Ayrıca kadına saldıran o ise, büyük ihtimalle gerçek ismini kullanmıyordun"

"Haklısın. Öyleyse kadının evine dönüp çocuğuna ve eski kocasına ulaşmanın yollarını arayalım. Komşularla başlayabiliriz."

Birlikte hastaneden çıktılar ve içlerinin hastalıklı havasından bunalan McCain derin bir nefes aldı. Baharın insana yaşamı sevdiren taze kokulan sinmişti havaya. Temiz havayı ciğerlerine çekmek onu rahatlatırsa da, sezgileri McCain'e, işlerin görüldüğünden çok daha karışık olduğunu söylüyordu.

* * *

Başpiskopos Rand, susmak bilmeyen çok hatlı telefona öfkeyle bakıyordu. Birinci hatta NBC haber kuruluşu vardı ve muhtemelen, Papa'nın programındaki ani değişikliğin nedenlerini öğrenmek istiyordu. İkinci hatta ise, Papa için hazırlanan organizasyonun gerçekleştirilmesi için direten, kiliseye bağlı derneklerden biri beklemekteydi. Organizasyona katılan yüzlerce gönüllü vardı ve bu uğraş-

lannın Papa'mn takdirini kazanacağını düşünmekteydiler, Başpiskopos da Papa'mn bu organizasyonu beğeniyle karşılanacağını tahmin ediyordu. Üçüncü hatta ise Boston Katolik Kız Okulu'ndan Bayan Boothe, Papa'mn gelişine şerefine yapılacak hazırlıklara ne şekilde destek olabileceklerini öğrenmek üzere beklemekteydi.

Rand, dördüncü hatta basın bülteninin gönderilmesi için beklemekte olan Boston Herald muhabiriyle görüşmesini henüz bitirmişti ama aynı muhabir yine hatta beklemekteydi.

Kapı hafifçe tıklandı.

Rand gözlüğünü çıkarıp, birkaç saniyelğine burnunu ovaladı. Gereken tek şey işlerin uygun bir sıraya konması için yapılacak stratejik bir toplantıydı, ancak Rand bu kadar tantananın boşa olduğunu bilincindeydi; tüm bunlar için yeterli zaman yoktu.

"Girin!" Telaşı sesine de yansımaktaydı.

Gelen, ruhban okulu öğrencilerinden biriydi. "Belediye başkanı sizi görmek istiyor," dedi Rand'in meşguliyetinin bilincinde ve çalışmasını böldüğünün farkında olarak, özür dilercesine mahcup bir ses tonuyla.

Göğüs geçirerek, "İçeri gönder," dedikten soma ekledi, "Ayrıca Bayan Boothe ile görüş ve yardım için gönüllüleri buraya göndermesini söyle."

"Buraya mı?" Asistanın gözleri şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı. Başpiskopos hemen hatasını farketti: Avuç içi kadar ofisinde onlarca kadının çalışması, elbette imkânsızdı.

"Ona, ilk işinin gönüllülere çalışacak yer ayarlamak olduğunu söyle. Bu yer belki de Paulist Merkezi olabilir," dedi, bu fikrin Emerald Boothe'yi en azından bir süreliğine kendisinden uzak tutabileceğini düşünerek.

Asistan, Rand'in aklından geçenleri hemen anlamıştı. Misafiri içeri almak için kapıyı sonuna kadar açtı.

Rand, belediye başkanını karşılamak için yerinden kalktı. George Flowers, gözlerine eğilmeden bakabildiği, kendisi gibi uzun boylu bir kaç insandan biriydi. El sıkışırken sert ve kararlıydı, konuya da her zaman olduğu gibi lafi dolandırmadan girdi.

"Papa'mn gelişi ofisi birbirine kattı," dedi başkan, masanın önündeki eski püskü sandalyeye otururken.

"Bizim için de durum sizinkinden farksız," diye yanıtladı Rand, gözüyle çok hatlı telefonun sönmek bilmeyen ışıklarını işaret ederek.

"Papa'mn bu ani ziyareti için güvenlik önlemlerini zamanında tamamlamamız imkânsız," dedi Flowers, "Evet, gerçekten imkânsız. Yeniden düzenleme yapmanız şart."

Rand, başpiskoposluğun propogandalar nedeniyle büyük sıkıntı yaşadığı günlerde Katolik olmayan Flowers'a gidip yardım istediğinde, başkanın tek yaptığı omuz silerek dalga geçercesine, "Yüce Katolik Kilisesi her zorluğa göğüs gerebilir. Tanrı aşkına, tüm ülkeyi avucunuzun içine almışsınız: Papa başta olmak üzere piskoposlarınız, kardinaleriniz ve onların vekilleri... Eh, oturup bir çözüm bulabilirsiniz herhalde," demek olmuştü.

Şimdi, omuz silkme sırası Rand'e gelmişti.

"Dikkatinizi çekerim, bahsettiğiniz kişi Papa. Onun planlarını yeniden düzenlemek sandığınız gibi kolay bir iş değildir. Hatırlarsanız, sizin de dediğiniz gibi ülke onun elinde," dedi ve Flowers'i köşeye sıkıştırmanın verdiği zevki doruğa ulaştırarak cümleyi sarfetti, "Üzgünüm, Papa'mn programı değiştirilmeyecek ve kendisi belirtilen tarihte Boston'a teşrif edecek."

Flowers, derin bir nefes aldıktan soma ellerini seyrete

saçlarının arasında gezdirdi, "Açıkçası bu işin altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum."

Rand, başkanın kıvranışının tadını çıkartmaktan büyük keyifalsa da, merhametine yenik düşmüştü, "Aslında öyle abartılı güvenlik önlemleri almanıza gerek yok. Papa günün yalnızca yarısını Boston'da geçirecek ve son derece şatafatsız bir tören düzenlenecek. Papa yalnızca St. Isaac Okulu öğrencilerini ziyaret edip, okulda düzenlenecek törene katılacak. Hepsi bu."

Flowers duyduklarına inanamış, aval aval Rand'e bakmaktaydı, "Hepsi bu mu?"

"Evet, sizin yapmanız gerek tek şey, hava alanında ve okul çevresinde güvenlik önlemleri almanız. Daha fazlasına gerek yok."

Flowers'in yüzünün rengi atmıştı, "Bu kadar mı? Geçit töreni de mi yapılmayacak?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

Başkanın eli ayağına dolaşmıştı ve Rand, Flowers'm telaşının nedenini biliyordu: Papa'mn bu tuhaf ziyaretini halka açıklamak, kısa zamanda geniş güvenlik önlemleri almaktan çok daha zordu. "Yani Papa, Boston'a gelecek ve St. Isaac'a kısa bir ziyaret gerçekleştirip şehri terk edecek, herhangi bir tören ya da etkinlik gerçekleştirilmeyecek, öyle mi?"

Rand, Flowers'm şaşkınlığının tadını çıkarırcasına gülümseyerek, "Bana söylenenden fazlasını bilmiyorum, George," dedi ve işleri başkan için biraz daha zorlaştırmanın kimseye zarar vermeyeceğini düşünerek keyifle ekledi, "Tabii ne olacağı bilinmez. Bakarsınız Papa, Boston'a ayak basar basmaz fikrini değiştirir."

"Beni korkutan şey de bu," dedi Flowers telaşla, "Eğer fikrini değiştirirse ben ne yaparım? Ayrıca kısa da sürse,

halka kendini göstermeli." Soma doğrudan Rand'in gözlerinin içine bakarak, "Haydi ama, Papa'dan bahsediyorum! Boston' a geldiğinde, kısa süreliğine de olsa halkla bir araya gelmesi şart. Örneğin, halka açık bir ayin düzenlenebilir. İstedığınız kadar kısa tutabilirsiniz, en azından basit de olsa bir etkinlik gerçekleştirilmiş olur."

Rand, aylar önce Flowers'm kilisenin sorunları karşısında yaptığı gibi omuz silkti. Başkan koltuğuna gömülüp, kara kara düşünmeye başladı. Rand ise başkanın yerince stres altına girdiğine karar verince söze girdi, "Siz de haklısınız aslında. Papa'mın Boston'a alelade bir vatanışması gidip dönmesi uygun olmaz. Ayin fikri mantıklı, üzerinde düşüneceğim."

Bu fikri önceden düşünüp, Vatikan'dan çoktan onay almış olduğunu Flowers'a söylemeye gerek duymamıştı.

Bölüm 53

Ryan, önünde açık duran kitaba aklını verebilmek için elinden geleni yaptı ama çabası boşunaydı.

Beyninde ve ruhunda bir şeyler ters gidiyordu, sanki kusacakmış gibi midesi karmakarışık olmuştu. Böyle zamanlarda yapmak istediği tek şey tuvalete kendini atıp rahatlamak olurdu ama bu sefer buna gerek duymadı.

Bu sıradan bir bulantı değildi, sanki bütün uzuvları isyan ediyordu. Kütüphaneye ilk girdiğinde soğuktan donuyordu ama şimdi her tarafından ter boşalıyordu. Masanın yanındaki pencereyi açmaya karar verdi. Sanki ateşi çıkmıştı ama eğer ateşi olsaydı revirden çıkmasına müsaade etmezlerdi.

Revire ilk nasıl götürülmüştü? Tek hatırladığı şey, labirentte Peder Sebastian'ı takip ettiğiydi. Geri kalan her şey, karanlık bir sis perdesinin ardındaydı sanki.

Düşündükçe revirde gözlerini açığı anı hatırlamaya başladı, önceki gece hastalandığı için orada olduğu söylenmişti. Bütün sabah kendini çok kötü hissetmişti, buna rağmen garip bir şekilde, gitmesine izin vermişlerdi.

Aslında kendini hâlâ çok tuhaf hissediyordu. Defalarca arkasında birinin olduğu hissine kapılmış ama dönüşü geriye baktığında kimseyi görememişti. Hatta bu durum gittikçe daha da enteresan bir hal alıyor, sanki arkasında değil de, içinde birisi varmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Deliriyor muydu yoksa?

Bir bulantı dalgası yavaş yavaş içine dolmaya başladı. Gözlerini sıkıca yumdu. Etrafında, Papa'mın sadece Boston'a değil, aynı zamanda St. Isaac'a da geleceğine dair, giderek artan bir uğultu duyuyordu. Bulantısı yatışmaya başlayınca, gözlerini araladı ve kimsenin konuşmadığını fark etti.

Etrafındaki herkes kitaplara gömülmüş, harıl harıl ders çalışıyordu.

Çıt çıkmıyordu.

Uğultular akıl almaz bir şekilde devam ediyordu.

Hemen soma, başında çok şiddetli bir baskı hissetmeye başladı. Sanki zihni, bu yeni gelenin saldırısına karşı koymak için debeleniyordu. Elleriyle kafasını sıkıca kavradı, bu şekilde içeride olan bitene müdahale edebileceğine inanmak istiyordu.

Gözlerini, arkasında oturan Melody Hunt'a dikti. Kız arkasında olmasına rağmen, gözlerini kapattığında, sanki etrafında dönüyormuşçasma her yerde onu görüyordu.

Dahası, onu iliklerine kadar hissediyordu.

Çalışmaktan sıkılan Ryan, matematik kitabını kapatıp çantasına koydu. Ayağa kalktığında, Melody yanı başındaydı.

Ryan'a doğru uzandı ve elini tuttu.

Birden, bütün vücudunda dalgalanan bir elektrik akımı yayıldı, elini hemen Melody'in ellerinden çekti.

Sanki bir adrenalın patlamasıydı yaşadığı.

Melody, Ryan'a soğuk bir tebessüm etti. Sanki olan bitenden haberdar gibi bir hali vardı, Ryan'ın ellerini elleri arasına aldı tekrar.

Kollarında şimşekler çakıyordu.

Melody, "Yapmamız gereken şeyler var," dedi.

Aslında hiçbir şey söylememişti, ağzını bile açmamıştı.

Ama Ryan bu sözleri duyduğundan emindi.

"Hadi ama."

Ryan, sessiz sedasız Melody'i takibe koyuldu, uzun bir koridordan geçerek yemek odasına geldiler. Tünelin içine açılan kapı, Ryan'ı eskisi kadar korkutmadı.

İçindeki yabancıнын ayaklandığını hissediyordu Ryan.

Geri dönmek istedi, ama ayakları kontrolünden çıkmışçasına Melody'i takip ediyordu.

Kapı arkasından kapandı, odayı kaplayan zifiri karanlık benliklerine çökmüştü. Korku yavaş yavaş ruhunda dalgalanıyordu ama içindeki o yabancı Ryan'ın benliğini ele geçirip, peşinden sürüklemeye başlamıştı bile.

Karanlığın içine iyice hapsolmuşlardı. Melody elini tuttuğunda, Ryan kendini bir kez daha elektrik akımının içinde buldu.

Bu dalgalanma Melody'i az da olsa rahatlatmıştı.

Zaten tek amacı da buydu.

Artık karanlıktan korkmuyordu. Sanki bir ışık onlara

karanlık tünelde yol gösteriyordu.

Şu an ihtiyaçları olan tek şey, sahip oldukları enerjiydi.

Karanlığın içinde sessiz sedasız yürüdüler, tünellerden geçerek labirentin içinde emin adımlarla ilerliyorlardı.

Derken Ryan bir ışık fark etti, bu solgun yeşilimsi parlak bir kapıdan sızıyordu.

Kapıya yaklaştıklarında Ryan ışığın kaynağını fark etti ve zihninde bir şeyler canlanmaya başladı. İçeriye girdiler, taştan bir tabut vardı karşılarında, içinde Jeffrey Holmes'in cesedi bulunan o tabut. Sızan yeşil ışıkla birlikte, Jeffrey Holmes'in suratında ki o soğuk tebessümle karşılaştı Ryan.

Tıpkı Melody'in yüzündeki gibi.

Oradan kurtulmak istiyor, ölümün dondurucu boşluğuna düşmekten korkuyordu.

Ama içindeki yabancı buna engel oldu ve Ryan ilerlemeye başladı.

Mezarın başındaydı artık.

Melody de hemen yanında.

Elleri mezarın üzerinde yavaşça dolaşmaya başladı. Melody'in de dokunuşuyla, mezarın kapağı yana doğru kaymaya başladı.

Ryan, daha önce hiç tanışmadığı Jeffrey Holmes'in çürüyen cesedine öylece bakakaldı. Bulantı vücudunu yeniden ele geçirmişti. Arkasına bakmadan kaçıp kurtulmak istedi ama kendini şuursuzca Jeffrey Holmes' in çıplak vücudunu izlerken buldu. Elleri Melody'nin elleriyle birleşerek, cesedin üzerinde gezinmeye devam etti.

Tam o sırada, yeni bir elektrik dalgalanması ellerinden vücuduna doğru yayılmaya başladı. Sanki damarla-

rındaki kan artık bir buzdan ibaretti.

Delirmekten öte bir şeydi hissettiği, kanı çekiliyordu, ölüyordu sanki.

Bütün vücudunu ele geçiren acılar bunu kanıtlar gibiydi.

Sonra bir rahatlama hissetti, o korkunç dalgalanma artık yoktu.

Sadece bir dakika önce Jeffrey Holmes'in vücudundan gelen yeşilimsi ışık, artık onun vücudundan da yayılıyordu. Gözlerine inanamadı, kafasını kaldırarak Melody'e baktı, gördüğü şey aynıydı, aynı ışık seli onun vücudundan da sızıyordu.

Jeffrey Holmes'e her ne olduysa, artık onlara da olmuştu.

Kapağı açık tabutun yanından ayrılırlarken, Melody bir kez daha Jeffrey Holmes'in elinden tuttu, sonra cesedi orada öylece bırakıp uzaklaştılar.

Şimdi onlara yol gösteren tek şey, içlerinden sızan ışığın ta kendisiydi.

Bölüm 54

Ryan sessizce kütüphanede oturuyordu. Bulantısı geçmişti; Melody ile birlikte yaptığı tünel ziyaretinden sonra kendini çok daha iyi hissediyordu hatta. Zihni açılmış, uzuvları hiç olmadığı kadar hassaslaşmıştı. Mesela yan masada inekleyen Peter Wise'm boynuna baktığında, derisinin altındaki kasları, atar ve toplar damarları rahatlıkla görebiliyordu.

Bu sahne karşısında aklına ilk gelen, şey bir bıçak olmuştu.

Uzun ve ince bir bıçağı Peter'm boynuna dayayıp, derisinin altına usulca soktuğunu hayal etti. Bir iki damla kan akacaktı en fazla, hepsi bu.

Sonra bıçağı derinlere doğru iterek kaslarını parçalayacak ve şahdamarına ulaşacaktı.

İşte o zaman fişkıran kan oluk oluk akacak, akan kanla birlikte Peter'm ruhu da yavaşça bedeninden ayrılacaktı. Ryan bıçağı hızla daha derinlere itecek, omurlarının arasından geçip omuriliğine sapladığında Peter yere yığılacaktı. Belki hâlâ hayatta ve bilinci açık olacaktı ama...

"Ryan?"

Gözleri Peter'm boynuna kilitlenen Ryan'ın yüzü aniden kıpkırmızı kesildi.

Tanrım! Neler düşünüyorum böyle! Neyim var benim!

Kütüphane görevlisi, Ryan'ın aklından geçenleri okuyormuşçasına öfkeyle bakıyordu. Ryan, müdür sekreterinin kapıda beklediğini farketti.

"Peder Laughlin seni görmek istiyor, Ryan. Hemen."

Ryan, kütphanedeki herkesin gözlerini dikmiş kendisine baktığını hissediyordu. Kitabını ve kalemlerini çabucak toplayıp çantasına tıktı. Peder Laughlin neden Ryan'ı görmek istemişti? Yoksa Melody ile birlikte birkaç saat önce yaptıklarından haberi var mıydı?

"Seninle görüşmek isteyen birileri var," dedi Rahibe Margaret, avludan geçip Laughlin'in odasına ilerlerken.

"Birileri mi?" diye haykırdı Ryan, "Kim?"

Rahibe Margaret umursamaz bir tavırla omuz silkip, odanın kapısını açtı, "İçeri gir."

Polis üniformalı iki adam Peder Laughlin'in yanında bekliyordu ve Ryan içeri girer girmez ayağa kalktılar. Yüzlerindeki ifade, Ryan'a ters giden birşeyler olduğunu açıkça anlatır cinstendi.

"Ryan McIntyre?" dedi memurlardan biri, "Ben memur McCain. Bu ise meslektaşım memur Morgan."

Ryan tedirgin bakışlarla adamları süzdü. Neler oluyordu böyle?

"Gel, şöyle otur," dedi McCain, boş sandalyeyi göstererek.

Ryan sırt çantasını yere bıraktıktan sonra sandalyeye oturdu.

"Ryan," diyerek söze girdi Peder Laughlin ve hemen ardından kaygılı bir şekilde gırtlığını temizledi.

"Ryan," diye sürdürdü McCain, "Sana annenin dün gece saldırıya uğradığını bildirmek için geldik."

Söylenenler hayal gibi geldi bir an için ama duyduklarının yarattığı şoktan sıyrıldıktan sonra telaşla, "Saldırımı mı dediniz? Ne saldırısından bahsediyorsunuz?" diye haykırdı, birkaç saniye sonra gözlerle memurlara baktıktan sonra, "Durumu nasıl?" diye sordu.

"İyi olacağını ümid ediyoruz. Şu an Newton'da bir hastanede tedavisi sürüyor. Seni annene götürmek istiyoruz," dedi ve onay istercesine Peder Laughlin'e baktı, "Ancak öncelikle sana bir sorumuz olacak. Annene kim saldırmış olabilir?"

Ryan'ın aklına gelen tek bir isim vardı, "Tom Kelly," dedi hiç tereddüt etmeden, "Erkek arkadaşı."

Morgan ve McCain birbirlerine baktılar ve Morgan söze girdi, "Peki neden? Daha önce böyle bir girişimi olmuş muydu?"

Ryan bir süre düşündükten sonra yanıtladı, "Hayır."

"Peki öyleyse onun ismini vermenin nedeni nedir?" diye diretti McCain.

Ryan omuz silkti, "Ondan hiç hoşlanmıyorum, tek neden bu."

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Hayır," dedi Ryan, "Annem iyileşecek mi? O herifin

anneme yaklaşamaması için önlem aldınız mı?"

"Bu konuda için rahat olsun, Ryan. Bu Tom Kelly denen şahıs, size nerede yaşadığından ya da nerede çalıştığından hiç bahsetmemiş miydi?"

Ryan, Tom hakkında bildiklerini düşünmeye başladı ama aslında onu hiç tanımadığını farketmişti. Hem de hiç. Acaba Tom kasten mi kimliğini gizli tutmuştu, yoksa bu yalnızca Ryan'm ilgisizliğinden mi kaynaklanıyordu? Hatırlamıyor olabilir miydi? "Tuhafgörünebilir ama, hiç bir fikrim yok."

"İyi düşün, Ryan. Bildiklerine ihtiyacımız olacak," dedi McCain. Cebinden çıkardığı kartı Ryan'a uzattı ve sözlerini sürdürdü, "Annenin başına gelenlerden dolayı, kafam toplamakta güçlük çekiyor olman gayet doğal. Kartımı cüzdanına koy ve herhangi bir şey hatırlarsan hemen beni ara, anlaştık mı?"

Ryan kartı aldı, "Anlaştık."

"Annemi görmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

* * *

Ryan, hastaneye doğru yol alan ekip aracının arka koltuğuna oturmuştu. Böyle bir durumda annesi için endişelenmesi ve Tom Kelly denen o herife öfkelenmesi gerekirken, bir şeyler duygularını bastırıp, açığa çıkmasını engelliyordu. Kızgınlık, endişe ya da üzüntü duymayan, duygulardan habersiz zombiler gibiydi. Bunun nedeni, annesinin saldırıya uğradığı haberini aldığı anda yaşadığı şok olmalıydı.

Belki de başka bir nedeni vardı; henüz bilmiyordu.

Hastanedeki hemşire onları etrafı camlarla çevrili bir

odaya getirdi. Her yanından kablolar sarkan, üzerinde yanıp sönen ışıklan olan bir sürü cihaz ve solunum tüpüyle doluydu oda. Annesi solgun yüzüyle, öylece yatıyordu.

Başına sanılmış beyaz bandaj yastığıyla uyum içerisindedi. Gözlerinin altındaki mor halkalar yanaklarına dek inmişti ve battaniyenin altında hareketsizce yatıyordu.

"Hâlâ komada," dedi hemşire, "Yarın doktor, beyindeki ödemin ameliyat gerektirip gerektirmediğine karar verecek."

Ryan ne yapacağını bilemez halde, annesine bakakaldı.

"Haydi, konuş onunla," diye bir tavsiyede bulundu hemşire, "Böyle durumlarda sevdiği insanların sesi, yahut bir dokunuşu bile hastada gelişme sağlayabilir."

Yatağa yaklaşırken Ryan, memurlann ve hemşirenin gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Anne?" dedi usulca ama odadaki tek ses, kalp atışlarını gösteren cihazın bipleriydi.

Bir yanı, eski günlerde annesi hastalandığında yaptığı gibi koynuna girip sıkıca sanılmak, diğer yanıysa makineleri yerden yere vurup, bağıra çağıra ağlamak istiyordu.

Ama bu düşünceler artık ona çok uzak geliyordu.

Yerinden kıınıldamadan yineledi, "Anne?"

"Elini tutsana," dedi hemşire.

Ryan tereddütlü adımlarla yatağa yaklaştı. Annesinin teni kireç gibi bembeyazdı. Bir eli battaniyenin dışında, hareketsizce durmaktaydı.

Ryan annesinin eline uzandı ve o anda Teri'nin kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Bak, sana söylemiştim," dedi hemşire, "Burada ol-

Bölüm 55

Gecenin karanlığı her yanını bir pelerin misali örtenken, ayaz iliklerine kadar işliyordu. Yanından geçen adam şöyle bir bakıp yoluna devam etmişti, Ryan onu takip etmeye başladı. Kim olduğunu biliyordu: Tom Kelly.

Annesine saldıran Tom Kelly.

Neden? Neden polisi aramıyordu? Onlar Tom'u kısırcı yakalarlardı şüphesiz.

Neden olmasın?

Üzerine sis çökmüş cadde bomboştu ve etrafta, arnavut kaldırımını dar sokağın lambasından süzülenden başka ışık yoktu.

Tom yediği halttan soma böyle salına salma tek başı-

na gezebildiğine göre, aptalın teki olmalıydı.

Yani gebertilmeyi hakediyordu.

Ryan elini bıçağın sapma kenetlenmiş, sıkıca tutuyordu. Birkaç saniye sonra cebinden çıkardı, bıçağın keskin ucu değdiği her şeyi parçalamaya hazır halde parlıyordu. Ryan hızlı adımlarla yürüyerek, Tom ile arasındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Adama yaklaştıkça, ısınan bıçağın ateşi vücuduna yayılıyordu adeta. Sol kolunu boynuna dolayıp bıçağının şiddetli darbesiyle gırtlakını yarmak için Tom'a yaklaştığında, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bıçağı sıkıca kavradığı sağ eli titriyordu.

Ve...

Sarsılarak uyandığında ortada ne sokak vardı, ne de sokağa hakim o dondurucu ayaz; Ryan yatağındaydı ve elinde sıkıca tuttuğu bıçak değil, yatağının çarşafıydı. Rüyasında gerçekleştirmek üzere olduğu vahşetin etkisindeydi hâlâ.

Ryan, terden sırlıklam olmuş yastığına başını koyup olanları unutmaya çalıştı ancak gözlerini her kapadığında, o sokakta Tom Kelly'i öldürmek üzere olduğu sahne canlanıyordu zihninde. Ve en kötüsü, bıçağı adamın gırtlakına saplamak üzere olduğu an hissettiği o müthiş heyecan hâlâ capcanlıydı. Avucu hâlâ bıçağın sıcaklığıyla yanıyordu.

Aynı kabusu tekrar görmenin korkusuyla uyumaktan vazgeçen Ryan, yatakta doğruldu. Çıplak ayakları soğuk taş zemine basıyordu. Clay her zamanki gibi ritmik bir biçimde horluyordu ve Ryan, odanın ışığını açmadan kitap okuyamayacağını biliyordu; ışığı açmak ise Clay'i uyandırmak demektir.

Kabusun son kalıntılarından kurtulup silkinmek için, oyalanacak birşeyler bulmalıydı. Üzerine pantolonunu ve

kazağını giydikten sonra odadan çıkıp, sessizce kapıyı kapadı. Koridordan geçip yatakhanein oturma salonuna vardığında, adımlarının tıpkı rüyasındaki gibi sessiz olduğunu farketti. Salon da tıpkı rüyasındaki o sokak gibi bomboştu ve yalnızca okulun önündeki sokak lambasından süzölen cılız ışıkla aydınlanmaktaydı.

O anda yapmak istediğı son şey, bir okul görevlisiyle ya da arkadaşlarıyla konuşmaktı. Bu yüzden ne televizyon izlemeye, ne de kütüphanede kitap okumaya gönlü yoktu. Tüm bunların yerine Ryan, alacakaranlık odada yapayalnız bir köşeye oturup, kabusun etkisini üzerinden atmaya çabaladı.

O kabusun sebebi neydi?

Aslında bu sorunun cevabını biliyordu: Sebebi, Peder Sebastian'ın kendisini o kiliseye götürdüğünden beri bedeninde peydah olan ve ruhunu avucunun içine alıp, kendinin fareyle oynadığı gibi oynayan o karanlık ve melun yaratıktı.

Her geçen saniye hakimiyetini biraz daha arttırıyor, vahşetle filizlenen tohumlan an be an benliğini sanyordu. Hızla odayı adımlamaya başladı. Gözlerini sırayla eski kitapların özenle dizilmiş olduğu cam kapaklı kitaplıkların, okula adını veren azizin büyük yağlı boya portresinin ve birbiriyle uyumsuz onlarca parçadan oluşan eski püs-kü mobilyaların üzerinde gezdirdi. Eski, bol ve dökümlü brokar kumaştan yapılma perdeyle örtölü pencereye doğru ilerledi. Perdeyi çekip dışanyı izlemeye koyuldu. Hafif bir sisin çöktüğü, kaldırım taşlarıyla döşenmiş sokak boş ve park alanı sessizdi.

Tıpkı o tüyler ürperten rüyadaki gibi.

Ryan, nereden geldiğı belli olmayan bir siren sesi duydu.

Bir ambulans mıydı yoksa? Ryan, soğuk cama alnını dayayıp, aracın hangi hastaneye gittiğini anlamaya çalıştı.

Asıl merak ettiği şey, ambulansın annesinin hâlâ şuurunu yitirmiş halde yattığı hastaneye gidip gitmediğiydi.

Yapması gereken şey o hastane odasında, annesinin yanı başında, kendine geleceği am umutla beklemektir. Oysa Ryan, okulun sevimsiz bir köşesinde huzursuzca kabusun şokunu atlatmaya çalışıyordu.

Elleri onunkilere değdiğinde, annesi inleyerek kaçmıştı kendisinden. İçindeki o tiksiniç yarattığı hissetmişti adeta; çılgılık çılgınlığa yerinden fırlayıp, korkmuş bir çocuk gibi sinmişti birkaç saniye içerisinde.

Tek yapmak istediği annesiyle konuşup, tüm olanları anlatmaktı, ama bu henüz mümkün değildi.

Ne o gece, ne de ertesi sabah.

Annesiyle konuşması için, önce uyanmasını beklemeliydi.

Tabii eğer uyanabilirse.

Bir anlığına, elinde bir bıçakla Tom'un peşine düştüğü, gırtlaklarını kesip atardamarını parçalamak üzere olduğu ve kanın yarılmış gırtlaktan fışkıracağı anı hayvani bir arzuyla beklediği o kabusu yeniden anımsayan, Ryan'm tüyleri ürperdi.

Sokaktaki hareketlenme, zihnini dağıtmıştı. Sokağın başından beliren gri araba kırmızı ışıktaki bir süre bekledikten sonra soma okulun önüne doğru yavaşça yaklaştı ve sessizce park etti. Ryan, olanları daha net görebilmek için cama iyice yaklaştı. Bir kaç saniye sonra okulun merdivenlerinden kot pantolon, siyah tişört ve siyah ceket giymiş bir adam inmeye başladı. Arabanın kapısını açtı ve binmeden önce okula dönüp, Ryan' m başında dikildiği pencereye

dikti gözlerini.

Peder Sebastian Sloane!

Ryan hemen eski televizyonun üzerine asılmış duvar saatine çevirdi gözlerini.

03:30

Herhangi bir acil durum mu söz konusuydu yoksa? Ne tür bir acil durum Peder Sebastian'ı gecenin bu saatinde sıcak yatağından kaldırmış olabilirdi?

Peki ya o üzerinden çıkarmadığı siyah cüppesi?

Araba okulun önünde U dönüşü yaptı ve tıpkı gelirken olduğu gibi kırmızı ışığa takıldı.

Ryan şaşkınlık içinde pencereden uzaklaştı.

Hayır, bu imkânsızdı! Bir tür yanılısama olmalıydı!

Ryan, bir kez daha bakmak için cama yanaştı ama artık çok geçti; araba çoktan gitmişti ve sokak yine bomboştu.

Bölüm 56

Faruk cübbelerden birini paketinden çıkarıp dizlerinin üzerine özenle yerleştirmekleyken, Abdul gururla onu izlemekteydi. "Üç tane hazırladım," dedi Faruk ve titizlikle yerleştirdiği patlayıcıları, yakalardan manşetlere uzanan kabloları ve ateşleme butonlarını gösterdi.

Abdul, ağabeyini başarıyla tamamladığı görevi için gururla tebrik edercesine gülümsedikten sonra, "Harika," dedi ve elini ipek kumaştan yapılmış yumuşak cübbenin üzerinde gezdirdi, parmakları yerleştirilen patlayıcıyla buluştuğunda duraksadı; kesenin içinden yayılan enerjiyi hissedebiliyordu adeta.

Faruk, "Ateşleyiciler burada," dedi. Abdul, kenarları

kıvrılarak dikilmiş manşetlerin içine yerleştirilmiş ateşleyicilerin üzerinde gezdirdi parmaklarını.

"Butona ne zaman basacağına sen karar vereceksin," dedi Faruk usulca.

Göz göze geldiler, "Yardımcılar uzun mumlan taşıyarak kurban taşına yerleştirecekler ve işte o an Papa'ya oldukça yakın bir mesafede bulunacaklar. Mumları yerleştirdikten hemen soma birer adım geriye gidip bombalan ateşleyecekler," dedi Faruk.

"İnşaAllah," diye göğüs geçirdi Abdul.

"Her bir yardımcının cübbesinde ikişer bomba var bildiğin gibi," diye sözlerini sürdürdü Faruk, "Allah izin verirse hepsi birden patlayacak," dedi ve gülümseyerek ekledi, "Aslında biri bile yeterli."

"Tedbiri elden bırakmamalı," dedi Abdul.

"Kesinlikle. Biz yine de yardımcıların planı harfiyen yerine getirebilmeleri için dua etmeliyiz," dedi Faruk, cübbeyi titizlikle kaldırıp paketledi ve dolaptaki yerine yerleştirdi. Buzdolabını açıp içinden iki şişe su çıkardı ve birini kardeşine uzattıktan soma, "Ya babamızın haç kolyesi ne olacak?" diye sordu.

Abdul omuz silkti. "Bunu çok dert ediyorsun. O kol-yenin planımıza bir katkısı olacağından bile emin değiliz. Üstelik bir aksilik çıkmasın diye bir değil, üç kişilik bir ekip hazırladık," dedi ve soğuk ve karanlık bir gülümsemeyle ekledi, "Kutsal Üçlü'ye karşılık Melun üçlü."

"Her şey planladığımız gibi olmalı," dedi Faruk ye elindeki su şişesini kaldırıp son damlasına dek içti, "Biliyorsun, suikast gününe dek görüşmeyeceğiz."

Abdul başıyla onayladı, "Yüzyıllardır dindaşlarımız bu kafirlerin elinden çok çekti. Şimdi onların intikamını almazamanı geldi; sıra bizde."

"Böyle şerefli bir göreve layık mıyım bilemiyorum," diye iç geçirdi Faruk.

"Biz seçilmişlerdeniz," dedi Abdul, "Eğer öyle olmasaydık, Allah o gizli yere gitmemize izin vermez ve bize bu gücü başışlamazdı." Bir an duraksadıktan sonra kardeşinin gözlerine bakarak sözlerini sürdürdü, "Yıllar sonra neden atalarımızın Allah'ın yolundan sapıp Hristiyan hayatını sürdürdüklerini anladım: bizim atalarımız, hayatlarını adadıkları inançlarından sırfeşleri, çocukları ve torunları Engizisyon'un dehşetinden korunabilsinler diye vazgeçmiş, güçlü insanlardı."

"Senin yaptığın fedakarlıklar onlarınkinden az değil, Paquito," dedi Faruk ve elini şefkatle kardeşinin omzuna yasladı.

"Ben ne yaptım ki," diye mırıldandı Abdul ama o an gözlerinde beliren o öfke, bu uğurda çok büyük fedakarlıklar yaptığının bir delili gibiydi. Kısa süren sessizliğin ardından göğüs geçiren Abdul sözlerini sürdürdü, "Çok yakında tüm dünya Allah'ın gazabından haberdar olacak ve Hristiyan alemi... Hepsi yok olacak."

"İnşaAllah," dedi Abdul, "Allah' m izniyle."

"İnşaAllah," diye haykırdı Abdul ve aniden ayaklanıp kardeşini sıkıca kucakladı, "Şimdi," dedi gözlerinden süzülen yaşları silerken, "Bu iş tamamlanana dek geçecek süre içinde son kez birlikte ibadet edelim," dedi.

"Peki ya sonra?" diye sordu Faruk.

"Soma yine cübbemi giyip, bu maskaralığa birkaç saat daha katlanacağım."

"Bu, hayatımın en mutlu günü," dedi Tom Kelly.

"Benim hayatımın en mutlu günü, Papa'mn havaya uçtuğunu gördüğüm gün olacak," dedi Peder Sebastian Sloane.

* * *

Sebastian, odasındaki eski meşe kaplama şifonyerin en alt çekmesinin kilidini açtı. İçindeki eşyalar son derece mühim olduğundan tedbir olarak bu çekmeceye kilit taktırtmaya karar vermişti. Dışarıdan bakıldığında bu çekmece diğerlerinden farksızdı; hepsinin dış yüzeyi meşeydi, ancak en alt çekmecenin dışarıdan görünmeyen bir özelliği vardı: Birbiri içine gömülmüş bir çok kutudan oluşmaktaydı ve her kutunun farklı bir özelliği vardı. Örneğin biri yangına karşı dayanıklı, diğeri suya, bir diğeri ise nükleer patlama, radyasyon tarzı tehlikelere karşı korunaklıydı. Şifreyi girip çekmeceyi açtıktan sonra birbirine monte edilmiş ilk üç bölmeyi geçti ve çekmecenin merkezine ustaca yerleştirilmiş bölmeye gelene dek, bütün bölmeleri açtı.

Sonunda sakladığı o değerli hazineye ulaşmıştı.

Antika bir seccadeye sardığı, çocukluk yıllarında ağabeyiyle birlikte toprağın altında buldukları, gül ağacından yapılma kutuyu çıkardı.

Dakikalarca ses çıkarmadan izledi kutuyu. İnanamıyordu; artık vakit tamamdı. Ağabeyiyle birlikte iguanalarına mezar kazarken buldukları, içinde parşömen kâğıt olan o kutuyu buldukları günden beri yaptıkları her şey, 6 yüzyılın gecikmiş intikamını almak uğrunaydı.

O günden beri ailesine yapılmış haksızlıkların ve eziyetlerin öcünü almayı kafasına koymuştu. Büyüdükçe hırsı, kini ve öfkesi öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, iki dünya bir araya gelse bile, kimse onu yolundan döndüremezdi. Ve otuz yıldır sabırla beklediği o an gelip çatmıştı.

O müthiş anın verdiği heyecanla önce kibleye dönüp

diz çöktü, hemen ardındansa secdeye kapanıp, ona yol gösteren ve yardımcısı olan Allah'a şükürlerini sundu. Yıllardır ettiği duaları duyan Allah, Katolik alemine tarihi ayinlere ilgi duyan bir Papa göndermişti. Peder Sebastian Sloane okulda çektiği şeytan çıkarma ayini görüntülerini yem olarak Vatikan'a yollamış, budala Kardinal Morisco görüntüleri hiç vakit kaybetmeden Papa'ya izletmiş ve Papa görüntülerdeki genç adamın yaptığıın şeytanı kovmak olmadığını hemen anlamıştı.

Yani yemi yutmuştu ve kendi ayaklarıyla tıpış tıpış Boston'a geliyordu.

Ama onu buraya, Abdul Kahadija'nın ayaklarının dibine getiren güç, Allah'ın kudretiydi. Peder Sebastian Sloane adıyla bilinen Adbul Kahadija, ailesinin geçmişiyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra Katolik Kilisesi'ne ait tüm o zırva inançları bir kenara atmış, hatta İspanyolca ismini bile değiştirip kendine yepyeni bir hayat, inanç ve amaçlar edinmişti.

O zamanlar Paquito diye çağırırdı ağabeyi onu.

Vakit tamamdı. Kısa süre soma artık kimse onları lanet olası Hristiyan isimleriyle çağırmayacaktı. Papa'mn hakettiği gibi bir ölümün kucağına düşeceği o am düşünürken, çılgınca bir öfke ve heyecanla doluydu yüreği.

O, böyle ölmeyi hakediyordu.

Yüzyıllar önce Müslümanların kökünü kurutmaya çalışsan, onları kalpten bağlı oldukları inançlarından ayıran bu cemaatin kilit adamı, katledilmeyi hak ediyordu.

Bundan daha adil ne olabilirdi?

Abdul kendisini ilk kez böyle güçlü hissediyordu; enerji vücuduna hızla yayılmaya başlamıştı. Avuçlarını açıp, Allah'a onlarca kez şükretti. Ayağa kalkıp derin bir nefes aldıktan soma eşyalarım kumaş bir çantaya koyup,

Peder Sebastian'a ait siyah cübbesini giydi. Odaya, o sevimsiz rahip odasına bir kez daha baktıktan sonra çıkıp gitti.

* * *

Kumaş çantasını, üzerinde Jeffrey'nin taş tabutunun bulunduğu o soğuk zemine yerleştirdi hemen hemen on beş dakika olmuştu. Çantasından çıkardığı avuç dolusu mumu yavaşça tabutun etrafında geniş bir çember oluşturacak şekilde dizdi ve fitillerini yakarken eski ayinde edilen duaları mırıldanmaya başladı. Tüm mumlar yandığında el fenerini söndürüp çantasına geri koydu ve zümrüt yeşili kumaşa sarılı parşömen kağıdı çekip çıkardı.

Şimdi ihtiyacı olan diğer şey, bir parça tebeşirdi.

Mum ışığıyla aydınlanan engebeli zemine göz gezdirip, labirentin taslağını ve parşömen kağıdı nasıl en iyi şekilde tabutun çevresindeki alana yerleştirebileceğini düşündü.

Hayır, en iyi yeterli değildi.

Labirent tek kelimeyle kusursuz olmalıydı.

Bu açıdan baktığında, oda gerekli hazırlığın yapılabileceği kadar büyük gözüküyordu. Diğer köşeye geçtiğindeyse, taslağı ve parşömeni yaymaya yetecek kadar boş alan olduğunu farketti.

Her şey, en ince ayrıntısına kadar mükemmel olmalıydı.

Labirent üç giriş ve birbirinden bağımsız, birbiriyle asla çakışmayan ama sonunda ortak bir noktada, labirentin merkezinde buluşan üç geçitten oluşmaktaydı.

Nereden başlamalıydı?

Allah'a güven dedi kendi kendine, Allah yardımcın

olacaktır

Tebeir, titreyen parmaklarının arasındaydı. Birkaç saniye sonra eğilip dizlerinin üzerine çöktü ve tebeşiri taş zemine iletirdi. Tebeşir, sanki kendi iradesiyle hareket ederek şekiller çiziyordu. Jeffrey Holmes'un mezarını çevreleyen çizgiler kusursuzca birbirini takip ediyordu. Peder giysilerine bürünmüş Abdul taş tabutun etrafına önce birinci daireyi, sonra kısa bir aralıkla ikinciyi, ardından da üçüncüyü çizdi. Çizgiler ilk bakışta karma karışık gibi görünse de, şekiller yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu.

Altındaki taş zeminin dizlerine işleyen soğuşuna ve hızla geçen zamana aldırmış etmeden, hızla ve hevesle çalışıyordu Abdul. Labirentin çizimi tamamlandıkça, etrafı kaynağı belli olmayan bir karartı kaplıyordu. Mumlar yanmaya devam ediyordu, ancak belli belirsiz gölgeler fitillerden yayılan ışığı sarıp sarmalıyordu adeta. Büyük ve yüksek tavanlı oda gittikçe ufalıyor, içeriye dolan hava azaldıkça nefes almak güçleşiyordu.

Sebastian vakit kaybetmeden, hızla ilerliyordu. Kolları sanki görünmez bir güç tarafından hareket ettiriliyordu. Tebeşir bitmesine rağmen çizim devam ediyor, Abdul'un parmakları engebeli yüzeye sürttükçe derileri aşınıyor, artık tebeşir yerine parçalanmış parmaklarından sıızan kanlarla çiziliyordu labirent.

Odanın her yanına kara dumanlar misali gölgeler çökmüştü. İçerideki hava öyle ağırlaşmıştı ki, artık nefes almak oldukça güçtü.

Abdul secdeye kapandı; nefes alamıyordu.

Odadaki gölgeler her yanını sarmıştı ve göğsündeki baskı öyle artmıştı ki, ciğerleri yerlerinden sökülüp dizlerinin dibine düşüverecekti adeta.

Ya hazırlıkları tamamlayamadan can verirsejn?
Lütfen. Ben olmadan bu görev tamamlanamâz.
Neyse ki, üzerine çöken amansız ağırlık hafiflemeye
başlamıştı.

Mezarın etrafında yedi kez döndükten soma, adadaki
gölgeler ve boğucu hava yok olmuştu.

Dizlerinin üstünden yavaşça doğruldu, kısa bir tered-
dütten sonra etrafına baktı: Şekil tamamlanmıştı. }

Tek kelimeyle kusursuzdu, ama yine de çizdiği şekli
eski parşömen kâğıttaki labirentle karşılaştırdı. En ufak
ayrıntısına varıncaya dek, tıpatıp aynıydı. Bundan öte,
Abdul odada o ana dek varlığını hiç hissetmediği birşey-
lerin olduğunu seziyordu.

Neredeyse her şey hazırды.

Ve eksik olan tek şey çocuklardı...

Bölüm 57

Tünelin ufkundan yayılan ışık Ryan'ı kendine çekiyordu. Kapandaki peynire fütursuzca yaklaşan bir fare misali, adımlarına karşı koyamıyordu. Oraya ulaştığında kapana kısılcağını seziyordu ama taze etin kokusunu alan bir kurdu kim yolundan çevirebilirdi?

Birkaç dakika önce kantinde oturmuş Melody ve Sofia ile akşam yemeği yerken, okuldan sıvışıp hastaneye annesini görmeye gitmenin yollarını düşünüyordu, ancak bir anda baştan ayağa o tuhafduyguya yüklendi benliği. Çağrılıyordu. Bir şeylerin ona ihtiyacı vardı.

Kapıya doğru ilerlerken birilerinin onu yolundan alı-

koymasını istiyordu içten içe, ancak kimse Ryan'ı yönlendiren bir kuvvetin olduğundan haberdar değildi; ona yardım edemezlerdi. İçinde bir toz bulutu karşı konulamaz bir güçle yükseliyor ve Ryan'ın tüm uzuvlarını kendi amaçları doğrultusunda, kukla oynatır gibi yönlendiriyordu.

Durmak istiyordu ama iradesi tamamen onun ellerindeydi.

Emirlere itaat etmekle yükümlüydü.

Melody ile Sofia, Ryan ile aynı anda ayaklandılar. Kızlar önde, Ryan arkada, yemek salonundan çıkıp merdivenlerin başındaki kapıya kadar ilerlediler. Bu kez karanlıktan korkmuyordu. Tünelin eskisi gibi soğuk ve kasvetli gözüküyordu gözüne. Tünelin sonundaki belli belirsiz ışığa yaklaşıyorlardı birlikte ve yolun sonunda Ryan kendini, içinde Jeffrey Holmes'un mezarının bulunduğu, küfkokan, rutubetli odada buldu.

Odada karanlığın hakimiyeti kalkmış, yerine Holmes'un tabutunun etrafına çember şeklinde sıralanmış mumların yarattığı aydınlık gelmiş, zemine ise labirenti andıran bir şekil çizilmişti.

Tebeşir ve kanla çizilmiş bir labirent.

Melody ile Sofia çoktan odaya girmiş ve yere çizilen labirentin giriş kapılarından ikisinin üzerindeki yerlerini almışken, Ryan kapının eşiğinde durmuş, içeri adımını atmamak için elinde avucunda kalan son iradeyi kullanıyordu.

Labirentin üçüncü girişini temsil eden yer Ryan'a aitti; oraya çağrıldığının farkındaydı. İçindeki o güç, bedeninin her zerresini labirentteki yerini almaya zorlarken, Ryan direndi. Yanan mumlardan ve tabuttaki çürümüş cesetten yayılan nahoş kokuya mesken olan oda, buram bu-

ram ölüm kokuyordu. İçinde debelenen güç, mumlardan yayılan ışıqla birleşince Ryan, odaya girmemek için kapının pervazına sıkıca tutundu; fırtınaya kapılıp gitmemek için direnen aciz bir canlı gibiydi adeta.

Odanın köşesinde siyah bir figür belirdi ve mum ışığına doğru yaklaşmaya başladı.

"İçeri gir, Ryan," dedi Peder Sebastian sakin ve huzur verici bir ses tonuyla, "Sana bir hediyem var."

Kendisini odaya sokmaya çabalayan güçlere karşı koymak için kıvranan Ryan'ın alnından akan boncuk boncuk terler, hızla süzülüp çenesinde birleşiyordu.

"Kanımla can buldun ve emirlerime itaat edeceksin," dedi Sebastian.

Pederin ağzından çıkan sözler Ryan'ın içindeki o melun varlıkla buluşunca, odayı dolduran amansız kuvvete karşı koymak imkânsız hale gelmişti.

Ryan, parmaklarının yavaşça kapı pervazından kaymaya başladığını hissediyordu.

"Sana itaat etmeni emrediyorum," dedi Sebastian. Sözleri, sesindeki dinginliğe ters düşüyordu.

Ryan'ın ayakları hareketlenmeye başlamış, yavaşça eşikten içeri doğru ilerliyordu.

"İtaat et," diye tekrarladı Sebastian, bu kez biraz daha kararlı ve zorlayıcı bir tonda.

Ryan sol ayağını odadan içeri soktuğunda, ruhunda tüyler ürperten, tuhaf bir rahatlık hissetti.

Sanki evinin kapısından içeri adım atmıştı. Melody ve Sofia'ya baktı; ikisi de Ryan'a gülümsüyordu. Sanki Ryan'ın da odaya girişiyle, üç çocuk ve bir babadan oluşan aileleri bir araya gelip bir bütün olacaktı.

Hayır, bu doğru değildi.

Ne pederbabası, ne de kızlar Ryan'ın kardeşleriydi. Or-

tada çok büyük bir yanlışlık vardı.

"Harika," diye mırıldandı Sebastian, "Yerine geç."

Engelibeli zemine çizilmiş labirentteki yerini almak üzere attığı adımlara her karşı koyma girişiminde Ryan'ın bedeni titreyerek sarsılıyordu, ancak artık iradesini büsbütün kaybetmiş, içinde gizlenen yaratığa ve Peder Sebastian'ın hipnotize edici ses tonuna esir düşmüştü.

Yerine geçmek zorundaydı; istemeden de olsa içindeki o tuhaf varlığın emirlerine itaat etmeliydi. Peder Sebastian, elindeki siyah kadifeden yapılmış bohçayı kendinden geçmişçesine huşu içinde tabutun kapağına yasladı ve üzerindeki kan kırmızısı kurdelayı saygıyla çözdü. İçinden büyükçe gümüş bir haç çıkartıp Ryan'a doğru tuttu ancak Sebastian haçı ters çevirdiğinde Ryan bunun sıradan bir haç olmadığını farketti; bu ayrıca bir bıçaktı. Sebastian haçı tutup sivri ucunu dudaklarına yasladı ve öptü.

Cılız mum ışıklarının kıvılcımlanmasıyla, Ryan'ın alnından soğuk terler süzölmeye başladı. Peder kutsal silahını tabutun soğuk kapağına bıraktıktan sonra, bohçaya dönüp son katını açtı. İçinden kenarları son derece yıpranmış, eski bir kâğıt rulosu çıkardı ve yavaşça açıp, üzerindeki Latince yazılan okumaya başladı. Birkaç saniye sonra, Melody ve Sofia da hep bir ağızdan Sebastian'a eşlik etmeye başladı. Ryan, Sebastian'ın ağzından çıkan kelimeleri ömrü boyunca hiç duymamıştı, ancak dudaklarının karşısındaki üçlüye katılmaya başladığını farketti.

İşin garip tarafı, sadece eşlik etmekle kalmıyor, söylenenleri de anlıyordu Ryan.

Birlik olmak ve bu sayede güçlenmek için dua ediyorlardı.

Sesleri yükseldikçe, ilahileri odada yankılanıyordu.

Mum ışıkları güçlü bir biçimde yanıyor olsa da, kasvetli bir hava dolduruyordu bu lanetli dört duvarın arasını.

Bu öyle bir şeydi ki, tarif etmek zordu Ryan için.

Karanlık, uğursuz ve şeytani birşeyler dolanıyordu etrafında.

Odaya girmemek için gösterdiği o gayretten eser kalmamıştı. İlahi harareflendikçe Melody ve Sofia yere tebeşirle çizilmiş labirentte ağır adımlarla yol alıyor, kimi yerde birbirlerine yaklaşıırken, kimi yerde labirentin birbirine zıt köşelerine doğru ilerliyorlardı.

Ardından Ryan da kararsız adımlarla ilerlemeye başladı; bir rüyadaydı adeta. Üçü de birbirinden farklı yollar da, birbirleriyle asla çakışmadan yürüyorlardı. İlahi sesleri odada çınladıkça, çocuklar daha kuvvetli bir şevkle labirentin merkezine yerleştirilmiş Jeffrey Holmes'un soğuk tabutunda buluşmak üzere ilerliyorlardı.

Dehşet doruk noktasına ulaşmış, cehennemdeki tüm şeytanlar zincirlerini kırıp Jeffrey Holmes'un tabutunun etrafına üşüşmüştü adeta. Peder Sebatian elindeki haçı bir kez daha havaya kaldırdı ve sivri ucunu tavana doğru çevirdi.

Parmaklarını sımsıkı haça kenetlemişti; dudaklarından dökülen dualar bitmek bilmiyordu.

Ters yüz edilmiş haçı Sofia'ya çevirdi ve Sofia tereddüt etmeden haçı alıp avucuna sapladı. Akan kan usulca tabuta damlarken, sıra Melody'e gelmişti. O da emre uyup, gerekeni yaptıktan sonra, haçın ucu Ryan'a doğrultuldu. Karşı koymak artık imkânsızdı. Ryan, Melody'in kendisine uzattığı haçı aldı.

Haçı teslim eder etmez Melody'in gözlerinde alev alev yanan o ateş sönmüş ve Ryan o enerjinin parmaklarının arasındaki haç ile birlikte kendi bedenine yayıldı-

ğını hissetmeye başlamıştı.

Olanlara karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Ryan haçı almış, avucuna saptamak üzereyken gözünün önüne aniden babası geldi.

Eski günlerdeki gibi, üniformasını kuşanmış halde karşısında duruyordu. Boynunda gümüş bir haç kolye vardı. Sevgi ve şefkat dolu bakışlarla Ryan'a bakıp, "Korkma," dedi, "Sana bir armağanım var."

Ancak hançerin darbesiyle, babasının hayali kayboluverdi.

Ryan'ın avucundan akan kanın değmesiyle birlikte, mermer tabut bir sis perdesinin ardına saklandı ve ortadan kayboluverdi.

Akan kanlar artık Jeffrey Holmes'un çürümüş bedeninde birleşiyor, etini kavuruyordu.

Ryan olanlar karşısında dehşete düşmüştü.

"Bu benim bedenim," diye fısıldadı Peder Sebastian kulak tırmalayan, kısık bir sesle, "Ve bu da benim kanım. Bedenimden bir parça ye," diye emretti ve yüzü aniden, Ryan'ın ilk bakışta tanıdığı bir şekle büründü.

Odayı hınca hınç dolduran karanlığın yüzüydü.

Evet, içini yiyip bitiren, ruhunu tıpkı Melody ve Sofia'nın ruhlarına yaptığı gibi avuçlarının içinde tutup, hükmeden o uğursuz yaratığın yüzüydü.

Bu, şeytanın ta kendisiydi.

Aynı ses, "Kanımı iç," diye emretti.

Direnmeye güçleri olmayan Melody, Sofia ve Ryan, emirelere itaat ettiler ve parmaklarını Jeffrey Holmes'un tanımayacak haldeki cesedinin fokurdayan etine değdirdiler, şeytanın lanetli birliği tamamlanmış oldu böylece.

"Ayin sona erdi," dedi Peder Sebastian, "Şimdi uyuyun, uyuyun ve tüm bu olanları unutun."

*k**

Ryan uyandıığında, yatağında uzanmaktaydı. Her yer karanlıktı. Clay Matthews uykusunda birkaç kelime sayıkladıktan sonra, diğer yanına dönüp uyumaya devam etti.

Kabus... Bu bir kabus olmalıydı!

Birkaç saniye sonra, kabusun detaylarını düşünmeye başladığında, Ryan'ın midesi ağzına geldi. Hemen yerinden fırlayıp tuvalete yöneldi, ama kapısına bile varamadan sarsılarak kusmaya başladı.

Gözlerini açtığı anda ağzından çıkanların kana bulanmış, paramparça bir iç organı yığını olduğunu gördü, bu yığın tıpkı Jeffrey Holmes'un çürümüş bedeni gibi kokuyordu.

Avucunu açıp baktığında, kan kırmızısı hançer yarasını gördü. Artık gerçeği biliyordu.

Hayır, olanlar bir kabus değildi.

Ryan, ateş gibi yanan yanaklarını taş zemine dayadı.

Olanlar bir kabus değildi ve Peder Sebastian'ın emirlerine rağmen Ryan olanları unutmamıştı.

Ama neden?

* A *

Midesi biraz olsun rahatlamıştı. Avucundaki yara karanlıkta pek belli de olmuyordu üstelik ama Ryan yine de yatağına denemiyordu çünkü labirentte olanlar tüm ayrıntılarıyla beynine kazınmıştı ve uyuyup o kabus anlarını bir daha yaşamaya cesareti yoktu. Tek yapmak istediği yataktan, hatta okuldan kaçıp gitmekti.

Peki ya nereye?

Önemli olan şey oradan gitmekti; nereye gideceğine daha sonra karar verebilirdi pekala.

Ryan yerden kalkıp ceketini aldı ve odanın kapısını sessizce kapattı. Koridorda parmak ucunda ilerlerken, hâlâ nereye gideceğini düşünüyordu. Eve gidemezdi; orada kimsecikler yoktu.

Yakınlarda bir polis karakolu bulsa da, onlara ne anlatacaktı? Başına gelenleri duyduklarında, tımarhaneye bile kapatılabilirdi.

Babasına gitmeliydi.

Konuşmak istediği tek insan babasıydı ve eğer o hayatta olsaydı, Ryan'a yol gösterir, ne yapması gerektiğini söylerdi.

Ama babası ölmüştü, annesi ise bilincini kaybetmiş vaziyette, hastanede yatmaktaydı.

Elbette! Hastaneye gidebilirdi! Eğer annesi uyandıysa, ona doknup saçlarını okşarken, hiçbir şeyin artık eskisi olmayacağını bildiği halde, başına gelenleri ona anlatabilirdi.

Hastaneye gittiğinde olanları hatırlayınca, tüyleri ürperdi. Annesine dokunduğu anda kadın debelenerek, çığlık çığlığa Ryan'dan kaçmaya çalışmıştı. Ryan, kendisindeki tuhaflığın farkındaydı. Bir şeyler gerçekten yolunda gitmiyordu ve bu tuhaflıkların hepsi, St. Isaac'm kapısından içeri adımı attığı o günden sonra ortaya çıkmaya başlamıştı. Artık üstüne bulaşan tüm o pisliklerden kurtulmak için ilk adımı atıp, okulu terktmeliydi.

Hastaden başka gidecek yeri yoktu üstelik. Hızlı adımlarla koridoru geçip merdivenlerden indi ve okulun dış kapısına vardı. Avlu çepeçevre gölgelerle sarılmıştı ve Ryan, gölgelerin içine gizlenip kendisini bekleyen sinsî şeytanların varlığını hissedebiliyordu. Ryan yakalanmak-

tan çok, gölgelerin içinde pusuya yatmış, bekleyen yaratıklardan korkuyordu. Hızlı adımlarla avluyu geçip sokağa vardı.

Uzaktan bir yerlerden saat canlan duyuldu.

Saat gecenin on biriydi.

Saat bu kadar erken olabilir miydi? Ryan kol saatine baktığında, çanların doğruluğunu teyid etti. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Peder Sebastian'ın kendisini takip ediyor olma olasılığına karşılık, her an arkasını kontrol ediyordu. Beacon'a varıp metro istasyonuna doğru ilerlemeye başladığında, az da olsa rahatlamıştı. İstasyonun girişine vardığında merdivenleri koşar adım indi ve turnikeden geçip platforma vardı. Hastaneye gitmek için, eve giderken indiğinden üç durak soma inmeliydi tabelada yazılana göre. Hastaneye gidişin başka bir yolu olup olmadığını merak etti, ancak öyle bir yol olsa bile, keşfetmesi bütün bir gece sürebilirdi. En iyisi bildiği yoldan şaşmamak olacaktı şüphesiz. Ryan'ın gözüne metronun güvenlik kamerası takıldığında, ayakları kendiliğinden hızla geri adımlar atmaya başladı ve kendisini kameranın lenslerinden gizleyecek karanlık bir köşe bulup, yaslandı. Kamerada görünmenin ne zaran olabilir, diye düşündü Ryan. Yaptığı tek şey okuldan kaçmaktı; bu kaçakçılık ya da soygun gibi bir suç değildi. Sindiği köşeden uzaklaşmak istese de içindeki güç ona engel oluyor, hareket etmesine, gölgelerin içinden çıkmasına müsaade etmiyordu.

Kameradan korkup köşeye sinen Ryan değil, içindeki şeytan mıydı?

D metrosu geldiğinde, Ryan hızlı adımlarla ilerleyip içeri girdi. Köşede pinekleyen dilenci haricinde, garson gıysisi içinde, annesi yaşlannda bir kadın daha vardı met-

roda. Kadın kısa bir süre Ryan'a baktıktan sonra, elinde okumakta olduğu dergiye geri döndü.

Dilenci uyuyor, garson kadınsa elindeki dergiyi okuyordu ama Ryan hâlâ izlendiğini hissediyordu.

Neden böylesine paranoyaklaşmıştı? Sorun neydi? Annesini ziyarete gidiyordu, kötü bir şey yapmaya niyeti yokken, bu telaşın sebebi neydi?

Evvelki gece rüyasında, Tom Kelly'i öldürmek üzere olduğu bir ok gibi saplandı beynine. O yalnızca bir rüyaydı; Ryan birilerinin canına kıyabilecek türden bir insan değildi. Sadece annesini ziyaret edecekti, hepsi bu.

Öyleyse neden birilerinin onu görmesinden korkuyordu?

Yarım saat sonra metrodan inip, merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak istasyondan çıktı. Hastane birkaç blok ötedeydi ve Ryan hastaneye yaklaştıkça içindeki huzursuzluk yerini rahatlamaya bırakıyordu.

On dakika sonra yoğun bakım ünitesinde, camların ardında solgun yüzüyle yatan annesini izlerken buldu kendini. Yatağın etrafı, üzerinde yanıp sönen düğmeleri olan makineler ve birbirine dolanmış kablolarla kuşatılmıştı. Annesi tüm bu karışıklığın ortasında, hareketsizce yatarken, Ryan'ın aklına o korkunç soru takıldı:

Ya uyanamazsa?

Ya ölürse?

Buz kesmiş ellerini boğazına doladı. Hem bedenini fethetmek üzere olan korkuya, hem de gözlerinden akmasına ramak kalan yaşlara karşı koyabilmek için defalarca yutkundu.

Babası evden her uzaklaştığında annesine göz kulak olmak Ryan'ın görevi olurdu ama babası hayattayken hiç böylesine çaresiz kalmamışlardı ve durum ne olursa ol-

sun, her zaman annesi Ryan'a göz kulak olmuş, onu koruyup kollamıştı.

Ama artık her şey değişmişti; başlarına korkunç bir olay gelmişti ve Ryan, annesini korumayı başaramamıştı. Babasına ihtiyacı vardı. Onu bulup, annesini korumak için yeterince olgunlaşmadığını, herşeyi eline yüzüne buluşturduğunu anlatıp, kendisini affetmesini istemeliydi.

O an, ağlamak işten bile değildi. Hıçkırıklara boğulan Ryan'ın acı yüklü inilteleri, hastanenin duvarlarına çarpıp kulaklarında uğulduyor, gözyaşları durmaksızın yanaklarından süzülüyordu.

Yaşlı gözleri, annesinin yanmasında duran bir silüete takıldı.

Birkaç saniye evvel annesinden başka kimse yoktu halbuki odada. Gözlerindeki yaşları silip, dikkatlice baktı.

Bu babasıydı! Babası, üniformasını giyiniş halde, annesinin baş ucunda bekliyordu. Her zamanki gibi dimdik duruyordu güçlü bedeni.

Ryan heyecanla gözlerini ovuşturdu; bu imkânsızdı!
Bir rüya daha mı?

Gözleri, babasının gözleriyle buluştuğu an, Ryan hıçkırıklara boğuldu yeniden. "Çok üzgünüm, babacığım..." diye fısıldadı.

"İşte armağanım."

Aralarında hiçbir mesafe yokmuşçasına yakından geliyordu sesi. Babası elini usulca boynunda asılı duran, gümüş haç kolyeye götürdü. Ryan, onu görür görmez tanımıştı; bu, St. Isaac'a başlamadan önce annesinin kendisine vermeyi teklif ettiği, ancak Ryan'ın, taşımaya henüz hazır hissetmediği için geri çevirdiği o kolyeydi. Yaşlardan sıırıslam olmuş yüzünü silip tekrar baktı, ancak ba-

bası gitmişti.

Ama Ryan, artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

* * *

Ryan evine en yakın metro durağında inmek üzere ayaklandığında, içindeki yaratık yeniden canlanmaya başlamıştı. Ryan'ın dosdoğru eve gideceğini biliyordu adeta. Bedeninde debelenip, çocuğu yolundan döndürmek için elinden geleni yapıyordu. Ryan kapıya yöneldiğinde, içinde trende kalmak ve okula dönmek için kuvetli bir istek duydu.

St Isaac: İçindeki kudurmuş yaratığın vücuda geldiği o lanetli yer. Tren durağa geldiğinde Ryan, içindeki sese kulak verdiği takdirde bir daha asla kendisi olamayacağını bilincindeydi. Eğer ipler onun eline geçerse, karanlık ve melun yaratık tüm benliğini ele geçirecekti. Babasının ve melun yaratık tüm benliğini ele geçirecekti. Babasının kendisine gülümseyen yüzüne odaklanıp, amacına ulaşmak için metrodan inmeye kendini zorladı.

"Bu bir rüya," diye fısıldadı içindeki şeytan, "Senin baban çoktan öldü."

Evet, babasının ölmüş olduğu doğrudu ama Ryan, hastanede gördüklerinin basit bir yanılsama olmadığını son derece emindi.

"O gördüklerin sadece hayaldi," diye ısrar etti içindeki kulak tırmalayan o ses, "O öldü."

Seslere kulak asmayan Ryan, adımını metrodan dışarı atmak için elinde kalan tüm iradesini kullandı. Merdivenleri hızlı adımlarla tırmanıp, evine giden caddeye vardığında şeytan vesveselerini sürdürdü.

"Hayal görüyorsun."

"Sen aklını kaçırdın."

"Dur! Seni o eve kilitteyip kaçacaklar!"

Şeytan, sözlerinin Ryan'ı şüpheye düşürdüğünün farkındaydı. Evet, fısıltıları işe yarıyordu ve Ryan, bir anda geri dönüp okula gitmeye yeltendi. Şeytanın zihnini dağıtıp, kontrolü ele almaması için direndi ve yemden eve doğru ilerlemeye başladı. Bedeni kasılmaya başlamıştı; uzuvları ani hareketlerle yerlerinden fırlıyor ve gözleri seğiriyordu. Ellerine hakim olabilmek için, ceplerinden çıkarmamaya gayret ediyordu. Baş hızla sallanmaya başlamıştı, bacakları birer sopa gibi kaskatı kesilmiş, eve doğru ilerlemesine mani olmaya çalışıyordu ama Ryan boyunu dimdik tutup, bacaklarına hükmetmeyi başardı ve yoluna devam etti.

Azimliydi, çünkü doğru olanı, yani babasının kendisinden yapmasını istediği şeyi yapıyordu ve artık hiçbir şey onu durduramazdı. Ne içindeki o fesat fısıltılara, ne de vücudunun önüne koyduğu taşlara kulak asmaya niyeti vardı.

İçindeki öfke aniden öylesine şahlandı ki, uğultular ve inlemeler Ryan'ın kulaklarını sağır edecek, kafasını patlatıp, beynini paramparça edecekti adeta. Tüm bunlara aldırış etmeden caddenin karşı kaldırımına geçip, evlerinin önündeki çimenli patikaya doğru ilerlemeye başladı. Zorlanıyordu; bacakları bir başkasının iradesiyle yönlendiriliyordu. Ayağı kaldırırma takılan Ryan'ın yere düşmesiyle, yırtılan pantolonunun ardındaki diz kapakları paramparça oldu.

Hem vücuduna yayılan acıya, hem de içinde kükreyen canavarın ulumalarına kulak tıkamıştı. Vakit kaybetmeden ayaklandı ve evin verandasına doğru yürümeye başladı. Saldırıdan soma polislerin evin önüne gerdiği sanrenkli güvenlik şeridi hâlâ yerli yerindeydi. Ryan şeridi

iki eliyle kavrayıp bir hışımla yerinden söktü ve veranda-
da duran seramik ördeği kaldırıp, altından evin anahtarını
aldı. Kendini bildi bileli, annesi evlerinin anahtarını
bu sevimli ördeğin altına gizlerdi.

Eve adımını atmasıyla birlikte içindeki şeytanın öfke-
si doruk noktasına ulaşmıştı, ancak Ryan annesinin halı-
ya ve şömineye bulaşmış kanlarını gördüğünde, bunu
annesine yapan adama karşı içinde uyanan öfke, şeyta-
ninkini bile bastırmıştı.

Hiddetle merdivenleri tırmanıp çatı katına doğru yö-
neldi ve kapısını açıp tavanda asılı duran ampulü yakmak
için duvardaki düğmeye bastı. Annesi onu buraya getirip,
babasının eşyalarının bulunduğu gizli bölmeli sandıkta
bulunan gümüş haçın göstermişti. Beyninde yankılanan
o ses karmaşasının ardından, o gün annesinin sarfettiği
sözleri duyar gibi oldu:

Baban, bu kolyenin doğru olanı yapmasına yardımcı
olduğunu söylerdi.

Bacaklarının kontrolünü elinde tutmaya çalışıyordu,
beceriksiz adımlarla eski sandığa doğru sendeleyerek iler-
ledi ve yanına vardığında vakit kaybetmeden kapağını
açtı. Sandığın en üstünde, babasının hastanede, annesi-
nin yanmasında beklerken giydiği o üniforma vardı. Onu
eline alıp göğsüne bastırmak ve babasının sıcaklığını his-
setmek istiyordu ama buna cesaret edemedi, çünkü bir
anlık boşluk bile şeytana yenik düşmesine sebep olabilir-
di.

Sandığın en üst rafını kaldırıp bir kenara bıraktı, ku-
laklarını delen uğultulara ve zangır zangır titreyen bedene
aldırış etmeden, ellerini sandığın gizli bölümüne doğ-
ru uzattı. Bedeni ateşler içinde yanıyordu adeta. Ryan kar-
rarlıydı; gizli bölmeyi bulup, rafı kaldırdı. Gül ağacından

yapılma eski sandık hâlâ bıraktığı yerde duruyordu ve Ryan, elini sandığa uzattığında içindeki şeytanın direncinin azaldığını, sandığı kaldırıp kendine yaklaştırdığında iradesinin ve gücünün usulca bedenine dolmaya başladığını hissedebiliyordu. Uğultular ve küfürlerle karışık iniltiler yavaşça solmaya başlamıştı ve şeytan, Ryan' in yakasını istemeden de olsa bir süreliğine bırakmak zorunda kalmıştı.

Dizlerinin üzerine çökmüş halde sandığın başında duran Ryan, kutuyu açıp parmaklarını içerisindeki kolyenin zincirine doladı. "Bana neler oluyor?" diye fısıldadı, "Babacığım, bana neler olduğunu anlat, lütfen..."

Gözlerini sıkıca kapadı. Babasının sesini duymayı umuyordu ama tek duyduğu, beyninin içinde vızıldayan lanet ve küfür dolu seslerle, içinde kontrolü eline almak için usanmadan debelenen şeytanın kıvranırlarıydı.

Ryan, kolyeyi ellerinde sıkıca tuttu ve sandığa doğru eğilip, babasının üniformasının kokusunu içine çekti. Gözlerinden akan yaşlara hakim olamıyordu. Şeytan hâlâ bedenini ve ruhunu ele geçirerek, onu lanetli emellerine alet etmek için gücünün son zerresine dek çabalıyordu.

Ryan, sandığı kapattıktan soma evden çıkıp, gecenin karanlığında okula doğru yol almaya başladı.

İçindeki savaş henüz bitmemişti.

Bölüm 58

Peder Laughlin, Spruce Caddesi'nin bitiminde beklemekteydi. Beacon Caddesi ana baba günüydü; toplu ayin için bir araya gelen insanlar caddeyi mahşer yerine çevirmişti adeta. Bir bahar günüydü, yakıcı güneş kalabalıkta bekleyen insanları kavuruyordu. Alana, kurban taşının konulacağı ve Papa'mın halkla kısa buluşması sırasında yer alacağı bir platform yerleştirilmişti. Görevlilerden bir bölümü sahneyi kurmaya çalışıyor ve arapsaçına dönmüş kablo yığınlarını çözmeye uğraşıyor, diğer bölümü ise kamyon dolusu sandalyeleri aşağı taşımakla meşguldü. Sözüm ona hazırlıklar zamanında yapılmaktaydı ama onları uzaktan izleyen Peder Laughlin, telaştan herkesin elinin ayağına dolanığının farkındaydı. Seyyar sahnenin en

önündeki sıra Başpiskopos Rand, belediye başkanı, kendisi ve okulun diğer kadrosu için ayrılmıştı. Vatikan bu konuda oldukça kesin konuşmuştu; vali bile kendine bir yer bulmak zorundaydı ve önemli şahsiyet kendisine özel alaka gösterilmeyecek olan bu etkinliğe, değiştirilmesi imkânsız bir programı olduğu bahanesiyle katılmayacağını bildirmişti. Peder Laughlin, Papa'mn bu özel alaka konusundaki fikrini biliyordu: O, mevki sahibi insanların egolarını tatmin etmesini seyretmektense, halka iç içe olup, onların ruhlarıyla bütünleşmekten zevk alan bir adamdı ve bu yüzden halkla bir arada olmasını engelleyecek tipte güvenlik önlemlerinden kaçınılmıştı; herkes Papa'yı rahatça görebilecek, yalnızca dışarıdan gelebilecek tehlikelere önlem olarak, bir Pleksiğlas kullanılacaktı. Buna rağmen güvenlik amiri, kalabalığı kontrol altına almak adına daha sıkı önlemler alınması konusuna ısrarcıydı ve Peder Laughlin, caddedeki manzara karşısında ona hak vermiyor değildi.

Papa'yı görmek için oluşan bir küçük bir topluluk değildi karşısındaki. Herkes, tüm Boston onu görebilmek için sokaklara dökülmüştü. Papa'mn halkla buluşacağı mekânın düzenlemelerini yapan kalabalık ekibin yanı sıra, belediyeden görevlendirilmiş büyük bir grup da ellerinde telsizlerle, amaçsızca dolaşıyorlardı. Medya zaten başlı başına bir dertti; öyle kalabalıklardı ki, her köşeyi hınç hınç doldurmuşlar, üzerinde cübbe olan herkesi sıkıştırıp, canlı yayın röportajı için konuşurmaya çalışıyorlardı. Tüm bunların yanı sıra, at üstündeki polisler kalabalığı çevrelemiş, gözcülük ediyorlardı.

Papa'mn planladığı o sade etkinlikten eser kalmamış, ortalık sirk meydanına dönmüştü. Bu durum Peder Laughlin'i de şaşırtmış olsa da, o saatten soma yapılacak pek

bir şey kalmadığının bilincindeydi. Belki de tüm bu curcuna son erip, Papa Boston'u terkettiğinde emekli olabileceğini düşündü Peder Laughlin. Ama bunları düşünmek için henüz erkendi; öncelikle ertesi gün yapılacak ayinde yer alacak öğrencilerinin provalarıyla ilgilenmeliydi.

Rahibe Mary David, ara sınıf öğrencilerini nizami sıralar halinde cadde boyunca yürütmektedir, ancak o esnada üst sınıfların toplanmasını planladıkları alana seyyar tuvaletler yerleştirilmektedir. Rahip Francis, elindeki megafonu Peder Laughlin'e uzatıp kulağına eğildi ve test edilen ses sisteminin uğultusunu bastırmaya yetecek derecede yüksek bir tonda, "Artık kalabalığı platformun önüne yaklaşırsanız iyi olur," dedi.

İlk kez bir megafon kullanacak olan Peder Laughlin, konuşmadan önce birkaç kez cihazı inceledi ancak konuşmaya başladığında kendi sesinden irkilip, korkuyla yerinden sıçradı.

"St. Isaac grubu, lütfen platformun önünde toplanın."

Fakültenin iki yüze yakın öğrencisi bunu duyar duymaz, platform ile oturma sırası arasındaki yerlerim aldı ve ses kontrolüne ara verilmesini fırsat bilen Peder Laughlin, aceleyle ertesi günün programını özetlemeye başladı.

"Okuldan gruplar halinde çıkacaksınız ve grubun önünde küçük sınıflar yer alacak. Rahibe Mary David sizi yönlendirecek, korkulacak bir şey yok, yapacağınız şey çok basit," diye bilgilendirdi Laughlin, "Siz öğrencilerimiz için en ön sıralar ayrıldı, sıralar doldukça arka taraflara ilerleyecek, o bölümleri dolduracaksınız. Büyükten küçüğe doğru sıralanacaksınız, dolayısıyla en üst sınıflar en arka sıralara yerleşecek," dedi ve gözlerini haylaz olan öğrencilerin üzerinde gezdirip ekledi, "Tüm görevli-

ler arkanızda sizi izliyor olacaklar, bunu sakın aklınızdan çıkarmayın. Evet, haydi bir kez prova yapalım."

Öğrenciler kendilerine söylenen biçimde, sıralar halinde yerlerine geçerlerken Peder Laughlin, elindeki megafonu bir kenara bıraktı. Bir kenarda Peder Sebastian, Vatikan tarafınan Papa'ya ayin boyunca eşlik etmek üzere özel olarak seçilmiş üç öğrenciyle birlikte bekliyordu.

Sofia Capelli, Melody Hunt ve Ryan McIntyre.

Peder Laughlin, oturma provası yapan öğrencileri bilgilendirmeye devam ediyordu, "Yarın hepinize yeni uniformalar dağıtılacak ve tören günü hepsi tertemiz olacak. Hiçbirinizin üniformasında tek bir kırışıklık dahi görmek istemiyoruz, anlaşıldı mı?"

Laughlin, o esnada Kanal 5 muhabirlerinden birinin kendisini dinleyip, not aldığını farkedince, uniformalarla ilgili uyarılar yapıyor olmak yerine daha önemli konular hakkında konuşuyor olmadığı için içten içe hayıflandı. "Halka açık ayin bittiğinde, yine düzenli gruplar halinde, geldiğimiz yoldan okula geri döneceğiz ve okula geri döndüğümüzde Yüce Papa ile birlikte halka kapalı bir ayin yapacağız."

Bu sözler üzerine küçük sınıflar aralarında heyecanla fısıldaşırken, yaşça büyük öğrenciler bezgin bir şekilde söylenmeye başladılar. Peder Laughlin, Sebastian'ın yanında duran seçilmiş öğrencilere döndü.

Vatikan'dan gelen emri sorgulamasının doğru olmayacağı bildiği halde, bu seçimin doğruluğundan şüphe etmekten bir türlü alamıyordu kendini. Bu çocuklar Papa'mın en çok ilgisini çeken öğrencilerdi, çünkü Peder Sebastian sayesinde ruhlarını mesken tutmuş şeytanlar kovalmuştu. Yani, görünüşe göre Laughlin'in endişeleneceği bir durum söz konusu değildi. Üstelik çocuklar, kur-

ban taşının yanında Papa'ya eşlik edecekleri süre içinde üzerine düşen görevleri harfi harfine yerine getirebilmek için Peder Sebastian'ı can kulağıyla dinliyorlardı ve saatlerdir ellerinde ağır şamdanları tuttıkları halde hallerinden hiç de şikayetçi gibi görünmüyorlardı. Sabah okulun kilisesinde Peder Sebestan ile birlikte prova yaparken, kızlar üzerinde ekmek ve şarap olan tepsiler, Ryan da törende kullanılacak olan oldukça büyük bir İncil taşı-maktaydı ve elinde kilolarca ağırlıkta bir kitap değil de, bir parça kâğıt taşıyormuşçasına rahattı.

Üçünde de ne sıkıntısı belirtisi, ne de bıkkınlık vardı. Etrafı dolduran çocukların neredeyse hepsi durmadan saatlerine bakıp, bu eziyetten kurtulacakları anı ipe çekerek durmadan söylenirken, onlar birer robot gibi, kendilerine verilen görevleri hiç itiraz etmeden, harfiyen yerine getiriyorlardı. Vatikan'ın kararına güvenmenin en doğrusu olacağına karar veren Laughlin, Sebastian'a dönüp, "Çocukların cübbeleri hazır mı?" diye sordu.

"Elbette."

"Ya şamdanlar?"

"Herşey hazır, merak etmeyin. Defalarca prova yaptık, hepsi görevlerini biliyor. Üstelik yarınki törene dek en az beş kez çalışacağız, içiniz rahat olsun."

Sakinleşen Peder Laughlin, diğer öğrencilere döndü. Eline megafonu alıp talimatlarına devam edeceği sırada, Rahibe Margaret elinde bir cep telefonu, koşarak geldi.

"Ryan'ın annesi sonunda uyanmış," diye fısıldadı Peder Laughlin'in kulağına, "Onu hemen hastaneye çağırıyorlar."

Peder Laughlin, Ryan'ı yanına çağırdı ve Ryan olanları sükunet içinde dinledi.

"Rahip Francis seni hastaneye götürecektir," dedi ve Peder Sebastian'a dönüp bir süre tereddüt ettikten sonra, "Belki de Ryan'ın yerine başkasını bulmalıyız," diye söze girdi, ama Sebastian aniden itiraz etti, "Kardinal Morisco'nun talimatı böyle. Papa'mın seçtiği üç çocuktan biri de Ryan."

"Provalara katılamazsa törende sorun çıkabilir diye düşünmüştüm."

"Sen ne düşünüyorsun, Ryan?" diye sordu Sebastian.

Ryan, Sebastian'ın gözlerine bakarak, "Bunu yapabilirim," dedi usulca, "Görevimi yerine getireceğim."

"Akıllı çocuk," dedi Peder Sebastian ve Laughlin'e dönüp, "Her şey kusursuz olacak. Ayrıca Ryan'ı hastaneye ben götüreceğim. Rahip Francis'e, öğrencilerle ilgilenmesini söyleyin, lütfen. Eğer isterseniz Sofla ve Melody de size yardımcı olabilir."

Sebastian, Laughlin' in itiraz etmesine fırsat vermeden, Ryan'ı alıp uzaklaştı.

Bölüm 59

Birileri kapıyı ya da duvarları yumrukluyor olmalıydı. Her darbede şiddet artıyordu. Teri uzun süredir bu vuruşların kaynağını arıyordu ve sonunda buldu.

Göğsünde bir ağırlık vardı. Yoksa kalbi miydi böyle çırpınırcasına, şiddetle çarpan?

Ancak bu his yalnızca göğsünde değil, beyinde de varlığını gösteriyordu ve şimdiye dek çektiği o berbat migren ağrılarında çok daha beterdi. "Yeter artık," diye mırıldandı güçlükle, "Dur artık, dur..."

Gözleri kapalıydı. Sımsıcak bir dokunuş hissetti kolunda. Dudaklarını kıpırdatmaya çalıştı, ancak konuşmayı başaramadı.

"Teri?"

Kulaklarında yankılanan bu ses bir bayana aitti.

"Teri? Beni duyabiliyor musun?"

"Başım..."

Konuşmaya başladığında kalp atışlarının normale döndüğünü farketti, ancak tuhaf bir şekilde başındaki zonklama da artmaya başlamıştı.

"Başım ağrıyor."

Konuştuğu kendine geliyor, kendine geldikçe ağrıları azıyor, ağzını açtığı anda acı dolu soluk bir iniltiden başka bir ses duyulmuyordu.

Derisinde gezinen o sıcak eli bir kez daha hissetti ve bu kez o el, avucunun içine bir şeyler bırakıyordu, "Bu düğme ağrı kesici için," dedi, "Ağrıların artınca düğmeye basman yeterli. Bana adını söyleyebilir misin?"

Bunu neden soruyor acaba? Bana zaten adımla hitap ediyor.

"Hangi yıldayız peki?"

Teri kadının bir an önce odayı terketmesini, kimse-nin soru sormadığı ve ağrı sızı hissetmediği o yere geri dönmeyi istiyordu, ama artık çok geçti. Artık uyanmıştı.

Tek gözünü açtı.

Gözüne vuran ışık ağrılarını çoşturdu ve Teri hemen gözlerini yumdu, ancak odaya bir kez bakması, nerede olduğunu anlamasına yetmişti.

Bir hastane.

Hastane mi? Hastanede ne işi vardı? En son evdeydi ve...

"Anne?"

Ryan? Teri gözlerini yeniden açmaya gayret ederken doğrulmaya çalıştı, ama o anda beyninde düğümlenen acıyla geriye yığıldı.

"Anne? Uyan hadi."

"Gözlerini açmaya çalış, lütfen," dedi hemşire bu kez daha yumuşak bir ifadeyle, bir yandan da Teri' nin omzunu ovarak rahatlatmaya çalışıyordu, "Artık hastanede, güvendesin. Başından yaralandın."

Güvende olmak? Yaralandım mı? Neler oluyor?

"Oğlun seni görmek için burada."

"R-Ryan?" diye kekeleydi Teri.

Dili damağına yapışmış, dudakları çatlamıştı. Sesiye olduğundan çok daha kalın çıkmaktaydı. Dudaklarının arasına yerleştirilen pipeti emerek, iştahla su içmeye başladı. Gözlerini açtığı anda yanı başında bekleyen genç hemşireyi ve hemşirenin yanında bekleyen Ryan' ı gördü.

"Biraz daha su ister misin?" diye sordu Ryan.

Teri başını salladı. Ağrısı yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Pipetten biraz daha su içtikten soma kendini daha iyi hissetti.

"Polise ifade verebilecek misin?" diye sordu hemşire.

"Polis mi?" diye tekrarladı Teri.

"Onlara olanları anlatman gerek, anne."

Kapının yanında hareket eden biri çarpıtı Teri' nin gözüne. Bu, gözgöze geldiklerinde gülümseyen Peder Sebastian' dı.

Teri olardan anımsamaya başlamıştı. "Tom," dedi, "Bana bunu yapan Tom Kelly idi. Beni merdivenlerden aşağı yuvarlayan oydu."

Hemşire, "Tamam, ben hemen polisi çağırayım," dedi ve hızla odadan çıktı. Döndüğünde odada yüzlerini anımsadığı, ancak nereden tanıdığını bir türlü çıkartmadığı iki adam vardı.

"Bizi hatırladın mı?" diye sordu gülümseyerek Teri'-ye yaklaşırken daha yaşlı olanı, "Ben Matt McCain ve

memur arkadaşım Steve Morgan. Soygun gecesi evinde araştırma yapmıştık. Evde seni baygın vaziyette bulan da bizleriz."

"Ama siz gitmiştiniz," dedi Teri. Kafası allak bullak olmuştu. "Sonra Tom..."

"Soma geri geldik," diye durumu açıklamaya başladı McCain, "Rapura imza attırmayı unuttuğumuzu anladığımızda hemen geri döndük, ama anladık ki biraz gecikmişiz. Haydi bize olanları anlat."

Teri kafasını toplayıp, olanları sıraya sokmaya çalıştı ancak tuhaf bir şekilde Tom Kelly sanki erkek arkadaşı değil, hiç tanımadığı bir yabancıydı. Aylardır tanıdığı o adam gitmiş, yerine yalnızca çıkarları doğrultusunda kendisine yaklaşan biri gelmişti. O esnada Peder Sebastian da yatağına doğru yaklaştı.

"Senden ne istiyordu?" diye sordu sordu McCain.

Teri yatağının etrafında bekleyenlerin yüzlerine teker teker baktı. Memurlar Teri'nin ağzından çıkacak kelimeleri merakla beklerken, Ryan son derece kayıtsız görünüyordu. Peder Sebastian ise gözlerini Teri'ye dikmişti; olanları duymak için memurlardan daha istekli bir hali vardı.

"Bende olduğunu iddia ettiği bir haç kolyeyi almak niyeti, kocamın emaneti olduğunu söyleyip durdu ama ben neden bahsettiğini anlayamıyorum," dedi yatağının çevresinde bekleyenlere çaresizce bakıp, "Keşke hatırlayabilsem. Varlığından haberdar olmadığım bir şeyi ona nasıl verebilirdim."

Teri bir süre durup düşündükten sonra memurlara bakıp, "Belki de beni başkasıyla karıştırmıştır. Yoksa kocam bir başkası mı?" diye sordu ve oğluna döndü, "Ryan? Bu konu hakkında bir fikrin var mı?"

Ryan, yüzünde aynı vurdumduymaz ifadeyle başını

salladı. Değil Tom Kelly' nin ne istediğini bilmek, babasını bile hatırlamıyor gibiydi. Teri göz ucuyla Peder Sebastian'ı da izlemekteydi ve Ryan başını salladığında onun yüzünde beliren rahatlama dikkatini çekmişti.

Teri, oğlunun elini avuçlarına alıp, okşamaya başladı. "Babanı hiç aklından çıkarma, Ryan," dedi usulca, "Baban her zaman sana göz kulak olacaktır."

Ryan tek kelime etmeden bekledi ve gözlerindeki o donuk ifade bir an olsun değişmedi.

Bölüm 60

Boston belediye başkanı platformda durmuş, etkinlik hazırlıklarım teftiş ediyordu. Ertesi gün yapılacak etkinlik de en az o güne kadar kusursuz olmalıydı. Gece yağış beklenmiyordu ve bir çok insan geceyi parkta geçirmek için piknik sepetlerini ve battaniyelerim beraberlerinde getirmişti. Rock konserleri için toplanan insan yığınlarım aratmayacak bir kalabalık olacaktı şüphesiz. Alanın sol tarafındaki ağaç dipleri, gölgede beklemek isteyen insanlarla tıklım tıklım dolu olacak; herkes yer kapmak için itişip kakışacaktı. Yani Papa'mın önünde, masmavi bir gökyüzünün altında bekleyen bir insan seli ve arka fondaki gölde tembelce süzülen beyaz kuğular ola-

çaktı.

Ancak tüm bunlar ertesi sabahın manzaralarıydı; başkanın hayali bırakıp gerçeğe dönme vakti gelmişti. Herşey planlandığı gibi işlemekteydi. Dört adet konuşmacı kürsüsü yerleştirilmiş, sandalyelerin etrafına çekilmesi planlanan çit tamamlamıştı, çalışanlar şimdi Papa'mn ve kurban taşının duracağı bölümün arka fonu olacak koyu mor perdeyi monte eünekteydiler. Başkan perdenin arkasından çıkan, üzerlerine şimdiye dek hiç görmediği türden üniformalar giymiş bir düzine adamı görünce şaşırđı. Birkaç saniye sonra polis şefi başkanın yanında belirdi.

"Vatikan' dan gönderilmiş güvenlik görevlileri," dedi başkanın şaşkın bakışlarını farkedince, "Pleksiglas camı kurmak için görevlendirilmişler, onlardan başkasının dokunmasına izin verilmiyor. Garimaldi' nin söylediğine göre, tüm işi yarım saatte tamamlayabilirlermiş."

"Garimaldi mi?" dedi, gözlerini etrafta gezdirirken.

"Roberto Garimaldi," diye açıkladı şef, "Papa' mn seyahatlerinde görevli. Vatikan güvenlik teşkilanm başı," dedi ve etrafta arılar gibi çalışan görevlilere şöyle bir bakıp sözlerini sürdürdü, "Halk Papa' ya düşündüğümüzden daha yakın olacak ama, Garimaldi işinde ustadır, doğru olanı yaptığından eminim."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı başkan somurtkan bir ifadeyle, "Ayrıca ona ters giden bir şeyler olursa, bunun bedelini onlardan önce bizim ödeyeceğimizi bildirmeni isterim. Aslında Papa'mn bu ani ziyaretine karşı çıkmalıydık; onca hazırlığı kısacık bir zaman dilimine sıkıştırmak zorunda kaldık."

Polis şefi omuz silkti, "Eğer itiraz etseydik onları karşımıza almış olurduk ve bir dahaki sefer, işimiz düştüğünde havamızı alırdık."

"Biliyorum," diye göğüs geçirdi başkan, "Ama yine de bu dayatma hoşuma gitmedi." Bu sırada atletik vücutlu, kara gözlü genç bir adam, elinde bir klasörle perdeye doğru yürüdü ve etrafına bakınırken polis şefini görünce ona doğru yürümeye başladı.

"İşte, iti an çomağı hazırla," dedi ve gelen adama dönüp, "Başkanım, sizi Robert Garimaldi ile tanıştırayım," dedi.

"İki ayağınızı bir pabuca soktuğumuz için üzgünüz ama görüyoruz ki, bu kadar kısa zamanda gerçekten çok iyi iş çıkartmışsınız. Üstelik, adamlarınızla çalışmak bizim için büyük zevk," dedi Garimaldi.

"Keşke ben de şu gerginliği üzerimden atabilseydim. Şu iş bitene dek gözüme uyku girmeyecek," diye iç geçirdi Başkan Flowers.

"Benim de durumum aynı," dedi Garimaldi, "Diğerlerine nazaran, bu bizim için çok ufak bir etkinlik. Yarın sabah saat on buçuktan itibaren, ana caddeye araç girişini engellemeliyiz. Pleksiglas sayesinde, zaten halktan gelebilecek herhangi bir saldırıdan ya da pusu nişancılarından korkumuz yok. Yolun kapatılması da araba kundaklama girişimlerine karşı önlem almamızı sağlayacaktır. Papa kendi zırlı aracıyla gelecek ve ekibimiz kendisine araçtan inip sahneye çıkana kadar eşlik edecek." Başkan ve şefe gülümseyerek, "Bu kadar insan, on metrelik bir yürüyüş boyunca onu koruyabiliriz herhalde, öyle değil mi?" dedi ve elindeki klasörden birkaç kâğıt çıkartıp, "St. Isaac' tan üç öğrenci, yanlarında Peder Sebastian ile birlikte Papa' nm arkasındaki limuzinle gelecekler ve törende kurban taşının arkasında durarak, Papa'ya eşlik edecekler," dedi.

Başkanın tedirgin bakışlarını farkedene Garimaldi,

"Vatikan yıllardır Peder Sebastian'ı izliyor, ona güvenmeseler böyle önemli bir görev vermezlerdi. Ayrıca bu üç çocuk, özel olarak Papa tarafından seçildi. Bana inanın, içiniz rahat olsun," dedi ve baş parmağıyla Spruce Caddesi'nin girişini işaret ederek, "Araçlar bu caddeden gelecekler ve sahnenin arkasına park edecekler. Yani sahneye çıkana dek Papa halka kendini göstermeyecek, platforma çıktığında ise Pleksiglas ile korunacak. Son olarak, Papa'mn ayrılışından itibaren yarım saat boyunca caddeyi trafiğe açmamalıyız. Hepsi bu," dedi.

Başkan ceplerini karıştırap mide ilaçlarını ararken, soran gözlerle polis şefine baktı.

"Biz de okulda ve çevresinde güvenliği sağlayacağız," diye ekleyen şef, başkanı tatmin edemeyeceğini farkedince çaresizce ellerini iki yana açıp, "Bak, söz konusu Vatikan. Onlar işlerini kendi yöntemleriyle yürütürler ve duyduğum kadarıyla ince eleyip sık dokuyan tiplermiş. Onlara güvenmekten başka şansımız yok. Zaten bizim bu mahşer kalabalığındaki insanları teker teker metal dedektöründen geçirmeye kalkışmamız üç günden fazla sürerdi."

"Pekala," diye göğüs geçirdi başkan, "Yani artık bize düşen şey, koltuklarımıza yaslanıp gösteriyi izlemek olacak."

"Aynen öyle," dedi Garimaldi gülümseyerek ve ekledi, "Büyük keyif alacağınızdan da eminim, çünkü Papa gittiği her yere huzur saçar ve gören herkes ona hayran olur." Garimaldi saatine baktı, "Papa on dakika içerisinde teşekkür edecek, artık gitmem gerek."

Başkan ve **sefile** tokalaşan Garimaldi, cebinden telefonunu çıkarıp sahnenin arkasında özel şoförüyle bekleyen siyah sedan otomobile doğru ilerledi.

Bölüm 61

Ryan uyandığında, soğuk iliklerine kadar dolmuştu. Clay'i oturma salonunda Alvarez ve Bender ile bırakıp, akşam erkenden yatmaya gitmişti. Yatmadan evvel odanın serinlemesi için camı açık bırakmış, ancak üzerine bir battaniye daha almaya gerek görmemişti. Fakat soğuk içine öyle işlemişti ki, Ryan bir daha hiç ısınamamaktan korkmaya başlamıştı.

El yordamıyla üzerini örtecek bir şeyler aradı ama dokunduğu her şey soğuk ve nemliydi. Yatağında bile olmadığını fark ettiği anda ise gözlerinde uykudan eser kalmamıştı.

Okulun altındaki soğuk tünellerden birindeydi ve ora-

ya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Zihnini zorlayıp olanları hatırlamaya çalışırken hareket ettiğini fark etti; uzuvları kendi iradesinin dışında hareket etmekteydiler yine. Bacakları onu, yavaş ama emin adımlarla tünelin derinliklerine götürüyordu ve neler olduğunu anlamak için durmak istese de, başaramadı.

Bir zombi gibi duygusuzca, tünel boyunca ilerledi ve tünelin iki yöne ayrıldığı bir noktaya ulaştı. Ne durabiliyor, ne de gideceği yönü seçebiliyordu. Birkaç dakika sonra nereye götürüldüğünü anlamıştı. İleride bir kapı vardı ve odanın içinden cılız bir ışık sızmaktaydı.

Birkaç saniye sonra, okulun derinliklerinde gizli o kilisenin kapısından içeri doğru baktığında, Jeffrey'nin yerde duran tabutunun etrafına çizilmiş tuhaf bir labirentin varlığı gözüne çarptı.

"İçeri gel, Ryan," dedi Peder Sebastian, yumuşacık bir ses tonuyla.

Ryan içeri girmek istemiyordu. Tek yapmak istediği şey, o kiliseden koşarak uzaklaşmak ve lanetli labirentten kaçmanın bir yolunu bulup, yatakhanedeki odasına dönmektir. Aklından geçenleri yapmak için bedenini zorlasa da, kurban taşının üzerinde yanan mumlar onu zorla içeri doğru sürükledi.

Peder Sebastian yere çizilmiş labirentin merkezinde, tavana asılı duran korkunç yüzlü, devasa İsa heykelinin tam altında durmaktaydı. Kurtarıcının gözleri Ryan'ın tüylerini ürpertiyordu. Gölgeler, kilisenin etrafına dizilmiş mumların ışıklarıyla duvarlarda dans ederken Ryan, bu gölgelerin yere çizilmiş labirentin diğer iki girişinde beklemekte olan Melody ve Sofia'ya ait olduğunu farketti. Melody gülümseyerek Ryan'ın elini tuttu. Ortam sesiz ve bunaltıcıydı. Ryan, o kiliseden çıkıp gidebilmek için

her şeyini verebilirdi, ancak iradesini büsbütün kaybetmişti ve istemediği bir kaç adım attıktan sonra labirentin üçüncü girişindeki yerini aldı.

Ryan'ın beyninde tuhaf bir melodi yankılanmaya başlamıştı. Ses yükseldikçe Ryan, kalbinin hızla attığını ve tuhaf bir şekilde dans etmeye başladığını farketti ve bu dans, Melody ve Sofla ile birlikte labirentin merkezinde buluşana dek sürdü. Merkezde duran Peder Sebastian'ın çevresinde üçgen şeklinde dizildiler ve Ryan, sağ elinin yükselmeye başladığını hissetti. Bu yükseliş, parmak uçları Melody'ninkilere değdiğinde son buldu. Üçünün parmaklarının birbirlerine değmesiyle kıvılcımlanan elektrik, kapkaranlık güçleri odanın içine toplayıvermişti ve kilisenn duvarlarına öyle kuvvetli bir titreşim yayılmıştı ki, sanki okulun temelleri kökünden sarsılıyordu. Peder Sebastian başını kaldırıp tepesinde asılı duran figürün, içinden ateş fişkıran gözlerine baktı. "Bu gece, bu üçlüyü bir bütün haline getireceğiz," dedi ve sözlerini sürdürdü, "Bu öyle bir bütün ki, gücü seninkinden yüce ve bu öyle bir birlik ki, yalnızca benim emirlerime itaat edecek."

Peder Sebastian birkaç kelime daha fısıldadı. O esnada Ryan, Melody'nin tekrar kendisine doğru uzandığını farketti ancak buna karşı koyacak gücü yoktu. Elleri tekrar birbirine değdiğinde odadaki enerji ikiye katlandı ve Ryan'ın iç organları çırpınmaya başladı. Midesindeki o korkunç bulantı başını döndürüyordu ancak bu kriz beklediğinden kısa sürdü. Tenindeki karıncalanma ve mide bulantısı kısa süre soma dindi ve yerini o ana dek hiç sahip olmadığı türden bir güce bıraktı. Ryan tuhaf bir şekilde Peder Sebastian'ın ağzından çıkacak kelimeleri duymak için sabırsızlanıyordu.

Peder Sebastian cübbesinin cebinden sararmış, eski bir parşömen kağıdı çıkarıp açtı ve okumaya başladı. Ryan, Melody ve Sofia ile birlikte hep bir ağızdan Sebastian'a eşlik ediyor, sesleri odanın duvarlarında çınladıkça büyümlü bir atmosfer oluşuyordu. Etraflarında oluşan kap-kara girdap ortalığı kasıp kavururken, kilise hızla dönmeye başlamış, sesleri yükseldikçe duvarlardaki o titreşim bedenlerine sıçramıştı. Son dizelere geldiklerinde Ryan acı dolu bir çığlıkla irkildi ve başını kaldığında bu çığlığın tavanda asılı duran Kurtarıcı İsa'dan koptuğunu anladı. Ağzı sonuna kadar açılmış, bedeni acı içinde kıvrıyor, yaralarından fışkıran kan Ryan'ın yüzüne damlıyordu. Etini kor ateşlerle dağlıyorlarmışçasma yanıp tutuşuyordu. Ryan'ın ellerinden akan kan, Melody ve Sofia'nımkilerle birleşiyordu.

Peder Sebastian sustu ve elindeki parşömeni rulo haline getirip cübbesinin cebine koyduktan sonra Sofia'ya yaklaştı. Artık Peder Sebastian'ın elleri de kanıyordu. Avuçlarını açıp Sofia'nın yanaklarına dayadı, "Sen benim kanımla var olabilirsin ve benim emirlerime itaat etmek zorundasın."

"Emrinizdeyim," diye fısıldadı Sofia.

Sebastian bu kez Melody'e dönüp kanlı ellerini kızın yanaklarına dayadı ve aynı sözleri tekrarladı.

"Emrinizdeyim," dedi Melody sessizce.

Peder Ryan'a dönüp gözlerinin içine baktı. Kanlı elleri yanaklarına değdiğinde Ryan'ın içini müthiş bir coşku sardı ve heyecanla Sebastian'ın sözlerini dinledi; ona vereceği cevap belliydi.

"Sen benim kanımla var olabilirsin ve benim emirlerime itaat etmek zorundasın."

Sebastian, gözlerini Ryan'a kilitledi. Ryan ise güçlü

ve güven dolu bir ses tonuyla yanıtladı.

"Emrinizdeyim," dedi Ryan.

Sebastian labirentin merkezinden ayrılıp, üzerinde sıkıca sarılmış üç adet paket bulunan kurban taşına doğru ilerledi. "Bunlar yarın giyeceğiniz kostümlerinizi," dedi kendisini takip etmekte olan çocuklara. "Yarın yapmanız gerekenleri size açıklayacağım."

Ryan paketi açıp içerisindeki kırmızı cübbeyi çıkardı ve pijamalarının üzerine giydi. Kolları olması gerekenden çok daha ağırdı ancak Ryan buna aldırış etmedi. İçlerine giydikleri beyaz keten cübbelere ne ellerinden ne de yüzlerinden bir damla bile kan bulaşmamıştı. Çocuklar cübbelerini giymeyi tamamladıktan sonra Sebastian usulca, "Allah yardımcımız olsun," dedi, "Radiyah Anh, Subhâne ve Teala. Yarın, atalarımızın intikamını almış olacağız."

Peder Sebastian, sessizce kendisini dinleyen çocuklara cübbelerin içine gizlenmiş tesisatın detaylarını anlattıktan sonra bombayı nasıl ateşleyeceklerini izah etti. Hemen ardından hem Papa'nın hayatına, hem de kendi hayatlarına son verecekleri o törende bombayı ne zaman patlatacakları hakkında çocukları bilgilendirdi.

"Subhâne ve Teala," diye tekraradı Peder Sebastian, "Allah mazlumların yanındadır."

Bölüm 62

Sabahın erken saatlerinde, güneşin parlak ışıkları altında hazır vaziyette bekleyen Ryan'ın sağ yanında korkuluk misali bir silüet dikilmiş, beklemekteydi. Göz ucuyla baktığında Ryan, bunun bir adam olduğunu farketti.

İsa'nın çarmıha gerilmesini temsil eden heykelin bulunduğu tepede duran bir adamdı bu. Adım adım Ryan'a yaklaşıyordu. İsa ise hâlâ çarmıha zincirlerle sıkı sıkıya bağlanmış olmasına rağmen, bu kez gözlerinde huzur vardı.

Ve huzur dolu gözlerini Ryan'a kenetlemişti.

Gökyüzü aydınlandıkça Ryan, adamın yüzünü daha

iyi görebiliyordu. Boğazı düğümlendi. Az kalsın nefesi kesilecekti. Onu tanıyordu. "Baba?" diye fısıldadı usulca. Nefesi sabahın serin esintilerine karışıp kaybolmuştu.

"Yanıma gel, Ryan," dedi, "Bana geri dön, oğlum."

O esnada sol taraftan gelen sese kulak veren Ryan başını çevirirken babası, "Hayır, Ryan," diye fısıldadı, "Gözlerini benden ayırma. Seni kurtaracağım."

Ryan tereddüt etse de, diğer yandan gelen emre karşı koymasını mümkün değildi. "Sen benim kanımla var olabilirsin ve benim emirlerime itaat etmek zorundasın." Ryan babasından uzaklaşmaya başladı.

"Hayır, Ryan," diye fısıldadı babası. Sesi kısık ama kararlıydı. "Benimle kal, bana dön, Ryan. Seni kurtaracağım." Babasının sesine kulak vermek, tepesinde durduğu haça tırmanıp selamete erişmek istese de başarmıyordu; bedeni artık başka ellerdeydi. Yavaşça diğer yana dönüp, babasından uzaklaşmaya başladı. Diğer yanda, daha bodur bir tepede, kandan, akmayan bir nehrin başında bekleyen Peder Sebastian Sloane beklemekteydi.

"Sen benim kanımla var olabilirsin ve benim emirlerime itaat etmek zorundasın," diye tekrarladı Sebastian hissiz bir ifadeyle. Sözler Ryan'ın bedeninde dalgalanırken, karanlık tepeye doğru yürümeye başladı. "Emrinizdeyim, efendim. Sonsuza dek emrinizdeyim."

Ryan hızlı adımlarla gözden kaybolurken, babası arkasından seslendi, "Ryan! Sana bıraktığım o armağanı unutma, sakın unutma!"

Babasının sözlerini duymazdan gelip, karanlık tepeye doğru ilerledi. Yaklaştığında Peder Sebastian'ın tepede yalnız olmadığını gördü; Melody de onunla birlikteydi ve gülümseyerek gelişini izlemekte, ona doğru yaklaşmaktaydı. Elleri birbirine değmeden önce başını kaldırıp

tepeye bakan Ryan, Peder Sebastian'ın sağ elinde sımsıkı tuttuğu büyük bir haçı havaya kaldırdığını gördü. İsa'nın ayaklarının yer aldığı, ucu sivriltilmiş haçı gökyüzüne doğrulttuğunda, güneş kıvılcımlar saçmaya başladı. Peder Sebastian haçı alıp hızla Melody'nin boynuna sapladığında haçın sivri ucu tendonlarını parçalayıp kemiklerine dayanmıştı. Kızın yere düşmesiyle birlikte boynundan fişkıran kan, Sebastian'ın ayaklarının altındaki nehre kanışmış, Melody'nin kopan kafası Ryan'ın ayaklarının dibine yuvarlanmıştı.

Melody acı içinde Ryan'a bakıyordu: yüzü azaptan büzölmüş, o güzel mavi gözleri dehşetle gölgelenmişti. Gözlerinden akan yaşlar donmuş, ağzı boynuna saplanan o sivri haçın verdiği acıyla açık kalmıştı ve...

Ryan sıçrayarak uyandı. Şafak vaktiydi, terden sırlıklamı ve Melody'nin can çekişirkenki o korkunç hali gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu. Clay Matthews yatağında, her zamanki gibi huzur içinde uyuyordu. Ryan dehşet içinde, rüyanın etkisini üzerinden atmaya çalışıyordu. Elini ne kadar çabuk tutarsa, o kadar erken uyuyabilirdi. Büyük gün gelip çatmıştı. Papa sonunda geliyordu. Bu, hayatının en önemli günü olacaktı. En önemli ve en son günü.

Allah yolunda şehit olacaktı.

Yatağına uzanıp düşüncelere dalan Ryan, gördüğü rüyanın bir manası olduğundan emindi. Bu rüya, onu yoldan döndürmek isteyen kafirlerin işiydi ama onlara kanmaya niyeti yoktu. O ve arkadaşları, emirlere itaat etmeliydi. Sessizce yolundan dönmeyeceğine dair ant içtikten sonra, gözü odadaki gizli bölmeye takıldı. Onu baştan çıkarmak isteyen şey, oradaki gizli bölmedeydi. Evdeki çatı katından aldıktan sonra, haçı oraya saklamıştı.

Ve o haç, gece rüyasına girmişti. Kabus olup, onu caydırmaya çalışmıştı. Hemen yok edilmeliydi. Ryan sessizce yatağından kalkıp ahşap bölmeyi yerinden söktü ve elini usulca içeri soktu. Soğuk gümüş yüzeyiyle temas ettiğinde bedeni karıncalanmaya başlamıştı. Kolyeyi alıp, günün ilk ışıklarında ona dikkatle baktı.

İçinden yükselen ses, "Yapman gerekeni biliyorsun. Sana emredilene yapacaksın," diyordu.

Haç, içinde güçlü bir ışık kaynağı barındınyormuşçasına panldamaya başladı. Işıltıya aldanmamak için Ryan, haçın üzerini elleriyle kapadı. Bu değersiz eşyanın, Peder Sebastian'ın emirlerine itaat etmesine engel olmasına müsaade etmemeliydi.

Ahşap paneli dikkatle yerine yerleştirip yatağına uzandı. Avucunun içinde sıkıca tuttuğu o değersiz kolyenin büyüsüne kapılmamak için gözlerini tavana dikti.

Törene az kalmıştı.

Büyük gün sonunda gelmişti.

Bölüm 63

Uykusuz geçirdiği uzun geceden, limuzinin St. Isaac'a vardığı ana dek Papa'mn heyecanı durmadan artıyordu. Yüzyıllar öncesinde gerçekleştirildiği iddia edilen ve uzun süredir sayısız araştırmacı tarafından doğruluğu kanıtlanmaya çalışılan o şeytan çağırma ayini hakkında gelmiş geçmiş en büyük gelişme, kendi Papa'lık döneminde meydana gelecekti. Boston'dan gönderilen ilk videoyu izlediğinden beri ayinin deyatları bir an olsun çıkmamıştı aklından ve üzerinde düşündükçe bu ayinin gereğinden fazla önemsenmemesi gerektiğini anlamıştı.

Kendini çok iyi gizlemiş ve kök salmış bir şeytanı çıkarmanın yolu onu önce çağırarak, ortaya çıktığıdaysa

kökünü kurutup kovmaktı. Her insanın içinde şeytan vardı ve bu ayın sayesinde insanların ruhlarındaki şeytanın kovulması, insanlık tarihi için son derece önemli olabilirdi.

Örneğin; savaş denen şeyi ortadan kaldırabilirdi.

Kurtarıcı'mn vaad ettiği o barışı dünyaya getirebilirdi. Ve o gün, Tanrı'nın neden kendisini Papa'lığa nail ettiğini anlamıştı. Bunları düşünürken, usulca dirseğine dokunan Kardinal Morisco'nun yumuşak sesiyle irkildi, "Yüce Papa?"

Papa başını kaldırıp arabanın camından dışarı baktığında, şehre girişinin halka duyurulmamasını sıkı sıkıya tembih etmesine rağmen sokaklara dökülen büyük bir kalabalıkla karşılaştı. Yine de her zamanki gibi mütevazı davranıp, halka gülümseyerek el salladı.

Özel güvenlik görevlileri, yerel polislerce okulun kapısından uzakta bekletilen kalabalığa göz gezdirip hemen Papa'mn aracının etrafını sardılar. Birkaç saniye sonra Papa arabasından inmiş, okulun giriş kapısına doğru ilerlemekteydi.

"İşte oradalar," diye mırıldandı. Papa çocukları görür görmez tanıdı ama bunun nedeni ne videoları defalarca izlemiş olması, ne de üzerlerine giydikleri kan kırmızısı cübbelerdi; Papa, onlardan yayılan öyle tuhaf bir enerji hissediyordu ki bu, onları görür görmez büyülenmesine sebep olmuştu.

Çocuklar gülümsüyordu. Yüzlerindeki o ifade, saf hayranlıktı ve yüzleri öyle aydınlık, gözleri öyle parlaktı ki, Papa onların ruhunda saflıktan ve iyilikten başka hiç birşeye yer olmadığını derinden hissedebiliyordu.

Evet, Peder Sebastian gerçekten bir mucizenin altına imzasını atmıştı.

Papa kendi iç huzurunu, sırasıyla birer adım öne çıkan çocuklarıyla birleştirip, bir bütün haline getirmek istedi.

İlk öne çıkan, esmer, tatlı bir kız çocuğuydu. "Ben Sofia Capelli, Yüce Papa," diye fısıldadı ve diz çöküp Papa'mn yüzüğünü öptü. Papa usulca elini çocuğun başına koyup, kalbini dinlemeye başladı. Çocuğun ruhunda şeytandan eser yoktu. Çocuğu elinden tutup ayağa kaldırdı ve ruhuna huzur akıtmak için derin kahverengi gözlerine sevgiyle baktı. Çocuk sükut içinde gülümserken dudakları hafif bir kavis aldı. Papa'mn hislerine göre bu çocuk yeni doğan bir bebek kadar saf ve temizdi ve Tanrı'nın sevgisini kazanmıştı.

Aynı şeyleri ikinci sırada öne çıkan kumral, cam göbeği rengi kusursuz gözleri olan kız çocuğu için de hissetmişti. Melody Hunt. O da, tıpkı Sofia Capelli gibi Tanrı'mn sevdiği saf ve temiz kullanındandı.

Son sırada öne çıkan genç delikanlı, Ryan McIntyre da kendini diğerleri gibi nazikçe tanıttı. Papa, onun gözlerinde tıpkı diğer çocuklarmki gibi müthiş bir saflık ve dinginlik gördü; üçü de Tanrı aşkıyla yanıp tutuşmaktaydı. Papa'mn ruhu gördükleri karşısında sevinçle dolup taşmaya başlamıştı.

Sıra bu mucizenin mimarı Peder Sebastian Sloane'ye gelmişti. Papa, elini uzattığında Sebastian aniden diz çöküp Papa'mn yüzüğünü öptü. "Seninle tanışmak benim için büyük şeref, evladım," dedi Papa sadece Peder Sebastian'ın duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla, "Çalışmalarını ilgiyle takip ediyorum ve bu başarının karşılığını fazlasıyla alacaksınız."

Ayağa kalktığında Peder Sebastian ile göz göze gelen Papa, onun gözlerinde de aynı cevheri gördü. Karşısındaki

adam, onunla aynı yola baş koymuş ve cevabını yıllarca aradığı sorunun çözümüyle çıkagelmişti.

"Önce sen yaptıklarının karşılığını alacaksın," diye mırıldandı Peder Sebastian.

"Öğleni iple çekiyorum," dedi Papa, "Hem çalışmalarınla, hem de gelecekteki planlarınla ilgili konuşabiliriz."

"Geleceğim sizsiniz, Yüce Papa," dedi Sebastian, "Benim kaderim bu gün çizildi."

"Yüce Papa, vakit geldi," diye uyarıda bulundu Kardinal Morisco. Bunun üzerine önde Papa kendi aracına ilerlerken, arkada Sebastian ve çocuklar konvoyda kendilerine gösterilen limuzine kadar güvenlikler eşliğinde yürüdüler. Birkaç saniye içerisinde harekete geçtiler ve hemen halkın yoğun ilgisiyle karşılaştılar. Papa sevinç içinde halkı selamlamaya başladı. Yüzünde hiç sönmeyecek gibi duran, son derece neşeli ve sınırsız bir gülümseme vardı.

Bu muhteşem bir gün ve unutulmayacak bir tören olmalıydı.

Bölüm 64

Teri McIntyre gözlerini tavana dikmiş, ağrılarını az da olsa hafifletmek için morfin enjektörüne parmaklarıyla hafifçe dokunuyordu. Merdivenlerden yuvarlandığı günden kalan o şiddetli ağrılarla uyanmıştı ama artık fiziksel hiçbir ağrı hissetmiyordu, üstelik başında oluşan ezikler de artık yoktu.

Kafasını kurcalayan en önemli şey, özel hayatında yaşadığı hayal kırıklığıydı. Ama dün, morfinin bu acıya da çok iyi geldiğini farketmişti.

Nasıl da güvenmişti ona. Ya o, nasıl da kandırmıştı kendisini. Onu hayatına almıştı, hatta yatağını bile pay-

laşmıştı, daha önce Bill'le paylaştığı gibi.

Daha da kötüsü, onu Ryan'ın da hayatına sokmasıydı. Her defasında Tom'u korumak adına oğlunu karşısına almıştı ve Ryan hiç bir zaman bir karşılık vermemişti. Öz oğlunun yanında olup, onun fikirlerine destek olacağı yerde, hep Tom'u savunmuştu. Bunun karşılığında, Tom bütün hayatını altüst edip gitmişti.

Tek bildiği şey, Bill' in Kuveyt' ten getirdiği haçı istediğiydi. Hatta o haç için camna kast etmişti ama neden, işte bu sorunun cevabını bilmiyordu. Tek bildiği şey, Tom onu hiç sevmemişti. Değil sevmek, ilgi bile duymamıştı. Tek yapmak istediği onu kullanmaktı. Bu düşünce, ellerinin tekrar morfin enjektörüne gitmesine neden olmuştu. Morfinin neden olduğu rahatlamayı iliklerine kadar hissediyordu.

Kendi kendine konuşmaya başladı. Daha dün, bir daha morfini eline almamaya karar vermişti. Açılırla yüzleşmek zorundaydı. Morfin acısını geçilmeyecek, sadece bir süreliğine unutmasını sağlayacaktı.

Bu yüzleşmeyi ertelemek doğru değildi. Yavaşça masaya doğru uzandı ve elindeki enjektörü oraya bıraktı. Ama anlaması gereken başka bir şey daha vardı: Sadece Tom Kelly değildi üzüntüsünün sebebi. Ama neydi? Dün bir şeyler olup bitmiş, eve birileri dolmuş, polisler ona sorular sormaya başlamıştı. Hatırladığı diğer şey de Peder Sebastian'dı.

Peder Sebastian.

Tom Kelly'i de tanıyordu Peder, hatta Ryan'ın St. Isaac'a girmesi için onlara yardım etmişti. Morfinin etkisiyle buğulanan kafası, hayal meyal birşeyler hatırlamaya çalışıyordu. Sanki Peder Sebastian'ın gözlerinde tuhaf bir şeyler görmüştü.

Öyle ki o şey, polisler haçla ilgili sorular sorarken, hiçbir şey bilmediğini iddia etmesine neden olmuştu.

Ortada haçla ilgili bir şeyler dönüyordu. Yoksa Tom Kelly, Ryan'ın St Isaac'a girmesini bu yüzden mi istiyordu?

Kafası allak bullak olmuştu.

Hastaneden çıkar çıkmaz yapacağı ilk iş, St. Isaac'a gidip, Ryan'ı oradan uzaklaştırmak olacaktı.

Ama nereye?

Tom Kelly'in onları asla bulamayacağı bir yere.

Derin bir iç çekip, başını tekrar yastığa koydu.

Televizyonda dün den kalan bir haber tekrar gösteriliyordu: Papa'mn uçağı kordonla kuşatılmış alana iniş yapıyordu.

Şimdi ekranda, Papa uçağın merdivenlerinde belirmiş, kendisine eşlik edecek konvoyu bekliyordu. Tam o sırada güneş tüm güzelliğini gözler önüne sermiş, ışınları uçağı kaplamıştı. Papa altın gibi parlayan bir ışık selinin ortasında duruyordu.

Ekranda "Boston Toplu Ayininden canlı bağlantı," yazıyordu, Teri sesini açmak için yavaşça kumandaya uzandı.

"Şu anda Ayin yapılacak yerden bağlanıyoruz," diyor du esmer, ufak tefek spiker. "14. Papa Innocent'in şu sıralar gelmesini bekliyoruz." Kameranın yönü, plastik camlarla kuşatılmış bariyerlerin arkasına hınca hınç dolmuş kalabalığa doğru kaymaya başladı. Boston polisi bu kalabalık yığınını kontrol altına almayı başarmış gibi görünüyordu.

"Yüce Papa, St. Isaac hazırlık okulundan geliyor ve ona Papa'mn sabah ayini için istediğı üç öğrenci eşlik ediyor. Öğrendiğimiz kadıyla, alışılanın aksine, öğrenci-

lerden ikisi kız."

Teri'nin nabzı birden hızlandı ve yatağın başını hafifçe kaldırdı, kulaklığı kulağına iyice yaklaştırarak, televizyonun sesini sonuna kadar açtı.

"Papa' nin konvoyu görünüyor," dedi spiker. Üç siyah limuzin, Spruce Sokağının başından yavaşça geliyordu. "Papa geldiğinde sahnenin ortasında duran kurban taşının arkasında, kendisi için hazırlanmış bölümde bir müddet bekleyecek. Tedbir olarak yapılan her şey, heyecanı doruklara taşıyor, değil mi Cliff?" dedi, yanındaki sanşm adama dönerek.

"Kesinlikle haklısın, Annette," dedi Cliff ve ekledi "Papa birkaç dakika içinde arabasından inecek ve biz de görüntü alacağız." Ortam birden sessizleşti, tam Annette sessizliği bozacakken, Cliff lafı ağzına tıkadı, "İşte, arabalar geliyor."

Gelen ilk limuzinin kapısı açıldı, siyah takım elbise giymiş biri indi, gözleriyle etrafı ve konvoyu süzdükten sonra ikinci arabaya doğru ilerledi.

Arka kapıya açtı ve gayet saygılı bir şekilde Papa'mn arabadan inmesini bekledi. Gösterişli mücevherlerle süslenmiş beyaz cübbe içindeki Papa, nihayet arabadan iniyordu.

Hemen somasında, kameralar üçüncü limuzine döndü ve Peder Sebastian Sloane arabadan indi.

Pederi iki kız öğrenci takip ediyordu. Teri birden kızlardan birinin kim olduğunu hatırladı, Ryan tanıştırmıştı bu kız kendisiyle.

Kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Arabadan son inen ise, Ryan'ın ta kendisiydi. Ama neden?

Ryan'ın Papa ile ne işi olabilirdi ki?

İki haftadır St. Isaac'a gidiyordu, öyleyse neden kur-

ban taşında Papa'ya eşlik etmesi için seçilmişti? Hem Ryan; ayin düzenini bile bilmezdi.

Ağrılarına aldıriş etmeden, bir hamleyle doğrularak oturmaya çalıştı. Pür dikkat televizyona bakıyordu. Kırmızı elbise üzerine beyaz cübbe giymiş üç genç Papa'mn yanına geldi ve Papa onları sevgiyle kucakladı.

Sahneye çıkmak üzere olan Papa'mn, kardinalin ve üç gencin görüntüsünü daha iyi alabilmek için, kamera biraz geriye çekildi.

Peki Peder Sebastian Sloane neredeydi?

Tam o sırada, ekranda Pederi gördü. Kamera geri çekildikçe, Peder daha belirgin görülüyordu. Ama bir tuhafılık vardı. Peder Papa'ya doğru değil, tam aksi yöne gidiyordu. Limuzinlerden ve sahneden iyice uzaklaşmıştı, Beacon Caddesi'nin öbür tarafında bekleyen birinin yanına doğru ilerliyordu.

Teri bütün dikkatini bu adama yoğunlaştırmıştı. Biraz daha dikkatlice bakınca, gözlerine inanamadı.

Hayır.

Olamaz.

Bu imkânsız.

Orada duran adam, Tom Kelly'den başkası değildi. Peder Sebastian Sloan, kimseye belli etmeden Tom Kelly'nin sırtına hafifçe dokundu ve Beacon Caddesi'ni kapatan bariyerin altından geçerek, kalabalığın içinde gözden kayboldular. Teri, birşeylerin ters gittiğini ve çok kötü olaylar yaşanacağını kestirebiliyordu.

"Polisi arayın," diye bağırdı çıldırmış gibi, "Tamı aşkına birisi polisi arasın!"

İliklerine kadar işleyen ağrı bile Teri'yi durduramıyordu. Yataktan inmek için bir hamle yaptı; artık ayaktaydı. Ama ağrısı o kadar şiddetliydi ki, buna daha fazla

dayanamadı ve yere düştü.

Elleriyle sehpadan destek alarak tekrar ayağa kalkmayı denedi, ama aksilikler peşini bırakmıyordu; sehpa elinden kaydı. Bileği sanki kopmuş gibi acıyorken, o son kalan gücüyle haykırmıyordu, "Lütfen! Lütfen yardım edin! Polisi arayın!"

İki hemşire hızla odaya girdi, karşılaştıkları manzara karşısında yaşadıkları şaşkınlığı kısa sürede atlatıp, Teri'ye yardım etmeye koyuldular. Ama bu onun umurunda bile değildi, tek istediği hemşirelerin polisi aramasıydı. Televizyonu işaret ederek, "Beni bırakın, hemen polisi arayın, Papa'ya suikast düzenlediler," diye haykırmaya devam etti.

Hemşireler, acıdan iki büklüm olan Teri'ye baktılar bir süre, ızdırabı o kadar fazlaydı ki, daha fazla dayanamayacağı aşıkardı.

Teri yaşananları düşündükçe, aklını yitirecek gibi oluyordu! şimdiye kadar her ne olmuşsa, hepsi onun suçuydu! Bundan soma olacaklar da öyle. Suikaste kurban gidecek tek kişi de Papa değildi üstelik! Kendi oğlu da Papayla birlikteydi ve birinin başına ne gelecekse diğerine de aynı şey olacaktı.

şu an beyninde yankılanan tek korkunç gerçeğ, oğlunun ölümlünü izleyecek olmasıydı.

Bölüm 65

Ryan, sahnedeki perdeye doğru ilerlemeye başladı. Sofia ondan iki adım önde, Melody ise iki adım gerideydi. Aslında onlar yerlerinde beklerken, Papa ileriye doğru adım atacaktı ancak Roma Katolik Kilisesi'nin Yüce Papa'sının sahneye çıkmasına dakikalar kalmışken, dışarıda öyle büyük bir sevinç seli vardı ki, kalabalığın itiş kakışıyla birlikte seyyar sahne hızla sarsılmaya başladı. Kulakları sağır eden ısıklar ve alkışlar yetmezmiş gibi, ayaklarının altındaki zeminin de sallanması, Ryan'ın başını döndürmüştü ve gayri ihtiyari geriye doğru sendelemişti. Eğer Melody uzanıp destek olmasaydı, Ryan neredeyse sahneden düşecekti.

: Karşısında gördüğü insan seli Ryan'ı rşşırtmıştı: Tö- ren için tahmin ettiğinden çok daha fazla; insan toplam mıştı ve hepsi, Papa'yı görebilmek için ayakta dikilmiş, neşe içinde alkışlıyor ve ellerinde farklı dillerde Papa'ya hoş geldin diyen pankartlarla gülümseyerek bekliyorlar- dı. Kimileri ise Papa'yı daha net görebilmek için ağaç dallarına tırmanmış, heyecanla bekliyorlardı.

Ryan kalabalığı izlerken, bilincinin üzerinde kurduğu baskı gittikçe azalmış, içini derin bir huzur kaplamıştı. Çok kısa bir zaman sonra herşey bitecek, cübbe ve pis- kopoluk tacı kuşanmış bu adam ve onun yoldan sapmış sempatanları, Allah'ın gazabına uğrayacaktı. Ryan da bu yolda şehit düşeceğini biliyordu ancak şehitlik mertebesine yükselecek olmanın verdiği huzurla doluydu ve ölmekten korkmuyordu. Kısa bir süre önce önünde diz çöküp, yüzüğünü öptüğü Papa ağır adımlarla aralarından geçmiş, kendisini bekleyen insanları selamlamak üzere sahneye doğru ilerlemeye başlamıştı ve buluşma gerçek- leştiğinde, onu görmek için bekleyen kalabalık tarifi mümkün olmayan bir coşku ve sevince boğulmuştu.

Ryan, Papa'mn tam arkasında duruyordu. Sağında Sofia, solundaysa Melody vardı. Papa takdis duası için kollarını kaldırdığında coşku ikiye katlandı adeta. Yaka- sına takılan ufak mikrofonu eğilerek konuşmaya başladı- ğında, düzenlenen sistem sayesinde sesi öyle yüksek çı- kıyordu ki, tüm kalabalık bir anda sessizliğe büründü.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," dedi Papa. Sesi herkes tarafından rahatlıkla duyulabilecek yükseklik- teydi. Bu sözler üzerine Ryan, herkesin kendisi, Melody ve Sofia gibi aynı anda haç çıkardığını gördü ancak on- larla aralarında çok önemli bir fark vardı: Güvenlik kal- canının arkasındaki kalabalık Papa'mn liderliğini benim-

semişken, Ryan ve arkadaşları Peder Sebastian Sloane'nin emirlerine itaat etmekteydiler.

Ruhlarına egemen olan karanlık güç, "Her şey mü-kemmel olmalı. Zamanımız gelene dek yalnızca Allah'ı düşünün, Allah'ı ve beni."

"Amin," dedi kalabalık hep bir ağızdan. "Tann'mn, Kurtancı'nın ve Kutsal Ruh'un faziletleri sizinle olsun," diye sözlerini sürdürdü Papa.

"Ve de sizinle," diye yanıtladı kalabalık coşkuyla.

Papa halka dönük vaziyette konuşurken, Ryan kur-ban taşının mumlarını yakmak için harekete geçti. Me-lody ve Sofia da onu takip ediyordu. Vaktin gelmesine az kalmıştı; bunu sezen çocuklar birbirlerine gülümsediler. Hep birlikte mumları yaktılar ve Ryan, içine işleyen hu-zuru arkadaşları Sofia ve Melody ile paylaştığını hissetti. Onlar da artık kendisi gibi hazırды.

"Tann'ya dua edelim."

Kalabalıktaki herkes başını öne eğip sessiz biçimde dua etmeye hazırlanırken, gökyüzünden bir güvercin sür-rüsü geçti. Ryan, kuşların kanat seslerini dinledi. Güver-cinler gözden kaybolduktan sonra Papa, gür bir sesle duaya başladı.

Başını eğmeden evvel Ryan'ın gözleri, sahenin önün-de okul kadrosuna tahsis edilen yerde oturuyor olması ge-reken Peder Sebastian'ı aradı, ancak ona aynılan sandalye boştu. Son iki haftadır tanıdığı herkes oradaydı: Peder Laughlin, Rahibe Mary David, Rahip Francis.

Buralarda bir yerlerde olmalı!

Ryan kalabalıkta Sebastian'ı ararken ikinci sırada baş-ısını eğmemiş birinin olduğunu gördü. Evet, işte oradaydı! Bu...

Bu adam Peder Sebastian değil, Ryan'ın babasıydı.

Yine üniformasını giymiş, şapkasını takmıştı. Hayır! Bu imkânsız. Hayal görüyorum yine!

Ryan gözlerini ovuşturup bir daha etrafa bakımlığında, diğer köşede yine onu gördü. Bu adamın babası olduğundan emindi. Boynuna taktığı gümüş kolye güneşte parlıyordu. Gülümseyerek Ryan'a baktı ve ardından hafifçe başını salladı.

Neler oluyordu böyle? Görmesi gereken kişi babası değil, Peder Sebastian'dı! Göğüs kafesi alev alev yanmaya başlamıştı. Papa duasını bitirip, üzerine dev bir İncil yerleştirilmiş kurban taşına döndüğünde, mavi kaftanlar giymiş Boston Çocuk Korosu, Ave Maria adlı ilahiyi söylemeye başladı.

Zaman daralmıştı.

Talimatları veren Sebastian'ın sesi defalarca Ryan'ın kulaklarında çınladı. Zamanlama kusursuz olmalıydı. En ufak hata bile tüm planları suya düşürebilirdi. Ryan, tıpkı onu ilk gördüğü günden beri yaptığı gibi Melody'e bakıp, onun gözlerinde huzur buldu. Bir somaki "Amin," diğer duaya geçişin haberini verecekti ve o anda Ryan, Melody ve Sofia bombalan ateşleyecekti. Büyük an yaklaşıyordu.

Bombalar patlayacak ve Allah'ın yolunda şehit olacaklardı. İlahinin bitişiyle kalabalık sessizlik içinde anın büyüsunü yaşıyordu. Papa, ekmek ve şarap ayinini gerçekleştirmek üzere kurban taşına yöneldi. "Alemin yaratıcısı Yüce Tamım, her şeyin tek sahibi sensin," dedi ve gümüş sürahiyi alarak kadehe biraz şarap doldurdu.

"Tamım, günahlarımı affet ve beni kötülüklerden anndır," dedikten sonra, kurban taşının üzerine yerleştirilmiş geniş kasede ellerini yıkayıp, ketenden yapılmış bir havluyla kuruladı.

"Tanrı'ya dua edelim."

Ryan başını kaldırıp kalabalığa baktığında gözlerine inanamadı. Göğüs kafesi tekrar yanmaya başlamıştı. Hayır, bu adam babası olamazdı. Ama gözlerini Ryan'dan bir an olsun ayırmadan bakan o adam, babasından başkası değildi. Elini kaldırıp, Ryan'ın göğsündeki acıyı hissediyormuşçasma kalbine bastırdı. Ryan, hiç tereddüt etmeden elini cübbesinin düğmelerinin arasından içeri soktu; parmakları, babasının Ryan'ı kötütüklerden koruyacağına söylediği o gümüş haç kolyeye değiyordu. Kolyeyi odada bırakamamıştı. Boynundaki kolyeye dokunmasıyla birlikte babasının yüzünde huzur dolu bir gülümseme belirdi ve Ryan, bedeninde yepyeni bir güç hissetmeye başladı. O anda, Sofla ve Melody'nin gerçekleştirmek üzere oldukları şeyi idrak etti. Ryan başını kaldırdığında, babasının bu kez sahnenin köşesinde beklediğini gördü. Her saniye kendisine biraz daha yaklaşıyor-du.

Ryan, göz ucuyla Sofia'ya baktı. Kız, ellerini cübbesinin kollarından içeriye doğru çekmişti. Yani ateşleyicilerin monte edildiği yere. Hemen diğer yana dönüp Melody'e baktığında, onun da hızla aynı pozisyona geçtiğini gördü. O esnada Papa, şükür duasını etmekteydi. Sıra, duanın son dört dizesine gelmişti.

"Sana tüm kalbimle şükrediyorum, Tanrım."

Ryan'ın gözleri babasını arıyordu; tüm hisleri baştan sona değişivermişti. Eliyle gümüş haçı sıkıca kavradı. Ona doğru yaklaşıp elini tuttuğunda, haçtan yayılan gücün hızla Melody'nin vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Melody bir kabustan uyanmışçasma dehşetle etrafına bakındı ve olanları anlaması uzun sürmedi.

"Ve sonsuza dek sana kulluk edeceğim."

Ryan ve Melody, ani bir hamleyle Papa'mn üzerine atlayıp, onunla birlikte kurban taşının ilerisine doğru yu-

varlanırken, hâlâ Peder Sebastian'ın emirlerine itaat etmekte olan Sofia bombayı ateşledi. Çifte bombanın yarattığı o müthiş sarsıntıyla birlikte Ryan, bir süre yerde hareketsizce yattı. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Bir elinde kolyeyi sıkıca tutarken, diğer eliyle Melody'nin eline kenetlenmişti. Altlarında hareket etmeye çabalayan Papa'yı fark eden Melody, Ryan'ın elinden kurtulup ayağa kalkmak istedi. Ama eğer Melody'nin elini bırakırsa ..

Hâlâ Melody'nin elini sımsıkı tutarken Ryan, cübbesini yırtarcasına çıkartıp sahnenin diğer ucuna fırlattı ve vakit kaybetmeden Melody'nin cübbesini de üzerinden çıkarttıktan sonra, kendininkinin yanına fırlattı. Bombalar artık Papa ile dehşete düşmüş halk arasında, bir kumaş yığını halinde zararsızca duruyordu.

"Bombalar," diye fısıldadı Ryan, konuşmakta zorlanıyordu. Elini boynunda asılı duran kolyeye kenetlediğinde, ihtiyacı olan gücü yeniden toplamıştı. "Sizi öldürmemiz emredildi," diye fısıldadı bir eliyle kurban taşına tutunup diğer eliyle Melody'den destek alarak kendine gelmeye çalışan Papa'ya, "Peder Sebastian..."

Ryan aniden duraksadı. Babasını görmek istiyordu. Doğrulup, saniyeler öncesinde beklediği yere baktığında, Sofia Capelli'nin parçalanmış bedeniyle kanlar içinde kalan koruma kalkanından başka bir şey göremedi. Kalkanın ilerisinde halk çılgın çılgına kaçıyor, seyyar çitin üzerinden atlayarak olay yerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı ama Ryan'ın gözü hiçbirini görmüyordu. Her tarafı siyah giysili güvenlik görevlileri sarmıştı ve görevlilerden bir kısmı Ryan ve Melody'e yardım ederken, diğer bir kısmı da Papa'yı, etrafını saran onlarca kişilik kalabalıktan uzak tutmaya çalışıyordu. Kurban taşı kanla yıkan-

mıştı adeta; Sofia'nın paramparça olmuş bedeninin kalıntıları: kurban taşma ve arkasındaki perdeye sıçramıştı.

Ryan bayılmak üzereydi. Bunu hissediyordu ama elinden gelen bir şey yoktu. Gözleri karardı ve etrafını kalın bir toz bulutu kapladı.

Ve babası yine orada, sahnenin köşesinde durmuş Ryan'ı izliyor, sanki herşeyin yolunda gittiğinden emin olmak istercesine kımıldamadan bekliyordu. Babası Ryan'a bakıp son kez gülümsediğinde, Ryan kendini etrafını saran toz bulutunun kollarına bırakmıştı.

Herşey yoluna girecekti; bundan emindi.

SonSöz

6 Ay Sonra, Roma

Sırtım soğuk mezar taşına yasladığımda Ryan, St. Isaac'ın altındaki tünellerde geçirdiği o dehşet saçan dakikalarda hissettiği korkuyla başbaşaydı; ağzında yine o acımtrak tat, bedenini baştan aşağı saran soğuk terler ve kalbinde aynı çırpınış vardı.

Ama artık St. Isaac'ta değildi ve tüm olanların üzerinden 6 ay geçmişti. Artık Roma'daydı ve buranın dünyanın en güzel şehri olduğunu düşünüyordu. Bir haftadır annesiyle birlikte diğer turistler gibi şehirdeki tarihi yapıtları, piazzaları, çeşmeleri ve şehrin diğer tüm güzelliklerini görmekle kalmamış, Papa ayrıca Ryan ve annesine Vatikan'da halkın görüşüne açık olmayan çok özel odaları gezdirmiş ve bu yerler hakkındaki engin bilgilerini sunmuş, bütün bir gününü Ryan ve annesine şehrin kalbini gezdirmeye ayırmıştı. "Yer altı mezarlığını da görmelisiniz," demişti Papa önceki günün sonunda, "Burayı ziyaret etmeden Roma'dan ayrılmamalısınız çünkü burası, atalarımızın inançları yolunda çektiği cefanın kanı-

tidir. "

rete gelmişlerdi ve Ryan, annesi ve kendilerine eşlik eden rehberle birlikte tarihi şehrin 60 fit altında gezinirken, St. Isaac'ta geçirdiği o kabus dolu günleri anımsamıştı. Uzun aralıklarla tavana asılmış lambaların yaydığı cılız ışık, St. Isaac'ın tünellerindekinden farksızdı ve Ryan kendini karanlığın soğuk pençesinde hissediyordu yeniden. Okulda gördüğü o kabuslardan birindeymiş ve pusuya yatmış kendisini sinsice izleyen yaratıkların arasında gezindiği o karanlık tünellerde kaybolmuş gibiydi adeta.

Tünelin ağır havasını içine çekerken, içinde yükselen gerilime teslim olmamak için elinden geleni yapıyordu. Annesi ve rehber çoktan uzaklaşmıştı; sesleri tünelin derinliklerinden belli belirsiz duyulmaktaydı ve Ryan'ın bedeni, aylar sonra hortlayan o tanıdık korkuyla titremeye başlamıştı. Bir an önce onlara yetişmek zorundaydı ama yine o kabus günlere dönmüştü ve ayaklan bataklığa saplanmışçasma hareket etmekte zorlanıyordu. Sırtını soğuk duvara yaslayıp gücünü toplamaya çalıştı ve yeniden denedi. Dar tünellerin asırlar önce Hristiyan atalarının elleleriyle oyup şekillendirdiği taş duvarlanna ellerini dayayıp, yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.

Başarabilirin.

Gözlerini yumdu ve gömleğinin kollarıyla terden sınısıklam olmuş yüzünü sildi. O esnada ayak sesleri duydu. Bir hışımla dönüp arkasına baktı ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Ayak seslerini tekrar duyduğunda telaşla dönüp gözlerini karanlığa dikti ama sonuç değişmedi; görünürlerde kimse yoktu. Ayak sesleri kesildiğinde tünel, huzur bozucu bir sessizliğe gömüldü, ortama yayılmış ağır hava Ryan'ın nefesini kesmek üzereydi.

Dikkatini topla! Yürümeye devam et!

Oradan kurtulmayı öyle çok istiyordu ki, bunun verdiği kuvvetle tırmanan gerilimini biraz olsun aşağı çekmeyi başardı. Ryan bu kez bazı sesler duymaya başlamıştı. Bu sesler annesiyle rehber mi, yoksa arkasını döndüğü anda karanlığa gizlenen bir yaratığa mı aitti, bunu henüz bilemiyordu. Bu kötü düşünceleri kafasından atabilmek için tüm gücüyle çabalıyor, dikkatini yalnızca attığı adımlara yoğunlaştırıyordu. Karanlığın hüküm sürdüğü bu dipsiz tünelde, doğru yolda ilerliyor olmaktan başka dileği yoktu.

Tünel boyunca mahzenler sıralanmış, bu mahzenler taştan yapılmış raflarla donatılmıştı. Bu raflar, yüzyıllar öncesinden kalma kemiklere ev sahipliği ediyordu. Ryan karşılaştığı bu manzara karşısında durmadan korkulacak birşey olmadığını ve bir kaç parça kemiğin ona zarar veremeyeceğini mırıldanıp, kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Belli belirsiz ayak sesleri aralıksız devam ediyordu ve bu kez etrafını sarmıştı. İşin kötüsü, bu ayak sesleri Stl Isaac'ın altındaki şeytan labirentinde, Peder Sebastian ve Peder Laughlin'e yakalandığı o uğursuz gece duyduklarıyla birebir aynıydı. Ancak bu tüneller okuldakilerden farklıydı çünkü buradaki duvarların çoğu oymalarla bezenmişti ve Ryan, dikkatini kendisini takip eden ruhani varlığa vermemek için duvardaki desenlerle oyalanmaya çalışıyordu.

Ryan, ileride diğerlerinden daha parlak ışık saçan bir ampul olduğunu gördü. Işığa yakınlaştığında duvarda çok tanıdık bir sembol dikkatini çekti. Bu yuvarlak şekli ilk görüşte tanıdı: Şeytanın Labirenti.

Ryan'ın bedeni baştan aşağı titremeye başladı. Bu bir

rüya değildi; aksine gerçeğin ta kendisiyle karşı karşıya kalmıştı. O esnada arkasında, gittikçe yakınlaşan ayak sesleri duydu. Cesaretini topladı ve karanlığın içine gizlenip kendisini takip eden o şeyle karşılaşmayı göze alarak hızla döndü. Karanlığın içinden uzanan bir kol, Ryan'ın boynuna dolandı ve onu tamamen etkisiz hale getirdi. Kaba saba bir el göğsünü yoklayıp gömleğini tek hareketle yırttıktan sonra Ryan, Peder Sebastian Sloane tarafından Papa'yı öldürmek üzere görevlendirildiği o sabahtan beri boynundan çıkartmadığı, babasından kalma haç kolyenin üzerinde soğuk bir elin varlığını hissetti.

O el, kolyeyi hızla tutup çaktı ve zinciri kopan kolye karanlıkta gözden kayboldu. Yumuşak bir ses Ryan'ın kulağına fısıldadı, "İsa'nın kurtuluşu için."

Ryan yere düştüğünde kolyeyi alıp kaçan saldırgan hızla uzaklaştı ve saniyeler soma ayak sesleri silinip gitti. Ryan, tünelin zemininde bir süre sessizce bekledi ve karanlığın içinden yankılanarak gelen sesle irkildi.

"Ryan?"

Bu annesinin sesiydi. Boynuna dolanan kolun korkusuyla kopardığı feryadı duymuş olmalıydı. Birkaç saniye soma karanlığın içinden annesi ve rehber çıkıverdi. Ryan elini göğsüne yasladığında, Boston'daki o tören sabahından beri yanından ayırmadığı kolyesinin yerinde olmadığını farketti ve o anda ruhunda derin bir huzur hissetti.

Her şey sona ermiş, kabus bitmişti.

Haç ait olduğu yere gitmişti ve artık ne kendisiyle, ne de babasına duyduğu sevgiyle bir bağlantısı kalmamıştı.

Babasına duyduğu o safve koşulsuz sevgi, ölene dek kalbinde kalacaktı.

"Ryan?" diye seslendi annesi yeniden.

Ryan hemen yerden kalkıp pantolonundaki tozları sil-

keledi ve annesi yanına vardığında hiç birsey olmamiş gibi davrandı.

"Evimize gidelim, anne, " diye fısıldadı Ryan, "Evimize. "